
SVEN VESTING
Vraja milioanelor
VOL 6

262. Norocul unui ticălos

Doctorul Barickin renunţase deocamdată la planul său de a părăsi Parisul, căci viaţa de noapte a Oraşului-Lumină îl atrăgea nespus. În ultimele săptămâni, dusese un trai foarte modest – acum, însă avea buzunarele doldora de bani, astfel ca-şi putea îngădui să petreacă la Paris, măcar o zi şi o noapte, aşa cum îşi dorea el.

Îşi schimbă deci dintr-odată hotărârea şi porunci şoferului să-l ducă într-un hotel de mâna întâi, unde coborî, dându-se iarăşi drept un nobil rus.

După ce luă o cină îmbelşugată în restaurantul hotelului, Barickin îşi roti privirile în jurul său, admirând toaletele elegante şi preţioasele bijuterii ale femeilor, care sclipeau în multe culori.

La un moment dat, întoarse capul fără să vrea, dar în clipa următoare o exclamaţie de uimire îi scăpă de pe buze.

O femeie zveltă, foarte elegantă, cu ochi visători şi faţa palidă, stătea singură la una din mese, cu privirile ţintă spre el. Barickin nu-şi pierdu cumpătul, ci o străfulgeră cu ochii săi diabolici, apoi se ridică de la masă încetişor.

În aceeaşi clipă, femeia se ridică şi ea, păşind ca o somnambulă în urma medicului.

Nimeni nu băgase de seamă această scenă.

Fără să se poată împotrivi câtuşi de puţin puterii tainice care o atrăgea spre ticălosul medic, femeia îl urmă la o mică depărtare, deşi celălalt nu-i adresase până acum niciun cuvânt.

Barickin intră într-o încăpere, unde aşteptă liniştit până ce femeia trecu pragul şi rămase nemişcată, cu privirile rătăcite.

— Dormi! şopti medicul, cu glas poruncitor.

În acelaşi timp îi atinse ochii şi fruntea, apoi o conduse la un scaun şi-i ordonă să ia loc.

Un zâmbet batjocoritor se ivi pe buzele lui.

— Mă ascultă orbeşte! murmură el. E un medium extraordinar de bun... Hm, cine ştie ce foloase mai pot trage din această întâlnire neaşteptată!

— De unde vii? întrebă el, adresându-se femeii hipnotizate.
— Din Anglia, răspunse ea, cu glas slab.
— Nu din Rusia?
— Înainte de a sosi în Anglia, am locuit în Rusia.
— Şi cum ai scăpat din casa distrusă de explozie?
— Am fugit împreună cu Boris Verodin, care m-a dus pe bordul unui vapor. În timpul drumului am fost urmăriţi de un vas duşman, până ce ne-am ciocnit cu o mină plutitoare… Boris Verodin, însă, a izbutit să mă salveze, ducându-mă în Anglia, după ce am zăcut multă vreme bolnavă într-un sat de pe coasta Finlandei.

Un fior străbătu trupul medicului, când auzi numele tânărului revoluţionar. Acesta era omul care cunoştea taina comorii dispărute.

O sclipire de lăcomie se ivi în ochii lui Barickin. Nu cumva era cu putinţă să ajungă la Boris Verodin, folosindu-se de înrâurirea lui asupra acestei fete lipsită de voinţă? Nu cumva putea să pună mâna pe îndrăzneţul tânăr şi să-i smulgă taina atât de însemnată?

În primul rând, însă, trebuia să procedeze cu multă băgare de seamă şi să afle de la fată tot ce ştia dânsa.

Deodată, zări inelul de pe degetul ei.
— Eşti căsătorită? întrebă el, repede.
— Da.
— Cu cine?
— Cu Pat Lincoln.

Aventurierul rămase pe gânduri, căci numele i se părea cunoscut. În cele din urmă, îşi aminti că la Londra există o bancă mare, foarte veche, care se bucura de acelaşi renume ca şi banca Rotschild. Nu cumva izbutise Agata să intre în sânul bogatei familii Lincoln? Nu cumva se căsătorise cu unul din fiii cunoscutului bancher şi era acum în călătorie de nuntă?

— Soţul tău e rudă cu bancherul Fred Lincoln? întrebă Barickin.
— Da, e fiul său.

Un zâmbet diabolic schimonosi chipul medicului.

— Hm, pe semne că m-am născut în zodia porcului! Altminteri nu mi-ar fi căzut în mână această comoară, tocmai acum, când îmi pusesem în gând să părăsesc Parisul! îşi zise el, plin de bucurie.

— Şi unde voiaţi să plecaţi de aici? se adresă din nou tinerei femei, în care cititorii noştri au recunoscut, desigur, pe fosta lui logodnică, fiica profesorului Protoff.

— N-avem o ţintă hotărâtă, dar plănuisem să plecăm în Spania, răspunse ea.

Barickin rămase iarăşi pe gânduri câteva clipe.

— Unde se află acum Boris Verodin? întrebă el, apoi.

— Pe Riviera, dar nu ştiu în ce loc anume.

— Aha, pe Riviera. Ascultă-mă ce-ţi spun... Vei îndupleca pe soţul tău să plece pe Riviera. N-ai să-i dai pace, până ce nu-ţi va împlini dorinţa! Peste opt zile, la aceeaşi oră, ne vom întâlni în faţa cazinoului din Monte Carlo. Uită-te la ceas, ce oră e acum?

— Unsprezece noaptea.

— Bine, nu uita ora şi ziua! Nu-ţi e îngăduit să întârzii! În acelaşi timp, cred că vei fi destul de vicleană, depărtându-te de soţul tău în aşa chip, ca să nu te poată împiedeca să duci la îndeplinire, poruncile mele... Ai înţeles?

— Da, am înţeles totul!

Tocmai voia s-o lase să plece, când un plan diabolic încolţi în mintea ticălosului.

— Ai multe giuvaieruri? întrebă el.

— Da, Pat mi-a dăruit bijuterii foarte preţioase.

— În ce cameră locuiţi?

— În camera numărul trei sute douăzeci şi cinci.

— La ora trei noaptea vei coborî din pat în aşa fel ca să nu-ţi trezeşti soţul. După ce vei înveli bijuteriile într-o batistă, te vei apropia de uşă, pe care o vei deschide cât un lat de palmă. Eu te voi aştepta de partea cealaltă, pentru a lua giuvaierurile în primire. Îţi atrag atenţia însă, că nu trebuie să faci nici cel mai mic zgomot. Ai înţeles?

— Da. Am înţeles.

Barickin îi trecu mâna peste ochi şi în clipa următoare

sărmana femeie privi mirată în jurul ei, neştiind unde se află. După ce zări pe medic, care stătea la fereastră cu spatele spre dânsa, fără să se sinchisească de prezenţa ei, Agata se ridică de pe scaun, porni spre uşă abia ţinându-se pe picioare, apoi ieşi în coridor.

Nu apucase să facă decât vreo câţiva paşi, când Pat Lincoln se ivi din celălalt capăt ai coridorului. Un zâmbet de fericire însufleţea chipul său palid.

— Slavă Domnului că te văd iarăşi lângă mine! murmură el cu duioşie. Dacă ai şti ce spaimă am tras, când nu te-am mai găsit la masă! Chelnerul îmi spusese că te vei fi înapoiat în odaie, dar nici acolo n-am dat de tine… Unde ai fost, scumpa mea?

Agata zâmbi încurcată, căci nu ştia ce să răspundă.

— Voiam… să mă înapoiez în odaie, Pat… Se vede, însă, că am rătăcit drumul, zise ea, în cele din urmă.

— Nu mai înţeleg nimic! replică tânărul, privind îngrijorat spre soţia lui, a cărei purtare i se părea foarte ciudată.

Totuşi, când frumoasa femeie îl luă de braţ păşind alături de el, Pat Lincoln se simţi din nou cel mai fericit om de pe pământ. Da, soţia lui îl iubea, căci îşi dăduse seama că dragostea ei pentru Boris Verodin era o dragoste nenorocită.

În timpul mesei, Agata părea, însă, foarte gânditoare.

— Pat unde voiam noi să plecăm zilele acestea? întrebă ea, deodată.

Tânărul o privi mirat, neştiind ce rost avea această întrebare. Doar stabiliseră împreună programul călătoriei lor de nuntă şi, când colo, soţia lui părea ca picată din cer!

— Bine, scumpa mea, n-am stabilit amândoi drumul pe care avem să-l urmăm? răspunse el. După ce vom admira comorile de artă ale Parisului, vom pleca la Biarritz unde vom rămâne opt zile, apoi vom străbate Spania, urmând să ne înapoiem pe Riviera, dacă Reginald va mai fi acolo.

— Nu s-ar putea să plecăm întâi pe Riviera? murmură ea, aţintind asupra lui o privire rugătoare.

O umbră de durere întunecă chipul tânărului. Nu cumva soţia sa se mai gândea la Boris Verodin? Oare nu izbutise să-

şi înăbuşe patima ca o atrăgea spre acest om?

— Nu te înţeleg, draga mea! zise Pat. De ce vrei cu tot dinadinsul să-mi răpeşti o mare bucurie? Ştii doar că n-am fost încă niciodată în Spania, pe câtă vreme Riviera am vizitat-o adeseori. De altminteri ne ducem şi acolo, dar vreau să văd întâi Spania.

Agata clătină capul şi o cută adâncă se săpă pe fruntea ei. Pat cunoştea acest semn – era dovada unei hotărâri de la care nimeni nu putea s-o abată.

— De ce nu vrei să plecăm pe Riviera? întrebă ea, cu oarecare asprime în glas.

Tânărul încercă s-o înduplece, dar cu cât stărui mai mult, cu atât mai încăpăţânată se arătă soţia lui, care nu voi cu niciun chip să renunţe la hotărârea luată.

În cele din urmă, Agata începu să plângă. Pat Lincoln privi neliniştit în jurul său. Câteva mese mai erau ocupate şi consumatorii păreau că urmăresc neplăcuta scenă. În afară de asta, însă, fiul bancherului îşi iubea prea mult soţia ca să se împotrivească cererii ei. Ce-i drept, luase bilete circulare, astfel că schimbarea programului însemna pierderea lor – dar banii n-aveau mare însemnătate în acest caz. Singurul lucru care îl întrista era gândul că soţia lui voia să plece pe Riviera numai spre a-l vedea pe Boris Verodin.

— Linişteşte-te! şopti el, cu duioşie, cuprinzându-i mâna. Iată, sunt gata să-ţi împlinesc dorinţa! Plecăm întâi pe Riviera… numai fii iarăşi bună cu mine…

Agata încuviinţă plină de bucurie, dar în clipa următoare rămase din nou pe gânduri.

— Ei, tot nu s-a isprăvit? întrebă el, bănuitor, presimţind o altă toană de a soţiei sale.

— Când plecăm?

— Peste vreo două săptămâni. După ce vom fi văzut toate minunăţiile Parisului, scumpa mea!

— Nu. Vreau să plecăm peste şase zile!

— Cum? De ce atât de curând? Nu mai înţeleg nimic… Agata, pari schimbată cu desăvârşire! Spune-mi, ce te atrage pe Riviera?

— Aş vrea… nu, nu mă atrage nimic, dar îmi închipui că trebuie să fie minunat să locuieşti acolo în vremea asta.

Pat încercă să ia lucrările în glumă, astfel că ridică ameninţător degetul şi zise, zâmbind:

— Tare mi-e teamă că eşti stăpânită de patima jocului! Nu cumva vrei să-ţi încerci norocul la cazinou?

— Da. Da, vreau să-mi încerc norocul! murmură ea. Aşadar, plecăm peste cel mult şase zile?

Pat Lincoln oftă, fără să răspundă nimic. Agata, însă, nu-l lăsă în pace, până ce nu-i făgădui că vor părăsi Parisul în mai puţin de o săptămână.

De când se căsătorise cu dânsa, Pat trăise numai clipe fericite, căci ea părea într-adevăr femeia care să poată face fericit un bărbat. De ce se schimbase dintr-odată? Ce rost avea această încăpăţânare?

La un moment dat, în mintea lui se trezi bănuiala că Agata nu-i va aduce fericirea atât de mult visată. Până acum împlinise toate dorinţele pe care le citea în ochii soţiei sale – de astă dată, însă, această cerere ciudată strecurase o umbră de îndoială în sufletul său.

Cu toate astea, supărarea tânărului nu ţinu mult, căci Agata deveni iarăşi drăgăstoasă cu el. Timpul trecu repede şi, când priviră în jurul lor, îşi dădură seama că rămăseseră singuri în restaurant.

Se retraseră deci în odaia lor. Mai ales că Pat era foarte obosit şi voia să se culce mai devreme.

Peste câteva minute tânărul soţ se şi afla în pat. Privind cu coada ochiului spre frumoasa femeie, care deschisese dulapul şi depuse cerceii într-o casetă aurită. La nunta lor, bătrânul bancher le dăruise această casetă, pe al cărei capac erau fotografiile tinerilor soţi, iar înăuntrul ei un minunat colier de perle, demn să împodobească şi gâtul unei regine.

Zâmbind binevoitor, Pat o văzu dezmierdând cu degetele ei delicate, preţioasele bijuterii care se aflau în casetă. După cât se părea, îi plăceau mult giuvaierurile – deşi până acum nu lăsase să se întrevadă această pasiune. Ba dimpotrivă, Pat fusese încredinţat că soţia lui nu pune mare preţ pe

asemenea obiecte.

Probabil că se înşelase, însă, căci Agata scoase colierul din casetă şi-l puse la gât, apoi se privi în oglindă, cu ochi scânteietori. De asemenea o văzu prinzându-şi în păr minunata diademă cu briliante şi punându-şi pe degete inelele, pe care le mângâie cu priviri duioase.

În cele din urmă, învins de oboseală, Pat Lincoln căzu într-un somn adânc.

La un moment dat, în somn, simţi o adiere uşoară peste faţa lui. Tânărul se trezi şi se ridică în capul oaselor. Încăperea era luminată de o lampă, acoperită cu un abajur de mătase roşie.

Pe unde năvălise înăuntru aerul care îi mângâiase faţa? Privirile i se îndreptară spre fereastră – dar aceasta era închisă.

Sprijinit în cot, Pat Lincoln rămase cu ochii ţintă la soţia lui, care dormea liniştită. Se simţi, atât de fericit! Fără această fiinţă, viaţa n-ar fi avut niciun farmec pentru el, căci Agata era soarele care îi lumina existenţa.

Doctorul Barickin ajunse în odaia lui, răsuflând din greu. Avusese noroc şi de astă dată, căci nu-l văzuse nimeni.

După ce desfăcu batista de mătase, împrăştie pe masă giuvaierurile, care scânteiau în mii de culori şi începu să le mângâie cu degete tremurătoare. Se pricepea el la bijuterii şi îşi dădu repede seama că prada era în valoare de cel puţin douăzeci de mii de lire sterline.

Un zâmbet diabolic încolţi pe buzele lui.

— Frumoasă lovitură! murmură el, mulţumit.

Îşi făcuse rost de o barbă căruntă şi mai avea o licoare pentru piele, care urma să-l transforme într-un oriental. Cu ajutorul acestora îşi pusese în gând să joace o festă oamenilor prefectului poliţiei, arătându-le că poate părăsi Parisul când voia.

— Mititica o să aibă o surpriză neplăcută când s-o trezi din somn mâine dimineaţă! îşi zise el. Fireşte că dispariţia bijuteriilor o să pună pe picioare tot hotelul, dar toate

cercetările vor rămâne fără niciun rezultat, căci n-am lăsat nici cea mai mică urmă…

Se trezi pe la patru dimineaţa. Deşi spusese că va pleca abia la şapte, totuşi nu putea să aştepte până la descoperirea furtului.

Portarul îi duse valiza în maşina hotelului, care porni spre Gara de Nord.

De acolo, însă, Barickin luă iarăşi o maşină, poruncind şoferului să-l transporte la altă gară, cu gând să scape astfel de eventualii săi urmăritori.

Deoarece mai erau câteva zile până la întâlnirea lui cu Agata, se hotărî să plece întâi la Marsilia, urmând ca de acolo să pornească spre sudul Franţei.

— Trebuie neapărat să fac să sară banca la cazinou! îşi zise el. De altminteri, acum am descoperit un izvor de bani, care nu va seca niciodată, astfel că voi putea să pontez pe sume oricât de mari.

263. Pe urmele misteriosului Longlin

Boris Verodin rămase ca trăsnit, când citi telegrama care îi vestea moartea soţiei sale.

— Nataşa nu mai e printre cei vii… n-am s-o mai văd niciodată… fericirea mea s-a spulberat! murmura el, cu mâinile încleştate de marginea carlingii.

Oare acesta era sfârşitul luptei sale pentru fericire? Scumpa lui soţie, minunata floare de pe malul Volgăi plecase din lumea celor vii?

Pentru prima oară în viaţa lui, Boris Verodin nu izbuti să-şi stăpânească lacrimile care îi năvăliseră în ochi. De aceea luptase, înfruntând cu semeţie primejdiile pe care soarta i le scosese în cale? De aceea înlăturase piedicile pe care le întâlnise în viaţă?

Ceva fusese smuls din inima lui, pricinuindu-i o rană nespus de dureroasă, care nu mai putea fi tămăduită niciodată. O soartă crudă îşi bătuse joc de el, răpindu-i cea din urmă bucurie care îi mai rămăsese în viaţă. Căci tânărul

revoluţionar îşi dăduse seama demult că idealul pentru care luptase atâta vreme suferise o înfrângere ruşinoasă. Sub noul regim se petreceau aceleaşi ticăloşii ca şi sub domnia Ţarului. Fraţii se duşmăneau între ei; prietenii îşi zâmbeau, dar se foloseau de cel dintâi prilej pentru a se distruge unul pe altul. Boris ştia că visul său n-avea să se înfăptuiască niciodată, căci omenirea se mistuia în lupta ei pentru aur. Singura mângâiere o găsise în dragostea lui nemărginită, în devotamentul pe care îl purta scumpei sale soţii.

Şi acum, totul se spulberase… viaţa lui, fericirea lui se risipise, odată cu moartea fiinţei dragi.

— Dumnezeule, de ce mi-ai făcut asta? murmură el, ascunzându-şi faţa în mâini.

Abia înainte cu câteva ceasuri, curajosul luntraş era însufleţit de dorinţa vie de a risipi învinuirea care plutea asupra lui. Acum, însă, nu-i mai păsa de nimic. La ce bun să descopere hoţii comorii dispărute din pivniţa mănăstirii? Statul n-avea decât să se ocupe el de asta!

Boris rămase multă vreme nemişcat, cu privirile aţintite în zarea albastră. Aproape că nu-şi mai dădea seama ce se petrece în jurul său.

Oare nu era şi el ca un corăbier, care pluteşte fără cârmă, pe o mare înfuriată? Oare nu ajunsese şi el jucăria soartei vitrege?

Abia după câteva ceasuri, Boris Verodin se mai linişti puţin, izbutind să ia o hotărâre.

— Dumnezeu nu mi-a îngăduit să-mi îmbrăţişez soţia… nu mi-a îngăduit să rămân învingător în lupta înverşunată pe care am dus-o pentru a-mi câştiga fericirea… Da, m-a pedepsit fiindcă am pierdut credinţa în El…

Se ridică de la locul său, cu o hotărâre neclintită întipărită pe faţă. Privirile i se aţintiră asupra pilotului care părea ţintuit în scaunul lui.

— Hm, o să facă ochi mari, când va coborî pe pământ şi va vedea că tovarăşul său a dispărut! murmură revoluţionarul. Dar trebuie… n-am încotro… peste câteva minute Boris Verodin nu va mai fi printre cei vii…

Vru să se aplece peste marginea avionului, dar în acea clipă i se păru că aude un glas puternic, strigându-i:

— Renunţi la viaţă? Tocmai tu, care ai înfruntat moartea de atâtea ori, care ai dat dovadă că nimic nu te poate înfricoşa? Oare nu eşti demn de un sfârşit mai puţin ruşinos?

Boris Verodin se aşeză din nou, renunţând la hotărârea sa de a-şi pune capăt zilelor.

Nu, nu trebuia să se lase doborât nici de această lovitură! Doar avea de dus la îndeplinire atâtea misiuni pe lumea asta? În primul rând, descoperirea hoţilor, apoi trebuia să cerceteze ce se petrecuse cu Irina, care dispăruse de atâta vreme. Şi, afară de aceasta, prinţul Potcikev, căruia îi jurase răzbunare, se mai afla în viaţă!

Aşadar, trebuia să trăiască, trebuia să înfrunte cu curaj vitregia soartei, pentru a-şi împlini menirea lui pe acest pământ.

Încetul cu încetul, Boris Verodin izbuti să-şi zăgăzuiască deznădejdea. Oare moartea nu adusese deznădejde în sânul atâtor familii? Oare văduvele şi orfanii nu suportaseră cu bărbăţie pierderea celor căzuţi pe câmpul de luptă?

Fireşte, icoana soţiei sale va rămâne mereu vie în inima lui, totuşi aceasta nu-l va împiedeca să-şi facă datoria până la capăt.

În acest timp, avionul zbura deasupra Franţei. Oraşe minunate, ogoare întinse, fluvii argintii se desfăşurară dedesubtul lor, până ce în zare se ivi coasta mării Mediterane.

Boris Verodin urmărea mişcările tânărului aviator, care conduse aparatul cu multă dibăcie şi ateriză pe un platou din apropierea mării.

— Nu e aşa, c-a fost minunat? întrebă Reginald Lincoln, după ce sărise din carlingă. Rar mi s-a întâmplat să am o vreme atât de frumoasă!

— Într-adevăr, vremea a fost frumoasă! încuviinţă Boris, dus pe gânduri.

În cele din urmă, coborî şi el din avion şi înmână pilotului actele sale, pentru ca acesta să îndeplinească formalităţile vamale.

Reginald, care nu băgase de seamă tristeţea tovarăşului său, porni repede spre biroul aerodromului, unde zăbovi vreun sfert de ceas, apoi se înapoie însoţit de un mecanic francez, care îi ajută să ducă avionul în hangar.

— Aşa, deocamdată poate să stea aici! zise aviatorul, zâmbind. Acum să dăm o raită prin împrejurimi şi, afară de asta… dar ce-i cu dumneata, domnule Verodin? se întrerupse el, deodată, aţintind o privire cercetătoare asupra tovarăşului său.

— Nu-i nimic! răspunse Boris, în timp ce ieşeau pe poarta aerodromului. Cred că-ţi aminteşti că în clipa când ne-am luat zborul, mi s-a adus o telegramă…

— Da, îmi amintesc, dar sper că nu cuprindea o veste tristă. Nu te-am întrebat încă nimic despre asta… căci în timpul zborului un pilot trebuie să lase orice altă preocupare la o parte şi să rămână cu atenţia încordată asupra aparatului său…

— Da, ştiu asta! încuviinţă Boris. Din păcate, am primit o veste nespus de tristă… telegrama mă înştiinţa de moartea soţiei mele!

Reginald Lincoln rămase înmărmurit.

— E îngrozitor! murmură el apoi, cuprinzând mâna celuilalt.

Cei doi bărbaţi păşiră tăcuţi pe aleile umbrite de palmieri şi, după un sfert de ceas, înaintea lor se desfăşura marea albastră, pe apele căreia fâlfâiau pânzele albe ale corăbiilor.

— Trebuie să-ţi dau lămuriri, zise Boris Verodin aşezându-se pe o piatră de pe ţărm. Aşadar, ţi-am spus că am primit o telegramă cuprinzând trista veste a morţii soţiei mele… De emoţie, telegrama mi-a scăpat din mâini, căzând în mijlocul celor care au rămas pe platou…

— Dar cine ţi-a trimis-o, domnule Verodin? întreba Reginald.

— Bătrâna cameristă a soţiei mele.

— Nu cumva e vreo greşeală la mijloc?

— Nu cred să fie vreo greşeală…

— Şi ce ai de gând să faci acum, domnule Verodin? Dacă vrei să pleci în Rusia, îţi stau la dispoziţie…

Revoluţionarul zâmbi îndurerat.

— Eşti un om plin de curaj, domnule Lincoln, răspunse el. Însă, chiar dacă drumul n-ar fi atât de primejdios, tot nu ţi-aş primi propunerea, căci nu-mi place să mă joc cu vieţile semenilor mei… În Rusia există un tribunal, Ceka, şi nu-ţi doresc defel să cazi în mâinile oamenilor săi… Deocamdată însă, nici nu poate fi vorba de plecarea mea în Rusia, căci am de îndeplinit aici o misiune foarte însemnată. După aceea mă voi duce să plâng la mormântul soţiei mele…

— Sărmanul meu prieten! murmură Reginald, adânc mişcat.

— Domnule Lincoln, aici drumurile noastre se despart! reluă Boris. Dumneata eşti tânăr şi trebuie să-ţi trăieşti viaţa din plin, pe câtă vreme rostul meu pe lume e să lupt pentru alţii… Aşadar, sper că nu-mi vei lua în nume de rău, dacă te-aş ruga să mă laşi aici, în timp ce dumneata vei porni mai departe…

Fiul bancherului se posomorî.

— Vrei să scapi de mine, domnule Verodin? întrebă el, mustrător. Eram atât de bucuros să pot rămâne lângă dumneata, să-ţi dau o mână de ajutor, pentru a-ţi duce misiunea la capăt! Şi, acum, dumneata vrei să mă îndepărtezi?

Revoluţionarul chibzui câteva clipe, apoi cuprinse mâna însoţitorului său, zicând:

— Bine, îţi primesc propunerea, dar cu o singură condiţie: făgăduieşte-mi că vei pleca, de îndată ce nu te vei mai simţi bine alături de mine. Acum, după groaznica lovitură pe care am căpătat-o, nu cred că tovărăşia mea mai poate fi plăcută vreunui om… Socot că mă înţelegi!

— Te înţeleg prea bine, domnule Verodin, răspunse Reginald. Nici nu-ţi poţi închipui cât mă bucur că pot rămâne alături de dumneata! Acum, însă, capul sus, şi… înainte, spre Cannes!

Tânărul englez îl luă de braţ şi cei doi prieteni porniră spre minunata staţiune balneară, unde urma să vină şi căpitanul Bartuschen, care fusese chemat acolo de misteriosul Mr.

Longlin.

Câteva săptămâni mai târziu, pe terasa unui hotel din Nisa stăteau doi bărbaţi, care fumau tacticos, privind îngânduraţi spre marea albastră. Unul din ei era de vârstă mijlocie, celălalt, însă, era tânăr şi foarte vesel.

— Proastă afacere, domnule Orensen! zise, deodată, acesta din urmă. Zău, îmi vine să-mi iau lumea în cap! Crezi că vom putea da de urma acestui Longlin?

Cel întrebat ridică din umeri.

— Trebuie să-i dăm de urmă! În cazul cel mai rău, să-l găsim măcar pe suedezul acela cu numele de Bartuschen. Dacă ai şti ce atârnă de descoperirea lor, sunt sigur că mai înţelege!

— Te înţeleg şi aşa, domnule… Verodin.

— Sst, nu trebuie să-mi rosteşti numele… Doar ştii că spionii sunt pe urmele mele! Aşadar, rămân mereu Cristian Orensen.

— Iartă-mă, domnule Orensen, răspunse Reginald Lincoln, căci el era tânărul. Dar acum n-avem de ce ne teme, căci suntem singuri aici.

Boris Verodin, care din măsură de prevedere revenise iarăşi suedezul Cristian Orensen, răspunse-n şoaptă:

— Nu sunt de părerea dumitale, dragul meu! Ceka îşi are pretutindeni spionii ei, care trag cu urechea oriunde întâlnesc un om care pare să fie rus. Ieri, de pildă, când am ieşit din odaia mea, n-am izbit nas în nas cu un omuleţ pe care l-am întâlnit de câteva ori aici. Sunt încredinţat că individul a tras cu urechea la uşă… Pe de altă parte, azi de dimineaţă, ieşind în balcon să iau puţin aer, am zărit un individ, îmbrăcat în livrea, care la apariţia mea s-a făcut nevăzut. Cine ştie dacă individul nu voia să pătrundă în camera mea?

— Bine, dar se crede că eşti mort, domnule Orensen? Nu spuneai chiar dumneata că cei doi ticăloşi care au vestit crucişătorului rus prezenţa dumitale pe bordul vasului suedez, au pierit în valuri din pricina exploziei?

— Asta aşa e, dar dacă ai cunoaşte sistemul de spionaj al

Cekei, ţi-ai da seama şi dumneata că bănuielile mele sunt îndreptăţite.

În acea clipă se apropie unul din servitorii hotelului, care înmână tânărului aviator o scrisoare sosită din Anglia. Nici n-apucă s-o citească bine, că un strigăt de bucurie scăpă de pe buzele lui Reginald Lincoln.

— Veşti bune, dragul meu? întrebă Boris.

— Da. Şi încă privitoare la dumneata, domnule Orensen! Închipuie-ţi, tata îmi scrie că telegrama pe care ţi-a trimis-o, i-a venit înapoi... Şi această telegramă... ah, e chiar aici, alăturată scrisorii... Iat-o!

— Ce telegramă? întrebă Boris, mirat. Nu te înţeleg!

Reginald se ridică şi zise:

— Vino în odaia dumitale, căci conţinutul scrisorii şi al telegramei e atât de însemnat, încât nu-ţi pot vorbi aici. Cu toate astea, îţi spun că e vorba de ceva care o să te bucure nespus de mult.

Boris Verodin se ridică şi el. Ce putea să-l mai bucure acum, când scumpa lui Nataşa nu mai era în viaţă? Pentru el nu existau decât dezamăgiri. Rana din inimă sângera mereu şi numai gândul la datoria pe care o avea de împlinit îi dădea putere să lupte înainte.

— Ei, ce cuprinde scrisoarea? întrebă dânsul, când ajunseră în odaie.

Prietenul său îi puse mâinile pe umeri şi zise, privindu-l ţintă în ochi:

— Boris Verodin, sper că acum nu-mi vei lua în nume de rău că-ţi spun astfel, căci aici n-avem să ne temem de spioni – soţia dumitale... trăieşte... şi e perfect sănătoasă!

Luntraşul rămase o clipă ca încremenit, apoi un fior îi străbătu trupul şi un oftat adânc ieşi din pieptul său.

— Ce... ce-ai spus? strigă el, cu glas răguşit.

În clipa următoare smulse plicul din mâinile prietenului său şi citi cele câteva cuvinte, prin care Sir Lincoln îi aducea la cunoştinţă că Nataşa se află în viaţă, că era în drum spre Anglia şi că prima telegramă fusese trimisă din greşeală.

Apoi Boris Verodin citi şi scrisoarea, pe care abia putea s-o

ţină în mână de tulburat ce era.

Nu cumva era victima unei năluciri? Sărmanul tânăr se bătu cu palma peste frunte, vrând să se încredinţeze dacă era treaz.

Dar nu, nu visa, îşi dădea seama de tot ce se petrece în jurul său.

În prada unei bucurii fără margini, începu să plângă ca un copil. De astă dată, însă, erau lacrimi de bucurie şi nu se sfii deloc de tânărul său prieten, care ştia tot ce se petrece în sufletul lui.

Reginald Lincoln era şi el înduioşat, mai ales că în ultimele zile făcuse cunoştinţa unei tinere fete, care trezise în inima lui simţăminte care îi rămăseseră necunoscute până atunci. Această fată, fiica unui mare bijutier din Paris, izbutise, prin, temperamentul ei vioi, prin firea ei deschisă, să-i aprindă inima, care nu fusese încă atinsă de bagheta magică a zeului Amor.

— Boris Verodin, îţi doresc mult noroc în noua viaţă care începe acum pentru dumneata! zise el, adânc mişcat.

Luntraşul îi luă mâna şi i-o strânse cu căldură.

— Da, Reginald, o viaţă nouă începe pentru, mine! răspunse el, cu ochii strălucind de fericire. Am să lupt iarăşi, am să izbutesc să înving orice piedici mi-ar ieşi în cale, căci scumpa mea Nataşa trăieşte, soarele vieţii mele a răsărit din nou…

— Ştiu, te înţeleg, dragul meu…

Câtva timp cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, fiecare preocupat de gândurile sale. În cele din urmă, Reginald rupse tăcerea şi citi cu glas tare scrisoarea primită de la bătrânul bancher.

— Reginald, vrei să rămânem prieteni pentru totdeauna? întrebă Boris, după ce tânărul sfârşise cu cititul. Vrei să trăim ca fraţii?

— Mai e vorbă, dacă vreau? Nici nu-ţi poţi închipui ce bucurie îmi pricinuieşte propunerea ta, răspunse tânărul englez, pecetluind cu o strângere de mână prietenia lor.

În clipa următoare, însă, Boris Verodin se năpusti spre uşă,

o deschise cu violentă, apoi alergă în coridor.

Peste puţin timp, se înapoie în încăpere.

— Iar a ascultat cineva la uşă! zise el. Desigur c-a fost acelaşi individ pe care l-am mai prins o dată spionându-mă.

— Trebuie să fim cu ochii în patru, căci se pare că temerile tale sunt îndreptăţite, răspunse Reginald. Dacă izbutesc însă să pun mâna pe individul acela, n-are să fie tocmai bine de el.

Din acea zi, Boris Verodin lucra iarăşi cu înfrigurare la îndeplinirea misiunii sale. Gândul că peste puţin timp va fi alături de scumpa lui Nataşa, îl îndemna să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a descoperi urmele acelora care furaseră aurul. Căci numele său era şi al iubitei, care nu trebuia să păşească în viaţă, alături de dânsul, înfierată de grozava învinuire ce i se adusese soţului ei.

În faţa lumii, cei doi prieteni se purtau cu şi mai multă prevedere, Boris Verodin păstrându-şi mereu înfăţişarea suedezului Cristian Orensen.

Într-una din zile, sosi altă scrisoare din Anglia. Era a doua veste bună pe care bătrânul bancher o trimitea fiului său. Îl înştiinţa anume de logodna lui Pat cu Agata Protoff. După ce o citiră, cei doi prieteni se uitară unul la altul, muţi de bucurie.

— Fratele tău o să fie fericit alături de Agata, care e o fată sinceră şi bună, zise Boris. Din parte-mi, trebuie să-i fiu recunoscător, căci m-a scăpat de o mare grijă… Am făgăduit tatălui ei să n-o părăsesc niciodată, s-o iau sub ocrotirea mea… Din păcate, nu era o ocrotire tocmai bună, căci vezi doar ce viaţă duc… Am devenit un aventurier… un om care trebuie să alerge din loc în loc, astfel că mi-ar fi fost nespus de greu să-mi respect făgăduiala.

— Tu nu eşti un aventurier, Boris, ci un adevărat bărbat, un erou! Soarta ţării tale, firea ta nobilă, au făcut din tine ceea ce eşti astăzi.

— Să lăsăm astea! O altă chestiune mă preocupă acum, zise Boris, îngândurat. Ştii că tatăl tău mi-a pus la dispoziţie sumă de o sută de mii de lire sterline, pe care pot s-o întrebuinţez fără să dau socoteală nimănui?

Reginald îl privi mirat.

— Nu, nu ştiu nimic despre asta, zise el, căci, într-adevăr, nu aflase nimic despre acest lucru. De altminteri, tata nu-mi vorbeşte niciodată despre afacerile sale.

— Hm, ciudat! Adresa tatălui tău am primit-o de la o femeie misterioasă, către care mă simţeam atras, totuşi. După ce mă îngrijise în timpul bolii mele, această femeie a dispărut fără urmă, lăsându-mi adresa tatălui tău, care – cel puţin aşa spunea dânsa – trebuia să-mi vorbească într-o chestiune foarte însemnată. Când mă făcui bine, pornii spre Anglia şi împlinii dorinţa misterioasei femei. Totul mi se pare însă foarte ciudat, căci nu pot să-mi dau seama de ce mi s-au pus la dispoziţie atâţia bani…

— Din spusele tale reiese că tata ştie cine este această femeie? întrebă Reginald.

Boris Verodin înălţă din umeri, căci nu se gândise niciodată la asta.

— Ia spune-mi şi mie, cum arată la faţă? cercetă fiul bancherului.

Revoluţionarul îi descrise înfăţişarea călugăriţei din ordinul „Maicilor cenuşii”.

— Mie, însă, această călugăriţă mi-a făcut întotdeauna impresia unei femei culte, din lumea bună, încheie Boris Verodin.

— Ciudat! În orice caz, aceea pe care mi-ai descris-o tu, trebuie să semene foarte mult cu ducesa de Worchester.

— Ducesa de Worchester? Cine e asta?

— O femeie în jurul căreia plutesc multe taine. Vreme îndelungată nu s-a auzit nimic despre dânsa. În timpul războiului a venit în Anglia o singură dată, ca să-şi vadă de proprietăţile ei, apoi a dispărut iarăşi. După câte am auzit, această ducesă, care se înrudeşte cu regele Angliei, are şi un fiu, pe care până acum nu l-a văzut însă nimeni.

Boris Verodin înălţă din umeri, nepăsător, căci nu vedea ce legătură poate fi între ducesa de Worchester şi misterioasa călugăriţi.

Peste câteva zile, Reginald dădu buzna în odaia prietenului său.

— Am găsit o urmă, Boris! strigă el, plin, de bucurie.
— Ce fel de urmă? întrebă celălalt, nedumerit.
— Un oarecare mister Longlin a locuit la hotelul Italia… am aflat asta printr-o simplă întâmplare…
Boris Verodin sări în sus de pe scaun.
— Vrei să-ţi baţi joc de mine? strigă el, cuprins de o tulburare fără seamăn.
— Nu dragul meu! răspunse Reginald. După cum ţi-am spus, printr-o întâmplare am aflat ceva cei pe care îi căutăm de atâta vreme. Ţinând seama de descrierea făcută, nu mai poate fi nicio greşeală la mijloc. E vorba de un bărbat tânăr, voinic, o femeie destul de frumoasă, cu trăsături slave, şi un bătrân, care cu toată bogăţia familiei Longlin, face o impresie cam prăpădită.
— Şi nu mai locuiesc la hotelul „Italia”? întrebă Boris Verodin, dezamăgit.
— Nu, totuşi bănuiesc că mai sunt prin apropiere. Poate în Monte Carlo sau Menton. Umblă zvonul că vor să-şi cumpere o vilă pe Riviera. Poate că şi-au şi cumpărat-o şi trăiesc în vecinătatea noastră, fără să bănuim măcar?
— Trebuie neapărat să pornim cercetări în această direcţie! exclamă Boris cu însufleţire.
— Asta o s-o facem fără doar şi poate! încuviinţă celălalt. Dar nici nu ţi-am spus măcar, cum am aflat că Longlinii ăştia locuiau la hotelul „Italia”… Eram tocmai într-una din sălile de joc ale cazinoului, când mă întâlnii cu un fost coleg al meu, care îşi petrece pe Riviera cel puţin şase luni pe an, din pricina bolii sale de plămâni. Bucuros să văd iarăşi un vechi prieten, am discutat multă vreme cu el şi din vorbă în vorbă, aduserăm discuţia despre joc. În chipul ăsta, aflai că acum câteva săptămâni, o oarecare doamnă Longlin pierduse la ruletă sume fantastice. Dânsa era însoţită de un tânăr şi un bătrân, pe care prietenul meu i-a cunoscut, astfel că mi i-a descris amănunţit. Din păcate, într-una din zile, cei trei au dispărut fără urmă… Ciudat, însă, e că toţi jucau numai cu monezi de aur.
Boris Verodin încleştă braţul prietenului său, care îl privi

speriat.

— Ei sunt, Reginald! strigă dânsul şi ochii îi sclipiră ameninţător. Da, da, sunt sigur de asta!... Ascultă-mă, nu ţi-am destăinuit încă totul, cu privire la misiunea mea aici... Oamenii aceştia au izbutit să-mi smulgă dezlegarea unei taine, în vreme ce zăceam bolnav în casa lor. Cu ajutorul acesteia, au putut să pună mâna pe o adevărată comoară, care aparţine statului rus. În schimb, bănuielile se îndreptară asupra mea, fiind învinuit că furasem comoara, pentru a o transporta la loc sigur.

— Aha, acum înţeleg şi eu de ce ţii atât de mult să dai de urma Longlinilor! exclamă Reginald Lincoln. Dar stai că n-am terminat... prietenul meu mi-a spus că pot fi recunoscuţi după un automobil de culoare albastră, care le aparţine, şi cu care plecau întotdeauna de la Nisa la Monte Carto sau şi mai departe.

— Şi nici automobilul n-a mai fost văzut de atunci? întrebă Boris cu înfrigurare.

— Deocamdată nu ţi-aş putea răspunde la această întrebare, căci n-am avut vreme să culeg informaţii... Îţi închipui, doar, că eram foarte grăbit să vin încoace, pentru a-ţi împărtăşi această veste însemnată!

Fireşte că cei doi prieteni se străduiră din răsputeri să dea de urma automobilului albastru şi cercetară toate hotelurile din Nisa şi Monte Carlo, nădăjduind să afle ceva despre Longlin şi a însoţitorilor săi. Dar aceştia dispăruseră de parcă ar fi intrat în pământ Prin întrebări meşteşugite, izbutiră să afle, însă, că doamna Longlin era stăpânită de patima jocului, din care pricină pierduse la cazinou mari sume de bani. Adeseori se întâmplase să-şi amaneteze bijuteriile numai ca să-şi poată continua jocul. Mai toţi erau de părere că patima nebunească a femeii ruinase familia.

Boris Verodin fusese iarăşi la Menton, de unde se înapoiate fără niciun rezultat, astfel că era foarte rău dispus.

Fără să bănuiască ceva, tânărul intră în odaia lui, dar deodată rămase locului, îngrozit. Pe podea zăcea un trup

omenesc, care părea neînsufleţit.

Venindu-şi repede în fire, Boris făcu câţiva paşi înainte şi se plecă deasupra trupului. Era Reginald Lincoln, prietenul său.

Deodată, însă, englezul deschise ochii şi privi mirat spre Boris. În clipa următoare, păru să-şi amintească ce se întâmplase; se ridică de jos cu ajutorul celuilalt.

— Slavă Domnului că te văd iarăşi în picioare! murmură Boris, răsuflând uşurat. Mă temeam că ţi s-a întâmplat ceva rău. Ia spune ce s-a petrecut în timpul lipsei mele?

Reginald se aşeză pe un scaun, apoi arătă spre colţul încăperii, unde se afla geamantanul prietenului său.

Abia acum îşi dădu seama Boris Verodin că valiza fusese deschisă cu forţa.

— Cine a făcut asta? întrebă el.

— Nu ştiu nici eu... Când am intrat în odaie, zării un om aplecat deasupra valizei, însă nu puteam să văd cine e, căci era cam întuneric. Crezând că eşti tu, te-am strigat pe nume, dar îţi poţi închipui spaima ce m-a cuprins, când mă pomenii în faţa mea cu un necunoscut şi, înainte de a apuca să fac vreo mişcare, primii în bărbie un pumn care mă făcu să-mi pierd cunoştinţa.

— Cine dracu' m-o fi urmărind cu atâta înverşunare? mormăi Boris.

— Ia uită-te în valiză, dacă nu cumva ai fost jefuit, îl sfătui prietenul său. Poate că e vorba de un hoţ ordinar, care a vrut să se folosească de lipsa ta, pentru a-şi însuşi ceva din lucrurile tale.

În clipa următoare se încredinţară că obiectul furtului era cu totul altul şi anume, scrisorile lui Boris Verodin.

— Hoţul e un agent de al Cekei, zise revoluţionarul, întunecat. Fără îndoială că acum ştiu ei cu cine au de-a face, căci numele meu e pomenit adesea în scrisori.

Tulburat, tânărul începu să măsoare încăperea în lung şi în lat.

Aşadar, tot îl mai bănuiau de furtul lăzilor cu aur? Foştii săi tovarăşi aveau nevoie de bani şi trimiseseră oameni pe urmele presupusului hoţ pentru a-l sili să mărturisească unde

ascunsese preţioasa pradă.

Asta îl mâhnea nespus, şi cu atât mai hotărât era acum să-şi continue cercetările, care să ducă la descoperirea adevăraţilor hoţi, şi aceştia nu puteau fi decât cărbunarul, fiul său şi Pavlovna, logodnica acestuia din urmă.

264. Vila familiei Longlin.

Cea mai mare parte din emigranţii ruşi, care locuiau la Nisa, se stabiliseră pe una din străzile orăşelului, căci voiau să fie mereu laolaltă, pentru a-şi aminti de patria lor.

Într-o căsuţă din această stradă, se adunaseră într-una din zile trei bărbaţi, care vorbeau cu aprindere. Din când în când, unul din ei trăgea cu urechea spre uşă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie surprinşi de cineva.

Cei trei indivizi erau ruşi – după cât se părea emigranţi –, şi ar fi fost greu să le ghiceşti rangul, căci mai toţi ruşii refugiaţi la Nisa, alcătuiau o familie mare. Printre aceşti refugiaţi se aflau foşti demnitari ai imperiului, dar şi oameni simpli, a căror singură vină era că nu se dăduseră cu revoluţionarii.

Ofiţeri sărăciţi din armata Ţarului, moşieri care nu apucaseră să-şi transforme în bani bunurile lor, oameni care poate nici n-ar fi fost nevoiţi să fugă din Rusia, toţi aceştia locuiau la Nisa pe aceeaşi stradă, pe care localnicii o denumiseră „strada rusească”.

Dar se aflau în Nisa şi ruşi foarte bogaţi, care locuiau în hoteluri de primul rang, aveau numeroşi servitori şi călătoreau în maşinile lor, ferindu-se de contactul cu ceilalţi compatrioţi.

Apoi mai exista şt altă categorie, care locuiau de asemenea în hoteluri elegante, însă trăiau de pe o zi pe alta, încercându-şi norocul la cazinou. Şi când nu mai aveau cu ce să-şi ducă zilele, se retrăgeau într-un loc singuratic, unde, în acordurile îndepărtate ale vreunei orchestre, sub lumina argintie a lunii, îşi trăgeau în tâmplă un glonţ de revolver, care îi scăpa de toate chinurile pământeşti.

Acesta fusese sfârşitul multora, care nu voiseră să renunţe

la viaţa lor de odinioară. Ei preferau să-şi pună capăt zilelor decât să-şi câştige existenţa prin muncă.

Nu fiecare avea curajul fostului general R., care locuia în strada rusească şi mânca cu doi franci un prânz sărăcăcios la o franţuzoaică arţăgoasă, pentru ca noaptea, îmbrăcat într-o uniformă sclipitoare, să deschidă uşa clienţilor unui mare cabaret.

De asemenea, nu fiecare se încumeta să îndeplinească serviciul de rândaş într-un hotel, în care muncea până la miezul nopţii, pentru ca să poată îngriji de soţia lui bolnavă, aşa cum făcea baronul O., care fusese unul dintre cei mai bogaţi proprietari din ţinutul Volgăi.

Dar Ceka veghea asupra tuturor acestora şi agenţii ei se străduiau să descopere comploturile care se puneau la cale împotriva noului regim. Emigranţii ştiau acest lucru şi mai ştiau că în „strada rusească” şi în marile hoteluri se aflau spioni revoluţionari, care îi urmăreau pas cu pas, supraveghindu-le fiecare mişcare.

Cei trei indivizi erau şi ei agenţi ai Cekei, însă duceau un trai foarte modest, astfel că nu treziseră bănuielile compatrioţilor lor.

— Ei drace, Taşek zăboveşte prea mult! mormăi unul din ei, îndreptându-se spre uşă. Mă înapoiez numaidecât, strigă el celorlalţi, părăsind încăperea.

După puţin timp, se înapoie într-adevăr, însoţit de un alt individ, bine făcut şi care avea aceeaşi înfăţişare ca şi ceilalţi.

Noul sosit, însă, părea foarte agitat, şi abia se mai ţinea pe picioare.

— Uf, bine că mă văd aici! gâfâi el, prăbuşindu-se pe un scaun. Puţin mai lipsea şi dădeam de dracu’! Norocul meu a fost că nu mi-am pierdut cumpătul şi, printr-o lovitură bine ţintită, am izbutit să-l dobor pe acela care mă surprinsese asupra faptului.

— Şi? întrebă unul din ceilalţi care părea să fie conducătorul lor. Nici de astă dată n-ai izbutit să-ţi ajungi ţinta?

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele lui Taşek, care

scoase din buzunar un pachet de scrisori şi-l azvârli pe masă.

— Astea sunt toate scrisorile care se aflau în geamantanul lui Orensen – zise el, scoţând apoi la iveală o perucă şi o barbă falsă. Am mai găsit şi asta… Vedeţi, deci, că nu ne-am înşelat… Iată cum s-au desfăşurat lucrurile…

Individul îşi mângâie barba şi zâmbi mulţumit…

— Am însărcinat pe băiatul de la hotel să-mi dea de veste când Orensen va pleca de acasă. După multă aşteptare, am izbutit să pătrund în odaia lui, cu ajutorul cheii pe care mi-o dăduse băiatul. Fireşte că nu mi-a fost greu se deschid valiza, însă tocmai când mă pregăteam să plec, după ce adunasem hârtiile, mă pomenii în odaie cu prietenul lui Orensen, care nu bănuia nimic din cele ce se petrecuseră între timp. Când mă zări înaintea lui, fu atât de îngrozit, încât nu izbuti să facă nicio mişcare. Asta a fost norocul meu… o lovitură sub bărbie şi individul se prăbuşi la pământ!

— Ai făcut bine treaba! îl lăudă acela care părea să fie conducătorul. Din scrisori reiese lămurit că avem de-a face într-adevăr cu Boris Verodin. Pesemne că ticălosul a izbutit să transporte în străinătate o bună parte din comoară, căci, după cum vedem, dispune la banca Lincoln din Londra, de un fond de o sută de mii de lire sterline. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că fostul nostru tovarăş ar fi în stare să săvârşească o faptă atât de josnică. Păcat că trebuie să luptăm împotriva lui, căci a fost unul din cei mai aprigi apărători ai cauzei noastre! În orice caz, trebuie să înaintăm un raport la Moscova şi să nu-l părăsim din ochi nici o singură clipă pe Verodin. Peste trei, patru săptămâni el trebuie să fie pe pământul Rusiei, unde Ceka va şti să-i dezlege limba. Când va fi dus în celula de tortură, îşi va da seama că e nevoit să mărturisească unde a ascuns comoara.

Boris Verodin, însă, era mereu cu ochii în patru şi nu ieşea din casă fără o armă la el. Adeseori se întâlnea cu indivizi suspecţi, dar nu putea să-şi dea seama dacă aceştia se ocupau de persoana lui sau îi ieşiseră în cale numai din întâmplare. Afară de asta, nu dăduse niciodată de aceeaşi

oameni, astfel că nu ştia dacă avea de-a face cu temuţii săi duşmani.

Într-una din zile trecea pe strada principală a oraşului, când privirile-i se îndreptară spre vitrina unui magazin de automobile, în care erau expuse câteva maşini minunate. Mai ales una din ele, de culoarea cerului, stârni admiraţia tânărului revoluţionar.

— Hm, aşa trebuie să fi fost şi automobilul lui! murmură el. La urma urmei, de ce nu s-ar putea ca misteriosul Longlin să-l fi cumpărat chiar de aici?

Fără să mai stea la gânduri, intră în magazin, unde fu întâmpinat de un bărbat foarte elegant.

— Aş vrea să cumpăr un automobil ultimul tip, zise Boris Verodin.

Celălalt se înclină, apoi răspunse:

— Vă asigur că la noi veţi fi foarte bine servit, căci avem legături cu cele mai mari fabrici de automobile din Europa.

— Dar aveţi şi alte maşini, în afară de cele care se văd aici?

— Da, domnule, expoziţia noastră se află în fundul curţii, unde mai avem încă douăzeci şi cinci de automobile.

— Aş putea să văd şi eu expoziţia?

Celălalt se înclină iarăşi, apoi porni înainte, urmat de Boris Verodin.

Expoziţia era, într-adevăr, foarte bogată, cuprinzând câteva maşini dintre cele mai moderne.

Totuşi, printre ele nu se afla niciuna de culoarea albastră a cerului.

— Mi se pare că am să rămân la maşina azurie, care e expusă în vitrină, zise el, după câtva timp. Cât costă?

Comerciantul avu un gest de regret.

— Din păcate, maşina aceea e vândută, răspunse el. E o limuzină de lux, care a fost cumpărată de un străin.

— Păcat! murmură Boris Verodin. Nu cumva mai aveţi vreuna la fel?…

— Nu, în culoarea asta nu mai avem niciuna! Dacă doriţi, însă, neapărat, putem comanda la fabrică…

— Bine, dar acum câteva săptămâni am văzut la Nisa şi

Menton un automobil la fel cu acesta. E atât de frumos, încât atrage privirile tuturor.

— A fost chiar maşina asta! răspunse comerciantul.

— Ah, se vede că aţi făcut câteva drumuri de încercare?

— Nu, maşina aparţine cumpărătorului, însă…

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă Boris, văzând că celălalt şovăie. Nu cumva cumpărătorul n-a mai avut bani şi şi-a amanetat maşina la dumneavoastră?

— Chiar aşa, răspunse negustorul. Totuşi soţia clientului ţine cu tot dinadinsul ca maşina să rămână aici, căci s-a îndrăgostit de culoarea ei. Deşi termenul de răscumpărarea a trecut demult, totuşi suntem hotărâţi să-i păstrăm maşina, căci soţul doamnei pare să fie un american foarte bogat, care a plecat în străinătate, de unde urmează să se înapoieze cu mulţi bani.

Boris Verodin abia izbutea să-şi ascundă bucuria că găsise în sfârşit, urma misteriosului Longlin. Trebuia să fie însă, cu mare băgare de seamă căci altminteri strica totul.

— Deşi automobilul a fost întrebuinţat, sunt hotărât totuşi să ofer ceva mai mult decât celălalt cumpărător, zise el, după o scurtă chibzuială. Nu cumva s-ar putea să-mi daţi adresa doamnei, ca să mă înţeleg cu dânsa? Poate că renunţă la maşină dacă va vedea că sunt dispus să-i ofer o sumă anumită, de care o fi având nevoie în momentul de faţă?

— Mi-e teamă ca doamna să nu se supere, răspunse comerciantul, nehotărât.

Boris Verodin mai stărui, însă celălalt nu vru să-i destăinuie adresa doamnei care cumpărase maşina. În cele din urmă se depărtă, fără să ia măcar în seamă insistenţele negustorului, care voia să-l înduplece să cumpere un alt automobil.

Când ieşi în stradă, tresări speriat. La o mică depărtare se afla un individ care părea să nu aibă nicio treabă acolo. Trecând pe lângă el, Boris Verodin îi aruncă o privire ameninţătoare, fiind încredinţat că omul acesta îl urmărise şi-i supraveghease toate mişcările.

La colţul străzii, tânărul rămase locului şi, privi cu băgare de seamă îndărătul sau. Observând că individul intră în

magazinul de automobile, Boris se aşeză în aşa chip ca să poată supraveghea uşa acestuia.

Nu trecu multă vreme şi necunoscutul ieşi iarăşi în stradă, dar porni mai departe, fără să arunce măcar o privire în jurul său. De aceea Boris Verodin izbuti să-l urmărească fără mare greutate, şi-l văzu dispărând într-o casă din „strada rusească”.

— Aşadar, nu m-am înşelat! murmură el, posomorât. Sunt urmărit pas cu pas… Ceka se află pe urmele mele.

Îşi notă numărul casei în care dispăruse individul, apoi se înapoie la magazinul de automobile, unde vânzătorul îi ieşi în întâmpinare, foarte prietenos.

— Ei v-aţi răzgândit, domnule? întrebă el. Doriţi să cumpăraţi altă maşină?

Boris Verodin aruncă o privire asupra limuzinei albastre.

— Ştiţi că se interesează cineva de cumpărăturile dumneavoastră? urmă negustorul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adineauri a fost aici un domn, care voia cu tot dinadinsul să ştie pentru ce aţi intrat în magazin. Fireşte, însă, că nu i-am dat niciun răspuns.

— Bine, dar nu înţeleg ce le pasă altora de cumpărăturile mele?

— Dacă nu mă înşel, domnul voia să afle cu ce scop doriţi să luaţi maşina şi dacă nu cumva aveţi de gând să plecaţi în călătorie cu ea.

Boris Verodin clătină capul. Îngândurat, mai schimbă câteva vorbe cu negustorul, apoi plecă, făgăduind că se va înapoia, după ce se va fi hotărât ce maşină va cumpăra.

Nu mai încăpea nicio îndoială, agenţii Cekei aveau să-l urmărească pas cu pas, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să-l urmeze până la capătul pământului.

Când ajunse acasă vorbi cu Reginald despre urma descoperită, cât şi despre întâlnirea cu suspectul individ.

— Până diseară trebuie neapărat să aflu adresa doamnei care a cumpărat maşina, zise englezul, după ce prietenul său îi povesti cele întâmplate. Afară de asta, am să mai stabilesc

cine locuieşte în casa în care a dispărut rusul... Dacă s-o putea, vom juca o festă spionilor ăstora.

Revoluţionarul încuviinţă, posomorât. Laţul se strângea tot mai mult în jurul său. În afară de asta, însă, era foarte neliniştit din pricină că nu i se vestise sosirea Nataşei la Londra. Nu cumva i se întâmplase vreo nenorocire pe drum?

Seara Reginald Lincoln ştia cine cumpărase maşina azurie. Era vorba într-adevăr de o doamnă Longlin, care locuia într-o vilă aşezată pe o stâncă din apropiere de Monte Carlo.

Cei doi prieteni abia avură răbdare să aştepte până a doua zi dimineaţă, când luară o maşină, cu care plecară spre Monte Carlo. După câtva timp, coborâră din automobil, plătiră cursa şi-şi urmară drumul pe jos, păşind printre palmierii care mărgineau şoseaua.

De o parte şi alta, la o înălţime de zece-cincisprezece metri, se aflau câteva vile minunate, cocoţate pe stânci.

În cele din urmă, Reginald Lincoln se opri şi arătă tăcut o căsuţă albă, cu o terasă lată, spre care duceau câteva trepte de marmură. Era vila doamnei Longlin, cumpărătoarea maşinii azurii.

După cum se înţeleseseră mai dinainte, Reginald porni spre vilă, căci voia să intre în vorbă cu stăpâna ei. Automobilul amanetat urma să slujească de pretext.

În acest timp, Boris o luă agale pe şosea, în căutarea unui adăpost, de unde să nu poată fi zărit de cei din vilă. La o depărtare oarecare, tânărul se aşeză pe o bancă de piatră şi, sprijinindu-şi spatele de stânci, rămase cu privirile aţintite spre marea albastră.

Priveliştea care se înfăţişa înaintea ochilor săi era atât de minunată, încât nici nu băgă de seamă apropierea lui Reginald. Se trezi din visare, abia când îi auzi glasul.

— Trebuie să ne înapoiem, dragul meu! zise prietenul său. Pe drum am să-ţi povestesc totul... Suntem pe urme bune...

Străbătură în tăcere o bucată de drum, apoi Reginald începu:

— Nu mai încape îndoială că tânăra femeie a ajuns de

curând la situaţia în care se află. M-a primit într-un chimono de mătase, dar se vede cât de colo că nu prea e obişnuită să poarte asemenea veşminte. Cât despre maniere, cam lasă de dorit! Am încercat să vorbesc cu ea englezeşte, dar nu ştie nici măcar o boabă. Din fericire, o rupe niţel pe franţuzeşte, aşa că m-am putut înţelege cu dânsa.

— Şi cei doi bărbaţi? întrebă Boris, plin de nerăbdare.

— Nu sunt aici, răspunse Reginald. Când îi făcui propunerea cu privire ia automobilul azuriu, tânăra se înfurie peste măsură şi începu să-l blesteme pe negustor. După ce se mai potoli niţel, îşi aduse aminte de mine şi-mi zise: „Pleacă, n-am ce vorbi cu dumneata! Maşina îmi aparţine, iar la înapoierea bărbatului meu, care poate să sosească dintr-o zi în alta, o să am atâţia bani încât să pot cumpăra o sută de maşini la fel cu aceea”. Fireşte că nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă depărtez… mai ales că furioasa femeie îmi trânti uşa în nas. Camerista ei, însă, care mă însoţi până la poartă, îmi destăinui că stăpâna ei nu în toate minţile…

— Aşadar, bărbaţii sunt plecaţi şi ea aşteaptă înapoierea lor? zise Boris Verodin. Fireşte, vor aduce mult bănet…

Revoluţionarul izbucni într-un râs tăios, şi zise:

— Las’ că mă socotesc eu cu ei! Să nu-mi spui mie pe nume, dacă n-oi izbuti să aflu din gura lor, unde au ascuns comoara!

Cei doi prieteni îşi urmară drumul în tăcere.

— Mă apropii de ţintă încet, dar sigur, îşi zise Boris Verodin. În curând aurul va intra în stăpânirea guvernului rus.

Din ce cobora, şoseaua era tot mai îngustă. La un moment dat, se văzură nevoiţi să apuce pe o cărare lăturalnică, deoarece un autocamion se îndrepta spre ei, stârnind un nor de praf în jurul său.

Un alt drumeţ se apropia din partea opusă. Deodată Boris Verodin şovăi, apoi rămase locului, cu privirile ţintă la străin.

265. Al treilea furt misterios

A doua zi dimineaţă, Agata se trezi din somn înaintea

soţului ei şi ceru să li se aducă dejunul.

Nu trecu mult şi Pat se trezi şi el, însă rămase la locul său, privind printre gene spre femeia care îi vrăjise inima. Capriciile ei din ajun i le iertase. Dacă Agata voia să vadă întâi Riviera, trebuia să-i împlinească această dorinţă, dându-i în acelaşi timp şi prilejul de a-şi satisface plăcerea jocului. Era doar destul de bogat ca să-şi îngăduie ca soţia lui să piardă la cazinou câteva mii de lire sterline. În afară de o moşie mare, tatăl său le dăruise la nuntă un cec de trei sute de mii de lire, astfel că cei doi tineri ar fi putut trăi numai din dobânda banilor.

În acea clipă, cineva bătu la uşă. Agata trase zăvorul, lăsând înăuntru pe chelner, care aducea dejunul. Acesta împinse lângă pat măsuţa de sticlă, apoi ieşi.

În timpul dejunului, cei doi soţi îşi spuseră cuvinte drăgăstoase, ca de obicei, iar ochii Agatei străluceau de fericire. Cu toate astea, Pat avea simţământul că soţia lui era cam gânditoare, ceea ce nu băgase de seamă până în ajun.

După ce mâncară îşi întocmiră programul de dimineaţă, hotărând să viziteze câteva muzee, apoi tânărul soţ începu să se îmbrace.

Agata, care îşi pusese rochia mai demult, păşi, liniştită spre dulap şi-l deschise, căci avea nevoie de o broşă de aur, încrustată cu diamante, care încheia rochia la gât.

Un ţipăt scos de tânăra femeia îl făcu pe Pat Lincoln să se întoarcă speriat spre dânsa.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? întrebă, el, îngrijorat.

Răspunsul îl avu numaidecât, căci soţia lui ţinea în mâini caseta de bijuterii, care era goală.

Cuprins de spaimă, Pat cotrobăi în sertarele dulapului greu, scoase totul afară, cercetă fiecare colţ – însă giuvaierurile dispăruseră de parcă ar fi intrat în pământ.

— Ce-o fi însemnând asta? întrebă el, uimit. Eşti sigură că ai pus bijuteriile în casetă?

În clipa următoare, însă, îşi trecu nervos mâinile prin păr şi urmă:

— Ah, ce tot vorbesc! Nu, nu mi-o lua în nume de rău,

scumpa mea! Doar am văzut eu însumi aseară, când ai aşezat giuvaierurile în casetă! Chiar înainte de culcare ţi-ai pus la gât colierul dăruit de tata.

Agata Lincoln era zdrobită cu desăvârşire. O paloare cadaverică îi acoperea faţa şi tremura din tot trupul, deşi soţul ei o luase în braţe, încercând s-o linişească.

În cele din urmă se mai potoli niţel şi cei doi soţi începură să chibzuiască ce e de făcut. Era vorba de un furt săvârşit cu o dibăcie neobişnuită. Orice altă explicaţie ar fi fost cu neputinţă.

— Ai să capeţi totul înapoi, scumpa mea, zise Pat, cu blândeţe. Dacă poliţia n-o să izbutească să dea de urma hoţului, am să-ţi cumpăr bijuterii şi mai preţioase decât cele dispărute. Acum, însă, e nevoie să ne păstrăm sângele rece.

— Nu-mi place să am de-a face cu poliţia! se tângui tânăra femeie. Ah, cum s-a putut întâmpla una ca asta?!

— Da, e aproape de necrezut, încuviinţă Pat. Cu toate astea, trebuie neapărat să ne adresăm poliţiei, chiar dacă ar fi să nu ne mai recăpătăm lucrurile.

Agata nu se mai împotrivi, astfel că soţul ei vorbi la telefon cu directorul hotelului, care îşi făcu apariţia în odaia celor doi tineri. Când auzi ce se întâmplase, directorul rămase uimit peste măsură, căci în ultimii ani nu se produseseră în hotelul său decât două furturi, şi acelea fără mare însemnătate.

Acesta, însă, era atât de îndrăzneţ, încât directorul fu cuprins de îndoială şi o umbră de neîncredere se întipări pe chipul său. Tânăra pereche, sub înrâurirea celor petrecute, nici nu luă în seamă aceasta.

— Sunteţi siguri că uşa era zăvorâtă? întrebă el, după ce i se povesti întâmplarea.

— Da, sunt absolut sigur! răspunse Pat Lincoln. Aseară, înainte de culcare, soţia mea şi-a pus o parte din bijuterii – am văzut cu ochii mei – iar azi dimineaţă caseta era goală.

— Aşadar, sunteţi de părere că un hoţ a pătruns în odaie în timpul nopţii?

— Da, căci altminteri nu ne putem lămuri cele întâmplate!

Directorul se depărtă şi vorbi la telefon cu detectivul

hotelului, un om mai în vârstă, care împărtăşi părerea şefului său, că furtul acesta e de necrezut. Cei doi bărbaţi schimbară o privire plină de înţeles, apoi părăsiră încăperea, urmând să anunţe autorităţile.

— Vezi, Pat, acum o să avem de-a face cu poliţia! murmură Agata. Ah, detectivii ăştia sunt îngrozitori şi n-au să ne lase în pace atâta vreme cât vom rămâne în Paris. La fiecare ceas au să ne chinuiască cu întrebările lor, căci mereu vor voi să ştie altceva.

Pat Lincoln făcu o mutră posomorâtă. Furtul i se părea tot mai misterios, tot mai de neînţeles.

În sfârşit se iviră şi reprezentanţii autorităţilor, care erau însoţiţi de bătrânul detectiv. Temerile Agatei se îndepliniră întocmai – poliţiştii o chinuiră cu întrebările lor. Încăperea fu cercetată, pentru a se descoperi vreo uşă tăinuită, odăile alăturate nu scăpară nici ele de percheziţie – însă totul fu în zadar. Dibaciul hoţ nu lăsase nici cea mai mică urmă.

— Poate vă înşelaţi totuşi şi aţi uitat, uşa descuiată? întrebă comisarul, care era în fruntea poliţiştilor.

— Nu mă înşel! răspunse Pat, cu hotărâre. Am văzut cu ochii mei, cum soţia mea a descuiat uşa azi dimineaţă, când chelnerul ne-a adus dejunul. Uşa era zăvorâtă pe dinăuntru.

Cercetările fură reluate cu înfrigurare, însă nu aduseră niciun rezultat, astfel că poliţiştii se văzură nevoiţi să se retragă, mai ales că tânăra femeie părea foarte tulburată din pricina lor.

— Ce credeţi dumneavoastră despre acest, furt, domnule director? întrebă comisarul, după ce părăsiră încăperea.

— Eu unul, nu mai ştiu ce să cred! răspunse cel întrebat, înălţând din umeri.

— Tinerii sunt în călătorie de nuntă?

— Da.

— Hm. Îi cunoaşteţi mai îndeaproape? Nu cumva – comisarul clipi şiret din ochi – şi-au pus în gând să ne tragă pe sfoară? Te pomeneşti că vor să încaseze o asigurare?

— Nu, căci bijuteriile nu sunt asigurate! răspunse directorul. De altminteri, am telegrafiat în Anglia şi dacă

tânărul este într-adevăr, fiul bancherului Lincoln, atunci orice bănuială cade de la sine.

— Hm, ciudată afacere! mormăi comisarul. În orice caz, am să raportez totul şefului meu. Poate găseşte el dezlegarea tainei!

Meline, prefectul poliţiei din Paris, ascultă cu luare-aminte povestirea comisarului, apoi rămase pe gânduri. Furtul acesta îi amintea de altele două asemănătoare, unul petrecut la Paris înainte cu câteva săptămâni, iar celălalt săvârşit la Berlin, despre care auzise de la comisarul Krause.

După cât se părea, era vorba de acelaşi făptuitor.

Meline chibzui multă vreme, apoi luă hotărârea să încredinţeze cazul detectivului englez Jonny Walker, despre care ştia că se află la Paris, şi care era cel mai în măsură să descopere pe misteriosul hoţ.

Aşa se întâmplă că, după o convorbire avută cu prefectul poliţiei, Jonny Walker însoţit de prefectul Meline, porni spre hotelul în care se înfăptuise furtul.

După oarecare cercetări, detectivul izbuti să afle că, în aceeaşi dimineaţă, plecase un călător care putea foarte bine să fie mult căutatul Barickin. În acelaşi timp, însă, stabili că îndemânaticul criminal se folosise iarăşi de alt nume.

— Hm, dacă a pornit spre Gara de Nord, asta înseamnă că voia să plece în Anglia... Totuşi, experienţa mă învaţă că pungaşii internaţionali o şterg întotdeauna în direcţia contrarie şi se îndreaptă spre una din gări, numai ca să-şi pună urmăritorii pe o cale greşită, îşi zise marele detectiv. Aşadar, mai mult ca sigur că individul a pornit, spre sudul Franţei sau... se mai află încă în Paris.

În cele din urmă împărtăşi prefectului bănuielile sale şi urmarea fu că, în aceeaşi zi, poliţiile oraşelor din sudul Franţei, primiră ordinul să pornească cercetări pentru descoperirea bijuteriilor furate.

Jonny Walker, însă, făcu cunoştinţă cu Pat Lincoln, căruia i se prezentă drept un mare bogătaş din Chicago, anume Tom Black, care venise în Europa într-o călătorie de plăcere. Din

acea zi, vestitul detectiv stătea de vorbă foarte des cu fiul bancherului, din gura căruia aflase despre ciudatul furt.

Între timp, directorul hotelului, primise răspunsul din Anglia, prin care i se aducea la cunoştinţă că tânărul era, într-adevăr, fiul bogatului bancher Fred Lincoln din Londra. Aşadar nu mai încăpea îndoială că tânăra pereche era de bună credinţă.

— Ei, v-a trecut supărarea pricinuită de furtul bijuteriilor? întrebă într-una din zile aşa zisul Tom Black, adresându-se fiului bancherului.

Acesta se întunecă la faţă.

— Aş vrea să uit cu totul de furtul acesta misterios, răspunse el. Ca să nu mă mai gândesc la asta, m-am şi mutat în altă odaie, în care vreau să locuiesc până la plecarea mea din Paris. De altminteri, dacă, nu mă înşel, dumneata ocupi acum camera în care s-a săvârşit furtul?

Jonny Walker se prefăcu surprins, deşi el însuşi ceruse să i se dea încăperea cu pricina.

— Serios? făcu el, plin de interes. Îţi mărturisesc că mă simt la adăpost în această încăpere şi nu ştiu cum ar fi cu putinţă ca cineva să pătrundă înăuntru, să-şi însuşească ceva din odaie, iar apoi să dispară, uşa rămânând încuiată pe dinăuntru.

— Hm. Asta nu pricep nici eu! zise Pat.

— Poate că hoţul a părăsit încăperea abia după descoperirea furtului? îşi dădu cu părerea Jonny Walker.

— Cu neputinţă, căci odaia a fost cercetată în cele mai mici colţuri. Afară de asta, am rămas acasă toată ziua, astfel că individul n-a avut vreme să se facă nevăzut.

— Dar nu cumva îţi aminteşti vreun amănunt pe care l-ai trecut cu vederea până acum?

Tânărul clătină capul, fără să răspundă nimic. Walker, însă, era un prea bun cunoscător de oameni, pentru a nu-şi da seama că tovarăşul său avea ceva pe inimă.

— Dumitale pot să ţi spun, totuşi! reluă Pat, după un răstimp. Poliţiştilor nu m-am încumetat să le vorbesc nimic despre asta, căci mi-era teamă că soţia mea s-ar simţi

stingherită de întrebările lor. Sărmana e doar atât de sensibilă! De la săvârşirea furtului, soţia mea s-a schimbat mult şi are ciudăţenii pe care până acum nu le-am băgat de seamă la dânsa. Înainte de toate, a devenit foarte egoistă şi încăpăţânată. Hotărâserăm ca după o şedere mai îndelungată la Paris, să plecăm spre Biarritz, iar de acolo în Spania, unde urma să vizităm vechile oraşe ale acestei ţări. Dintr-odată, însă, mă pomenesc că ea schimbă cu totul planul călătoriei şi vrea să mai rămânem la Paris doar câteva zile, apoi să plecăm neapărat pe Riviera. După o mică discuţie cu dânsa, mă văzui nevoit să-mi dau încuviinţarea, căci altminteri ar fi însemnat s-o supăr, ceea ce nu voiam cu niciun chip.

„Hm, e într-adevăr ciudat! gândi Jonny Walker. Ce o fi îndemnat-o oare, pe tânăra femeie să ţină cu tot dinadinsul să plece pe Riviera?”

Într-una din zilele următoare, prin întrebări meşteşugite, detectivul izbuti să afle de la Pat că soţia lui era rusoaică de origine, şi anume fiica vestitului profesor Protoff.

Abia auzise numele acestuia şi o rază de lumină străbătu mintea detectivului. Protoff era puntea care ducea la misteriosul doctor Barickin. Asta o ştia de la comisarul german, care îi spusese că Barickin fusese asistentul bătrânului profesor. Aşadar, avea un punct de sprijin, care, ce-i drept, nu-i dădea încă dezlegarea tainei. Însă îi îngăduia să pornească mai departe cu mult curaj.

— Aşadar, soţia dumitale e fiica, vestitului profesor? întrebă Jonny Walker, adresându-se tânărului englez.

— Da, răspunse Pat Lincoln.

— Am auzit multe despre acest învăţat, reluă detectivul. Unde se află acum?

— Socrul meu a murit.

— Eşti sigur de asta?

— Fireşte? Soţia mea plânge adesea când îşi aduce aminte de tragicul sfârşit al tatălui ei. De aceea, nici nu vreau să vorbesc cu dânsa despre asta, totuşi, o dată mi-a povestit că bietul om a murit cu prilejul unei explozii produsă în casa asistentului său, doctorul Barickin, la care locuia în ultimul

timp.

Un văl căzu de pe ochii lui Jonny Walker. Aşadar, se afla pe calea cea bună? Nu mai încăpea nicio îndoială, că tânăra femeie se pricepuse să înşele buna credinţă a soţului ei şi, dintr-un motiv oarecare, înmânase doctorului Barickin preţioasele giuvaieruri.

Fireşte, motivul nu-l cunoştea încă, totuşi nădăjduia, că în curând se va lămuri şi asta. Poate că Barickin o silise să-i dea bijuteriile?

În orice caz, Jonny Walker se hotărî să nu se depărteze de tânăra pereche, căci un glas lăuntric îi şoptea că, prin ajutorul Agatei, va da iarăşi de urma doctorului Barickin.

Chiar în aceeaşi zi, detectivul făcu o vizită lui Petroneff.

— Îmi aduci ceva veşti cu privire la tânăra femeie? întrebă acesta, cu glas tremurător.

— Regret din toată inima, însă deocamdată mă văd silit să-ţi spulber nădejdea, răspunse Walker. Cei drept, sunt iarăşi pe urmele doctorului Barickin, totuşi însoţitoarea lui a pierit ca în pământ. Din păcate, sunt silit să părăsesc Parisul, căci ticălosul a plecat şi el de aici. În orice caz, dacă izbutesc să dau şi de urma dispărutei, fii sigur că n-am s-o las fără adăpost. Comunică, te rog, asta şi doamnei contese. Petroneff păru îngrijorat. Stăpâna lui îi scrisese doar, că Vasilieff se afla în drum spre Fontainebleau. Aşadar, ce să spună moşierului? Şi ce va crede el, când va vedea că detectivul nici nu se arată măcar?

Nimic nu dorea cu mai multă înfocare decât ca stăpâna lui să vorbească în sfârşit, să ridice vălul care o acoperea. Dar ştia prea bine că ea nu era încă hotărâtă s-o facă. Şi asta îl îndurera nespus, căci n-avea curajul să păşească înaintea lui Vasilieff şi să-l înşele iarăşi. În cele din urmă se gândi dacă n-ar fi mai bine să se facă nevăzut. Dar îi era îngăduit una ca asta? Cum să-şi lase stăpânul fără niciun sprijin?

— Unde vrei să pleci, domnule Walker? întrebă Petroneff, după un răstimp.

— Pe Riviera.

— Bănuieşti că acolo se aflǎ doctorul Barickin?

— Da, însă se poate să mă şi înşel.
— Îţi doresc mult noroc, domnule Walker!
Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, privindu-se ţintă în ochi, apoi detectivul se depărtă.
Ajungând la hotel, îşi strânse lucrurile şi să pregăti de drum. Cu un ceas înainte de plecare, primi o scrisoare din partea prefectului Meline, care îi aducea la cunoştinţă că o parte din bijuteriile furate fuseseră descoperite la un tăinuitor din Marsilia. Cercetările stabiliseră că vânzătorul lor era doctorul Barickin.
O expresie de bucurie se ivi pe chipul lui Jonny Walker.
Carevasăzică, nu se înşelase! Era pe calea cea bună.

266. Morţii cu morţii, vii cu vii

Boris Verodin rămase câteva clipe cu privirile ţintă la străin, care nu era mai puţin surprins. În cele din urmă, acesta din urmă rupse tăcerea.
— Ia te uită, dumneata, domnule Orensen! exclamă el. Ce cauţi aici?
— Asta aş putea să te întreb şi eu, răspunse Boris Verodin, zâmbind, şi întinse mâna căpitanului suedez, cane îi ieşise în cale. M-ai legat la gard, acolo, în Finlanda! Te-am aşteptat până ce mi s-a urât, dar dumneata n-ai mai venit. De ce n-ai mai dat niciun semn de viaţă? Sau nu cumva toată povestea cu comoara din fundul mării a fost o născocire de-a dumitale?
Bartuschen făcu o mutră încurcată.
— Nu e vorba de nicio născocire, răspunse el. Între timp am avut, însă alte îndatoriri de dus la îndeplinire şi tocmai de aceea mă întâlneşti aici.
— Dar când te înapoiezi în Finlanda? întrebă Boris. Sau ai renunţat cu totul la scoaterea comorii din fundul mării?
— N-am renunţat defel… mai mult încă: sunt hotărât să rămân tovarăşul dumitale, răspunse suedezul. Ia spune, unde ne-am putea întâlni astă-seară, căci aş avea ceva de vorbit cu dumneata? Întâi, însă, trebuie să mă pun în legătură cu altcineva, cu care am de discutat o chestiune foarte

însemnată. Aşadar, hotărăşte un loc, unde să putem sta de vorbă nestingheriţi.

Boris Verodin rămase pe gânduri.

— Diseară, la ora zece, te aştept la intrarea în parc, răspunse el, în cele din urmă. Dacă ştii însă un loc mai bun, sunt gata să mă învoiesc. Sau poate vrei să te vizitez la hotel?

— Deocamdată n-am tras la niciun hotel, aşa că rămâne să ne întâlnim acolo unde ai propus dumneata.

Înainte de a se îndepărta, suedezul îl luă deoparte pe Boris Verodin şi-i şopti, aruncând o privire bănuitoare asupra lui Reginald, care părea foarte mirat:

— Bagă de seamă, nimeni nu trebuie să afle ceva despre ceea ce am pus noi la cale!

Căpătând făgăduiala, suedezul porni înainte pe cărarea dintre stânci şi în curând dispăru din ochii celor doi prieteni.

— Aşteaptă-mă câteva minute, Reginald! şopti revoluţionarul, însoţitorului său. Trebuie neapărat să văd unde se duce individul, căci asta are foarte mare însemnătate pentru mine.

Şi, fără să mai stea la gânduri, tânărul porni în urma căpitanului suedez.

După un sfert de ceas, ştia că Bartuschen intrase în vila doamnei Longlin. Un zâmbet flutură pe buzele sale, în timp ce o sclipire de triumf se ivi în ochii săi albaştri. Da, era pe calea cea bună! Acum, însă, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, dacă nu voia ca tot planul său să dea greş.

Între timp, suedezul ajunse la intrarea vilei, unde abia avu răbdare să aştepte până a fi lăsat înăuntru.

O femeie destul de frumoasă, îmbrăcată într-un chimono de mătase, îi ieşi în întâmpinare.

— Eşti singur? şopti ea, privind cu teamă spre Bartuschen. Unde a rămas soţul meu? Dar tata?

Suedezul privi cercetător în juru-i şi aşteptă până ce se pierdură paşii slujnicei, care tocmai părăsise încăperea, apoi răspunse, cu glas tremurător:

— Doamnă Longlin… fără îndoială că s-a petrecut ceva…

nu m-am mai văzut nici cu soţul, nici cu socrul dumitale! Ca de obicei, m-au lăsat să aştept lângă carul cu boi, în timp ce ei s-au afundat în pădure… Am aşteptat, însă, două zile şi două nopţi, fără ca vreunul din ei să dea un semn de viaţă. În cele din urmă, luai hotărârea să mă îndepărtez, căci neştiind unde se află lăzile, nu puteam să cercetez ce s-a făcut cu cei doi bărbaţi. Mi-e teamă, însă că nu mai sunt în viaţă, căci după vreo două ceasuri de la plecarea lor, mi s-a părut că aud în pădure două împuşcături…

Doamna Longlin, scoase un ţipăt şi holbă ochii la căpitan.

— Spune… spune tot ce s-a întâmplat! răcni ea.

Suedezul înălţă din umeri.

— Nu prea am multe de spus… Primul drum a izbutit de minune. A doua oară, însă, se pare că cei doi bărbaţi au avut ghinion. Am presimţirea că atât soţul dumitale, cât şi tatăl lui nu mai sunt în viaţă. Aşadar, mă dusei cu carul până la o depărtare de câteva ceasuri, unde îl lăsai în mijlocul drumului şi pornii mai departe pe jos. Când ajunsei în oraş, gazda noastră nu vru, în ruptul capului, să-mi elibereze lăzile aduse cu primul transport. În cele din urmă, văzând că-l ameninţ, individul îmi răspunse că e hotărât să dea lăzile numai soţului dumitale sau… autorităţilor sovietice. Fireşte că n-am mai avut încotro şi am şters-o cât mai repede cu putinţă. Deşi am făcut drumul degeaba, sunt bucuros, totuşi, că am scăpat cu viaţă.

Doamna Longlin – care nu era alta decât Pavlovna, logodnica lui Osip – îşi pierdu capul cu totul. Zdrobită de grozava veste, ea izbucni într-un plâns deznădăjduit. Toate planurile ei se năruiseră, de bogăţiile visate atâta vreme se alesese praful.

În acest timp, Bartuschen era preocupat de gândurile sale. Luase hotărârea să mai facă o singură călătorie, de la care se aştepta să-i aducă un câştig enorm – apoi, însă, voia să renunţe la aceste expediţii primejdioase. Şi comoara din fundul mării trebuia scoasă la suprafaţă, ceea ce i-ar fi îngăduit să ducă, la Stockholm, o viaţă lipsită de griji. Din păcate, prima parte a planului său dăduse greş. Rămânea,

însă, partea a doua: scoaterea comorii din fundul mării.

Suedezul privi spre nenorocita femeie, când un gând îi fulgeră prin minte. Dacă ar încerca să afle de la dânsa ascunzătoarea lăzilor cu aur? Dacă i-ar propune să lucreze împreună?

În cele din urmă se hotărî să procedeze cu băgare de seamă, dar Pavlovna i-o luă înainte, astfel că nici nu mai avu nevoie să-i facă propunerea de tovărăşie.

Tânăra femeie îşi revenise în fire. Ce-i drept, îl iubise pe Osip, dar îl iubise în felul ei. Acum, însă era mort. De ce să renunţe ea la uriaşa comoară, a cărei ascunzătoare o cunoştea atât de bine? Să rămână fără mijloace în lumea asta mare, mai ales că era tânără şi frumoasă? Nu, trebuia neapărat să profite de taina ei! Altminteri, peste puţin timp ar fi rămas pe drumuri, căci vila o luase cu chirie, iar restul banilor îl pierduse la joc.

— Ascultă-mă, Bartuschen, vrei să devii tovarăşul meu? întrebă Pavlovna, ştergându-şi urmele lacrimilor.

Suedezul se prefăcu că rămâne pe gânduri.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, prevăzător.

— Vom face o nouă călătorie şi…

— Stai! o întrerupse căpitanul. În ce condiţii vrei să facem această călătorie? Ştii doar că-mi pun capul în joc, aşa că se cuvine să fiu plătit corespunzător. Nu eşti de aceeaşi părere?

Pavlovna se simţi cuprinsă de furie, totuşi sa stăpâni, căci omul acesta putea fi salvatorul ei, mai ales că nimeni n-ar fi cutezat să se vâre într-o afacere atât de primejdioasă.

— Vei primi o sumă de două ori mai mare decât aceea pe care ai primit-o până acum, răspunse ea.

— Şi cum vrei să duci lăzile până la marginea pădurii? întrebă căpitanul. Nu uita că cei doi bărbaţi au avut mult de furcă cu transportul lor!

— Asta las-o în seama mea! replică dânsa, cu hotărâre.

Deşi ştia prea bine că lăzile erau foarte grele, totuşi Pavlovna voia să se bizuie numai pe puterile ei, căci altminteri ar fi fost nevoită să destăinuie ascunzătoarea comorii. În orice caz, dacă lua cu dânsa un mic cărucior, putea să care lăzile,

una câte una, până la marginea pădurii. Cât priveşte scoaterea lor din pivniţă – cu ajutorul unei macarale se putea face şi aceasta.

— Te învoieşti, Bartuschen? întrebă ca, văzând că nu primeşte niciun răspuns.

Suedezul – care avusese răgazul să chibzuiască în linişte – îşi dădu încuviinţarea, deşi în mintea lui se ţesuse un cu totul alt plan.

— Şi când pornim la drum? întrebă femeia. Într-una din zilele următoare, căci aş vrea să mă mai odihnesc niţel.

— Bine, dar să nu zăbovim prea mult, căci cine ştie dacă vom putea să mai facem încă o călătorie anul ăsta! Iarna bate la uşă şi în curând vor pluti sloiuri pe mări.

Căpitanul clătină capul în semn de încuviinţare, plin de admiraţie pentru această femeie curajoasă.

— Şi unde locuieşti? întrebă Pavlovna.

— Deocamdată nicăieri, căci de la gară am venit de-a dreptul aici.

— Atunci, te rog să rămâi la mine.

— Cu multă bucurie, coniţă.

Pavlovna făcu în aşa fel, încât servitorii nici nu băgară de seamă că stăpâna lor aflase o veste atât de grozavă. Ce-i drept, se putea totuşi ca Osip să fi rămas în viaţă, totuşi nici ei nu-i venea să creadă una ca asta.

De asemenea, îşi dădea prea bine seama de primejdiile care erau legate de îndrăzneaţă ei întreprindere. Cei doi bărbaţi fuseseră arestaţi sau împuşcaţi în timp ce transportau lăzile, probabil. Nu cumva se descoperise şi ascunzătoarea?

În acest din urmă caz, totul era pierdut pentru dânsa. Trebuia, însă, să se încredinţeze cu ochii ei, chiar dacă această întreprindere avea s-o coste viaţa.

267. O căsnicie nefericită

O mare schimbare se produsese cu frumoasa soţie a lui Pat Lincoln. Deşi se părea că pe zi ce trece, Agata îl iubeşte tot mai mult, totuşi, tânărul băgase de seamă că o nelinişte

ciudată pusese stăpânire pe dânsa. Uneori, nu se încumeta să-l privească în ochi şi rămânea multă vreme cu privirea aţintită în zare. Alteori, zâmbea încurcată sau tresărea, când Pat Lincoln îi adresa vreun cuvânt.

În trenul care-i ducea spre Riviera, Agata se lipi de soţul ei, care o îmbrăţişă plin de căldură, ca şi cum ar fi vrut s-o ocrotească de duşmani.

— Ai griji, draga mea? murmură el, părând că vrea să-i citească gândurile.

— Nu, n-am griji! răspunse ea. Sunt fericită, Pat... sunt fericită, căci te iubesc nespus de mult!

— Agata, de ce nu-mi destăinui ce-ţi apasă inima? întrebă el. Spune-mi ce să fac ca să fii fericită cu adevărat?

— Nu trebuie să faci nimic! îngână ea.

Tânărul suspină. Singura lui dorinţă era să se vadă cât mai curând în casa părintească. Da, acolo Agata se purtase cu totul altfel. Ciudata schimbare se petrecuse abia în timpul călătoriei de nuntă.

Oare patima jocului să fie pricina acestei transformări? se întreba el. În orice caz, se hotărî s-o pună la încercare, căci soţia lui îi mărturisise la Paris că ar fi bucuroasă să poată juca la cazinou.

Cu toate astea, tânărul soţ suferi o nouă dezamăgire.

Erau la Nisa de două zile, totuşi Agata nu-şi manifestase încă dorinţa de a-şi încerca norocul la masa verde.

Într-o după-amiază cei doi tineri îşi făcură apariţia în sălile de joc ale cazinoului din Monte Carlo. Pat se uita pe furiş la soţia lui. Plină de sfială, tânăra femeie se lipi de dânsul şi el o târî aproape, spre una din mesele de ruletă.

Ochii Agatei urmăriră cu naivitate drumul bilei de fildeş, din care părea că nu înţelege nimic.

— Pat, explică-mi şi mie cum se câştigă la jocul ăsta! se rugă ea.

Tânărul soţ rămase mirat, dar şi neliniştit în acelaşi timp.

Aşadar, nici nu ştia măcar să joace la ruletă şi ea îi spusese că vrea să plece pe Riviera, pentru ca să-şi petreacă timpul la cazinou. Mirarea lui spori, însă, la culme, când văzu

împotrivirea ei de a ponta măcar o singură dată.

Pat Lincoln se uită îngrijorat la soţia sa şi ochii i se împânziră de lacrimi. Nu cumva era bolnavă de nervi?

Se hotărî să consulte cât mai curând un medic, căci aşa nu puteau merge lucrurile mai departe.

Pe de altă parte, însă aştepta răspunsul părinţilor săi, cărora le scrisese să-i trimită adresa lui Reginald. Poate că fratele său mai mare izbutea să-i dea un sfat bun.

Trecuseră trei zile de când sosiseră la Nisa. Spre seară, Agata deveni mai neliniştită ca de obicei şi ochii-i căpătară o sclipire ciudată. Pe la ora nouă, mare fu mirarea lui Pat când ea îşi exprimă dorinţa să meargă la teatru.

— Nu mă împotrivesc, draga mea, răspunse el. Totuşi, trebuie să-ţi atrag luarea-aminte că reprezentaţia a început demult. N-ar fi mai bine să lăsăm pe mâine seară, ca să pot cumpăra bilete din vreme?

— Nu, vreau neapărat să mergem astă seară! stărui Agata. Dacă nu vrei să mă însoţeşti, sunt hotărâtă să mă duc singură…

Zicând acestea, făcu o mutră supărată şi, ceea ce nu se întâmplase încă până atunci, bătu furioasă cu piciorul în pământ.

— Bine, dar trebuie să ne şi schimbăm! replică Pat, care voia cu tot dinadinsul s-o abată de la hotărârea ei. Ţinând seamă de vremea pe care o s-o pierdem cu îmbrăcatul şi drumul până la teatru, nu ştiu dacă o să mai prindem măcar ultimul act!

Agata înălţă din umeri şi se uită cu furie la el, aşa cum nu mai văzuse niciodată la dânsa.

Speriat tânărul soţ îşi dădu încuviinţarea şi, după jumătate ceas, porniră amândoi spre teatru.

Fireşte că presupunerea lui Pat se împlini întocmai. Trei sferturi din piesă se şi jucaseră, astfel că nu mai puteau pricepe nimic din ea. De altminteri, Agata nici nu se sinchisea de ceea ce se petrecea pe scenă, ci se retrăsese într-un colţ întunecat al lojii, de unde privea, cu coada ochiului spre soţul ei.

— Uf, ce cald e aici! murmură ea, deodată! ridicându-se. Nu te supăra că te las singur, dar trebuie să iau niţel aer... Mă întorc numaidecât.

Pat vru s-o însoţească, dar privirea supărată a soţiei sale îl ţintui locului. În clipa următoare, Agata dispăruse din lojă.

Cu capul sprijinit în mâini, nefericitul soţ privi trist înaintea lui. Nu izbutea să priceapă purtarea ciudată a Agatei, care devenea din zi în zi mai misterioasă.

Trecu câtăva vreme, însă tânăra nu dădea niciun semn de viaţă. În cele din urmă, cuprins de nelinişte, Pat se ridică de la locul său, ieşi în coridor şi, adresându-se unui servilor al teatrului, îl întrebă dacă nu cumva zărise o doamnă, care părăsise loja înainte cu jumătate ceas.

— Da. Am zărit-o, răspunse servitorul. Doamna şi-a luat lucrurile de la garderobă, apoi a părăsit teatrul.

Neîncrezător, Pat făcu o descriere a soţiei sale şi-l întrebă dacă era sigur de ceea ce spusese.

— Doamna arăta întocmai aşa, încuviinţă servitorul. După cât se părea, era foarte grăbită. În orice caz, puteţi vorbi cu garderobiera, care va întări spusele mele.

Fără să mai stea la gânduri, Pat alergă spre garderobă.

— Acum vreo jumătate ceas, doamna a venit să-şi ia mantia şi eşarfa, răspunse garderobiera, la întrebarea lui. M-am mirat şi eu căci abia veniserăţi, aşa că n-a văzut mai nimic din piesă...

O teamă chinuitoare puse stăpânire pe inima nefericitului soţ. Dacă Agata părăsise teatrul într-adevăr, atunci nu mai încăpea îndoială că ceva o îndemnase să-l mintă.

Peste câteva minute, Pat se afla într-un automobil, care îl ducea spre casă.

Nu cumva voise să-l pedepsească, fiindcă nu-i îndeplinise dorinţa pe dată? Nu cumva era doar o răzbunare copilărească a Agatei, care ţinea să-i arate că era stăpână pe faptele ei?

Gândul acesta aduse o uşurare în inima tânărului.

Din păcate, nădejdile sale se dovediră neîntemeiate, căci intrând în camera lor de la hotel, băgă de seamă că Agata nu era nici acolo. Recepţionera, care se afla de două zile în

serviciul ei, răspunse că doamna nu se înapoiase de la teatru.

Pat Lincoln se stăpâni din răsputeri, căci nu voia să se arate slab şi, afară de asta, ţinea cu tot dinadinsul să nu-şi înjosească soţia în faţa cameristei.

— A plecat înaintea mea, zise el, aproape nepăsător. Trebuie să se înapoieze dintr-un moment într-altul… pe semne că a fost o neînţelegere la mijloc.

Camerista se depărtă, lăsându-l pe sărmanul soţ pradă deznădejdii.

Unde se afla Agata? Ce rost avea toată comedia asta?

Privirile-i se îndreptară spre ceasornic. Fiecare minut îi aducea noi chinuri şi-i sporea îngrijorarea. În sfârşit, se auziră paşi pe coridor.

Dar nu era dânsa. Pesemne că vreun pasager întârziat se înapoiase acasă. În cele din urmă, se hotărî să mai aştepte un ceas şi, dacă Agata nu se arăta, să dea de ştire poliţiei.

Abia părăsise loja şi tânăra femeie rămase locului, nehotărâtă. Ce o îndemnase să se depărteze de soţul ei?

Nu izbutea să-şi lămurească aceasta. Un singur lucru îl simţea cu precizie: trebuia să fie cât mai departe de Pat.

Cu paşi şovăitori, tânăra porni spre garderobă, îşi luă lucrurile, apoi coborî scara. Când ajunse afară, privi cu teama în jurul ei. Se afla pe una din cele mai frumoase străzi ale Nisei. Reclame luminoase străluceau pretutindeni, iar în zare se vedea marea calmă. Agata opri o maşină şi porunci şoferului s-o ducă la cazinoul Munte Carlo.

Încetul cu încetul, dispărură ultimele case ale oraşului şi automobilul porni pe serpentinele minunate ce duceau spre staţiunea mondenă. Grădini şi vile zburau pe dinaintea ei, urmate de pădurici de palmieri. Din când în când, se zărea o fâşie din marea sclipitoare, care dispărea repede, înghiţită parcă de un balaur nevăzut.

Dar tânăra femeie nu vedea nimic din minunăţiile care se desfăşurau înaintea ei, căci o putere magică o atrăgea spre cazinoul din Monte Carlo. Ce căuta acolo, nu ştia nici dânsa, dar un singur lucru era neîndoielnic: la ora unsprezece trebuia

să fie la intrarea cazinoului.

În sfârşit, maşina coti într-o pădurice şi, după puţin timp, o alee minunată se deschise înaintea ei. Raze de lumină străbăteau printre arbori, lăsând să se întrevadă siluetele clădirilor elegante.

La capătul aleii, Agata coborî din maşină şi porni înainte pe un drum prunduit. De o parte şi de alta se înălţau pomi stufoşi, iar la oarecare depărtare se zăreau brazde de flori, care răspândeau un miros îmbătător.

Tremurând, frumoasa femeie îşi strânse mantia în jurul trupului, în timp ce privirile-i erau îndreptate mereu înainte, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

Clădirea impunătoare a cazinoului, scăldată într-o mare de lumină, se ivi la dreapta ei. Un om cu trăsături slave şi ochi străpungători se desprinse de pe terasă şi porni agale spre tânăra femeie. Era doctorul Barickin.

— Bună seara! zise el, apropiindu-se de dânsa.

— Bună seara! răspunse Agata, cu glas slab.

Şi aproape fără să-şi dea seama, îl luă de braţ, pornind amândoi mai departe, până ajunseră pe o potecă întunecată, unde rămaseră locului.

Barickin se plecă spre însoţitoarea lui şi începu să-i vorbească în şoaptă, dar pe un ton atât de poruncitor, încât nenorocita nu fu în stare să rostească vreun cuvânt de împotrivire. După ce sfârşi, o conduse până la maşină şi Agata porunci şoferului s-o transporte înapoi la Nisa, la hotelul în care locuia cu soţul ei.

Când păşi în odaie, Pat tocmai luase hotărârea să vestească poliţiei dispariţia soţiei sale. Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele lui şi, năpustindu-se spre Agata, o cuprinse în braţe.

— Ah, dacă ai şti ce spaimă am tras! Tocmai voiam să dau de ştire poliţiei, zise el, cu glas tremurător.

Agata îl privi mirată.

— De ce, Pat? Capul mă durea îngrozitor şi, deoarece nu voiam să-ţi stric plăcerea, m-am dus să fac o plimbare la aer curat.

Pat Lincoln rămase tăcut, deşi nu mai pricepea nimic din toate astea. Dragostea neţărmurită pe care o purta soţiei sale îl îndemna să-i rabde toate capriciile.

A doua zi, însă, avu o nouă surpriză, care îi spori neliniştea şi mai mult.

După dejun, Agata ceru să-i dea două mii de lire sterline. Soţul o privi uimit peste măsură.

— Pentru ce-ţi trebuie banii ăştia? întrebă el.

— Aha, îmi ceri socoteală? răspunse Agata, supărată. Nu vrei să-mi împlineşti dorinţa…

Şi izbucni într-un plâns nervos, care îl dezarmă cu totul pe tânăr.

— Agata, îţi dau suma cerută! zise el, mângâind-o cu dragoste. Totuşi, trebuie să recunoşti că două mii de lire nu sunt un fleac. Şi vreau să ştiu şi eu ce vrei să faci cu banii…

— Nu, nu se poate! Trebuie să ai încredere în mine! răspunse ea, cu hotărâre.

— Bine, am să-ţi dau un cec pentru două mii de lire zise Pat, aşezându-se la birou şi completând cecul.

Tânăra se linişti şi un zâmbet de mulţumire îi lumină chipul înroşit de plâns. Apoi se pregăti de drum, căci voia să încaseze cecul chiar în dimineaţa aceea. Pat se oferi s-o însoţească, dar Agata se împotrivi cu îndârjire, astfel că el se văzu nevoit să renunţe.

După două ceasuri, când se înapoie, părea foarte bine dispusă, susţinând că plimbarea îi priise de minune. Despre cele două mii de lire, însă, nu pomeni nimic.

Urmară două zile liniştite şi Pat răsuflă uşurat, crezând că soţia lui se liniştise, când aceasta îi mărturisi că are nevoie de încă două mii de lire sterline.

— Bine, dar ce ai făcut cu banii ceilalţi? întrebă el, speriat.

Agata se înfurie, începu să-l ocărască, apoi izbucni în plâns.

— Ai pierdut banii la joc? întrebă Pat, care nu mai ştia ce să creadă.

— Da, i-am pierdut la joc! murmură ea, bucuroasă că găsise un pretext.

Neavând încotro, tânărul completă iarăşi un cec pentru

două mii de lire, pe care Agata îl luă cu mâini tremurătoare.

După două ceasuri, când se înapoie la hotel, odată cu dânsa se ivi şi un bărbat, la a cărui apariţie Pat Lincoln tresări de bucurie.

Era americanul Tom Black, cu care făcuse cunoştinţă la Paris.

268. Un aliat neprevăzut

După ce se încredinţase că suedezul intrase în vilă, Boris Verodin se înapoie la prietenul său şi porniră amândoi mai departe.

— Acesta e omul pe care îl căutam în primul rând, zise el. Nu mai încape nicio îndoială că acum voi afla lucruri însemnate. Trebuie, însă să fim cu mare băgare de seamă, căci altminteri s-ar putea ca tot planul meu să dea greş.

— În orice caz, te poţi bizui pe ajutorul meu! zise Reginald Lincoln, întinzându-i mâna, pe care celălalt i-o strânse cu căldură.

Seara, la ora hotărâtă, Boris şi suedezul se întâlniră la intrarea parcului şi, după ce se salutară în tăcere, porniră spre una din băncile mai retrase, unde nu puteau fi auziţi de nimeni. Cu toate astea, înainte de a se aşeza, suedezul scormoni cu bastonul în tufiş – dar prevederea lui se dovedi zadarnică de astă dată.

— Te-ai mirat, văzând că nu mai dau niciun semn de viaţă, nu e aşa? începu căpitanul.

— Fireşte că m-am mirat! răspunse presupusul Cristian Orensen. Din întâmplare, însă, am găsit în odaia dumitale o telegramă care fusese trimisă din Cannes, ceea ce mă hotărî să pornesc şi eu într-acolo.

— Aşadar, prezenţa dumitale aici nu e fără rost? exclamă Bartuschen, surprins.

— Nu, căci voiam să dau de dumneata, după ce te-am căutat zadarnic la Cannes.

— Nici nu puteai să mă găseşti acolo, căci n-am rămas

decât vreo câteva zile, apoi am plecat, având de făcut o afacere, care trebuia să-mi aducă un câştig foarte mare. Din păcate, n-a ieşit nimic din ea...

Zicând acestea, căpitanul scoase o înjurătură grosolană.

— Şi de ce n-a ieşit nimic? cercetă Boris Verodin.

— Hm, chestia e foarte complicată! mormăi celălalt, rămânând pe gânduri. La urma urmei, n-am ce să mă feresc de dumneata, căci tot eşti tovarăşul meu... Totuşi, îţi pun o condiţie: câştigul îl facem pe din două... te învoieşti?

— Da, domnule Bartuschen, răspunse Boris, întinzându-i mâna. Pe mine te poţi bizui şi, afară de asta, nu-mi place să flecăresc.

Suedezul mai chibzui câteva clipe, apoi începu:

— Iată despre ce e vorba, domnule Orensen... De altminteri, ceva ştii şi dumneata, căci ţi-am vorbit despre asta când ne-am întâlnit în port. În ultimul timp am făcut două călătorii primejdioase, izbutind totuşi să transport la destinaţie lăzile cu aur pe care le-am primit la Cronstadt. Înainte vreme mă ocupam cu contrabanda de alcool şi îţi închipui că eram foarte bucuros să pot transporta lucruri, de pe urma cărora îmi rămânea un câştig de o mie de ori mai mare. La început, mă arătat cam neîncrezător, căci oamenii care îmi făcuseră această propunere păreau nişte bieţi ţărani, care abia aveau din ce trăi. Peste puţin timp, însă, îmi dădui seama că neîncrederea mea nu era defel îndreptăţită. Oamenii mă duseră într-o pădure din apropiere de Cronstadt şi, după ce mă lăsară să aştept la marginea ei, se înapoiară cu o ladă grea, care era într-adevăr, plină cu monezi de aur. Cele trei persoane pe care le însoţeam – doi bărbaţi şi o femeie – se depărtară iarăşi şi aduseră încă o ladă. În sfârşit, ce să-ţi mai spun, aduseră câteva lăzi cu aur, pe care le încercară într-un car tras de boi. După câtva timp, pornirăm spre port, folosindu-ne de poteci singuratice, neumblate de oameni. De unde provine aurul, nu ştiu nici eu, căci cei trei erau foarte prevăzători şi m-ar fi împuşcat fără multă vorbă, dacă aş fi încercat să-i urmăresc în pădure. Singura destăinuire pe care mi-au făcut-o asupra comorii, a fost că

aceasta e atât de mare, încât va fi nevoie de cincizeci de drumuri ca s-o poată transporta toată. După cum ştii, vasul meu s-a ciocnit de o mină şi s-a scufundat împreună cu preţioasa încărcătură. Ceea ce aveam de gând, ştii iarăşi. Acum, însă, nu e vorba de lăzile din fundul mării, căci acestea nu fug de acolo şi le putem scoate oricând. Chestiunea despre care vreau să-ţi vorbesc e mult mai însemnată. De astă dată, femeia n-a plecat cu ei, ci a rămas aici, unde au locuit cu toţii înainte de această ultimă călătorie, care însă s-a sfârşit în chip tragic pentru cei doi bărbaţi. Ca să şteargă orice urmă, s-au dat drept americani, astfel că locuitorii din Cannes îi cunosc sub numele de Longlin. Astăzi, femeia a aflat de la mine soarta nenorocită a tovarăşilor ei. Ce-i drept, la început părea deznădăjduită, totuşi s-a mângâiat repede, căci şi-a amintit de preţioasa comoară, pe care nu vrea s-o scape din mâini. Aşadar, mi-a propus să devin tovarăşul ei, fără să-mi dezvăluie ascunzătoarea lăzilor cu aur. Fireşte că i-am primit propunerea, dar de astă dată am să fiu mai şiret ca ea. Dumneata ne vei însoţi în călătoria noastră şi, în timp ce eu voi aştepta la marginea pădurii, vei porni în urma femeii, pentru ca să descoperi ascunzătoarea comorii. Socot că nu-ţi va fi prea greu s-o scoţi la capăt?

Boris Verodin ascultase cu o mirare bine jucată. În sinea lui, însă, se bucura nespus de cele auzite, şi-şi spuse că, dacă lucra cu dibăcie, izbutea să alunge grozava învinuire care plutea asupra capului său.

Un singur lucru îl neliniştea, însă. Dacă cei doi bărbaţi fuseseră ucişi, asta însemna că mai existau şi alţi oameni care cunoşteau taina comorii. Cine erau aceştia? Nu cumva între timp duseseră în altă parte lăzile cu aur?

Dar n-avea niciun rost să-şi frământe creierul cu asemenea gânduri, căci tot n-ar fi putut schimba nimic, chiar dacă bănuielile sale erau întemeiate. În acest caz, singurul lucru care i-ar fi rămas de făcut, ar fi fost să pornească pe armele noilor hoţi. Doar avea un prieten pe care se putea bizui – Ilino, preşedintele Comitetului Central, care îl ocrotise întotdeauna şi-i înlesnise fuga în străinătate.

— Ei, te învoieşti, domnule Orensen? întrebă suedezul.

— Da, mă învoiesc! răspunse Boris, întinzându-i mâna. Şi când pornim la drum?

— Cât mai repede cu putinţă. Doamna Longlin ar fi vrut să plecăm chiar azi sau mâine, căci a trăit pe picior mare şi a făcut praf milioanele lăsate de tovarăşii ei. Astfel că e nerăbdătoare să intre cât mai curând în stăpânirea câtorva lăzi cu aur. Eu, însă, i-am făcut propunerea să mai aşteptăm câteva zile ca să mă pot odihni, ceea ce fireşte că a fost nevoită să primească… Până atunci, voi locui în vila ei, care se află la vreo doi kilometri de aici. Aşadar, dacă s-o întâmpla între timp să ai nevoie de mine, ştii unde să mă cauţi…

Boris Verodin îi dădu şi el adresa, apoi cei doi bărbaţi se despărţiră.

Un simţământ de tainică fericire cuprinse inima tânărului, care păşi agale pe şoseaua întunecată. Vălul, care acoperise atâta vreme comoara furată, se destrămase încetul cu încetul. Acum, însă, era nevoie de multă dibăcie şi sânge rece, pentru ca să-şi ajungă ţinta atât de mult dorită.

Pumnii lui Boris se încleştară şi o sclipire se ivi în ochii săi. Da, în curând avea să tragă la răspundere pe aceia care erau vinovaţi de toată nenorocirea lui şi din pricina cărora fusese privit ca trădător al patriei sale!

Boris Verodin nu bănuia defel că duşmanii săi izbutiseră iarăşi să-i dea de urmă.

Agenţii Cekei ştiau unde locuia şi se mutaseră în vecinătatea lui, pentru ca să poată pune mâna pe el, atunci când s-ar fi ivit momentul prielnic. Doi dintre ei, Balşinski şi Smolin, închiriaseră o încăpere alăturată de aceea a lui Boris, iar ceilalţi doi, Taşek şi Ţecrinski, se aţineau în apropierea ţărmului, într-o barcă cu motor. În fiecare zi, aceştia din urmă primeau raportul tovarăşilor lor, cu care porneau spre vaporul ancorat în mijlocul mării, şi care se afla necontenit sub presiune.

Într-una din zile, cei patru agenţi ţinură sfat în barca cu motor, chibzuind cum să-l ademenească pe Boris la ţărmul mării, unde puteau să pună mâna pe el. Fireşte că lucrurile

trebuiau să se petreacă în timpul nopţii, căci altminteri riscau să fie împiedecaţi de cineva.

Din fericire, însă, întâmplările petrecute în acea vreme, aduseră lui Boris Verodin un salvator, despre a cărui prezenţă la Nisa nici nu bănuia măcar.

În aceeaşi zi, un bărbat mic de statură îşi lua cafeaua în holul hotelului în care locuia Reginald şi prietenul său. Necunoscutul era adâncit în citirea ziarului, pe care emigranţii ruşi îl scoteau la Paris şi care era foarte răspândit în minunata staţiune mondenă de pe ţărmul Mării Mediterane.

Deodată, auzi un nume care îl făcu să tresară şi să ridice privirile spre cei doi bărbaţi care stăteau de vorbă la o mică depărtare. Unul din ei era zvelt şi plin de viaţă, pe când celălalt, care tuşea mereu, avea trupul încovoiat şi foarte slab.

— După cum ţi-am spus, dragă Lincoln, nu cred să-mi mai revăd patria vreodată! zise acesta din urmă. Nu, nu pot suporta clima din Anglia... ceaţa deasă a Londrei îmi scurtează viaţa şi mai mult.

— De ce vorbeşti astfel, mister Whitman? răspunse Reginald Lincoln. Nu trebuie să pierzi curajul! Mai bine te-ai stabili la San Remo, unde clima trebuie să fie şi mai prielnică pentru dumneata.

— Nu, Lincoln, rămân aici, pentru ca să mă pot bucura cel puţin de cei câţiva ani pe care îi mai am de trăit... La San Remo m-aş ofili cu totul.

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele omuleţului, care citise ziarul rusesc.

— Hm, ăsta trebuie să fie fratele lui Pat Lincoln, murmură el. În somnul ei hipnotic, Agata mi-a spus doar că cumnatul ei a plecat spre Riviera, însoţit de Boris Verodin... Şi, dacă Reginald Lincoln se află aici, nu mai încape îndoială că însoţitorul său e şi el prin apropiere.

În clipa următoare, omuleţul se ridică de la locul lui şi porni spre cei doi bărbaţi, pe care nu voia să-i piardă din ochi.

Reginald Lincoln habar n-avea ce om primejdios era acela

care trecu pe dinaintea lor. Tocmai în acea clipă, fiul bancherului îşi luă rămas bun de la prietenul lui, apoi se depărtă repede şi dispăru îndărătul unei uşi, pe care omuleţul putu totuşi s-o vadă la vreme.

După vreun moment, acesta din urmă se apropie de uşă şi încercă să privească prin gaura cheii, dar nu izbuti, căci cheia era în broască pe dinăuntru.

Întâmplarea făcuse ca odaia lui să fie despărţită printr-o singură încăpere, de odaia în care intrase Reginald. După ce se uită la numărul ei, ciudatul individ coborî în vestibul, unde află foarte repede cine locuia în camera cu pricina.

Încăperile cu numărul şaizeci şi unu şi şaizeci şi doi erau ocupate de Sir Reginald Lincoln. La numărul şaizeci şi trei – camera în care intrase Reginald – locuia un oarecare Cristian Orensen. Odaia de alături, şaizeci şi patru, fusese închiriată unor ruşi, Balşinski şi Smolin. În sfârşit, camera cu numărul şaizeci şi cinci o avea chiar el, baronul Pavel de Buslajew, care în realitate nu era nimeni altul decât vechiul nostru cunoscut, doctorul Barickin.

Chiar în aceeaşi zi, presupusul baron văzu pe Reginald în tovărăşia unui bărbat voinic. La început, criminalul tresări, apoi un zâmbet batjocoritor se ivi pe buzele lui.

— Am avut de-a face prea mult cu tine, ca să nu te pot recunoaşte de la prima ochire, Boris Verodin! murmură el. Hei, pe mine nu mă poţi înşela atât de uşor! De acum încolo însă, n-am să te mai pierd din ochi, căci cu ajutorul tău voi pune mâna pe mult căutata comoară!

Şi, într-adevăr, Barickin se ţinu de cuvânt şi rămase mereu pe urmele tânărului revoluţionar.

Astfel se întâmplă că întruna din zile zări un individ simplu îmbrăcat, care trăgea cu urechea la uşa presupusului Cristian Orensen. Fără să-şi piardă cumpătul, Barickin se retrase într-o firidă, de unde văzu că individul dispare în camera cu numărul şaizeci şi patru. Aşadar, nu mai încăpea nicio îndoială că era unul din cei doi ruşi, care locuiau acolo.

Această constatare îl puse pe gânduri. După cât se părea, erau şi alţii, care se interesau de persoana lui Boris Verodin.

Ce urmăreau aceştia, oare?

Abia intrase în odaia lui, că şi începu să cerceteze peretele, care îl despărţea de camera învecinată. După puţin timp, descoperi în uşa de legătură o mică crăpătură, prin care putea urmări tot ce se petrecea dincolo.

Aruncând o privire în odaia de alături, Barickin era cât p-aci să izbucnească într-un hohot de râs. Cei doi ruşi iscodeau şi ei, numai că atenţia lor era îndreptată spre camera Ini Orensen, lângă peretele căreia stăteau aplecaţi amândoi.

Medicul îi privi câtăva vreme, înveselit la gândul că cei doi indivizi nici nu bănuiau măcar că erau şi ei spionaţi.

— Drace, ăştia sunt agenţii Ceka! murmură el deodată, speriat. Fără îndoială că au dat de urmele lui Boris Verodin şi vor să pună mâna pe el.

În cele două zile următoare, Barickin îşi dădu seama că bănuiala lui era întemeiată. Urmărind pe cei doi ruşi, după ce aceştia ieşiseră din odaia lor, îi văzu coborând într-o barcă cu motor, care se îndreptă spre un vas ancorat în mijlocul apei şi se opri alături de el.

Aşadar se punea ceva la cale împotriva lui Boris Verodin. Sau hotărâseră să-l ucidă, sau – ceea ce părea mai probabil – voiau să-l ademenească pe bordul vasului, care avea să-l transporte în Rusia…

În acest caz era nevoie de mult curaj şi o dibăcie fără seamăn. Barickin ştia doar, că tânărul luntraş era un om foarte puternic, căci izbutise să doboare pe uriaşul care îl atacase în locuinţa sa din Cronstadt.

Medicul rămase pe gânduri. Trebuia cu orice preţ să afle taina revoluţionarului, cu privire la preţioasele lăzi dispărute de atâta vreme. Dar cum să se apropie de el?

Nu cumva putea să-şi ajungă ţinta, destăinuind tânărului că agenţii Cekei îi descoperiseră şi nu aşteptau decât momentul prielnic ca să poată pune mâna pe el? Şi poate ca, drept recunoştinţă, Boris Verodin avea să-i dăruiască o parte din comoară.

În orice caz, lucrul trebuia chibzuit în linişte şi cu multă atenţie.

269. Cecul falsificat

Pat Lincoln şi presupusul american Tom Black se salutară cu multă căldură.

— Nici nu-ţi închipui cât m-am bucurat, întâlnindu-mă cu soţia dumitale – zise acesta din urmă. Tocmai dădusem o raită prin cazinou şi mă pregăteam să fac o plimbare, când doamna Lincoln mă zări din maşină şi avu bunăvoinţa să mă aducă încoace.

— Îţi mulţumesc din suflet, draga mea! se adresă Pat soţiei sale, plin de recunoştinţă.

Era într-adevăr foarte bucuros că putea să stea de vorbă cu acest bărbat, care îi trezise încredere de la început şi căruia se încumeta să-i împărtăşească necazurile sale.

Fireşte că aşa-zisul Tom Black din Chicago, trase la acelaşi hotel în care locuia Pat Lincoln şi soţia lui.

Abia după-amiază, însă, cei doi bărbaţi avură prilejul să stea de vorbă între patru ochi.

— Ei, ai izbutit să te pui în legătură cu fratele dumitale? întrebă Tom Black, în timp ce stăteau amândoi în balconul odăii lui Pat, de unde aveau o minunată privelişte spre mare.

— Nu, până acum n-am aflat nici măcar adresa lui, răspunse Pat Lincoln.

Aşa-zisul american – care nu era nimeni altul decât detectivul Jonny Walker – îl privi cercetător.

— Iar ai griji, domnule Lincoln! zise el. Vrei să-mi destăinui ce-ţi apasă inima? Ce se aude cu soţia dumitale? Mai are ciudăţenii sau s-a lecuit?

Pat Lincoln suspină şi aruncă o privire în odaie. Agata, însă, nu era acolo.

— Nu s-a lecuit defel! răspunse el.

— Cum adică, mai are şi aici toane?

— Da… La început, bănuisem că vrea să plece pe Riviera ca să poată juca la cazinou, însă m-am înşelat amarnic. Soţia mea nici nu cunoaşte măcar regulile jocului…

Tânărul englez se opri din vorbă, dar văzând că detectivul

tace şi el, îşi urmă povestirea.

— Ah! Mister Black, dacă ai şti ce nenorocit sunt! încheie el trecându-şi mâna prin păr. Mi-am închipuit cu totul altfel fericirea căsniciei mele…

Jonny Walker privi compătimitor spre tânărul soţ, apoi îi puse mâna pe umăr şi zise, cu blândeţe:

— Nu pierde curajul, dragul meu! Poate că situaţia nu e atât de neagră cum o vezi dumneata. De altminteri, socot că-ţi pot fi de folos în această privinţă. Îmi dai voie să-ţi ofer ajutorul meu?

— Îţi mulţumesc din toată inima, mister Black. Deşi nu ştiu cum ai putea să-mi ajuţi.

— Hm, mă crezi mai slab decât sunt! răspunse defectivul, zâmbind. Nădăjduiesc însă că ai să-ţi faci altă părere despre mine.

Şi, expuse tânărului soţ planul pe care îl ticluise şi care era următorul: Dacă Agata ar cere bani din nou, Pat trebuia să-i împlinească dorinţa, urmând ca el, Tom Black, să pornească în urma ei, pentru a vedea la ce îi folosesc aceşti bani.

La început, celălalt nu vru să primească, socotind că-şi înjoseşte soţia dacă ar trimite un spion pe urmele ei – însă Tom Black izbuti să-l încredinţeze atât de bine de necesitatea acestei măsuri, încât Lincoln se lăsă înduplecat.

Chiar a doua zi, Agata ceru iarăşi bani. De astă dată, însă, era vorba de o sumă mult mai mare.

Tom Black, care fusese înştiinţat la vreme, îşi luă altă înfăţişare, pe care n-o cunoştea nici chiar prietenul său. Astfel că tânăra femeie nici nu bănui mărar, că era urmărită.

După ce părăsi banca unde încasase cecul dat de soţul ei, Agata se urcă într-o maşină, care străbătu câteva străzi, apoi coti într-o alee, ce ducea spre un ponton de la ţărmul mării.

Ajungând la capătul aleii, tânăra coborî din maşină, schimbă câteva cuvinte cu şoferul acesteia, apoi străbătu pontonul şi rămase în aşteptam la marginea lui.

Defectivul, care nu voia să se apropie, o urmărea cu încordare.

La un moment dat, o barcă cu motor acostă la ponton. Într-

însa se afla un bărbat, pe care Jonny Walker nu izbuti să-l recunoască. După ce schimbă câteva vorbe cu Agata, aceasta îi înmână un pacheţel, apoi se depărtă.

Acum sosise clipa, când Jonny Walker trebuia să intervină. Fără să mai stea la gânduri, porunci şoferului să pornească spre ţărm cu toată viteza.

În acelaşi timp, însă, barca cu motor despica valurile ca o săgeată, lăsând o dâră albă în urma ei.

Când ajunse la ţărm, Jonny Walker îşi dădu seama că nu mai poate face nimic, căci chiar dacă ar fi avut o şalupă la îndemână, tot n-ar fi avut niciun rost să pornească pe urmele bărcii, care se afla la mare depărtare.

Se înapoie deci la hotel şi, înainte de a vorbi cu prietenul său, îşi luă iarăşi înfăţişarea lui Tom Black.

Agata se înapoiase şi ea acasă, fără să dea vreo lămurire ce făcuse cu banii. Ca întotdeauna, după aceste plimbări misterioase, tânăra femeie era istovită cu desăvârşire şi se retrase în odaia ei.

Pat Lincoln, însă, ascultă cu luare-aminte povestirea detectivului, care îi destăinuise ceea ce văzuse.

— Bine, dar asta e de necrezut! murmură nefericitul tânăr. Să-mi fi cerut oare banii, ca să-i dea altuia?

— Nu încape îndoială că aşa e! zise Tom Black.

— Dar cum e cu putinţă una ca asta? strigă Pat, deznădăjduit. Cine să fie bărbatul, căruia îi dă banii?

— În orice caz, un ticălos… un individ lipsit scrupule! Cu toate astea, sunt hotărât să te ajut şi de acum încolo, domnule Lincoln! Şi-apoi, bănuiesc că soţia dumitale nu e vinovată.

— Deşi dă unui străin banii mei?

— Da!… Ascultă-mă, cred că ai auzit despre hipnotism şi sugestie de la distanţă?

— Fireşte că am auzit! Dar nu ştiu ce ar putea avea de-a face soţia mea cu aceste ştiinţe oculte?

— Mult mai mult decât îţi închipui, răspunse detectivul, zâmbind. După părerea mea, tânăra femeie se află în puterea unui ticălos foarte rafinat. Poate că-l cunoaşte mai dinainte şi

individul ştie ce înrâurire are asupra soţiei dumitale. Făcând aceasta presupunere, ne putem lămuri toate ciudăţeniile petrecute în ultimul timp. Dacă, de pildă, omul acesta s-a întâlnit la Paris cu soţia dumitale? Dacă, folosindu-se de puterea lui hipnotică a ademenit-o de la masă, poruncindu-i să schimbe planul călătoriei şi să-l aştepte aici, pe Riviera? Nu cumva sărmana a fost silită să-i predea bijuteriile în timpul nopţii? Dacă lucrurile s-au petrecut astfel, mai e vinovată soţia dumitale, domnule Lincoln?

Tânărul soţ duse mâna la frunte.

— Poate că ai dreptate! murmură el. Cu toate astea nu pot înţelege cum a ajuns soţia mea la acest criminal?

Detectivul îl privi câtva timp cu luare-aminte.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, domnule Lincoln! zise el, apoi. Nu te speria dacă-ţi destăinui că înaintea dumitale se află detectivul londonez Jonny Walker şi nicidecum Tom Black din Chicago... Am primit însărcinarea să pun mâna pe un răufăcător, care lucrează cu o îndrăzneală fără seamăn şi care, mai mult ca sigur că are şi câteva crime pe cuget. Deunăzi eram cât p-aci să-l prind la Paris, însă ticălosul a izbutit iar să mi se strecoare printre degete. Imediat ce am auzit de dispariţia bijuteriilor dumitale, am bănuit că omul meu îşi are mâna în joc. Şi, într-adevăr, aşa şi era, căci înainte de descoperirea furtului, un individ care semăna cu el părăsise hotelul în care aţi locuit. Acelaşi individ a vândut la Marsilia o parte din giuvaieruri, care se află acum în posesia prefectului de poliţie din Paris. Îţi aminteşti, desigur, că atunci când mi-ai spus care e numele de familie al soţiei dumitale, mi-ai zis şi că tatăl ei a fost vestitul profesor Protoff... Ei bine, află că mult căutatul criminal nu e altul decât doctorul Barickin, fostul asistent al profesorului Protoff. Aşadar, socot că nu e prea greu să-ţi dai seama cum a ajuns soţia dumitale la un criminal atât de primejdios. Ce-i drept, n-am izbutit încă să lămuresc ce legătură există între diferitele întâmplări petrecute în ultimul timp, totuşi pot să-ţi spun că doctorul Barickin se ocupă mult cu hipnotismul şi numai în acest chip a izbutit să aibă o înrâurire atât de dăunătoare asupra soţiei

dumitale…

Pat Lincoln ascultase cu spaimă expunerea vestitului detectiv.

— Aproape că nu-mi vine să dau crezare celor ce am auzit! zise el, în cele din urmă. Dumneata eşti Jonny Walker… şi ceea ce ai spus e adevărat?

— Da, e adevărat. Fii sigur de asta! încuviinţă detectivul. Acum, domnule Lincoln, trebuie să ne străduim din răsputeri să punem mâna pe acest individ şi să scăpăm pe soţia dumitale de înrâurirea lui vătămătoare. Înainte de toate însă îi vei refuza cu îndârjire orice cerere de bani. Restul las’ pe mine! Fii sigur că voi şti s-o ocrotesc!

Pat Lincoln, care se mai liniştise întrucâtva, cuprinse mâna detectivului şi o strânse, plin de recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc din toată inima, domnule Walker! zise el. Sunt încredinţat că ajutorul dumitale îmi va fi de folos…

— Da, asta nădăjduiesc şi eu, răspunse celălalt. Lucrul de căpetenie, însă, e să fim cât mai prevăzători, pentru ca ticălosul, care poate a început să prindă bănuieli, să nu ne scape din mână.

A doua zi, Pat primi o scrisoare din partea unei bănci din Nisa, prin care i se aducea la cunoştinţă că cecul cu numărul 0506532, în valoare de douăzeci de mii de lire sterline, fusese plătit prezentatorului, urmând ca banca să-şi încaseze suma de la bancherul Fred Lincoln din Londra.

Câtva timp, tânărul soţ rămase cu ochii holbaţi la scrisoare, neştiind ce să creadă. În cele din urmă, însă, o bănuială se trezi în mintea lui şi, fără să mai stea la gânduri, se puse în legătură telefonică cu Jonny Walker, pe care îl rugă să vină la el.

Între timp, îşi cercetă carnetul de cecuri şi băgă de seamă că cecul cu numărul 0506532 lipsea într-adevăr de acolo.

Nu trecu mult şi detectivul îşi făcu apariţia în încăperea lui Pat; acesta îi istorisi ceea ce s-a întâmplase.

Ticălosul a poruncit soţiei dumitale să-ţi furt un cec din carnet! zise Jonny Walker. Din păcate, nu putem avea pretenţii la bancă, deoarece ni se va răspunde că datoria

dumitale era să păstrezi carnetul în aşa fel ca să nu poată cădea în mâinile altora. Bănuiesc, însă, că individul se va mulţumi cu această sumă, renunţând să se mai folosească de înrâurirea pe care o are asupra soţiei dumitale.

270. O crimă

Într-adevăr, doctorul Barickin îşi pusese în gând să nu mai aibă de-a face cu Agata, căci se temea să nu fie descoperit.

Luând această hotărâre, Barickin opri barca la Monte Carlo, de unde luă o maşină, cu care se înapoie la Nisa.

În alte împrejurări, ticălosul ar fi plecat din Franţa, dar lăcomia îl îndemnă să mai rămână acolo, căci trebuia neapărat să afle de la Boris Verodin locul unde era ascunsă uriaşă comoară. Fireşte, dacă ar fi bănuit că unul din cei mai vestiţi detectivi londonezi era pe urmele sale, ar fi renunţat lesne la această hotărâre. Barickin, însă, habar n-avea de acest lucru, fiind încredinţat că i se pierduse urma la Paris.

Dar oricum, trebuia să fie cu băgare de seamă şi, mai ales, să nu se arate pe la cazinou, unde putea fi descoperit foarte lesne. Pe de altă parte, nici nu prea avea vreme să se ocupe de joc deocamdată, căci urmărirea tânărului revoluţionar îi răpea tot timpul.

Cei doi ruşi se aţineau mereu în preajma lui Cristian Orensen şi iscodeau ceea ce se petrecea în odaia acestuia.

Într-una din zile, păreau să fi pus la cale ceva, căci Barickin îi văzu făcându-şi semne pline de înţeles, în timp ce stăteau necontenit lângă peretele care îi despărţea de camera învecinată.

— Hm, indivizii ăştia sunt primejdioşi! murmură medicul, care îi urmărea cu înfrigurare. N-aş vrea să am de-a face cu ei, căci sunt sigur că nu s-ar da îndărăt nici de la o crimă! Totuşi, vreau să sper că Boris Verodin va fi cruţat, căci altminteri n-aş mai putea afla de la el ascunzătoarea comorii.

Într-adevăr, cei doi ruşi făcuseră în acea zi o constatare foarte importantă. Bartuschen, suedezul, era în vizită la Boris Verodin, cu care stătea de vorbă foarte liniştit, fără să le

treacă prin minte că erau văzuţi şi auziţi.

La început, ce-i drept, discutaseră în şoaptă, apoi, însă, renunţaseră la această măsură de prevedere.

— Aşadar, mâine pornim la drum, domnule Orensen! zise suedezul, la un moment dat. Vasul meu se află în apropiere. După asfinţitul soarelui ridicăm ancora, însă dumneata trebuie să fii pe bord cu un ceas înaintea femeii, căci altminteri ar intra la bănuieli. Ba, poate că ar fi mai bine să ne însoţeşti ca marinar?

— Asupra acestui lucru vom cădea noi la învoială, răspunse Boris Verodin.

— Aşa cred şi eu, însă nu trebuie să uităm că femeia e foarte bănuitoare.

— Las' că vom şti noi să-i înlăturăm bănuielile, îl linişti tânărul.

Şi, ca să câştige şi mai mult încrederea suedezului, adăugă, plin de înţeles:

— Aşadar, facem pe din două, domnule Bartuschen! Jumătate din comoară vei lua dumneata, iar cealaltă va fi a mea.

Căpitanul îşi frecă mâinile, mulţumit. Da, acest Orensen era un om în care te puteai încrede. Şi, afară de asta, părea să fie foarte voinic.

În cele din urmă, aranjară şi ultimele amănunte, hotărând ca a doua zi, după asfinţitul soarelui, Boris Verodin să fie la ţărmul mării, de unde va fi luat de o barcă cu motor la prora căreia va fâlfâi un steag alb.

Cu aceasta convorbirea celor doi bărbaţi se sfârşi şi suedezul îşi luă rămas-bun de la tovarăşul său.

Barickin tocmai se pregătea să iasă din odaia lui, când auzi paşi pe coridor. După cât se părea, cineva părăsise încăperea lui Boris Verodin.

Cei doi ruşi, care până acum stătuseră la pândă, mai traseră cu urechea câteva clipe, apoi se furişară pe coridor.

— După ei! îşi zise Barickin. Trebuie neapărat să aflu ce au pus la cale.

În cele din urmă, părăsi şi el încăperea, coborî treptele şi

străbătu cu paşi siguri, vestibulul hotelului.

Afară, văzu că cei doi ruşi merg la oarecare distanţă unul de altul, aşa că nimeni n-ar fi putut bănui că există vreo înţelegere între dânşii.

Nu trecu multă vreme şi Barickin ştia că indivizii erau pe urmele unui bărbat înalt, care mergea puţin aplecat, şi al cărui chip roşu lăsa să se întrevadă că se avea bine cu băutura.

— Pe semne că ăsta e vizitatorul lui Boris Verodin! murmură medicul, bănuind aceasta pe drept cuvânt.

Între timp, urmăritul şi cei doi ruşi dispărură pe poteca îngustă ce şerpuia spre vile. După ce zăriră casa în care intrase suedezul, cei doi agenţi ţinură sfat, pentru a lua o hotărâre.

— Ce-i de făcut acum? întrebă Smolin. Părerea mea e că omul acesta cunoaşte şi el taina comorii şi urmează să dea o mână de ajutor la transportarea ei. Tu ce crezi?

Balşinski clătină capul în semn că împărtăşeşte şi el bănuiala tovarăşului său.

— Dar parcă era vorba şi de o femeie? întrebă el, apoi.

— Las' că vom vedea noi ce e cu dânsa! răspunse Smolin. În orice caz, socot că nu mai putem amâna ducerea la îndeplinire a planului nostru.

— Iar ceilalţi? Cum rămâne cu femeia şi cu bărbatul, pe care i-am urmărit până aici?

Cei doi agenţi se uitară ţintă unul la altul şi… se înţeleseră.

— Datoria noastră e ca Boris Verodin să ajungă nevătămat în Rusia! Ceilalţi, care au de-a face cu el, sau ştiu ceva, despre comoară, trebuie să fie curăţaţi de pe faţa pământului! zise Smolin.

— Da, tocmai de aceea trebuie neapărat să vorbim cu Lamenev, adăugă Balşinski. Mâine ar putea să fie prea târziu… Ai auzit, doar, că mâine seară vor să plece cu vaporul din Riviera?

Cei doi agenţi coborâră poteca, fără să ia în seamă pe omuleţul care mergea înaintea lor, gâfâind. Toate gândurile lor erau concentrate asupra unui singur punct: cum să pună

mâna pe Boris Verodin care trebuia dus pe bordul vasului lor.

După puţin timp, Smolin şi Balşinski se aflau în barca cu motor, care porni cu o săgeată spre vaporul ancorat în mijlocul mării.

Vaporul acesta era foarte ciudat. Pe puntea lui nu se zărea nici cea mai mică mişcare, în schimb, o vie însufleţire domnea înăuntrul său, unde se puteau vedea numeroşi ruşi, cu chipuri aspre, care jucau cărţi, beau şi fumau.

Vaporul era unul dintre vasele guvernului revoluţionar, care aveau misiunea să-i aresteze pe emigranţii ruşi care puneau la cale comploturi împotriva noului regim. Fireşte că nu putea fi vorba de o arestare legală, căci oamenii se aflau sub ocrotirea statului în care locuiau, totuşi Ceka nu ţinea seama de asemenea lucruri şi lupta cu înverşunare împotriva tuturor celor care i se păreau primejdioşi pentru noul regim.

Când se aflase că Boris Verodin mai e în viaţă, că nu pierise în valuri împreună cu vasul naufragiat pe coasta Finlandei, guvernanţii hotărâseră să pună mâna pe el, căci trebuiau neapărat să găsească uriaşa comoară, de care regimul nou avea atâta nevoie. Astfel că numeroşii agenţi cekişti din străinătate primiră instrucţiuni în consecinţă, şi, după cum ştim, izbutiră să dea de urma celui căutat.

— Ce veşti aduceţi? întrebă comisarul Lamenev, un bărbat cu umerii laţi şi ochi scânteietori, adresându-se celor doi agenţi, care veniseră pe bordul vasului.

— Socot că putem porni la lucru, răspunse Smolin, şi povesti ceea ce izbutise să afle.

Lamenev îl ascultă cu luare-aminte, apoi, mulţumit, îşi trecu mâna peste părul său tăiat scurt şi zise:

— Cât despre suedez şi femeie… faceţi cu ei ce vreţi! Boris Verodin, însă, trebuie neapărat să fie mâine seară pe bordul vasului nostru.

După ce aranjară ultimele amănunte ale planului de răpire, patru indivizi coborâră în barca cu motor care porni iarăşi spre ţărm.

Nimeni nu bănuia, însă, că ascuns într-o şalupă mare, un bărbat urmărea, cu ajutorul unui ochean, cele ce se

petreceau pe puntea vasului rusesc.

Acest bărbat era doctorul Barickin, care zări pe cei patru indivizi coborând în barca cu motor, apoi înapoindu-se spre ţărm.

Medicul îşi dădea prea bine seama că se află într-o situaţie foarte grea. Una din două: sau rămânea în preajma lui Boris Verodin şi-l urmărea pas cu pas – sau supraveghea pe cei patru indivizi şi vasul din mijlocul mării.

Ce era de făcut? Dacă Boris Verodin cădea în mâinile cekiştilor, atunci nu mai încăpea îndoială că aceştia aveau să-l ducă în patrie. La drept vorbind, nu prea era el îngrijorat de soarta tânărului revoluţionar, însă odată cu acesta se spulbera şi nădejdea că va pune mâna pe comoară.

Cufundat în gânduri, Barickin străbătu drumul până la hotel şi se îndreptă spre odaia sa. Trecând pe dinaintea încăperii lui Boris, i se păru că aude zgomote înăuntru, ceea ce însemna că tânărul era acasă.

În cele din urmă, intră în camera sa, unde aşteptă cu nerăbdare înapoierea celor doi ruşi. Trecu, însă, toată după-amiaza, fără ca aceştia să-şi facă apariţia.

În sfârşit, după ce se întunecase afară, cei doi agenţi se înapoiară în odaia lor şi începură să-şi spele mâinile şi faţa.

Barickin se simţi cuprins de nelinişte. Zâmbetul viclean, ca încolţise pe buzele celor doi, îi trezi bănuiala că se întâmplase ceva.

El însuşi era un criminal, un ticălos, cum puţini existau pe lume – cu toate astea, socotea că cei doi indivizi sunt şi mai primejdioşi.

În cele din urmă, după ce mai chibzui câtăva vreme, Barickin se duse la culcare, ştiind că în acea zi n-avea să se mai întâmple nimic însemnat.

Cei doi ruşi săvârşiseră, într-adevăr, o faptă înfiorătoare.

Soarele asfinţise demult, când porniră spre vila doamnei Longlin şi, după ce iscodiră împrejurimile, bătură la poarta casei.

Tânăra femeie tocmai stătea de vorbă cu oaspetele ei, căpitanul Bartuschen, când camerista intră în încăpere.

— Doi domni doresc să vorbească cu prietenul domnului Cristian Orensen, zise ea, adresându-se suedezului.

— Bine, condu-i în odaia mea, răspunse acesta, după o scurtă şovăială.

— Nu te mai osteni, dragul meu! se auzi, deodată, un glas batjocoritor.

În clipa următoare, doi indivizi cu înfăţişare sălbatică îşi făcură apariţia în încăpere. Pavlovnei i se tăie răsuflarea, văzând privirile încruntate ale celor doi agenţi, care se aţinteau când asupra ei, când asupra lui Bartuschen. Ea vru să se depărteze, însă unul din cei doi ruşi o împiedecă, zicând:

— Rămâi aici, doamnă, căci ceea ce vom vorbi te priveşte şi pe dumneata.

— Pe mine? Dar eu nu ştiu nimic… până acum n-am avut de-a face decât foarte puţin cu domnul Bartuschen! bâigui ea, cuprinsă de spaimă.

Vru să poruncească servitoarei să rămână în odaie, însă aceasta dispăruse demult.

— Să nu vă osteniţi să faceţi vreo încercare de fugă, căci casa e înconjurată de oamenii noştri! se răsti deodată, unul din cei doi ruşi. Ia s-auzim şi noi, ce treabă aţi avut cu Orensen ăla? V-a propus să-i ajutaţi la transportul comorii, nu e aşa?

Pavlovna privi deznădăjduită în jurul ei, întocmai ca un vânat încolţit din toate părţile, care caută în zadar un drum de scăpare.

În schimb Bartuschen era mai puţin tulburat, fiind hotărât să se folosească la nevoie de revolverul pe care îl avea în buzunar.

Văzând, însă, că gluma se îngroaşă, suedezul nu mai vru să piardă vremea şi, luându-şi o mutră nepăsătoare, ridică încetişor mâna cu care avea de gând să scoată arma.

Din păcate, unul din agenţi ghicindu-i intenţia, se năpusti spre el, cu pumnalul ridicat.

— Ai înnebunit! strigă suedezul, încercând să se dea îndărăt.

N-avu, însă, răgazul, căci celălalt şi repezise cuţitul. Bartuschen izbuti să-l prindă în mână, dar agentul nu-şi pierdu cumpătul, ci trase lama înapoi, tăind astfel degetele nefericitului căpitan. A doua oară, lovitura nimeri în plin – pumnalul se înfipse în inima suedezului, care se prăbuşi la pământ, într-un lac de sânge.

Un horcăit mai ieşi de pe buzele nenorocitului, în timp ce ochii i se dădură peste cap. Încă vreo câteva mişcări şi căpitanul Bartuschen nu mai era printre cel vii.

Între timp, al doilea agent o înşfăcase pe Pavlovna de gât. Un zâmbet diabolic se ivi pe buzele sale, când auzi bâiguielile nenorocitei, care se arăta hotărâtă să destăinuie locul unde ascunsese lăzile cu aur.

Dar ticălosul n-o luă în seamă, ci îi înfipse pumnalul în piept. Aţâţat de strigătul ei, o mai izbi odată în gât – apoi, o lăsă să cadă pe podea.

Chiar în aceeaşi seară o servitoare îşi făcu apariţia la poliţia din Nisa şi povesti crima înfiorătoare săvârşită în vila doamnei Longlin. Ţinând seama de descrierile făcute asupra celor doi ucigaşi, poliţiştii îşi spuseră că aceştia erau ruşi de origine.

În consecinţă „Strada rusească” fu ocupată de poliţie, care cercetă casele, în căutarea fioroşilor asasini. Nicăieri, însă, nu se descoperi vreo urmă a lor, care păreau că intraseră în pământ.

Doctorul Barickin se trezi foarte devreme. Niciodată nu fusese atât de neliniştit ca în noaptea aceea – i se părea mereu că o mare primejdie pluteşte deasupra lui, deşi nu izbutea să-şi dea seama despre ce putea fi vorba.

În odaia celor doi ruşi domnea o linişte desăvârşită. Dormeau încă sau nici nu se aflau în încăpere?

Vrând să se încredinţeze cum stăteau lucrurile, Barickin se dădu jos din pat şi aruncă o privire prin crăpătura uşii. Un întuneric de nepătruns domnea în odaia alăturată, ceea ce însemna că perdelele fuseseră trase.

Aşteptă câtva timp, dar în cele din urmă îşi pierdu răbdarea şi se hotărî să se încredinţeze dacă cei doi indivizi dormeau,

într-adevăr. Aşadar, ieşi în coridor şi bătu la uşa încăperii lor. La urma urmei, n-aveau decât să creadă că era chelnerul sau femeia de serviciu.

Nu primi, însă, niciun răspuns.

Atunci, Barickin apăsă pe clanţă şi încercă să deschidă uşa – dar o găsi încuiată. Tocmai în clipa aceea îşi făcu apariţia şi o femeie de serviciu.

— Doriţi să vorbiţi cu cei doi domni? întrebă ea.

— Da, răspunse medicul.

— Atunci, trebuie să aşteptaţi până mâine seară, căci au plecat, luând cheia cu ei şi nu se înapoiază decât mâine, răspunse femeia.

Barickin făcu o mutră dezamăgită, şi intră iarăşi în odaia lui.

În timpul prânzului, auzi vorbindu-se despre o nelegiuire făptuită în apropiere, însă nu dădu nicio atenţie, până când cuvântul „crimă” îi ajunse la ureche. În acea clipă, medicul tresări.

— Cine a fost ucis? întrebă el, adresându-se unei doamne, care se afla alături de dânsul.

— Cum, nu ştiţi? răspunse aceasta, mirată. Crima a fost înfăptuită într-una din vilele de pe ţărmul mării, unde au fost omorâte două persoane: o doamnă, care locuia în vilă, şi musafirul ei, un suedez sosit de curând aici. Bănuielile sunt îndreptate împotriva a doi indivizi, care par să fie ruşi de origine. Nici nu vă puteţi închipui ce panică s-a stârnit printre emigranţii ruşi din localitate! Cea mai mare parte au şi plecat, iar mulţii alţii îi vor urma, desigur. Crima asta e cea mai înfiorătoare din câte s-au petrecut aici în ultimii ani.

— Şi ucigaşii n-au fost prinşi încă? cercetă Barickin, palid.

— Nu. Însă după cum v-am spus, se crede că e vorba de doi ruşi.

Medicul se ridică de la masa unde stătea şi-şi făcu rost de câteva ziare, din care află, ce se petrecuse. Nu mai încăpea nicio îndoială că făptuitorii erau cei doi indivizi, care ocupau camera vecină cu a lui.

Aşadar, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, căci dacă

poliţia făcea vreo descindere în hotel, avea să se ocupe şi de persoana sa – ceea ce, fireşte, nu-i convenea deloc, căci era urmărit cu mandat de arestare. Trebuia, deci, să se facă nevăzut cât mai repede cu putinţă. Asta însemna, însă, să-l lase din ochi pe Boris Verodin.

În cele din urmă, Barickin părăsi hotelul şi, făcând cercetări pe ascuns, izbuti să afle în ce direcţie se-ndreptase atenţia poliţiei. Apoi se înapoie în odaia lui. Îşi strânse lucrurile în grabă şi, după vreun ceas, se şi mutase în altă locuinţă.

Toată ziua, însă, se aţinu în preajma hotelului la care trăsese Boris Verodin.

Între timp, tânărul revoluţionar avusese o surpriză foarte plăcută.

Dis-de-dimineaţă, cineva bătu la uşa lui. Era Reginald Lincoln, care venea însoţit de alt bărbat – fratele său, Pat Lincoln.

Înainte cu puţin timp, acesta din urmă primise o scrisoare din partea părinţilor săi, care îi trimiteau adresa lui Reginald. Tânărul se dusese imediat la fratele său, care îl îmbrăţişă cu căldură.

— Înainte, de toate îţi doresc să fii fericit în căsnicie! zise Reginald, care, după cum ştim, nu luase parte la nunta fratelui său.

— Îţi mulţumesc! răspunse Pat, abia putând să-şi înăbuşe un suspin.

— Iar acum, vreau să te duc la prietenul meu… căci Boris Verodin mi-a devenit prieten, urmă Reginald. Da, am trăit ca fraţii… Dar ia spune, ai aflat ceva cu privire la soţia lui? Nu ştii dacă a sosit în Anglia?

— În scrisoarea de azi, tata îmi destăinuie că tânăra n-a sosit încă acolo.

Reginald păru dezamăgit.

— Îmi pare foarte rău că nu îi pot aduce vestea pe care o aşteaptă cu atâta nerăbdare! zise el. Bietul om se stinge de dorul ei.

În cele din urmă, cei doi fraţi se duseră în încăperea lui Boris Verodin. Nu mică fu uimirea lui Pat Lincoln, când îl văzu

pe fratele său apropiindu-se de un bărbat înalt, bărbos, căruia îi zise:

— Bună dimineaţa, Boris! Dă-mi voie să-ţi prezint un soţ cu adevărat fericit!

Pat clătină capul şi rămase locului, neputând pricepe ce voia să spună fratele său. Acesta însă, înţelese mirarea lui şi urmă, zâmbind:

— Ei vezi, la asta nu m-am gândit! Uitasem să-ţi destăinui că, din anumite motive, Boris Verodin a devenit... Cristian Orensen... De acelaşi nume s-a folosit şi când a fugit din Rusia.

— Atunci se schimbă chestia! răspunse Pat, apropiindu-se de revoluţionar şi strângându-i mâna.

Până acum, Agata nu aflase încă de prezenţa lui Boris la Nisa şi nici nu ştia că soţul ei aflase de la Londra adresa acestuia.

O mare nelinişti puse stăpânire pe inima lui Pat. Izbutise, oare, soţia lui, să-şi înăbuşe dragostea pe care o purtase revoluţionarului? Nu cumva bucuria sa de la început era întemeiată? Prezenţa lor pe Riviera se datora numai lui Boris?

Toate aveau să se lămurească în curând.

— Socot că e vremea să mergem s-o vedem şi pe Agata! zise Pat, după un răstimp.

Tânăra femeie tocmai se aşezase la masă, când soţul ei îşi făcu apariţia în odaie, însoţit de alţi doi bărbaţi. Un ţipăt uşor scăpă de pe buzele ei, dar în clipa următoare Agata se îndreptă spre Boris şi îi întinse mâna, privindu-l ţintă în ochi.

— Ce surpriză plăcută! A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut! murmură ea.

— Da, aşa e, încuviinţă revoluţionarul, zâmbind. În primul rând, însă, te rog să primeşti sincerele mele felicitări! Îţi doresc din toată inima să fii veşnic fericită, alături de acela pe care ţi l-ai ales de soţ.

— Sper să fiu fericită! zise ea, aruncând o privire drăgăstoasă spre Pat, care abia izbutea să-şi ascundă mirarea că tânăra femeie îl recunoscuse pe Boris în travestirea lui.

Această nedumerire se risipi însă repede, căci

revoluţionarul spuse că aceeaşi înfăţişare o avusese şi atunci când fugise din Rusia împreună cu Agata.

Pat Lincoln se linişti încetul cu încetul. Întâmplările neplăcute din ultimele zile începură a fi uitate, iar soarele păru să strălucească iarăşi în casa tânărului soţ. Agata îl iubea cu adevărat, ea nu se mai gândea la Boris Verodin... Iar ticălosul acela, sub a cărui înrâurire fusese, părea că dispăruse de pe faţa pământului.

Cele patru persoane rămaseră mult timp împreună, căci Boris Verodin voia să se bucure din plin de ultimele ceasuri pe care le mai putea petrece între prietenii săi.

Astfel se făcu, însă, că vestea înfiorătoarei crime nu ajunse la urechile lor.

După-amiază, ieşiră să se plimbe prin minunata staţiune mondenă şi nu se înapoiară la hotel decât după asfinţitul soarelui. Cu acest prilej, Boris Verodin făcu cunoştinţă şi cu detectivul Jonny Walker, de la care află ticăloşiile săvârşite în ultimul timp de doctorul Barickin.

Aşadar, medicul nu-şi găsise moartea în locuinţa sa din Cronstadt? Fusese încredinţat că Barickin pierise cu prilejul exploziei, când colo acesta se ivea aici, în apropierea lui, unde pusese la cale noi fărădelegi.

Lucrul era, într-adevăr, foarte ciudat, şi Boris Verodin regretă din toată inima că nu putea rămâne la Nisa, pentru a ajuta detectivului la prinderea fiorosului criminal.

Din păcate, nu bănui că frumoasa femeie – despre care Jonny Walker îi spusese că se afla şi ea sub înrâurirea hipnotică a medicului – era soţia lui. Altminteri, poate că ar fi renunţat la hotărârea lui de a pleca în Rusia.

De asemenea, nu află nimic nici despre Vasilieff, misterioasa contesă şi Petroneff căci detectivul nu aduse vorba despre ei.

Reginald Lincoln avea dreptate, susţinând că prietenul lui e foarte îngrijorat de soarta soţiei sale, care nu sosise în Anglia şi nici nu dăduse vreun semn de viaţă.

Da, Boris Verodin fusese cuprins de nelinişte şi abia aştepta

să se înapoieze în Rusia, unde putea să pornească cercetări pentru descoperirea soţiei sale. Reginald se oferise să-l însoţească, dar tânărul revoluţionar se împotrivise cu hotărâre:

— Nu dragul meu, trebuie să fiu singur, căci altminteri tot planul meu ar da greş... Sper, însă, că mă voi înapoia în curând şi atunci vom rămâne mereu împreună.

După puţin timp, Boris Verodin păşea spre ţărmul mării, cu o valiză în mână. Nici prin minte nu-i trecea că cei doi indivizi care mergeau agale îndărătul său, luaseră hotărârea să pună mâna pe el. Însă nici aceştia nu bănuiau, că, la rândul lor, erau şi ei urmăriţi de un bărbat.

Acesta nu era nimeni altul decât doctorul Barickin, care se străduia din răsputeri să-şi potolească mânia. În timpul zilei, încercase mereu să se apropie de Boris Verodin, pentru a-l preveni de primejdia ce-l ameninţa, însă toate încercările sale rămăseseră zadarnice, căci cei doi ruşi se aflau veşnic în preajma tânărului.

Barickin ştia că, odată cu dispariţia acestuia, se irosea şi nădejdea lui de a pune mâna pe comoară şi, tocmai de aceea luase hotărârea să-l prevină – însă cei doi agenţi îi despărţeau ca un zid şi... În acea clipă barca cu motor se apropia de ţărm.

271. Biata Nataşa!

Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele Nataşei, când trenul se puse-n mişcare. O mare povară i se luase de pe inimă, căci acum nu se mai temea de dragostea lui Kurt von Tollwitz. Cel puţin scăpase de această grijă.

Trenul străbătu în goană cartierele mărginaşe ale oraşului, apoi intră în câmpie.

La început, se lăsă copleşită de frumuseţile care se desfăşurau înaintea ei, apoi, însă, îşi aminti de soarta-i tristă şi grijile o copleşiră iarăşi.

Aşadar, din nou fusese nevoită să fugă – căci plecarea ei nu era altceva decât o fugă. Bărbaţii îi erau duşmani, deoarece

trebuia necontenit să se ferească de ei.

Pe ce nu se mulţumise Kurt cu o prietenie sinceră, aşa cum făcuse Lotar Wengeler? De ce-i vorbise de dragoste?

Deodată, o expresie de durere se întipări pa chipul palid al Nataşei. Unde avea să fie găzduită? Adăpostul oferit de mama lui Kurt nu trebuia să fie decât un scurt popas în drumul ei, către Boris Verodin. Unde se afla el oare în această clipă?

— Ah, dacă aş avea cel puţin un punct de sprijin! murmură ea.

Ştia că soţul ei trebuia să plece spre Anglia, însă uitase cu totul adresa bancherului, pe care voia să-l viziteze. Îşi aminti, de asemenea, de nobila femeie care fusese atât de binevoitoare cu dansa şi de Petroneff, care îi purtase de grijă, ca un adevărat părinte.

Apoi însă, gândurile i se încâlceau iarăşi şi nu-şi mai amintea decât foarte nelămurit că intrase într-o casă din Cronstadt, în timp ce Petroneff rămăsese s-o aştepte afara. În casa aceea urma să se întâlnească cu Boris, pentru ca să fugă împreună în străinătate. Dar lucrurile se petrecuseră cu totul altfel.

În cele din urmă, Nataşa se smulse din noianul gândurilor care o copleşeau şi privirile-i se îndreptară spre tovarăşii ei de drum.

Alături de dânsa, se afla un bărbat mai în vârstă, cu chipul proaspăt ras, în care străluceau doi ochi prietenoşi. Era acelaşi bărbat, care o privise cu admiraţie, când îşi lua rămas bun de la Kurt şi Lotar.

— Îmi daţi voie, duduie? Baronul Keller din Viena zise el, în dialectul vienez, înclinându-se curtenitor.

Apoi, strigă afară pe culoar:

— Copii, veniţi să vedeţi minunea pe care aţi admirat-o mai adineauri!

O ceată de femei vesele, de diferite vârste, năvăliră în compartiment, făcând cerc în jurul Nataşei, care privea încurcată de la una la alta.

Ce fel de oameni erau aceştia? Tânăra prinţesă se simţea foarte stingherită – cu toate astea, nu putea fi supărată pe

tovarăşele sale de călătorie, căci ele aveau chipuri nespus de prietenoase şi o priveau cu admiraţie, cu invidie chiar.

O femeie de vreo patruzeci de ani făcu o plecăciune înaintea ei şi zise, cu glas solemn:

— Stimată prinţesă, daţi-mi voie să vă prezint omagiile supuselor dumneavoastră şi să vă aleg, în numele lor, regina frumuseţii!

Apoi se plecă şi sărută mana Nataşei, care rămase mută de uimire, neştiind ce să creadă despre toate astea.

Sărmana, habar n-avea că veselele ei tovarăşe de călătorie glumeau şi niciuna din ele nu bănuia că are de-a face, într-adevăr, cu o prinţesă.

— De unde mă cunoaşteţi? murmură ea, în cele din urmă.

— Ia te uită la ea ce minunată e! şopti baronul la urechea femeii. Vezi, nu ţi-am spus eu că e o prinţesă?

— Ia mai lasă prostiile, baroane, şi prezintă-mă cât mai repede, căci aş vrea să mă împrietenesc cu fiinţa asta minunată! După părerea mea, avem de a face cu o aristocrată din Rusia.

— Daţi-mi voie să vă recomand o doamnă, care până acum a întruchipat cel puţin zece regine şi împărătese! se adresă el Nataşei, arătând spre însoţitoarea sa.

— E contesa Auertaler şi chiar dacă ar fi o regină adevărată, încă n-ar putea avea maniere mai alese.

Zicând acestea, izbucni într-un hohot de râs, acompaniat de ceata de femei. Apoi se întoarse iarăşi spre Nataşa şi întrebă:

— Pe cine trebuie să prezint, mă rog? Ducesa sau prinţesa de…

— Prinţesa Nataşa de Gogineff răspunse ea, cu jumătate glas.

Baronul bătu din palme.

— Ei, scumpa mea contesă, care din noi a avut dreptate? exclamă el, triumfător. Dumneata ai devenit nobilă prin căsătorie, pe când doamna e nobilă din naştere. Cu mai vrei? Acum îţi dai seama ce deosebire există între dumneavoastră? Numai ce te uiţi la doamna şi vezi numaidecât că şi-a

petrecut copilăria într-un castel, pe când la dumneata nobleţea trebuie căutată cu lumânarea.

— Eşti un om nesuferit, baroane! răspunse femeia, râzând. De altminteri, ţi-am spus demult asta! Habar n-ai cum să te porţi cu doamnele. Dumneata, ca baron, ar fi trebuit să fii mult mai curtenitor şi să nu arunci în faţă, unei contese, asemenea adevăruri.

Baronul chicoti şi ochii săi mici dispărură aproape cu totul îndărătul grămăjoarelor de grăsime.

— Ai vorbit ca să nu taci! zise el. Acum, să lăsăm joaca însă!

Aruncă o privire compătimitoare asupra Nataşei, ai cărei ochi se umeziseră – atât de fericită se simţea – apoi, împinse afară din compartiment femeile şi cei câţiva tineri care se înghesuiau acolo.

În clipa următoare, prinţesa rămăsese singură cu veselul bătrânel şi aşa-zisa contesă Auertaler. Din când în când, însă, un cap mai mult sau mai puţin drăgălaş se ivea pe uşă, apoi dispărea iarăşi.

— Sunteţi supărată pe noi, prinţesă? întrebă baronul, deodată.

Nataşa clătină capul, în semn de negare. Nu era supărată pe ei, deşi în primul moment se simţise foarte stingherită, văzând toate privirile îndreptate asupră-i.

— Copila mea, eşti atât de frumoasă! murmură contesa, cuprinzând mâna Nataşei şi dezmierdând-o.

Fără voie, prinţesa se simţea atrasă spre această femeie nu prea frumoasă, interesantă totuşi, sulemenită şi cu numeroase zbârcituri în jurul ochilor. Buzele-i pline, roşii, dinţii ei minunaţi şi părul blond auriu îi dădeau, însă, un oarecare farmec, făcând-o să pară mult mai tânără.

— Contesa Auertaler acordă audienţe, stimată prinţesă! zise baronul, cu glas solemn.

— Aţi fost la Paris, prinţesă? întrebă contesa, aruncând tovarăşului său o privire orgolioasă.

— Da, acum sunt în drum spre Berlin, răspunse Nataşa, care îşi venise complet în fire.

— Călătorie de plăcere?

— Nu… ba da, aş putea spune că voiaj de plăcere, bâigui Nataşa.

— Nu vă supăraţi, prinţesă, dar tovarăşa mea e cam curioasă, şi uită uneori că buna cuviinţă cere să nu ne vârâm nasul unde nu ne fierbe oala, interveni baronul. Ce să-i faci? Când cineva nu se naşte nobil, se vede cât de colo…

— Este cam… făcu contesa, batjocoritor, lovindu-se cu degetul în frunte. Nu trebuie, însă, să ţinem seama de flecărelile lui. Căci prea stimatul baron se trage din părinţi degeneraţi. Uneori îndrugă la prostii zile întregi şi, când îşi vine în fire, nu-şi mai aduce aminte de ceea ce a vorbit. Asta înseamnă că avem de-a face cu un om scrântit la minte. Noroc însă, că nu e prea primejdios.

Neştiind ce să răspundă la ciondănelile lor, Nataşa zâmbi îngăduitor, deşi contesa o privea cu încordare, părând că aşteaptă să afle ceva lămuriri de la dânsa.

— Am vizitat aproape tot Parisul, zise prinţesa, în cele din urmă. De altminteri am cunoscuţi în Franţa.

— Sunteţi emigrantă desigur.

Nataşa clătină capul în semn de încuviinţare.

— Şi unde au rămas părinţii dumneavoastră? urmă cealaltă.

Două lacrimi picurară din ochii sărmanei femei. Speriată, contesa o cuprinse de mijloc, în timp ce baronul zise, cu blândeţe:

— Liniştiţi-vă, prinţesă, nu voiam să vă aducem aminte de lucruri triste.

În cele din urmă, cei doi se retraseră şi Nataşa rămase iarăşi singură în compartiment. Adâncită în gânduri, privi minunăţiile care se desfăşurau înaintea ei, în timp ce trenul gonea printre copacii înşiraţi de o parte şi alta a liniei ferate.

Zgomotoşii călători din compartimentul vecin vorbeau cu înfrigurare despre încântătoarea lor tovarăşă de drum.

— Ascultă-mă, baroane, socoţi că tânăra spune adevărul? întrebă contesa Auertaler, adresându-se bătrânelului.

— Veşnic te îndoieşti, draga mea! răspunse acesta din

urmă. Vezi, eu unul, o cred pe cuvânt! La urma urmei, de ce n-ar fi prinţesă?

— Prinţesă încoace, prinţesă încolo… în orice caz o femeie minunată. În viaţa mea n-am văzut o fiinţă atât de încântătoare!

— Aici îţi dau şi eu dreptate, doamnă contesă! interveni unul din tovarăşii ei, în timp ce-şi umplea pipa tacticos.

— Trebuie neapărat să mă ocup niţel de dânsa, zise contesa, ridicându-se.

În clipa următoare, se afla iarăşi în compartimentul Nataşei.

— Voiam să văd ce mai faci, draga mea! începu ea, mieros. Cred că dumneata nici nu ştii măcar ce afaceri învârtim noi… Suntem actori de cinematograf şi ne înapoiem de la Versailles, unde am turnat câteva scene pentru filmul „Doamna de Pompadour”. Baronul e regizorul nostru, iar eu… eu… ah. Eu nu sunt nimic, copila mea. Ceilalţi care ne însoţesc, au roluri mai mult sau mai puţin importante. Figuranţi am găsit noi destui în Franţa şi am făcut treabă bună cu ei. Cei doi bărbaţi cu chipurile palide sunt directorul de scenă şi operatorul. Aşa, acum ştii totul cu privire la noi.

— De ce să nu dăm Cezarului ce-i al Cezarului? interveni baronul, care intrase şi el înăuntru. Doamna e marea artistă Auertaler… N-aţi auzit încă despre dânsa?

Nataşa bâigui câteva cuvinte şi clătină capul în semn de încuviinţare, deşi nu auzise nimic despre această mare artistă de cinematograf, care era vestită pe atunci.

Contesa urmă să flecărească, vorbind despre fel de fel de lucruri; despre film, despre cai şi despre patimile soţului ei, care era un mare colecţionar de cărţi vechi şi timbre poştale.

— Dar unde locuieşti, copila mea? întrebă artista, deodată.

— Eu… eu… locuiesc la Steglitz, răspunse Nataşa, cu glas nesigur.

— La Steglitz? Şi locuieşti de multă vreme acolo?

— Nu… acum mă duc pentru prima oară…

Contesa făcu o mutră nedumerită.

— Ascultă-mă, păcat de dumneata să-ţi pierzi vremea între oameni simpli, tăcuţi, zise ea. Ştii ce? Vino la mine, la

Grunewald, unde am o vilă mare în care nu locuiesc decât cu soţul meu. Dacă nu primeşti, făgăduieşte-mi cel puţin că ai să mă vizitezi din când în când.

— Cu multă plăcere, răspunse Nataşa, privind la carta de vizită cu marginea aurită, pe care i-o întinsese artista.

— Te rog, însă, să nu-ţi uiţi făgăduiala – adăugă aceasta. Poate că o să-ţi facă plăcere să dai soţului meu o mână de ajutor la clasarea timbrelor? Cred că vă veţi înţelege de minune.

Zicând acestea, deschise un medalion, pe care îl purta la gât, şi în interiorul căruia se aflau două fotografii în formă de mărci poştale. Una din ele înfăţişa ne contesa de Auertaler, iar cealaltă un bărbat simpatic, cu fruntea lată şi ochi visători.

— Acesta e soţul meu, contele Fridolin Auertaler, zise ea şi închise medalionul.

În timpul călătoriei, Nataşa se împrieteni atât de mult cu artista de cinematograf, încât la despărţirea lor în Berlin cele două femei se sărutară.

— Mi-ai devenit foarte dragă! zise contesa, mişcată. Vreau să sper că n-ai să ne uiţi şi ai să vii pe la noi din când în când… Stai, făgăduieşte-mi încă o dată!

Nataşa îi împlini cererea, apoi se depărtă, căci zărise un bărbat bine făcut, care se înghesuia prin mulţime şi care părea să fie soţul contesei.

Şi într-adevăr, nu se înşelase, căci aruncând o privire îndărătul ei, văzu că bărbatul cuprinse în braţe pe artista de cinematograf.

Fără să mai stea la gânduri, Nataşa îşi iuţi paşii, strecurându-se cu sfială prin mulţime.

Un suspin scăpă din pieptul ei, când se văzu în taximetrul care o ducea spre Steglitz.

272. Spovedania unul ucigaş

Zărind steguleţul alb de la prora bărcii cu motor, Boris Verodin nu se mai îndoi nicio clipă că avea de-a face cu cei care trebuiau să-l transporte pe bordul vasului lui Bartuschen.

În depărtare erau ancorate câteva vapoare, printre care şi acela al Cekei, pe coşul căruia ieşea un fum gros, negru, însoţii de scântei. După cât se părea, vasul se pregătea să pornească la drum.

În clipa când barca ancoră la ţărm, Boris auzi îndărătul său un glas bărbătesc:

— Fii cu băgare de seamă, Orensen! Ai de-a face cu zbirii Cekei!

Revoluţionarul se întoarse cu iuţeala fulgerului şi rămase foarte nedumerit, zărind doi necunoscuţi care făceau îndărătul său mişcări ciudate. Cam la vreo zece paşi în urma lor se afla un bărbat scund.

Ceea ce se petrecu apoi, dură doar câteva secunde. Unul din cei doi agenţi scosese la iveală un revolver, în timp ce tovarăşul său se năpusti spre Boris Verodin. În aceeaşi clipă vreo şase indivizi săriră din barcă pe ţărm, repezindu-se în ajutorul aceluia care-l atacase pe tânărul luntraş.

În vreme ce opt, nouă bărbaţi se luptau cu Boris Verodin, străduindu-se să-l lege şi să-l târască cu ei spre barcă, în vreme ce voinicul luntraş se împotrivea cu îndârjire, doctorul Barickin scoase revolverul din buzunar şi, aproape fără să-şi dea seama, trăsese asupra unuia din cei doi agenţi, care avea şi el arma în mână.

Detunătura lăsă un ecou prelung, care se amestecă cu înjurăturile indivizilor din barcă. Nu trecură însă, decât vreo câteva clipe şi altă împuşcătură răsună în noapte.

Agentul, care fusese atins de glontele lui Barickin, ridicase şi el arma, trăgând în doctor.

În timp ce barca se depărta de ţărm, un glas puternic răsună deasupra apei:

— Salvează-te, Smolin!

Dar aproape în aceeaşi clipă cei doi bărbaţi – Barickin şi agentul – se prăbuşiră la pământ, scăldaţi în sânge. Mai încercară să se ridice ceea ce nu izbuti însă decât agentul, care îndreptă din nou arma spre duşmanul său şi apăsă pe trăgaci.

Istovit de sforţarea făcută, Smolin căzu iarăşi la pământ în

timp ce un şiroi de sânge îi ţâşni din gură, înroşind ţărâna încălzită încă de razele soarelui.

Şi, în vreme ce agentul îşi trăia ultimele clipe departe de patria lui, pe ţărmul minunat al mării Mediterane, – barca cu motor despica valurile cu repeziciune, îndreptându-se spre vasul agenţilor cekişti.

În cele din urmă, poliţia se ivi şi ea la faţa locului, croindu-şi drum prin mulţimea ce se adunase între timp. Un bărbat mai inimos încercase să dea ajutor lui Barickin să se ridice dar nu izbuti, căci rănitul nu avu puterea să se ţină pe picioare.

Avea presimţirea că totul e pierdut acum. Acesta era sfârşitul vieţii sale, a unei vieţi bogate în izbânzi ştiinţifice, dar bogată şi în crime.

Doctorul Barickin indică locuinţa sa de la hotel, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Nu mai avea niciun rost să se ascundă acum, când nu-i mai rămânea mult de trăit.

Când se trezi din leşin, văzu câţiva oameni în jurul lui. O soră de caritate, înveşmântată în alb, stătea la căpătâiul său şi-l privea compătimitor. Un bărbat în vârstă îi ţinea mâna luându-i pulsul.

În fundul odăii se mai aflau doi bărbaţi, care păreau poliţişti.

— Cum te simţi? întrebă medicul, aplecându-se deasupra lui.

— Voi muri, răspunse doctorul Barickin, cu un zâmbet amar.

— Asta nu trebuie s-o spui, zise medicul care-l îngrijea.

Rănitul clătină capul şi cu glas slab rosti:

— Sunt şi eu medic şi ştiu la ce trebuie să mă aştept. Nu mai am nici zece ore de trăit.

— Rămâi liniştit, ca să-ţi cruţi durerile, spuse celălalt. De vreme ce ştii că trebuie să mori, cunoşti desigur şi cauzele. Orice mişcare zadarnică îţi va provoca dureri fizice.

Doctorul Barickin închise ochii. Cei doi poliţişti se apropiară de pat şi vorbiră în şoaptă cu medicul. Acesta dădu din umeri şi făcu o mutră gravă.

— Nu-mi iau nicio răspundere, zise el. Poate să mai trăiască

vreo câteva ceasuri, dar se poate să se sfârşească şi mai repede. Încercaţi!

Barickin deschise ochii şi clătină capul încetişor. Se vedea din gestul acesta că pricepuse ce voiau poliţiştii.

— Celălalt om e mort? întrebă el.

— Da, răspunse unul din poliţişti, care îl întrebă apoi dacă-l cunoscuse.

— E un agent al Cekei, răspunse Barickin.

Câteva clipe domni tăcere, apoi el reluă, cu glas slab:

— Toţi au fost agenţi ai Cekei. Sunt indivizi fioroşi, care nu se tem nici de dracul.

— Ai putea să ne spui cine e ucigaşul celor doi din vila albă cocoţata pe stânci? întrebă unul din poliţişti.

Barickin dădu uşor din cap, apoi răspunse:

— Cei doi… oameni… dintre care… unul a fost ucis.

Poliţistul lua note.

Rănitul deveni verde la faţă şi ochii-i holbaţi căpătară acea expresie de groază care trădează apropierea morţii.

— Sa… s-a sfârşit… murmură el.

Persoanele din jur priviră în tăcere la muribund. Dar se părea că viaţa mai pâlpâie în acesta, căci deodată se linişti şi începu să respire adânc. Din când în când doar strângea buzele şi gemea.

— Vreau să vorbesc cuiva, zise el.

— Cui vrei să-i vorbeşti? întrebă bătrânul medic.

— Lui… lui… Pat Lincoln… care locuieşte… la hotelul „Narcisse”.

Unul din poliţişti se duse la telefon şi-l rugă pe tânărul englez să poftească acolo.

După câteva minute Pat Lincoln sosi. Însă nu singur, ci însoţit de Jonny Walker. Aflase din vreme ce se întâmplase, şi anume că grav rănitul baron Pavel de Buslajew nu era altul decât doctorul Barickin.

— Nu mă cunoşti? întrebă medicul rus, privindu-l pe tânăr.

Pat Lincoln dădu din cap, negativ.

— Eu sunt fostul logodnic al actualei dumitale soţii, spuse Barickin.

Englezul se cutremură.

— N-ai de ce să te îndoieşti, urmă rănitul. Mă numesc dr. Barickin şi am fost asistentul profesorului Protoff. Abia la urmă de tot a ştiut acesta că, cu ajutorul hipnotismului, am izbutit să fac din fiică-sa unealta mea. Deveniserăm duşmani înverşunaţi, deşi multe crime ne legau unul de altul. Şi profesorul Protoff şi-a primit pedeapsa... crimele sale au fost ispăşite. Acum e rândul meu. Eu am fost geniul său rău. El făcuse o descoperire genială... şi eu l-am ajutat apoi. Experienţele noastre au costat viaţa multor oameni...

— Groaznic! exclamă Pat Lincoln, şi cuprinse braţul detectivului.

— Fii liniştit! zise acesta. Îi voi pune câteva întrebări.

Şi doctorul Barickin răspunse... începu prin a spune că l-a ucis pe doctorul Maskotcin, a cărui protoplasmă o pusese bine. Apoi povesti despre crimele făptuite în diferite oraşe ale Rusiei şi despre nelegiuirile doctorului Arnberger din Zellendorf Berlin. Apoi istorisi, pe scurt, aventurile prin care trecuse de la plecarea sa din Rusia şi de ideea de a pune în valoare descoperirea sa în America.

Când tăcu, Jonny Walker zise:

— Mai am să te întreb ceva, doctore Barickin.

— Întreabă-mă! şopti rănitul.

— Atât la Berlin, cât şi la Paris, erai însoţit de o femeie fermecătoare. În ce împrejurări ai făcut cunoştinţa ei şi cine e dânsa?

Doctorul Barickin vru să se ridice... vru să vorbească. Dar ochii i se rostogoliră în orbitele lor şi nu mai izbuti să scoată niciun cuvânt.

Atunci scrâşni din dinţi, îşi muşcă buzele şi limba până la sânge, strânse pumnii şi unghiile i se înfipseră în carne.

— Moare! murmură Jonny Walker, zguduit.

— Îi voi face o injecţie cu morfină, ca să-l cruţ de dureri, zise bătrânul medic. Poate că se mai linişteşte pentru câteva minute.

Toţi ieşiră afară pe coridor, afară de medic şi sora de caritate. Pat Lincoln şi detectivul legară o discuţie cu cei doi

poliţişti.

— Cutezători indivizi ruşii ăştia! zise Jonny Walker. Îi caută şi-i găsesc pe duşmanii lor atunci când vor să pună mâna pe ei. Istoria omenirii n-a înregistrat încă până acum astfel de metode. Multe regimuri s-au prăbuşit în urma revoluţiilor. Dar niciodată duşmanii – refugiaţi în străinătate – ai noii stăpâniri n-au fost urmăriţi cu atâta înverşunare, cum fac ruşii cu ajutorul Cekei lor.

Medicul se ivi şi făcu un semn că se poate intra.

— Şi-a revenit, zise el, încetişor. Dar trebuie să vă grăbiţi dacă vreţi să aflaţi ceva, căci clipa morţii îi e foarte apropiată.

Doctorul Barickin văzu lămurit persoanele care se apropiau de patul său.

— Nu mi-ai răspuns încă, zise Jonny Walker, cine este doamna aceea care a devenit complicea dumitale, datorită forţei hipnotice ce o aveai asupra ei.

Muribundul făcu o sforţare şi răspunse:

— Este... este doamna Verodin. Soţia unui om care a fost lecuit în casa mea de pe urma unei răni provocată de glonţ. A venit la mine într-o stare foarte gravă. Ştiam că asupra acestui Boris Verodin – cum se numea – apăsa vina de a fi dosit multe zeci de milioane în aur, care aparţineau Statului. La început am vrut să-l ucid, să-i scot protoplasma, dar când i-am aflat taina, m-am răzgândit. Am luat hotărârea atunci să-l las în viaţă ca să-i smulg secretul, căci eu nu râvneam în viaţă decât la putere şi bogăţie. N-aveam nicio îndoială că Boris Verodin ştia unde se află comoara şi că mai târziu, când chestia va fi dată uitării, el se va duce s-o ridice. Dar evenimentele se precipitară şi socotelile mele dădură greş. Boris Verodin s-a dovedit a fi un bărbat întreg, cum s-ar zice. El a stat de vorbă cu profesorul Protoff şi se vede treaba că s-au înţeles, apoi i-a ucis pe cei doi servitori ai mei, care erau adevăraţi uriaşi, creaţi de mine cu ajutorul protoplasmei. Profesorul, tatăl Agatei, îşi pierdu minţile, când fu vorba ca o nouă victima să fie transformată în protoplasma. Atunci îşi puse în gând să arunce în aer casa, ceea ce putea face cu ajutorul unei instalaţii speciale pe care el însuşi o crease. O

simplă apăsare pe un mâner şi se producea o explozie groaznică. Şi într-o bună zi el îşi duse planul la îndeplinire şi apăsă pe mânerul acela fatal… În timp de un sfert de ceas trebuia să părăsim casa, ca să nu fim îngropaţi sub dărâmături. Eu mă aflam atunci în laborator, unde mă luasem la luptă cu profesorul şi cu noul său aliat, Boris Verodin. Deodată se auzi soneria de la intrarea casei şi, fără să-mi mai dau seama ce fac, alergai să deschid. La uşă mă pomenii faţă în faţă cu o tânără femeie. Frumuseţea şi graţia ei mă vrăjiră atât de mult – deşi pe mine femeile nu mă atrag mai defel – încât uitai de primejdia care se apropia clipă cu clipă. Femeia îmi spuse că e soţia lui Boris Verodin şi că venise la soţul ei, pe care voia să-l ia cu dânsa. Făcui cu dânsa una din acele încercări rapide, de care se folosesc hipnotizatorii ca să afle dacă o persoană poate fi supusă voinţei lor. Rezultatul fu mulţumitor şi atunci aflai de la ea că e aşteptată afară de un bărbat care o adusese aici şi care avea însărcinarea să-i ducă pe amândoi pe un vapor. O supusei îndată voinţei mele şi părăsii cu ea casa pe un drum ascuns, cunoscut numai de mine. Peste câteva minute eram departe de clădirea blestemată, şi când aceasta sări în aer, rămăsei încredinţat că toţi care se aflau înăuntru – Ilino, preşedintele Comitetului Central, Boris Verodin, Agata, profesorul – au fost ucişi. Ca să fiu scurt voi spune că am izbutit să părăsesc Rusia, după peripeţii aventuroase. Călătoream împreună cu frumoasa Nataşa Verodin, pe care o dădeam drept fiica mea, şi căreia îi dădusem alt nume. Ea îmi era de mare folos, căci cu ajutorul ei am izbutit să dau cele câteva lovituri care mi-au îngăduit să trăiesc. La Paris o vândui pe Nataşa Verodin unui american bogat şi cu suma de bani ce o luasem de la acesta, aveam de gând să mă îmbarc pentru America.

Muribundul făcu o pauză, apoi istorisi cum o zărise întâmplător pe Agata la Paris şi, hipnotizând-o iarăşi, află de la ea că Boris Verodin se afla în viaţă şi că izbutise să părăsească Rusia, întovărăşit de ea.

— Ea mi-a povestit tot ce întâmpinase alături de el, urmă Barickin, că-şi schimbase numele în acela de Cristian Orensen

şi că s-ar afla acum pe Riviera. Eu l-am întâlnit aici şi atunci m-am gândit să mă pun în legătură cu el, ca să-mi realizez vechiul plan, acela de a intra în stăpânirea uriaşei comori. Am început să-l urmăresc în taină, şi am făcut constatarea că e spionat de agenţii Cekei. În felul acesta am ajuns şi pe ţărmul mării şi atunci s-a iscat acea luptă care pentru mine a fost fatală… Acum ştiţi totul, domnilor. Nu-mi pare rău de viaţa pe care am dus-o, sunt mândru de ceea ce am făcut, căci dispreţuiesc morala şi legile create de oameni. Omul este un produs al naturii şi cine izbuteşte să-şi facă un culcuş mai bun, doarme mai bine.

Cei de faţă se cutremurară la auzul acestor cuvinte.

Detectivul se reculese rapid şi aplecându-se deasupra muribundului, întrebă grăbit:

— Spune-mi unde se află acum Nataşa Verodin?

— După cum spuneam, răspunse muribundul, am vândut-o pentru o sumă mare de bani. Americanul care a cumpărat-o se îndrăgostise de dânsa. Era şi timpul să mă scap de ea, căci începusem să-mi pierd puterea hipnotică fată de femeia aceea frumoasă, care se gândea prea mult la bărbatul ei. M-am înţeles cu americanul…

— Cum se numeşte dânsul? îl întrerupse Jonny Walker.

— Îşi zicea Morton. E un om care se bucură de renumele de a fi sucit capetele multor femei frumoase.

Ochii detectivului scânteiară.

— Continuă! îl îndemnă el pe muribund.

— Am părăsit vila unde locuiam de câtva timp şi-i lăsai singuri. Cred că Morton s-a bucurat de o minunată noapte de dragoste în schimbul celor o sută de mii dolari pe care mi i-a dat.

— Unde se află vila? întrebă repede Jonny Walker.

Muribundul şovăi o clipă, apoi însă spuse adresa.

— Haide! zise detectivul lui Pat Lincoln. Nu mai avem ce căuta aici. Simt o adevărată scârbă pentru omul acesta, deşi îl văd pe patul de moarte.

Cei doi englezi ieşiră şi păşiră tăcuţi, unul alături de altul. Treceau pe lângă palate sclipitoare, prin străzi minunate cu

grădini ca din basme, dar gândurile lor erau departe… la o tânără femeie nenorocită care se afla într-o vilă de lângă Paris, în puterea unui bărbat care o cumpărase de la un ticălos, în schimbul unei mari sume de bani.

— Domnul s-o ocrotească! zise Pat Lincoln, tulburat peste măsură, când se despărţi de detectiv.

Acesta plecă încă în noaptea aceea spre capitală, căci voia să se încredinţeze cât mai repede ce se întâmplase cu Nataşa.

A doua zi dimineaţă doctorul Barickin îşi dădu sufletul.

273. Răzbunarea

La mare înălţime deasupra teritoriului Finlandei, zbura un avion. Venea din direcţia Cronstadtului şi fusese zărit şi recunoscut de autorităţile ruseşti, care trimiseră două aparate în urmărirea lui.

Dar Rokkartin era un pilot desăvârşit şi cu privirea aţintită în zare, cu mâna încleştată pe manetă, conducea aparatul cu siguranţă deplină.

Din când în când întorcea privirea şi atunci zărea, stând ghemuit în fundul aparatului, pe prinţul Potcikev, care părea că chibzuieşte.

Şi Rokkartin chibzuia. Îşi punea mereu întrebarea cum să scape de omul acesta.

Potcikev îşi făcuse planul. El ştia în ce fel urma să se scape de acela care conducea aparatul. Deocamdată, însă, nu trebuia să dea nimic de bănuit, căci totul depindea acum de pilot. Abia când vor fi în siguranţă îi va veni de hac.

Cu privire la Irina, prinţul avea alt plan. Voia să dea impresia că este ocrotitorul ei, pentru ca s-o poată cuceri mai lesne. Fata aceasta frumoasă îi aprinsese simţurile şi începu să se gândească chiar s-o ia de nevastă. Acum era doar iarăşi bogat şi o comoară ca din basme era în mâna lui.

Dacă Rokkartin devenea prea stăruitor faţă de frumoasa Irina şi ea va avea nevoie de un ocrotitor, atunci va deveni dânsul, prinţul Potcikev, ocrotitorul ei.

„Aşteaptă, ticălosule, voi sfârşi eu cu tine!” murmură Potcikev, plin de ură.

Şi iarăşi îşi îndreptă privirea către presupusa Irina, care zăcea în fundul avionului, învăluită-n pături.

Aparatul zbura deasupra unei ape şi prinţul nu ştia unde se aflau. Se lăsă, noaptea – o noapte luminoasă şi limpede. Luna învăluia aparatul în lumina ei argintie.

Prinţul se simţi obosit şi ridicându-se încetişor se duse de se întinse alături de femeia care părea că doarme. Se lipi de dânsa şi fiori de plăcere îi trecură prin trup.

Pluteau la o mie de metri înălţime deasupra pământului şi acolo, întru cer şi apă, ticălosul se simţi deodată năpădit de o patimă puternică. Cum s-ar fi putut împotrivi ea, dacă dânsul i-ar fi cerut acum câteva clipe de iubire?

Nici Rokkartin n-ar fi fost în stare să-i facă ceva, căci nu-şi putea părăsi postul. Asta ar fi însemnat pieirea lor.

Nemaiştiind ce face, Potcikev întinse mâna spre tovarăşa sa. I se păru atunci că fata tresărise şi că-i strânsese mâna uşor. Probabil că era cufundată în visuri plăcute – îşi zise el – visa la iubitul ei, pe care desigur ca-l avea undeva, căci o fată atât de frumoasă nu scapă de focul sacru al dragostei. Probabil că era Boris Verodin. Şi la gândul acesta prinţul se simţi cuprins de o furie fără margini.

Mâna fetei începu să strângă mai tare şi atunci Potcikev tresări. Nu mai putea fi vorba de vis – fata părea să fie trează.

— Irina, nu dormi? întrebă el.

— Nu, nu dorm, prinţe, răspunse ea cu glas foarte slab.

Ticălosul simţi furnicături prin tot trupul şi un simţământ de fericire divină puse stăpânire pe el. Asta era o cucerire pe care nici n-ar fi visat-o vreodată.

Carevasăzică ea renunţase la ura şi la spaima ce-o avea faţă de dânsul? Probabil că-şi dăduse seama că e mai bine să se alăture de el, decât să cadă pe mâna lui Rokkartin.

Prinţul îşi continuă atacul; începu să-şi plimbe mâna pe sub pături şi… nu numai că frumoasa Irina răbda aceste atingeri, dar şi răspundea în acelaşi fel.

Potcikev se simţea în al şaptelea cer. Se ridică pe jumătate

şi se aplecă deasupra ei. Îi căută gura şi, când dădu de ea, o sărută cu patimă sălbatică.

În ura ei pentru bărbatul acesta, Sonia devenise o diavoliţă. Înainte de a-l prăpădi, ea voia să-l facă să simtă groaza morţii.

Era hotărâtă să-i îngăduie totul. Îi va acorda iubire, iubirea aceea pe care o căuta el, şi-l va umili într-atâta pe aristocratul acesta, cum nu-l mai umilise nimeni până atunci. Când dânsul îşi va da seama apoi de adevăr, după ce o va fi posedat, se va cutremura de groază, văzându-i chipul desfigurat.

O mulţumire drăcească pusese stăpânire pe inima Soniei. Ea nu se împotrivi defel la mângâierile lui, ba, după ce o sărutase pe buze, îl trase chiar sub pătură, alături de ea… În prada patimii nebune care-i zguduia trupul, el voia să-i descopere cu totul faţa, voia să-i sărute obrăjorii fragezi, voia să-şi lipească buzele de păru-i blond ca spicul copt, – dar ea se împotrivi să-şi ridice vălul, şoptindu-i că are friguri şi că trebuie să se apere de răceală.

Frumoasa femeie de altădată se simţi străbătută de un fior, la gândul că omul de lângă ea va fi, desigur, ultimul bărbat căruia i se dădea. Cine altul ar fi acceptat-o, în împrejurări normale? Şi, femeie pătimaşă cum era, uită pentru o clipă ura ce o purta acestui om, se lăsă strivită în braţele sale… în vreme ce aeroplanul spinteca văzduhul în duduitul motorului puternic…

Când se miji de ziuă, prinţul dormea adânc. În somn se alipi de presupusa Irina şi în chip inconştient îi căuta buzele.

Când răsări soarele, el se trezi. Îşi aminti de ceasul minunat şi vru iar s-o cuprindă în braţe, când, deodată, se cutremură. De sub basmaua care acoperea capul fetei ieşea la iveală un păr negru ca abanosul. Smulse basmaua şi, înmărmurit de groază, privi la chipul din care focul făcuse o bucată de carne roşie, fără formă aproape. Numai ochii şi gura mai erau frumoase ca înainte.

— Cine… eşti tu? izbuti să îngâne prinţul, ridicându-se.

Ea făcu la fel şi, râzând batjocoritor, răspunse:

— Nu mă mai cunoşti, prinţe Potcikev? Odinioară eram doar

o femeie pe care o doreai! Nu-ţi mai aduci aminte cum stăteai în genunchi în faţa mea, când m-ai vizitat, la Petrograd, în palatul meu?

— Tu… Sonia Petrovici? murmură prinţul, revenindu-şi în fire. Am înnebunit, oare?… Cu tine mi-am petrecut o noapte de dragoste?… Cu tine… Ah!… monstrule…

Sonia râse:

— Da, da, cu mine. Şi vrei să zici că n-a fost bine? N-ai simţit o plăcere dumnezeiască? Şi acum a venit dezamăgirea… că ai strâns în braţe o femeie hidoasă, căreia i-ai acordat dragostea ta.

— Cum ai ajuns aici şi unde e Irina? scrâşni Potcikev. Cum ai izbutit să duci la îndeplinire această înşelătorie?

— A fost foarte simplu, răspunse Sonia, batjocoritor.

Şi povesti în amănunţime cele petrecute.

— Vasăzică m-aţi tras pe sfoară… ah, nu mai găsesc cuvinte…

În ochii săi luci o scânteie de ură distrugătoare. Trebuia să se răzbune, trebuia s-o prăpădească pe această femeie. Nimeni nu se va sinchisi de soarta ei.

Dar Sonia era cu ochii-n patru. Scoase repede un pumnal pe care-l avusese mereu pregătit lângă ea şi vru să-l ameninţe… El îi apucă mâna şi atunci ea lovi. Prinţul îi dădu drumul, palid.

Totuşi, îşi recapătă repede curajul şi apucându-i din nou mâna i-o răsuci. Pumnalul căzu jos…

Cei doi se încăierară şi aeroplanul se aplecă într-o parte. Rokkartin se întoarse, speriat şi când văzu ce se petrecea, rămase îngrozit.

Observă că prinţul avea în faţa lui o femeie cu faţa plină de arsuri şi se căznea s-o arunce peste marginea avionului.

De necrezut! Cum ajunsese această femeie în aparat?

Dar n-avea timp de pierdut, de aceea răcni la ei:

— Staţi jos, altfel ne nenorocim cu toţii!

Era, însă, prea târziu. Din pricina apăsării într-o parte, lăzile cu aur se rostogoliră şi aeroplanul se aplecă atât de mult, încât pilotul nu mai putu împiedeca nenorocirea.

— Dă-mi drumul, femeie nebună! răcni prinţul, care simţea că-l părăsesc puterile. Dă-mi drumul… nu-ţi fac nimic… cădem în adânc… ah… fiară…

Aparatul se înclinase cu totul, şi, deodată, se dădu peste cap. Două trupuri înlănţuite căzură dintr-însul şi coborâră vertiginos de la o mie de metri înălţime. Şi în săritura aceea a morţii, femeia avu un rânjet de bucurie… Răzbunarea se îndeplinise.

Mult mai târziu, locuitorii de prin partea locului, descoperiră două trupuri strâns înlănţuite: o femeie şi un bărbat. Intraseră deja în putrefacţie. Cât despre aeroplan, pilot şi lăzile cu aur nu se găsi nicio urmă.

274. O nouă primejdie

Cu mâinile încrucişate pe piept, Irina privi după aparatul care îşi luase zborul şi buzele ei murmurară o rugăciune pentru Sonia. Femeia aceasta, care îi fusese duşmancă altădată, acum îi făcea milă.

Îi dorea tot binele şi îşi spunea că nenorocita avea şi dreptul să ceară de la viaţă puţină fericire, acum când ispăşise atât de grozav pentru tot ce păcătuise.

Ea îi trădase ascunzătoarea aurului, îi dăduse o scrisoare în care mărturisea că Boris Verodin ar fi nevinovat, că bătrânul cărbunar, fiul său şi logodnica acestuia furaseră milioanele şi că luntraşul nu ştia nimic despre aceasta.

Aşadar Boris era reabilitat şi nicio pată nu mai întuneca numele său.

Irina îşi simţi inima ca străpunsă de un cuţit. Gândurile i se duceau iarăşi la fratele ei, care îşi găsise moartea la Cronstadt, în casa aceea blestemată.

În vremea din urmă se născuseră îndoieli în sufletul ei. Dacă ceea ce simţise pentru el fusese dragoste adevărată, cum are o femeie pentru un bărbat, – sau era mai mult iubire de soră către frate.

Cine ar fi putut spune?

Se gândi şi la Vasilieff, care îi devenise un adevărat tată. O bucurie nespusă o cuprinse, gândindu-se că nobilul bărbat se afla în viaţă. Printr-o minune dumnezeiască scăpase de la moarte. Când dânsa, Irina, îşi va fi îndeplinit misiunea pe care o avea acum, se va duce să-l caute pe moşier. Şi pe frumoasa contesă o va căuta, căci aceasta se purtase cu ea ca o mamă.

Când avionul dispăru în nori, Irina răsuflă, uşurată oarecum – fără să ştie singură de ce.

În singurătatea din pădure, tânăra ducea o viaţă liniştită. Se ducea din când în când la ascunzătoarea milioanelor şi se încredinţa că piatra e la locul ei şi că nimeni n-ar putea descoperi taina.

Se îmbrăcase ca ţărancă şi îşi sulemenise şi faţa, ca să-şi ascundă frumuseţea, atât cât se putea.

Într-o zi, tocmai pe când se pregătea să părăsească coliba, uşa se deschise şi un bărbat trecu pragul. La vederea lui, inima ei începu să bată cu putere.

Drumeţul nu era prost îmbrăcat, însă chipul său posomorât, în care luceau doi ochi negri, străpungători, trezea prea putină încredere. În mână avea un toiag noduros, iar cizmele îi erau pline de noroi, ceea ce dovedea că pribegise multă vreme.

— Cine eşti dumneata? se răsti individul, aţinându-i calea, astfel că Irina se văzu nevoită să se dea înapoi.

O privi cercetător şi, după cât se părea, chipul ei murdar, îmbrăcămintea-i ţărănească, cizmele bărbăteşti treziră bănuieli în mintea lui.

Între timp Irina îşi venise în fire, hotărâtă să se arate cât mai curajoasă, căci ştia că nu făcuse nimic rău.

— Eu locuiesc în coliba asta! răspunse ea, cu îndrăzneală.

— Şi porniseşi la drum?

— Da, voiam să mă duc la Petrograd, unde am de dus la îndeplinire câteva îndatoriri însemnate.

— Îndatoriri însemnate? repetă drumeţul, izbucnind într-un hohot de râs. Ia spune-mi şi mie despre ce e vorba? Nu cumva ţi-ai pus în gând să petreci câteva zile în tovărăşia

bărbaţilor veseli?

Irina se făcu roşie ca para focului.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? strigă ea, plină de indignare. Ce ţi-am făcut de te porţi astfel cu mine? Sau poate nici nu ştii cum trebuie să umbli cu o femeie?

— Dar de când locuiesc femei în coliba asta? întrebă el, răstit. Ia te uită la ea! Ce cauţi dumneata aici? După câte ştiu, în colibă locuia un cărbunar cu fiul său. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Cât despre asta, nu pot să-ţi dau nicio lămurire.

— Zău? făcu individul, răsucindu-şi mustaţa neagră, în timp ce ochii-i străpungători nu se dezlipeau de pe chipul Irinei.

Cuprinsă, de teamă, fata nu mai ştia ce să spună.

— Lasă-mă să trec!... ceru ea, în cele din urmă.

Individul se dădu la o parte.

— Drum bun! strigă el, după dânsa. Poate că ne mai vedem la Petrograd!

Tânăra începu să fugă şi suspină uşurată când se văzu pe şosea.

Privind din când în când îndărătul ei, îşi urmă drumul cu paşi grăbiţi, căci trebuia neapărat să găsească o aşezare omenească unde să-şi poată petrece noaptea. Din când în când rămânea locului şi trăgea cu urechea, ca să-şi dea seama dacă nu era urmărită. La un moment dat i se păru că un om se pitise îndărătul unui copac.

Gândurile i se îndreptară spre individul care venise în colibă şi, deşi trecuseră câteva ceasuri de când se despărţiseră, totuşi îi mai era teamă de el.

În curând avea să se încredinţeze că teama ei era foarte îndreptăţită.

După plecarea Irinei, drumeţul rămase o clipă nehotărât, apoi se apropie de fereastră şi privi cu încordare în urma fetei, care pornise în sus, spre pădure.

— Hm, iarăşi nimic! mormăi el. Tare mie teamă că vom fi nevoiţi să renunţăm la cercetările noastre! Comoara n-o să fie descoperită, dacă nu izbutim să punem mâna pe Boris Verodin. Numai el ştie ce s-a făcut cu aurul.

După puţin timp, părăsi coliba şi porni spre pădure. Când ajunse în luminişul presărat cu sfărâmături de stâncă, găsi acolo un alt bărbat care se aşezase pe o lespede şi cânta de parcă toată lumea ar fi fost a lui.

— Ei, Borjevski, ai descoperit ceva? întrebă noul venit, adresându-se celui care cânta.

Acesta clătină capul, arătă spre un tufiş, apoi răspunse:

— Ia te uită colo! Trebuie, însă, să desfaci ramurile.

— Ce dracu oi fi găsit! mormăi celălalt, pornind spre tufişul arătat de tovarăşul său.

Dând ramurile de o parte, zări două cadavre, intrate în descompunere, care ofereau o privelişte atât de înfiorătoare, încât se depărtă, străbătut de groază.

— Brrr! Scârbos lucru! exclamă el, apropiindu-se repede de tovarăşul său.

— Ei, Orlep, ţi-a plăcut? întrebă acesta, zâmbind batjocoritor.

— Îţi mai arde de glumă! bombăni Orlep. Cine or fi cei doi?

— Probabil că au vreo legătură cu aurul dispărut. De-aş fi medic, i-aş examina dacă au murit de moarte bună.

O tăcere apăsătoare domni câtva timp, apoi Borjevski urmă:

— De altminteri, am izbutit să aflu că un avion a aterizat aici mai deunăzi, ceea ce înseamnă că cei din sat nu s-au înşelat defel. Păcat, însă, că nu ne-au dat de ştire mai devreme.

— Şi acum ce facem? întrebă Orlep.

— Cred că o să ne înapoiem la Petrograd, căci n-are niciun rost să mai rămânem aici. Şeful nostru ne dăduse răgaz încă o săptămână, aşa că a sosit vremea să ne înfăţişăm iarăşi înaintea lui.

Orlep clătină capul în semn de încuviinţare.

— Dar ştii, am mai făcut o descoperire, zise el, apoi.

Tovarăşul său – care era şi el agent al Cekei, ca şi dânsul – ciuli urechile.

— Ai văzut coliba cărbunarului, pe care am găsit-o goală mai deunăzi? urmă Orlep.

— Da, îmi amintesc de ea. Era plină de şobolani, astfel că nici n-am putut dormi acolo.

— Ei, bine, tocmai acum vin şi eu de la colibă, unde am dat de o femeie, care mi s-a părut suspectă. Ce-ar fi să pornim pe urmele ei? Aş da mult să aflu ce caută la Petrograd.

— Asta putem s-o facem, totuşi bănuiesc că te-ai înşelat, căci cum poate să ţi se pară suspecta o biată femeie, care s-o îi adăpostit în colibă silită de oboseală. Poate că are rude la Petrograd şi, neavând bani de tren, a pornit la drum pe jos?

Orlep clătină capul, cu hotărâre.

— Nu, nu m-am înşelat! răspunse el. În primul rând, femeia era foarte înspăimântată când dădu cu ochii de mine. Şi, afară de asta, nu părea să fie aceea drept care se dădea. Ştii, am o privire foarte pătrunzătoare în asemenea chestii…

Borjevski mormăi câteva cuvinte neînţelese, apoi răspunse:

— Din partea mea, n-avem decât s-o urmărim! Poate că ai dreptate!

În cele din urmă, părăsiră luminişul, îndreptându-se spre un loc din pădure, unde îşi ridicaseră un cort.

După ce cortul fu desfăcut şi strâns, cei doi agenţi porniră pe aceeaşi potecă pe care apucase Irina.

Aşadar, tânăra fată nu se înşelase defel presupunând că e urmărită, căci agenţii izbutiră s-o ajungă după puţin timp.

Cam pe la asfinţitul soarelui un sat se ivi înaintea ei. Irina trase la han, în timp ce urmăritorii se duseră să-şi caute alt adăpost.

După trei zile de drum, tânăra ajunse la Petrograd. Inima-i zvâcnea cu putere şi lacrimi de bucurie îi umeziră ochii. Totuşi, în acelaşi timp, o mare nelinişte puse stăpânire pe dansa. Ce înfăţişare avea acum capitala? Va izbuti, oare, să se întâlnească cu prietenii ei?

Se hotărî să se ducă întâi la casa prezicătoarei, căci acolo fusese şi atunci când plecase cu avionul din Petrograd. După aceea, avea să chibzuiască ce are de făcut.

— Nu cumva ar fi mai bine să dau o raita pe la locuinţa familiei Ulkitzki? îşi zise ea, deodată. Poate că Iesta mai e acolo!

Un zâmbet se ivi pe buzele tinerei fete Da, Iesta o iubise cu toată puterea tinereţii sale. Făcuse, oare, bine, că-i respinsese dragostea?

După câtva timp, ajunse la casa bătrânei prezicătoare şi bătu în uşă. Aşteptă câtăva vreme, apoi paşi grei răsunară pe coridor, uşa se deschise cât un lat de palmă şi un glas obosit întrebă:

— Cine-i acolo?

— Ei, Ipanoff, deschide odată! răspunse fata, care recunoscuse glasul bătrânului servitor.

— Dumnezeule, dumneata eşti? exclamă acesta, după ce o privise înmărmurit câteva clipe.

— Tăcere, ştiu ce vrei să spui! zise Irina, zâmbind. Mă vezi murdară şi îmbătrânită. Dar trebuia neapărat să-mi schimb înfăţişarea, căci altminteri aş fi întâmpinat greutăţi pe drum.

— Intră înăuntru, domnişoară Irina, murmură bătrânul, luând-o de mână. Ce o să se mai bucure nevastă-mea, când o vedea că avem şi noi un oaspete plăcut!… Altminteri, nu venea decât poliţia, căci de la plecarea contesei casa a fost percheziţionată aproape în fiecare zi, pentru a se descoperi vreo adunare de conspiratori. Ah, agenţii ăştia sunt oameni înfiorători! Tare mi-e teamă că n-au să o lase în pace, până nu ne-or vedea plecaţi de aici!

— Ai dreptate, Ipanoff! încuviinţă Irina, oftând. Dar, ia spune, ce se mai aude pe aici? Ce face Saşa? Vine des pe la voi sau nici nu mai e în Rusia?

— Ba e aici, însă plânge şi dânsa, alături de noi, moartea scumpei noastre prinţese. Mă îngrozesc gândindu-mă la tragicul ei sfârşit! Şi, ceea ce e şi mai înfiorător, nenorocita şi-a dat sufletul tocmai în clipa când trebuia să se întâlnească cu soţul ei. L-o fi văzut, oare? Poate că au murit împreună?

Cu dosul palmei bătrânul îşi şterse lacrimile, care se iviseră în ochii săi.

— Noi oamenii, n-avem dreptul să judecăm faptele Celui de Sus! răspunse Irina. Dacă El a hotărât moartea celor doi soţi, înseamnă că aşa trebuia să fie…

Se întrerupse şi izbucni într-un plâns amarnic, căci

amintirea tristei întâmplări o îndurera nespus.

După câtva timp, când se mai potolise, intră în odaia celor doi servitori unde se afla soţia lui Ipanoff, care o îmbrăţişă cu multă căldură.

În vreme ce bătrânul pregătea cina, frumoasa copilă istorisi tot ce pătimise de la plecarea ei. Ipanoff, însă, nu prea asculta povestirea ei, căci în urma tristelor întâmplări petrecute în ultimul timp mintea i se cam întunecase. Singurul gând care îl însufleţea acum era că, în sfârşit, se ivise iarăşi un om cunoscut şi bun la inimă.

Deodată, bătăi puternice răsunară în uşă. Cele trei persoane tresăriră.

— Ăştia sunt agenţii Cekei! murmură bătrânul. Dumnezeule, ce-or fi căutând iarăşi aici? Domnişoară Irina, n-ar fi mai bine să te ascunzi?

— Nu, n-are niciun rost! răspunse tânăra. Dacă s-ar întâmpla să percheziţioneze casa şi ar da de mine, atunci ar fi şi mai rău.

— Nu uita, însă, că avem aici câteva ascunzători, unde nu poţi fi descoperită, stărui Ipanoff.

Era însă, prea târziu, căci în acea clipă paşi grei răsunară pe coridor. Desigur că agenţii se folosiseră de o cheie falsă.

Uşa se deschise şi în prag se ivi… drumeţul cu care Irina se întâlnise în coliba cărbunarului.

— Aşadar, bănuiala mea s-a adeverit! zise Orlep, căci el era. Cine se adăposteşte în casa asta pune ceva la cale împotriva noului regim. În numele legii, eşti arestată!

Bătrânul îşi împreună mâinile şi începu să se roage pentru Irina, dar agentul îl împinse deoparte, zicând cu asprime:

— Eu nu-mi fac decât datoria! Dacă femeia n-are nimic pe cuget, atunci fireşte că n-o să i se facă niciun rău.

Irina care îşi venise în fire, mângâie pe cei doi bătrâni, le strânse mâinile, apoi părăsi încăperea.

Ce o aştepta, oare? Ce piedici avea să mai întâmpine?

Plângând, sărmana copilă păşi alături de agent şi, după jumătate ceas, intră întruna din închisorile Cekei.

275. În mâinile călăilor

Boris Verodin se împotrivise cu deznădejde, însă fu copleşit de numărul duşmanilor săi, care îl târâră în barca cu motor.

Acum ştia bine că fusese urmărit de agenţii Cekei, care voiau să-l piardă. Cu privirile întunecate tânărul se uită la indivizii din jurul său. Câţiva îi erau cunoscuţi, căci îi văzuse la Nisa, fără să bănuiască nimic ce planuri aveau.

Prizonierul fu dus pe bordul vasului rusesc, şi încuiat într-o cabină, de unde auzi gălăgia de pe punte şi glasul poruncitor al căpitanului, care dădu ordinul de plecare.

În cele din urmă uşa cabinei se deschise iarăşi şi înăuntru păşi un bărbat pe care Boris Verodin îl cunoştea foarte bine. Era Lamenev, unul din comisarii Cekei, care luptase cu îndârjire împotriva fostului regim.

Înainte cu vreo doi ani, tânărul fusese adesea împreună cu acest Lamenev, care venise la Moscova în calitate de reprezentant al muncitorilor din Urali. Datorită însuşirilor sale, izbutise repede să se deosebească de ceilalţi, încredinţându-i-se slujba de comisar al Cekei. Apoi, însă, fusese trimis în străinătate, pentru a descoperi pe duşmanii noului regim. Călătoriile sale pe mare erau vestite şi Lamenev se putea făli că mulţumită lui, peste treizeci de persoane care scăpaseră de urmăririle revoluţionarilor, sau a căror prezenţă era dorită în Rusia, fuseseră readuse în patrie.

Totuşi, până acum nu făcuse încă niciodată o captură atât de bună. Când agenţii cekişti din Nisa îi dăduseră de veste că se ivise un rus suspect – care se dădea drept un oarecare Cristian Orensen – comisarul bănui îndată că era vorba de Boris Verodin. La început se crezuse că acesta pierise în valuri odată cu ceilalţi călători de pe bordul vasului suedez; apoi, însă, agenţii izbutiseră să afle că tânărul mai era în viaţă şi, după multe străduinţe puseră mâna pe el.

— Te-ai vârât într-o mare încurcătură, Boris Verodin! începu comisarul, dând din cap. Eu unul, n-aş vrea defel să fiu în pielea dumitale!

— De ce? întrebă prizonierul, foarte liniştit. Ceea ce mi s-a

întâmplat mie astăzi, ţi se poate întâmpla mâine dumitale…

— Asta e cu neputinţă, fiindcă eu nu mi-am trădat patria.

— Şi eu mi-am trădat-o? strigă Boris, cu ochii scânteind de furie, în timp ce îşi încordă muşchii pentru a-şi rupe legăturile!

— Nu te enerva în zadar, dragul meu! răspunse Lamenev. Eu nu vreau să te învinovăţesc, căci asta nu e atribuţia mea. Am primit ordinul să te duc înapoi în Rusia, restul nu mă priveşte. Cu toate astea, dacă eşti hotărât să faci vreo mărturisire, sunt gata să te ascult.

— N-am de făcut nicio mărturisire, căci sunt absolut nevinovat! strigă Boris Verodin.

— Mie, unul, nu prea îmi vine să cred! Dacă e aşa, cum se face că ai venit să-ţi petreci vremea pe Riviera şi ai bani din belşug? Da, ai fost urmărit şi am aflat că banca Lincoln din Londra îţi ţine la dispoziţie suma de o sută de mii de lire sterline. Ei, acum ce mai spui?

Boris Verodin izbucni într-un râs batjocoritor.

— Aha, înţeleg totul! exclamă el. Furtul din odaia mea a fost pus la cale de agenţii Cekei, care m-au urmărit pas cu pas.

— Nu tăgădui, aşa e, însă urmărirea lor a fost încununată de izbândă, căci te-au demascat, tovarăşe Verodin! Sau nu cumva eşti în stare să mă lămureşti cum se face că dumneata, un fost luntraş, dispui la banca Lincoln de suma de o sută de mii de lire sterline?

Tânărul vru să se apere, să arate cum stăteau lucrurile. Tăcu, însă, căci cine avea să dea crezare spuselor sale? Fireşte, toţi îl vor socoti mincinos şi, cu atât mai mult, agenţii Cekei.

— Ei, vezi că n-ai nimic de spus în apărarea dumitale? zise Lamenev, triumfător.

Boris Verodin înălţă din umeri.

— N-are niciun rost să-mi stric gura, degeaba! răspunse el. Dar într-o bună zi – şi nu mai e mult până atunci – adevărul va ieşi la iveală. Acum, însă, îţi spun un singur lucru, Lamenev şi dacă nu-mi dai ascultare, îţi iei o mare răspundere… Află că sunt în situaţia să găsesc comoara şi s-o predau guvernului.

— Şi ce trebuie să faci pentru asta?

— După naufragiu vasului pe care mă aflam, izbutii să mă salvez înot şi, ajungând pe coasta Finlandei, rămăsei acolo câteva săptămâni, în timpul cărora am făcut cunoştinţă cu căpitanul unui vapor, care îmi propuse o afacere. Nu trecu multă vreme şi reuşii să aflu că omul acesta avea nişte tovarăşi, pe care nu-i cunoşteam, însă care fără îndoială că puteau dispune de mult căutata comoară. Încetul cu încet i-am câştigat încrederea căpitanului, care începuse să-mi destăinuie unele amănunte foarte preţioase pentru mine. Într-o bună zi, însă, omul meu dispăru de parcă ar fi intrat în pământ. Dar izbutii însă să-i găsesc urma şi pornii după el spre Riviera, anume la Cannes. Nu-l găsii, însă, acolo. Abia la Nisa îl întâlnii, cu totul pe neaşteptate. Fireşte că discutarăm din nou despre vechiul nostru proiect şi, în cele din urmă, făcurăm un legământ. De astă dată, căpitanul îmi vorbi pe şleau şi-mi destăinui că fusese împreună cu doi tovarăşi pe nume Longlin, tată şi fiu, într-o pădure dintre Cronstadt şi Petrograd, de unde voiau să care iarăşi câteva lăzi cu aur. Din păcate, trebuie să se fi întâmplat ceva însoţitorilor săi, căci aceştia nu se mai înapoiaseră la locul unde îi aştepta. În cele din urmă, neavând încotro să-şi îndrepte cercetările, se înapoie la Cronstadt, iar de acolo porni să ducă trista veste doamnei Longlin, care locuia în Monte Carlo într-o vilă. Femeia nu păru atât de mâhnită la auzul acestei veşti şi în lăcomia ei după bani ticlui un plan spre a pune mâna pe comoară, cu ajutorul căpitanului, în care scop îi făgădui o răsplată de două ori mai mare decât aceea oferită de bărbatul ei. Căpitanul, însă, făcu tovărăşie cu mine. Aşadar, ne înţeleserăm să-i însoţesc în taină, ca marinar pe bordul vasului său. Fireşte că primisem învoiala, numai pentru a descoperi ascunzătoarea comorii, pe care voiam s-o predau celor în drept. După cum am aflat, doamna Longlin e soţia fiului unui cărbunar, care m-a adăpostit în coliba lui, după lupta cu soldaţii prinţului Potcikev. Fiind grav bolnav, probabil că, fără să-mi dau seama, am vorbit ceva despre lăzile cu aur pe care le ascunsesem în pivniţa mănăstirii şi în urma celor

aflate, cărbunarul şi ai lui găsiră comoara şi o duseră la loc sigur.

Boris Verodin tăcu. Comisarul îl ascultase cu multă luare-aminte. Dacă spusele tânărului erau adevărate, nu mai încăpea nicio îndoială că acesta era nevinovat.

În clipa următoare, însă, Lamenev se simţi străbătut de un fior. Dacă ceea ce auzise corespundea realităţii, atunci agenţii Cekei făcuseră o mare prostie.

— Astă seară urma să te îmbarci pe vasul căpitanului? întrebă el, cu înfrigurare.

— Da, răspunse Boris Verodin. Şalupa care trebuia să mă ducă pe bordul vaporului avea la proră un drapel alb.

Lamenev părea foarte tulburat şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Ei drace, să ştii că am făcut-o de oaie! exclamă el deodată, spre mirarea lui Boris Verodin.

Şi, oprindu-se înaintea acestuia, îl întrebă:

— Ieri şi azi n-ai citit niciun ziar? Nu ştii ce s-a întâmplat la Nisa?

Boris Verodin tresări.

— Ce s-a întâmplat, tovarăşe Lamenev? întrebă el, cu teamă.

— Doamna Longlin şi căpitanul vasului au fost ucişi.

Înmărmurit, prizonierul privi spre Lamenev, care îşi încleşta pumnii şi se răsti la el, înfuriat:

— Sau ştiai de moartea celor două persoane şi te-ai folosit de asta pentru a-mi îndruga un basm… sau, noi, ăştia de la Ceka, am făcut cea mai mare prostie ce s-ar fi putut face vreodată, căci noi i-am curăţat de pe faţa pământului…

Boris Verodin îşi văzu spulberate toate nădejdile. Moartea celor doi avea să se răsfrângă şi asupra lui, căci judecătorii în faţa cărora urma să fie dus nu puteau fi încredinţaţi de nevinovăţia sa, decât dacă aducea dovezi hotărâtoare. Altminteri, aveau să-şi închipuie şi ei, ca şi Lamenev, că totul nu fusese decât o născocire.

Un zâmbet îndurerat se ivi pe buzele sale.

— Sunt lucruri care nu pot fi schimbate prin voinţa

oamenilor, tovarăşe Lamenev! zise el. Crima făptuită de agenţii Cekei mi-a luat putinţa de a descoperi lăzile cu aur. Ce-i drept, femeia ucisă era o hoaţă şi şi-a meritat soarta; totuşi, dacă aţi fi lăsat-o în viaţă, aş fi putut găsi comoara de care guvernul nostru are atâta nevoie… Ştiu că nimeni n-o să mă creadă… cu toate astea, sunt nevinovat.

După două săptămâni tânărul revoluţionar, însoţit de alţi patru bărbaţi – duşmani ai noului regim – fură debarcaţi în Cronstadt, de unde, sub o pază puternică, Boris fu transportat la Moscova şi întemniţat în închisoarea Centrală a Cekei.

Peste trei zile prizonierul fu dus înaintea judecătorului, un oarecare Selzikovia, care în ultimul timp avusese pe mână câteva procese însemnate.

Judecătorul căruia îi fusese încredinţat odinioară cazul Boris Verodin, era învinuit de corupţie şi zăcea în temniţă, unde îşi aştepta osânda.

Înainte vreme, Selzikovia fusese un avocat de mâna doua, şi apărase mai cu seamă pe muncitorii sau delicvenţii politici, care erau învinuiţi că puseseră la cale comploturi împotriva statului. După căderea guvernului ţarist, dânsul izbutise să ajungă la una din cele mai înalte slujbe din justiţia noului stat şi pedepsele aspre pe care le dădea îl făcuseră vestit în întreaga ţară.

Răsfoind actele zi şi noapte, Selzikovia îşi pusese în gând să-l silească pe Boris la mărturisiri, căci întocmai ca şi judecătorul care îl instruise odinioară, era şi el încredinţat de vinovăţia tânărului.

Când acesta fu adus înaintea sa, magistratul îl tratã cu nepăsare, fiind obişnuit să se poarte astfel cu arestaţii, care văzându-se dispreţuiţi îşi ieşeau mai întotdeauna din fire şi mărturiseau totul.

Boris Verodin, însă, păru că ghiceşte această manevră, căci se aşeză pe o bancă şi rămase foarte liniştit.

La un moment dat, judele ridică capul.

— Aşadar, dumneata eşti Boris Verodin? întrebă el, aţintind asupra acuzatului o privire străpungătoare.

Tânărul încuviinţă cu un gest din cap.

— De unde ţi-ai făcut rost de paşaportul pe numele Cristian Orensen? urmă judecătorul.

— Nu pot răspunde la această întrebare.

Selzikovia izbucni într-un hohot de râs.

— Las’ că-ţi dezleg eu limba! zise el, apoi.

— Ceea ce spun e adevărul curat, iar dacă trec sub tăcere unele fapte, înseamnă că am motive să fac astfel, răspunse Boris, foarte liniştit.

— Am aici procesul-verbal încheiat de comisarul Lamenev, urmă judecătorul. Rămâi la declaraţiile făcute, sau ai ceva de adăugat?

— N-am de adăugat nimic.

— Ciudată afacere şi care nu prea pare să fie adevărată, urmă judecătorul, pe acelaşi fon batjocoritor. Afară de asta, cei doi martori de căpetenie sunt morţi…

— Îmi pare destul de rău că nu vreţi să-mi daţi crezare, zise Boris. V-aş ruga, însă, să aruncaţi o privire în trecutul meu, pentru a vă încredinţa că am dreptul să mă aştept la mai multă recunoştinţă din partea noului regim.

Judecătorul înalţă din umeri.

— Nu tăgăduiesc că ai fost unul din cei mai aprigi luptători pentru cauza noastră, Boris Verodin!… Totuşi, lăcomia a făcut din dumneata alt om.

— Nu-i adevărat! strigă tânărul. Gândiţi-vă câte am pătimit numai pentru a salva comoara, pe care voiam s-o predau celor în drept.

— Nu pot să-ţi fac nimic, statul are nevoie de bani şi dumneata eşti singurul care ne-ai putea da oarecare lămuriri asupra aurului dispărut.

Şi, apropiindu-se de arestat, urmă:

— Chibzuieşte bine la ceea ce faci!… Peste trei zile îmi vei da răspunsul şi, dacă nu-ţi mărturiseşti vina, se va întâmpla ceva foarte rău.

Boris Verodin se simţi străbătut de fiori şi o bănuială grozavă se trezi în mintea lui.

Cu toate astea, încă nu-i venea să dea crezare zvonurilor

care circulau cu privire la metodele întrebuinţate de judecători şi care se apropiau foarte mult de acelea din timpul inchiziţiei. Dacă erau, totuşi, adevărate, şi acuzaţii erau supuşi la torturi groaznice, până ce se vedeau siliţi să mărturisească lucruri pe care nu le făptuiseră, atunci se spulbera toată încrederea pe care şi-o pusese în oameni, şi însemna că luptase în zadar pentru dezrobirea fraţilor săi, primejduindu-şi viaţa fără niciun rost.

În zilele următoare, tânărul se gândi mereu la scumpa lui soţie, pe care o aşteptase cu nerăbdare, nădăjduind mereu să capete un semn de viaţă de la dânsa. Dar Nataşa dispăruse fără urmă. Nu cumva i se întâmplase ceva? Îngrijorat, Boris se plimba cu paşi mari prin celulă, neputând să-şi găsească odihnă.

A treia zi, judecătorul Selzikovia se ivi din nou, cu dosarul sub braţ. Tânărul îl privi cu dispreţ. De partea cealaltă a uşii se aflau alţi câţiva indivizi.

— Ei, te-ai hotărât să mărturiseşti, Boris Verodin? întrebă magistratul.

— V-am spus tot ceea ce ştiu, răspunse tânărul, dârz.

Selzikovia păşi spre uşă şi o deschise. Şase indivizi voinici, îşi făcură apariţia în prag.

— Urmează-ne! se răsti unul din ei, scoţând revolverul de la brâu.

Boris Verodin îşi dădea prea bine seama de ceea ce-l aştepta. Cu toate astea, rămase foarte liniştit şi porni tăcut în urma indivizilor, care coborâră o scară şi ajunseră într-un gang, unde se vedeau mai multe uşi. Una din ele fu deschisă şi prizonierul păşi în încăpere, îmbrâncit de paznicii săi, cărora li se părea că merge prea încet. În cele din urmă se ivi şi judecătorul de instrucţie.

Încăperea se lumină dintr-odată şi, înainte ca Boris să-şi poată da seama unde se află, se simţi înşfăcat de câteva braţe vânjoase, care îl târâră într-un colţ al celulei. În clipa următoare era legat fedeleş; orice încercare de a-şi recăpăta libertatea ar fi fost de prisos, căci paznicii erau înarmaţi până în dinţi şi l-ar fi împuşcat fără milă.

După câteva clipe, rămăsese singur cu judecătorul, care se aşezase pe o bancă de piatră şi-l privea stăruitor. Acum Boris avu prilejul să arunce o privire în jurul său. Pe pereţi atârnau unelte foarte ciudate, a căror întrebuinţare nu prea putea s-o priceapă. Îşi zise, totuşi, că s-ar putea să fi fost dus într-o celulă de tortură şi atunci se adevereau zvonurile cu privire la metodele folosite de cekişti.

Deodată, de afară se auzi un uruit pe podeaua de piatră. Paznicii se iviră din nou în încăpere, aducând un cărucior care răspândea o căldură înăbuşitoare. Înăuntrul căruciorului, care era de fier, se afla un cazan încins, al cărui capac era prins în nişte balamale.

Boris Verodin simţi sângele îngheţându-i în vine, când capacul fu ridicat, lăsând să se vadă un lichid alb, sclipitor. Era plumb topit.

Între timp, căruciorul fusese împins până în apropierea prizonierului, care se strădui din răsputeri să-şi rupă legăturile. Toate sforţările rămaseră zadarnice însă.

Deodată, patru bărbaţi îi încleştară braţul.

— Boris Verodin, mărturiseşte-ţi vina! se auzi glasul adânc al judecătorului. Patria noastră are nevoie de oameni cinstiţi… trădătorii îşi vor lua pedeapsa.

— Ticălosule! scrâşni revoluţionarul.

În clipa următoare, un răcnet sălbatic răsună în încăpere.

276. În căutarea Nataşei

Cum ajunse la Paris, Jonny Walker luă o maşină şi ceru şoferului să-l ducă la vila în care locuise doctorul Barickin şi Nataşa.

Când ajunse acolo, găsi vila încuiată şi tocmai se pregătea să se înapoieze la Paris, când un om simplu îmbrăcat se ivi lângă el.

— Pe cine căutaţi? întrebă necunoscutul.

— Pe chiriaşul vilei, răspunse Jonny Walker.

— Ultimul chiriaş a dispărut de câtva timp, domnule. De atunci, vila e goală şi proprietarul ei mi-a dat împuternicirea

s-o închiriez.

Jonny Walker îşi dădu seama pe dată că nu putea să capete lămuririle dorite, căci omul acesta părea să nu ştie nimic din cele ce se petrecuseră în vilă. Se hotărî deci să nu mai piardă vremea în zadar şi ceru şoferului să-l ducă înapoi la Paris.

Ajuns în oraş, luă o cameră la un hotel, apoi porni spre prefectura poliţiei, unde voia să stea de vorbă cu Meline.

Acesta se arătă foarte bucuros când dădu cu ochii de vestitul detectiv.

— Îmi aduci ceva veşti despre doctorul Barickin? întrebă el.

— Cum, n-aţi citit încă în ziare drama petrecută la Nisa? făcu Walker, mirat.

— Am citit un scurt reportaj, însă nu se pomeneşte nicăieri despre numele lui Barickin.

— În cazul acesta trebuie să vă istorisesc ce s-a întâmplat în ultimul timp, zise Walker.

Şi povesti cum luase urma criminalului, izbutind să dea de el la Nisa. Apoi, zugrăvi moartea ticălosului şi mărturisirile făcute în ultimele clipe.

Prefectul ascultă cu luare-aminte.

— Ce crezi dumneata, despre toate astea? întrebă el. Să fi făcut, oare, Barickin şi Protoff, această descoperire îngrozitoare, sau medicul a înnebunit înainte de moarte, astfel că nu mai putem pune temei pe cuvintele lui?

— Sunt în măsură să vă răspund că Barickin n-a minţit defel. Am dovezi neîndoielnice că el a fost acela care a pus în practică descoperirea marelui savant rus. În ultimul timp, îşi pusese în gând să plece în America, unde să prelungească viaţa miliardarilor, folosindu-se de protoplasma nenorociţilor care i-ar fi căzut în mână.

— Slavă Domnului, că monstrul acesta a dispărut de pe faţa pământului! zise prefectul.

— Aş vrea să vă fac o mare rugăminte, domnule prefect, zise Walker. Sunt în căutarea unui american bogat, anume Morton, care a răpit, – ca să zic aşa – o tânără femeie. În ultimul timp a locuit la Paris, dar nu ştiu dacă se mai află aici.

— Îţi stau la dispoziţie cu multă plăcere, domnule Walker!

răspunse prefectul. Lasă-mi adresa dumitale şi îţi voi comunica rezultatul cercetărilor ce voi dispune să fie făcute.

Englezul îi dădu adresa hotelului în care locuia apoi îşi luă rămas bun de la prefect, mulţumindu-i pentru ajutorul făgăduit.

După trei zile Walker fu înştiinţat că bogătaşul plecase la Berlin. Fără să mai stea la gânduri, detectivul se urcă în trenul se Berlin, chiar în aceeaşi seară.

A doua zi ajunse în capitala Germaniei, şi după cercetări stăruitoare, izbuti să afle adresa lui Morton, care trăsese într-unul din cele mai elegante hoteluri din oraş.

Americanul nu se arătă deloc bucuros când servitorul îi anunţă vizita unui detectiv. Îl primi totuşi, deoarece altminteri ar fi dat de bănuit.

— Domnule Morton, am venit să-ţi cer lămuriri cu privire la o femeie de bună condiţie, care a dispărut pe neaşteptate, începu detectivul. Şi, ca să-ţi dai seama că n-are niciun rost să tăgăduieşti, îţi amintesc că poliţia ar porni cercetări dacă ar afla că un oarecare Morton a încheiat un târg ruşinos, cu un individ suspect, de la care a cumpărat o tânără femeie, plătind pentru dânsa suma de o sută de mii de dolari. Da, repet, domnul Morton a „cumpărat” o tânără femeie. Ticălosul care a vândut, „marfa”, a făcut mărturisiri complete, astfel că n-a mai rămas decât să dăm de victima lui… Desigur că ştii şi dumneata că, în aceste împrejurări, ar fi foarte lesne să capăt un mandat de arestare împotriva „cumpărătorului”.

Americanul făcea feţe-feţe şi toată îngâmfarea lui dispăru dintr-odată.

— Domnule, sper că nu vrei să mă nenoroceşti! zise el, cu glas tremurător.

— Nici nu mă gândesc la una ca asta, răspunse Walker, foarte liniştit. Totul depinde, însă, numai de dumneata. Am un prieten foarte bun, comisar în poliţia berlineză, care te-ar aresta numaidecât, dacă aş istorisi cum stau lucrurile. Sunt gata, însă, să te las în pace, dacă-mi spui unde se află femeia răpită. Dacă i s-a făcut vreun rău, însă, să ştii că nu va fi tocmai bine de dumneata.

— Ah, cine dracu’ m-a pus să mă vâr în afacerea asta blestemată? se tângui Morton.

— Ei, unde se află femeia? stărui detectivul.

— Din păcate, nu ştiu nici eu! răspunse americanul. A dispărut… mi-a fost răpită! Îţi jur că nu mint!

— Mie vrei să-mi spui asta?

— Te rog să mă crezi că am spus adevărul curat şi că femeia n-a avut de pătimit nimic din partea mea. Ce-i drept, recunosc că am încheiat acest târg ruşinos cu individul acela, care mi-a prezentat pe tânăra femeie drept fiica lui. După plecarea lui, însă, am rămas şi fără bani şi fără dânsa… În ziua cu pricina, pe la nouă seara, individul a părăsit vila, spunându-mi că pleacă la Paris şi că nu se va mai înapoia niciodată. După plecare lui, urcai scara şi pătrunsei în odaia femeii… Văzând că mi se împotriveşte, încercai s-o silesc, mă luptai cu dânsa… dar nu izbutii să-mi ating ţinta. Tânăra strigă după ajutor şi, deodată, se petrecu un lucru pe care nu-l pot pricepe nici până acum… Uşa de la balcon se deschise cu putere şi un bărbat voinic se năpusti spre mine, doborându-mă la pământ dintr-un singur pumn. Necunoscutul era însoţit de un altul. Însă lucrurile se petrecuseră atât de repede, încât n-apucai să-i văd faţa. Totuşi, dacă nu mă înşel, amândoi erau tineri. Când îmi venii în fire, o mare neorânduială domnea în încăpere, iar femeia şi cei doi bărbaţi dispăruseră. Chiar în aceeaşi noapte plecai şi eu de acolo, fiind încredinţat că tânăra nu era chiar atât de nevinovată, că lucra mână în mână cu presupusul ei tată, iar cei doi salvatori nu erau decât complicii lor. După cum vezi, eu am tras ponoasele în toată afacerea asta, domnule Walker.

Detectivul nu-şi luase ochii de la american. La început era înclinat sa creadă că totul nu fusese decât o născocite a milionarului, însă tulburarea acestuia părea neprefăcută, astfel că rămase încredinţat că aşa se petrecuseră lucrurile într-adevăr.

— Şi nu bănuieşti ce s-a făcut cu femeia răpită? întrebă Jonny Walker.

— N-aş putea să-ţi dau nicio lămurire în această privinţă,

răspunse americanul. Totuşi, poate că răpirea, este în legătură cu cei doi fraţi Rodzof, despre care am auzit că se aflau la Paris pe vremea aceea. Se ştie, doar, că unul dintre ei este un muieratic fără pereche şi s-ar putea ca femeia să fie tovarăşa lui, întrucât am băgat de seamă că era şi ea rusoaică.

Detectivul ciuli urechile. Cei doi fraţi Rodzof erau vechii săi duşmani, cu care avusese de-a face înainte cu câţiva ani, însă dispăruseră fără urmă, după ce făptuiseră o serie întreagă de nelegiuiri. Poate că presupunerea lui Morton era întemeiată şi cei doi ruşi fuseseră, într-adevăr, complicii lui Barickin? Nu cumva îi era dat să se întâlnească iarăşi cu vechii săi vrăjmaşi, care îi pricinuiseră atâtea necazuri şi juraseră să-l ucidă?

În cele din urmă, detectivul îşi luă rămas bun de la Morton şi vru să se îndepărteze, când acesta îl mai reţinu câţiva clipe.

— Ştii, aş vrea ca prietenul dumitale... acela de la poliţie... să nu afle nimic despre chestia asta, zise el, scoţând portmoneul din buzunar. Mi-ar fi foarte neplăcut...

— Fii liniştit, nu voi sufla o vorbă! zâmbi detectivul. Cât despre bani, nu te osteni în zadar, domnule Morton... pe mine nu mă poţi cumpăra.

Zicând acestea, Jonny Walker se depărtă.

Dispariţia tinerei femei îl preocupa fără încetare. În acelaşi timp, însă, nu-i ieşeau din minte cei doi ruşi ale căror isprăvi îndrăzneţe, stârniseră vâlvă în întreaga lume. Unul din ei, Piotr, era un bărbat foarte frumos şi datorită acestei însuşiri izbutise să cucerească inimile multor femei, care îl ajutau în întreprinderile sale primejdioase. Nu cumva Barickin fusese tovarăş cu cei doi compatrioţi ai săi şi, acum, după moartea lui, ticăloşii voiau să se folosească de victima acestuia?

Oricum ar fi fost, Walker se hotărî să se înapoieze în Franţa, pentru a sta de vorbă cu Petroneff.

Chiar în aceeaşi seară luă expresul de Paris.

Vasilieff se înapoiase din Anglia, însă grijile îl apăsau şi mai mult, deşi nădăjduise că această călătorie va aduce

dezlegarea tainelor care îl înconjurau. Singura persoană cu care putea vorbi despre acestea era ducesa de Worchester. Şi ea exista – trăia, cu toate că unii tăgăduiseră asta, cum era de pildă, administratorul minunatului ei castel.

Într-una din zile, moşierul se duse la omul său de încredere, care fusese înştiinţat de ducesă că stăpânul lui se înapoiase în Franţa.

— Ei, ce veşti au mai sosit de la mister Jonny Walker? întrebă Vasilieff. M-a aşteptat multă vreme, desigur?

— Ba nu v-a aşteptat defel, răspunse Petroneff. De atunci, nici nu s-a mai arătat măcar.

Moşierul rămase foarte surprins.

— Bine, dar cum e cu putinţă? întrebă el, gândindu-se la însărcinarea dată lui Walker de a cerceta cine era vizitatoarea care fusese găzduită în castelul „Denise”.

Nu cumva detectivul se înapoiase la Londra? Dar în acest caz ar fi trebuit să dea de veste lui Petroneff.

În cele din urmă, Vasilieff se hotărî să scrie la Londra, cerând adresa detectivului. Făcu asta chiar în acea zi, apoi se pregăti pentru a începe cercetări pe propria lui socoteală. Cât despre Petroneff, nu se mai putea bizui pe el, căci o anumită neîncredere se strecurase în inima moşierului.

În primul rând, se duse în strada Voltaire, la locuinţa prezicătoarei, unde i se spuse că aceasta plecase într-o călătorie. După aceea, luă o maşină şi ceru şoferului să meargă la Fontainebleau.

În apropierea castelului „Denise” se afla o căsuţă, aparţinând unei femei bătrâne, pe care o văzuse adeseori îngrijindu-şi florile. Când o saluta, bătrâna îi răspundea cu multă prietenie.

Maşina opri înaintea acestei căsuţe, Vasilieff coborî şi deschise poarta grădinii. După ce străbătu cărarea, moşierul ajunse la uşa casei şi sună. Bătrâna îşi făcu apariţia în prag, zâmbind cu bunăvoinţă. Capul ei cu păr alb îi dădea o înfăţişare de sfântă.

— Cred că o duceţi bine aici!? începu Vasilieff, ca să intre în vorbă.

— Da, aşa e şi mă bucur nespus că am o căsuţă atât de frumoasă! răspunse femeia.

— Dar nu vă e urât să locuiţi singură?

— Nu, domnule, nu mi-e urât defel. Am o pisică, un câine şi câteva păsărele, pe care le îngrijesc cu multă dragoste. Afară de asta, papagalul meu flecăreşte toată ziua.

— Ştiu, l-am auzit şi eu, zise moşierul. Cu toate astea, îmi închipuiam că nu vă simţiţi tocmai bine, locuind aici, fără să aveţi pe cineva alături.

— Oamenii sunt răi, domnule… fireşte, însă cei de faţă fac excepţie, adăugă ea, clipind din ochi.

— Stimată doamnă, na-ţi vrea să-mi împliniţi o mare rugăminte? urmă Vasilieff. M-am îndrăgostit atât de mult de căsuţa asta, încât aş da orice să pot rămâne aici câtva timp, chiar dacă ar fi să locuiesc într-o încăpere cât de mică.

Bătrâna făcu o mutră mirată şi-şi aţinti privirea asupra vizitatorului. În cele din urmă, încuviinţă, căci îi venea greu să refuze cererea acestui om care părea atât de nobil.

Căzură repede la învoială şi chiriaşul se mută chiar în aceeaşi zi în noua locuinţă, în care îşi adusese numai lucrurile trebuincioase.

De atunci, stătea toată ziua în grădină, cu privirile aţintite spre şosea, sau îşi trăgea un scaun la fereastră, pândind cu încordare trecerea drumeţilor.

Dar aşteptarea-i fu zadarnică, deoarece nu zări decât vreo câţiva oameni, care păreau să fie în slujba castelanei.

A treia zi, Vasilieff intră în vorbă cu bătrâna, care răspundea cu multă bunăvoinţă la întrebările sale privitoare la castel şi locatarii lui.

— De cât timp aparţine doamnei Barobleur această proprietate minunată? întrebă Vasilieff, silindu-se să pară cât mai nepăsător.

— O, de multă vreme, răspunse bătrâna. Totuşi, nu se prea sinchiseşte de ea, căci e mereu pe drumuri.

— Dacă nu mă înşel are şi la Paris o casă?

— Nu ştiu nimic despre asta, dar e cu putinţă. De altminteri, oamenii de la castel sunt foarte tăcuţi, căci după

cât se pare, li s-a poruncit să vorbească foarte puţin despre stăpânii lor.

Vasilieff clătină capul, îngândurat.

— Dar oaspeţi vin pe-aici? întrebă el, apoi.

— Da, din când în când se ivesc oaspeţi la castel, dar nu cunosc pe niciunul dintre ei… Ei, înainte vreme domnea mai multă însufleţire aici! Ducesa de Worchester, care… dar ce-i cu dumneata? se întrerupse bătrâna, speriată, văzând că Vasilieff se făcuse palid.

— Nu… nu-i nimic! murmură moşierul. Uneori am accese de astmă, care îmi trec, însă, repede.

— Despre ce vorbeam?… Ah, Da, îmi amintesc. Ducesa de Worchester care fusese câţiva ani stăpâna castelului, poftea adeseori la dânsa pe vecinii ei. Războiul, însă, a răsturnat totul… De altminteri, doamna, vine adesea pe aici. Chiar mai deunăzi a fost la castel.

Vasilieff se strădui din răsputeri să-şi ascundă tulburarea.

— Aşadar… ducesa vizitează des castelul? întrebă el. Asta înseamnă că e prietenă bună cu doamna Barobleur?

— Da, aşa se pare.

În aceeaşi clipă, moşierul tresări cu putere, privind ţintă printre aracii groşi de viţă, care acopereau gardul grădinii. Doi bărbaţi veneau agale pe şosea.

Un suspin adânc ieşi din pieptul lui Vasilieff; îşi duse mâinile la tâmple şi nu-şi desprindea privirile de la cei doi drumeţi.

Bătrâna se uită la el, neliniştită. Ce se întâmplă cu omul acesta? se-ntreba ea. De ce păreai atât de tulburat?

277. Surpriza lui Vasilieff

La câteva zile după ivirea moşierului la Fontainebleau, Petroneff primi o scrisoare din partea contesei Romanov, care se afla la castelul „Denise” şi ţinea să-i vorbească.

Fără să mai stea la gânduri, Petroneff se duse şi fu întâmpinat de bătrânul intendent, care îl saluta cu multă căldură.

— Doamna contesă a sosit aseară la castel, îl vesti

monsieur Bouillon.

Petroneff clătină doar capul. Părea foarte tulburat, căci îşi pusese în gând să ajungă la o învoiala cu stăpâna lui.

— Nu poţi sluji, în acelaşi timp, doi stăpâni, care lucrează unul împotriva celuilalt – îşi zise el, şi luă hotărârea să se despartă de contesă, dacă aceasta îşi urma jocul ei ascuns faţă de Vasilieff. Nu mai putea să îndure neîncrederea moşierului, căci aceasta îl îndurera nespus.

Contesa îl primi ca întotdeauna, cu bunăvoinţă. Deşi Petroneff era administratorul bunurilor lui Vasilieff, găsea oricând vreme să se îngrijească şi de dânsa şi nu se întâmplase niciodată ca ea să ceară ajutorul în zadar.

Petroneff se înclină înaintea contesei şi-i sărută mâna. Ea, însă, băgă de seamă numaidecât că ceva îl apăsa pe inimă, căci chipul îi era grav, posomorât chiar.

— Aş vrea să aflu de la dumneata câteva lămuriri, dragă Petroneff, începu contesa. După aceea, sunt gata să-ţi ascult şi eu păsul, căci nu încape îndoială că ai ceva pe suflet.

— Ce doriţi să aflaţi de la mine, doamnă contestă? întrebă el.

— Domnul Vasilieff s-a înapoiat la Paris?

— Da, a sosit acum trei zile… Părea, însă, foarte indispus.

— Nu mă miră defel, răspunse contesa. Bietul om a avut de pătimit şi în această călătorie. Ţi-a destăinuit că a fost ţinut prizonier câteva săptămâni?

Petroneff păru mirat de această veste.

— Prizonier? A fost întemniţat?

— Nu asta, dar un ticălos l-a închis în pivniţa castelului său… Însă nu te speria dragul meu! Cu ajutorul unui detectiv din Londra, a fost eliberat.

Petroneff clătină capul, nedumerit.

— Dar ce ţi-a mai spus dumitale? urmă contesa.

— Aproape nimic… M-a întrebat, doar de adresa lui Jonny Walker şi dacă acesta a izbutit să afle ceva până acum.

— Şi?

— I-am răspuns, după cum mi-aţi poruncit, că detectivul nu s-a mai arătat pe la mine după plecarea sa, adică a domnului

Vasilieff. Fireşte, lucrul acesta l-a mirat peste măsură.

— Şi, mai departe? stărui contesa.

— Cam asta e totul, răspunse Petroneff. Stăpânul meu nu mai are încredere în mine, ceea ce reiese şi din faptul că nu mi-a destăinuit ce şi-a pus în gând. Căci, de două zile a dispărut iarăşi…

Contesa tresări.

— Şi nimeni nu ştie unde se află? întrebă ea cu înfrigurare.

— Nimeni! De câteva zile şi-a luat un alt camerist, căruia i-a spus că pleacă în călătorie şi se va înapoia în curând. Mie, însă, nu mi-a pomeni nimic despre asta.

— Înţeleg prea bine starea dumitale sufletească, domnule Petroneff! zise contesa, privind cu milă spre omul ei de încredere. Cu toate astea, te rog să mai ai răbdare câtva timp…

— Doamnă contesă, vă rog să renunţaţi la serviciile mele, căci nu pot îndura să fiu dispreţuit de bunul meu stăpân.

Contesa clătină capul, şi-şi întoarse privirile într-o parte, trecându-şi mâna peste ochi. Zbuciumul sufletesc al acestui om devotat o îndurera nespus.

— Nu mai e mult, dragă Petroneff, murmură ea. Poate că dezlegarea tainei va veni mai curând decât ne închipuim… Căci, Vasilieff ştie acum atât de mult, încât nu mai are niciun rost să mă ascund. Îmi dau seama că nu mai pot păstra tăcere multă vreme şi afară de asta, n-aş vrea să-l mai chinuiesc…

— Cu alte cuvinte, sunteţi hotărâtă să-i destăinuiţi totul? exclamă Petroneff.

— Da, îţi făgăduiesc că peste puţin timp îţi voi împlini dorinţa! răspunse ea, întinzându-i mâna.

— Vă mulţumesc din toată inima, doamnă contesă. Dacă e aşa mă simt în stare să mai rabd câtăva vreme…

— Bine! Acum, însă, vreau să vorbim despre altceva. Ce se aude cu Jonny Walker? A izbutit să dea de urma prinţesei?

— Nu ştiu, căci nu l-am mai văzut în ultimul timp. Ceea ce i s-a întâmplat aici v-am descris în scrisoarea mea. Detectivul a pornit pe urmele criminalului, care duc spre sudul Franţei.

— Ah, numai dacă ar izbuti să aducă înapoi pe tânăra femeie! murmură contesa. Înainte de a pleca din Londra, am trimis o telegramă lui Boris Verodin, prin care l-am vestit că soţia lui e în viaţă şi se află în drum spre Anglia. Nici nu ştii că în clipa când a pornit cu avionul spre Riviera, tânărul a primit o telegramă din Rusia, prin care Saşa îi aducea la cunoştinţă moartea soţiei sale. Buna femeie nu ştie ce ştim noi, şi anume că doctorul Barickin cutreieră lumea însoţit de Nataşa. Cei din Rusia bănuiesc că nenorocita s-a prăpădit în explozia din Cronstadt.

— Cine ştie ce şi-a pus în gând ticălosul acela! exclamă Petroneff.

Contesa dădu din cap şi expresia feţei sale arăta prea bine că împărtăşea întru totul temerile omului ei de încredere.

— Desigur că Boris Verodin aşteaptă cu nerăbdare vestea că soţia lui a sosit în Anglia, urmă ea. Tare mi-e teamă, că, într-o bună zi, nefericitul soţ va veni la prietenul meu din Londra şi-i va cere lămuriri!

— Pante că până atunci iese la iveală şi prinţesa! îşi dădu cu părerea Petroneff.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa!

Contesa rămase câtva timp pe gânduri, apoi urmă:

— De altminteri, şi altă grijă îmi apasă inima. Ce s-o fi întâmplat cu sărmana Irina? Unde o fi dus-o ticălosul acela? Poate că avionul s-a prăbuşit şi fata nici nu mai e în viaţă?

— Să nădăjduim că Dumnezeu a avut-o în grijă, urmă Petroneff, mişcat.

Cei doi stătură de vorbă încă multă vreme şi credinciosul servitor îşi luă rămas bun de la stăpâna lui.

— Nădăjduiesc că de acum încolo nu veţi mai apare sub înfăţişarea Denisei Barobleur? întrebă el, înainte de plecare.

— Nu, îţi făgăduiesc asta, dragă Petroneff.

— Vă mulţumesc, doamnă contesă. Aşadar, zise, Barobleur a încetat de a mai exista, din clipa când Jonny Walker v-a descoperit?

— Da.

Petroneff se depărtă, mult mai liniştit decât venise.

Necazurile pricinuite de această femeie de astă dată păreau să fie pe sfârşite.

În acest timp, contesa, rămasă singură în bibliotecă, îngenunche înaintea icoanei şi se rugă multă vreme. Apoi se ridică şi păşi spre fotografia care-l înfăţişa pe Vasilieff.

— În curând se va termina perioada de încercare! murmură ea. Dea Domnul ca toate să sfârşească în bine!

A doua zi, Petroneff, primi o vizită neaşteptată. Era Jonny Walker, care venea direct de la gară. După ce-şi strânseră mâinile, Petroneff rămase în aşteptare.

— Bănuiesc ce vrei să ştii, dragul meu! începu englezul. Eşti îngrijorat de soarta tinerei femei?

— Aşa e, încuviinţă celălalt. Ai izbutit să-i dai de urmă?

Detectivul îi istorisi ultimele întâmplări prin care trecuse.

— Ce s-o fi făcut cu dânsa? murmură Petroneff, după ce-l ascultase cu luare-aminte. Unde o fi acum nenorocita? Desigur că i s-a întâmplat ceva rău, căci altminteri ar fi fost demult la Londra.

— Dar unde o fi acum? repetă detectivul întunecat. Cine să fi fost cei doi bărbaţi care au răpit-o din vilă? Bănuielile mele se îndreaptă asupra celor doi fraţi Rodzof, despre isprăvile cărora trebuie să fi auzit şi dumneata. Ce-i drept, n-am încă nicio dovadă că presupunerile mele sunt întemeiate, totuşi inima îmi spune că cercetările cele voi face mă vor duce pe urma duşmanilor mei înverşunaţi.

— Poate că milionarul a minţit, totuşi? Poate că nenorocita, cuprinsă de deznădejde, şi-a pus capăt zilelor? întrebă Petroneff, cu teamă.

Detectivul clătină capul cu hotărâre.

— Nu, n-a minţit! Se cunoştea bine că spune adevărul, răspunse Jonny Walker. Ascultă-mă, n-ai vrea să mă însoţeşti, pentru a vorbi dumneata însuţi cu contesa? urmă Petroneff.

— De ce nu, cu multă plăcere! răspunse detectivul. Nici eu nu mă pot împăca cu gândul că tânăra femeie a dispărut. Trebuie neapărat să găsim mijloace ca să-i dăm de urmă. Nu cumva există vreo fotografie de a ei?

— Din păcate, nu, domnule Walker… sau, cel puţin, eu

habar n-am de asta.

Cei doi bărbaţi porniră la drum şi, deoarece vremea era frumoasă, merseră pe jos până la castelul „Denise”.

Era o minunată dimineaţă de vară. La dreapta şi la stânga şoselei se desfăşurau ogoarele acoperite de grâne. Trecând pe dinaintea căsuţei din apropierea castelului, cei doi bărbaţi nu bănuiră că cineva îi urmărea cu încordare, dindărătul aracilor de viţă. Acest cineva nu era nimeni altul decât Grigore Vasilieff.

— Aşadar, bănuielile mele erau întemeiate! murmură el. Ah, Petroneff, nu mi-aş fi putut închipui că eşti în stare să mă înşeli!

Bătrâna clătină capul, nedumerită asupra purtării ciudate a chiriaşului ei.

— Ah, iată-l în sfârşit şi pe domnul Petroneff! exclamă dânsa, aruncând o privire spre cei doi bărbaţi, care păşeau agale pe şosea.

Vasilieff, care tocmai se pregătea să intre în casă, se întoarse repede.

— Cum, îl cunoşti? întrebă el, mirat.

— Fireşte că-l cunosc! răspunse bătrâna, zâmbind. Acesta e doar administratorul bunurilor doamnei Barobleur, căreia îi aparţine castelul „Denise” şi terenurile din jurul acestuia.

Moşierul rămase mut de uimire. La una ca asta nu se aşteptase.

În cele din urmă, însă, îşi mai veni în fire şi ceru lămuriri bătrânei. Astfel izbuti să afle că Petroneff îndeplinea această slujbă de câţiva ani şi venea uneori pe la castel pentru a da îndrumări cu privire la administrarea moşiei.

Vasilieff simţea că gândurile i se încâlcesc în minte. Dacă n-ar fi auzit toate acestea din gura unei persoane vrednice de încredere, poate că tot s-ar mai fi îndoit de cele aflate. Spusele bătrânei, însă, nu puteau fi puse la îndoială.

De peste douăzeci de ani, din vremurile când nenorocirea se abătuse pe capul său, de când fusese închis în celula aceea înfiorătoare, de când lumea dispăruse pentru el, Petroneff era împuternicitul său şi purtase de grijă ca bunurile

lui să fie puse la adăpost în străinătate. Şi, într-o bună zi, când el, Vasilieff, îşi recăpătase libertatea, când porţile închisorii se deschiseră înaintea lui, îşi dădu seama că Petroneff fusese un bun administrator al averii sale.

Din timpul acela rămaseră împreună, cu mici întreruperi. Petroneff călătorea în străinătate, purtând de grija bunurilor şi adeseori venea la el, spre a-i raporta ce măsuri luase pentru buna lor administrare.

Şi acum, Vasilieff făcuse constatarea că omul său de încredere era şi administratorul moşiei bătrânei prezicătoare.

Da, Petroneff părea să ştie mult mai multe decât voia să spună! De altminteri, îl zărise şi în maşină cu femeia aceea care avea o asemănare uimitoare cu Tatiana.

Gândurile moşierului se îndreptară şi spre Jonny Walker. Mai deunăzi, Petroneff îi spuse că detectivul nu se mai arătase pe la el, iar acum mergeau la braţ, de parcă ar fi fost mereu împreună. Şi bănui îndată că cei doi bărbaţi se îndreptau spre castelul „Denise”.

Vasilieff nu mai avea răbdare să rămână locului. Trebuia neapărat să clarifice tainele care îl înconjurau. Destul bâjbâise în întuneric, acum voia să vadă limpede.

Fără să stea pe gânduri, porni cu paşi grăbiţi, pe urmele celor doi.

Nu, nu se înşelase!

Adăpostit îndărătul arborilor de la marginea şoselei, Vasilieff îi văzu intrând pe poarta castelului „Denise”.

278. Spovedania lui Vasilieff

Bătrânul intendent anunţă contesei vizita celor doi bărbaţi. Când auzi că detectivul vrea să-i vorbească, distinsa femeie fu cuprinsă de o tulburare fără seamăn.

— Ei, domnule Walker, la ce rezultat ai ajuns? întrebă ea, după ce vizitatorii fură introduşi în încăpere. Ah… citesc pe feţele voastre că nu-mi aduceţi veşti bune… Spuneţi-mi odată, ce s-a făcut cu tânăra femeie?

— A dispărut iarăşi! răspunse Jonny Walker. Tocmai de

aceea am şi venit încoace, căci voiam să mă sfătuiesc cu dumneavoastră cu privire la ceea ce avem de făcut.

Câtva timp domni o tăcere apăsătoare. Când ridică capul, contesa avea ochii înlăcrimaţi.

— Istoriseşte-mi totul, zise cu glas obosit. Apoi vom chibzui ce trebuie să facem.

Jonny Walker povesti ce se întâmplase în ultimul timp şi urmărirea doctorului la Nisa. Deodată, pomeni numele soţiei lui Boris Verodin.

Un ţipăt uşor scăpă de pe buzele contesei, care încleştă braţul detectivului şi zise cu tărie:

— De unde ştii că tânăra femeie se numeşte Nataşa Verodin?

— Asta am aflat-o din gura doctorului Barickin, care, înainte de moarte, a mărturisit totul. Cu acest prilej a destăinuit că a făcut cunoştinţă cu dânsa, atunci când nenorocita venise să-şi ia soţul care fusese internat în clinica lui. Datorită puterii sale hipnotice, ticălosul a izbutit să-i impună voinţa sa, fugind cu ea în străinătate. Cât despre Boris Verodin, credea şi el că s-a prăpădit în urma exploziei, dar l-a întâlnit apoi la Nisa, deşi sub alt nume şi sub altă înfăţişare.

— Nu cumva... Boris Verodin a vorbit şi el cu doctorul? Nu o fi aflat... ce s-a întâmplat cu Nataşa? întrebă contesa, speriată.

— Nu, fiţi liniştită, doamnă! răspunse detectivul, repede, bănuind că soarta acestei femei era strâns legată de aceea a lui Boris Verodin, deşi nu ştia în ce fel... Boris Verodin habar n-avea că Barickin se găsea la Nisa... şi cred că nici n-a aflat asta, căci, după cât se pare, a fost răpit de agenţii Cekei, care l-au ademenit pe bordul unui vas rusesc.

— Aşadar se află iarăşi în mâinile duşmanilor săi? murmură contesa, ştergându-şi lacrimile. Cine ştie ce au de gând cu el!

— Asta nu putem şti, doamnă contesă, răspunse Jonny Walker. Cred, însă, că vă faceţi prea multe griji cu privire la soarta lui, căci tânărul va izbuti să scape din mâinile agenţilor... Mult mai mare însemnătate are pentru noi dispariţia soţiei sale...

— Da, ai dreptate! oftă contesa. Unde o fi, sărmana?

Jonny Walker istorisi mai departe ticăloşiile medicului, arătând că Nataşa fusese vândută unui american, care plătise pentru dânsa o sumă foarte mare.

— Biata copilă, asta înseamnă moartea ei! îngână contesa, printre suspine.

— Nu trebuie să ne pierdem curajul, stimată doamnă! urmă detectivul, cu blândeţe. Imediat după moartea lui Barickin am plecat la Paris, pentru a cerceta vila unde locuise doamna Verodin. Deoarece n-am găsit pe nimeni acolo, am pornit spre Berlin, unde am izbutit să dau de american, care mi-a mărturisit că n-a făcut niciun rău tinerei femei.

Şi detectivul istorisi tot ce atlase de la Morton. Aceasta mai potoli întrucâtva tulburarea contesei; pe de altă parte, însă, grijile o cuprinseră iarăşi.

— Ce-i de făcut acum, domnule Walker? întrebă ea. Cum putem da de urma dispărutei?

— Tocmai despre asta voiam să vorbesc cu dumneavoastră, răspunse Jonny Walker. De aceea am şi venit încoace împreună cu domnul Petroneff. Dacă am avea cel puţin o fotografie a tinerei femei!…

— Din păcate, n-am niciuna, zise contesa.

Detectivul începu să măsoare încăperea, cu paşi mari. Dacă tânăra femeie ar fi putut dispune de persoana ei – îşi zise el – fireşte că ar fi dat un semn de viaţă până acum. Aşadar, nu mai încăpea îndoială că se afla în puterea unor oameni, care o ţineau departe de lume.

Contesa, care se ridicase şi ea, privea cu luare-aminte spre parcul castelului, căci zărise un bărbat apropiindu-se grăbit.

— Vine domnul Vasilieff! exclamă ea, deodată.

— Nu trebuie să dea ochii cu mine, căci n-aş şti ce să-i spun, murmură detectivul. Desigur că o să mă întrebe de ce nu m-am arătat până acum şi ce am izbutit să aflu despre cei din castel… Doamnă contesă, vă rog din suflet să faceţi în aşa fel ca să nu mă întâlnesc cu domnul Vasilieff.

— Bine, rămâi aici, însă, căci aş vrea să mai vorbim în chestia dispariţiei Nataşei Verodin. Nu mă pot împăca cu

gândul că sărmana nu se va mai ivi printre noi.

În acea clipă, intendentul îşi făcu apariţia în încăpere, părând foarte tulburat.

— De ce nu i-ai spus că stăpâna castelului nu e acasă? întrebă contesa, cu glas mustrător.

— E vorba de altceva, stimată doamnă! răspunse bătrânul. Vrea să vorbească cu cei doi domni… ştie clar că au intrat aici înainte cu jumătate ceas şi n-au părăsit castelul de atunci.

— Ei, drace, de astă dată a pus mâna pe mine! zise detectivul. Trebuie să mă fac nevăzut, doamnă contesă! Vedeţi dumneavoastră cum o s-o scoateţi la capăt cu el. Dacă n-ar fi un om atât de cumsecade, mi-ar fi totuna ce-o să-i spuneţi, dar pe bărbatul ăsta nu mă lasă inima să-l înşel…

Contesa oftă şi clătină capul în semn de încuviinţare.

— Cu toate astea, trebuie să mă ajuţi şi de acum încolo, domnule Walker, zise ea. Te rog să rămâi aici, până ce totul se va lămuri.

— Cu plăcere, doamnă, contesă! Vă atrag, însă, atenţia, că voi da vina pe dumneavoastră dacă domnul Vasilieff îmi va face mustrări.

— Ce să-i spun? întrebă intendentul, care aştepta dispoziţiile stăpânei sale.

Femeia rămase pe gânduri, în timp ce Petroneff se apropie de dânsa.

— Doamnă contesă, nu socotiţi că acum ar fi momentul prielnic să lămuriţi totul? întreba el, rugător.

Contesa îl privi îndelung, apoi răspunse:

— Vom vedea, dragă Petroneff… Poate că e încă prea de vreme, poate nu… Vă rog să mă iertaţi câteva clipe, domnii mei! Mă înapoiez în curând – se adresă ea celor doi bărbaţi.

În clipa următoare, dispăru din încăpere. Peste puţin timp, un servitor aduse o sticlă de vin şi nişte gustări pentru Walker şi Petroneff, care rămăseseră să aştepte plecarea lui Vasilieff.

În vremea asta, intendentul coborâse în vestibul şi adresându-se moşierului, zise foarte curtenitor:

— Vă rog să mă urmaţi în bibliotecă, unde veţi putea sta de vorbă cu cei doi domni.

Celălalt rămase foarte surprins, căci se aşteptase să fie din nou trimis la plimbare. Faptul că intendentul nu tăgăduise prezenta în castel a celor doi bărbaţi, era un semn foarte bun.

— Când a fost aici pentru ultima oară domnul Petroneff, administratorul moşiei doamnei Barobleur? întrebă Vasilieff, în timp ce urcau scările spre bibliotecă.

— O, nu e mult de atunci, răspunse intendentul, deşi îi era foarte neplăcut să dea lămuriri asupra unor lucruri, despre care stăpâna sa nu-i pomenise nimic.

— Dar cât timp a fost ducesa de Worchester proprietara acestui castel? cercetă moşierul mai departe.

— Şi asta vrei să-ţi mai spun? murmură Bouillon, prefăcându-se că nici n-a auzit această întrebare.

Abia când Vasilieff o repetă, bătrânul intendent se hotărî să răspundă, căci îşi dădea seama prea bine că n-avea încotro.

— Câţiva ani… vreo cinci, dacă nu mă înşel, răspunse el, şovăitor.

— Dar ia spune, ducesa nu semăna cu doamna care locuieşte în castel de câtva timp? urmă moşierul, cu încăpăţânare.

— Domnule, mă întrebaţi mult mai mult decât vă pot răspunde, zise intendentul.

Şi, deoarece ajunseseră la uşa bibliotecii, răsuflă uşurat, căci scăpase de întrebările acestea neplăcute.

— Intraţi, vă rog! zise el, deschizând uşa şi făcând loc vizitatorului să intre în eleganta încăpere.

Vasilieff păşi înăuntru, în timp ce bătrânul se retrase.

După ce-şi roti privirile în jurul său, moşierul rămase cu ochii aţintiţi la fotografia frumoasei femei, care atârna deasupra biroului. Cum ajunsese, oare, acest portret în Franţa? Înainte vreme se afla în castelul său din Crimeea, iar acum, după douăzeci şi cinci de ani, îl întâlnea aici, în ţară străină.

Alături de portretul femeii era un alt portret care… îl înfăţişa pe el însuşi. Fireşte, trecuseră mulţi ani de când mama lui ceruse unui pictor să facă acest portret.

În timp ce era adâncit în contemplarea celor două pânze,

Vasilieff auzi un zgomot îndărătul său. Se întoarse, dar nu văzu nimic. În clipa următoare, cineva tuşi, apoi un bărbat bine făcut se ridică dintr-un fotoliu mare, capitonat, cu spetează înaltă.

Surprins, moşierul făcu o plecăciune adâncă. Înaintea lui se afla un om foarte bătrân, cu barba albă ca zăpada şi doi ochi mari, albaştri. După cât se părea, citise până acum, căci mai ţinea în mână o carte.

Vasilieff se simţi atras către acest bătrân, care i se părea cunoscut. Da, era acela pe care îl zărise înainte cu câteva săptămâni în parc, alături de ciudata contesă.

Fără să scoată o vorbă, venerabilul bătrân se înclină şi vru să se retragă, dar moşierul i-o luă înainte şi i se adresă foarte politicos:

— Mă numesc Vasilieff… Grigore Vasilieff. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am deranjat, însă am fost condus aici de intendentul castelului, care pesemne că nu ştia că sunteţi în bibliotecă.

Bătrânul prinţ – căci el era – privi cu luare-aminte spre vizitator şi începu să gâfâie de tulburare. În cele din urmă, se uită, la portretul de deasupra biroului, apoi iarăşi la Vasilieff.

— Dumneata… eşti bărbatul din portret? întrebă el, cu glas tremurător.

Moşierul clătină capul în semn de confirmare, fără să-şi dezlipească privirile de la bătrânul prinţ.

— Da, eu sunt, răspunse el. Portretul a fost făcut înainte cu mulţi ani, de pictorul rus Simenov. M-a cuprins mirarea văzându-l aici, însă nădăjduiesc că voi primi lămuriri în curând… Dar dumneavoastră cine sunteţi, domnule? adăugă el, cu oarecare teamă.

— Prinţul Vladimir de Orlinski, răspunse bătrânul, cu glas adânc, ce părea că vine din alte lumi.

Vasilieff păli şi închise ochii. Gândurile i se încâlciră în minte. Era cu putinţă, oare? Omul acesta să fie prinţul… acela?…

Nu cuteză să-şi urmeze gândul. Era atât de tulburat, încât ochii i se umplură de lacrimi.

— Alteţă… doamna aceea… nu e soţia dumneavoastră? întrebă el, arătând spre portretul femeii.

— Da! răspunse prinţul, cu glas răguşit, în timp ce o sclipire vie se aprinse în ochii săi. Da, e soţia mea, fosta baroană Augustina de Balten.

Vasilieff era atât de emoţionat, încât nu fu în stare să scoată măcar o vorbă şi rămase ca un vinovat înaintea acestui om, pe chipul căruia se păstraseră trăsăturile distinse, cu toată deţinerea îndelungată în înfiorătoarea subterană din fortăreaţa Piotr şi Pavel.

— E… mama mea! Exclamă Vasilieff, în cele din urmă.

— Bastardul! murmură prinţul Orlinski. Bastardul unui împărat!

Oricât de încet rostise prinţul aceste cuvinte, moşierul le auzi, totuşi. Trupul i se înălţă dintr-odată şi îşi aţinti ochii asupra prinţului.

— Înainte vreme ştiam, doar, că sunt fiul dumneavoastră, prinţe! zise el. Mă numeam Grigore Vasilieff, prinţ de Orlinski… Nu ştiam nimic despre tragedia care v-a despărţit de mama mea. Atât eu, cât şi dânsa, eram încredinţaţi că nu mai sunteţi în viaţă. Abia pe patul de moarte, mama îmi destăinui crima care se făptuise împotriva ei…

— Ştiu, Augustina a fost o femeie bună şi nobilă! murmură prinţul. Rivalul meu a silit-o să-i aparţină, în timp ce pe mine m-a îngropat de viu, în subterana aceea blestemată, unde am lâncezit jumătate veac. Puţinii oameni care ştiau că prinţul Orlinski mai trăieşte, fuseseră legaţi printr-un jurământ să nu pomenească nimic despre acest lucru. În ultimul timp încheiasem cu viaţa şi nu bănuiam transformările care se petrecuseră în Rusia. Soarele răsări, însă, din nou, înaintea mea, sub chipul unei copile minunate, pe care o chema Irina…

Vasilieff, care ascultase cu încordare cuvintele bătrânului, făcu câţiva paşi înainte. Abia acum începuse să se facă lumină în mintea lui.

— Aţi fost împreună cu Irina? îngână el. Cu Irina Verodin?

Prinţul clătină capul în semn de încuviinţare.

— Datorită isteţimii acestei copile, izbutirăm să ne recăpătăm libertatea urmă el. Un paznic, care ne aducea mâncarea, primi să ne înlesnească fuga, în schimbul unei sume de bani. Înainte de asta, însă, într-un moment de deznădejde, Irina îl ucisese pe comandantul fortăreţei, care o închisese în subterană…

— Sărmana copilă! Murmură Vasilieff.

— După ce am evadat din închisoare, am părăsit Petrogradul cu ajutorul unui avion, care trebuia să ne ducă în străinătate – urmă bătrânul. Din nefericire, însă, un defect al motorului ne sili să aterizăm în Polonia. Un baron de acolo ne salvă, ţinându-ne ascunşi câtăva vreme în castelul său. Într-o bună zi, pilotul nostru dispăru cu avionul, luând cu sine şi pe tânăra fată. Cine ştie unde o fi acum? Zi şi noapte mă rog pentru dânsa şi aş fi bucuros să-mi dau viaţa, numai să ştiu că biata copilă a scăpat teafără…

— Să nădăjduim că Domnul o va ocroti! murmură Vasilieff. Dar cum aţi ajuns aici? întrebă el, apoi, privind cu încordare spre prinţ.

— Nu pot să vorbesc despre acest lucru, Grigore Vasilieff, răspunse prinţul. Am făcut o făgăduială, pe care trebuie s-o respect cu sfinţenie. Singurul lucru pe care ţi-l pot destăinui este că am fost recomandat doamnei Barobleur, stăpâna acestui castel.

— Aşadar, o cunoşti? întrebă moşierul, cu glas tremurător.

— Da, am vorbit adeseori cu dânsa.

Vasilieff rămase pe gânduri. Bătrânul îl privea în tăcere, dar pe chipul său se putea citi prea bine că ura care îi clocotise în piept, începuse să se potolească încetul cu încetul. O expresie de blândeţe se întipări pe faţa lui şi în zadar se strădui să-şi învingă tulburarea care îl cuprinsese.

— Prinţe Orlinski, ştii că Irina e fiica mea? întrebă Vasilieff, deodată.

— Fiica dumitale, Grigore Vasilieff? Ce vrei să spui cu asta?

Un suspin adânc ieşi din pieptul moşierului.

— Da, e fiica mea adevărată! stărui el, cu ochii scânteietori de fericire. E carne din carnea mea, sânge din sângele meu…

Bătrânul clătină capul, aşteptând, parcă, noi lămuriri.

— Hai să ne aşezăm, prinţe, urmă Vasilieff. Vreau să-ţi istorisesc povestea vieţii mele.

Rămase câtva timp cu privirile aţintite înaintea lui, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile, apoi începu:

— Vezi acest portret? şi arătă spre portretul său din tinereţe. Mama mea, prinţesa Augustina De Orlinski, mai trăi un an după ce pictorul îl crease... Am fost crescut cu multă îngrijire, în castelul nostru din Livadia, unde locuiam cu mama, departe de ceilalţi oameni. Din când în când eram vizitaţi de un bărbat înalt, pe care nu-l cunoşteam şi care părea să se intereseze foarte mult de mine. După plecarea lui, mama plângea întotdeauna şi îngenunchea înaintea fotografiei dumitale, rugându-se fierbinte. Pe atunci nu ştiam decât că sunt fiul prinţului Vladimir Orlinski, despre care mi se spusese că murise de multă vreme. Deoarece nu veneam în contact cu alţi oameni, n-aveam de unde să aflu adevărul. Într-o bună zi, mama îşi dădu sufletul. Eram nemângâiat, căci ea fusese totul pentru mine. Îţi închipui, însă, durerea mea, când aflai că nu eram fiul dumitale, ci copilul din flori al împăratului Alexandru III-lea. Mama îmi lăsase memoriile ei zilnice, din care aflai povestea tristă a vieţii sale. Citirea acestor pagini făcu din mine alt om. În acest chip izbutii să aflu toate suferinţele ei, şi cum devenise amanta Ţarului, ceea ce te-a hotărât să te desparţi de dânsa. Într-una din zile, Ţarul se ivi la castel şi avu cu mine o lungă convorbire. De atunci, fusei nevoit să-i spun „tată” şi începui chiar să-l iubesc, căci era, doar, părintele meu şi se purta foarte blând cu mine. Adeseori mă trimitea să fac călătorii în străinătate şi mă copleşea de daruri. Din când în când, însă, eram nevoit să mă înapoiez în Rusia, căci Ţarul ţinea să-l însoţesc în vreo călătorie sau să locuiesc împreună cu el într-unul din minunatele sale castele. Nu cunoşteam încă pe membrii familiei imperiale, dar ştiam că Ţarul avea doi fii. Într-una din zile, mă văzui nevoit să-mi schimb numele. De atunci, nu mai eram prinţul Grigore Vasilieff de Orlinski, ci contele Grigore Vasilieff de Romanov. Cu prilejul uneia din întâlnirile noastre

săptămânale, împăratul îmi spuse că luase hotărârea să mă recunoască drept fiul său. Îţi poţi închipui bucuria şi mândria mea! Da, am petrecut zile frumoase alături de părintele meu iubitor, care nu îngăduia nimănui să se apropie de noi. Cu toate astea, mari griji îmi apăsau inima... În călătoriile mele, aflasem că Rusia era ameninţată de o primejdie, care ar fi putut distruge tot ce se crease până atunci. Încetul cu încetul, mă văzui iniţiat în ororile despotismului ţarist şi începui să înţeleg că marele nostru popor avea tot dreptul să jinduiască după libertate şi să şi urască împăratul... Când mă înapoiai dintr-o nouă călătorie, vorbii cu părintele meu despre asta. La început, Ţarul mă privi încruntat şi-mi spuse că sunt un om nerecunoscător... un revoluţionar. Vorbele mele, însă, îl puseră pe gânduri şi, după puţin timp, făcu câteva reforme, la care nu se gândise nimeni până atunci. Aceasta îmi spori şi mai mult dragostea pe care i-o purtam... În sfârşit, veni şi vremea când intrai în armată. Toţi se purtau cu mine foarte respectuos, numindu-mă „Alteţă imperială”, după cum poruncise Ţarul printr-un decret. După ce avansai în grad, părintele meu mă aduse în sânul familiei domnitoare. Ţarina mă ura cu înverşunare – aceasta o băgai de seamă foarte repede. Împăratul, însă, o supraveghea cu multă străşnicie şi, într-una din zile, avură chiar o discuţie violentă, din pricina mea. Apoi devenii pedagogul şi tovarăşul de joc al Ţareviciului Nicolai. La drept vorbind, acesta nu era rău şi avea unele însuşiri inimoase, dar creşterea pe care o primi, îl transformă într-un mic despot, într-un om care se socotea unsul lui Dumnezeu şi care îşi închipuia că va putea face orice cu poporul a cărui soartă avea să-i fie încredinţată. Din nenorocire, i-a fost dat să aibă o dezamăgire groaznică. Îngâmfarea lui a plătit-o cu viaţa şi, odată cu el, a pierit întreaga sa familie... Dar nu vreau să vorbesc despre asta, ci mă voi întoarce la povestea vieţii mele... Într-una din zile se ivi la curte o femeie tânără şi frumoasă. O chema Gloria Tatiana Worchester. Pe atunci, nimeni nu ştia că dânsa era o ducesă înrudită de aproape cu familia regală a Angliei. De la prima noastră întâlnire se născu între noi o dragoste

puternică... Lady Worchester era o femeie isteaţă şi plină de energie. Mă sfătui să ţinem ascunsă dragostea noastră până ce va sosi momentul prielnic. Nenorocirea fu, însă, că şi Ţareviciul fu cuprins de aceeaşi patimă pentru frumoasa femeie. Dar nu numai el, ci şi un al treilea, prinţul Potcikev, începu să-i facă curte. Acesta era cam de aceeaşi vârstă cu mine. În cele din urmă, vorbii cu Tatiana şi-i expusei primejdia ce ne ameninţa, dacă am fi ţinut mai departe ascunsă iubirea care ne lega... Ea plânse la pieptul meu şi-mi spuse, ca o profeţie, că dragostea noastră va trezi ura celorlalţi. Din nefericire, proorocirea ei se împlini întocmai... Ţarul îşi dădu încuviinţarea la căsătoria noastră şi, cu învoirea lui, ne retraserăm în castelul nostru din Livadia, unde trăirăm fericiţi câtăva vreme, până ce furăm nevoiţi să ne înapoiam la curte. Între timp, soţia mea născu un băiat. Într-o zi, se găsiră la un prieten de-al meu câteva scrisori compromiţătoare. Duşmanii mei mă învinuiră că aş fi pus la cale răsturnarea regimului ţarist şi, înainte de a putea fugi în străinătate, fusei arestat şi întemniţat în înfiorătoarea celulă numărul optsprezece din închisoarea Piotr şi Pavel, unde lâncezii multă vreme. Când mi se dădu drumul din închisoare, nu mai aveam dreptul la titlul meu de odinioară, ci primii acte pe numele de Grigore Vasilieff. Poate că mi-aş fi îndurat soarta cu bărbăţie, dacă n-aş fi aflat că imediat după ce fusesem arestat, scumpa mea Tatiana se aruncase în mare împreună cu copilul nostru. Această veste, însă îmi răpi tot curajul şi mă hotărâi să părăsesc Rusia. În timpul reţinerii mele, bunurile îmi fură administrate de Petroneff, omul meu de încredere, pe care îl luasem în slujbă cu puţin timp înainte de arestarea nea. Şi, dacă astăzi mai sunt un om bogat, aceasta se datorează în primul rând credinciosului meu administrator.

Vasilieff rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă:

— Acum urmează ultimul capitol al vieţii mele zbuciumate... Anuşca Verodin, camerista soţiei mele, mă însoţi în străinătate. După câtva timp, însă, ea îmi mărturisi că îi era dor de fiica ei, pe care o lăsase în Rusia. Aşadar, îi dădui banii trebuincioşi, îndemnând-o s-o aducă în Anglia,

unde aveam o moşioară. Când o văzui înaintea mea, rămăsei uimit de frumuseţea fetei şi, încetul cu încetul, mă simţii atras spre dânsa. Vera – aşa o chema – era foarte deşteaptă şi mama ei îi dăduse o creştere aleasă. Într-o bună zi, mă îmbolnăvii de pneumonie. Tânăra mă îngriji cu atâta devotament, încât înţelesei că izbutisem să-i cuceresc inima. O minunată noapte de primăvară fu a doua noapte fericită din viaţa mea... Mă căsătorii cu Vera, în cea mai mare taină şi trăirăm fericiţi câtva timp la Londra, unde ne mutaserăm... Tânăra mea soţie aduse pe lume o fetiţă – mica Irina. Din nefericire, însă, mama muri la trei zile după naşterea copilei. Cine şi-ar putea închipui durerea mea! Cuprins de deznădejde, încredinţai bătrânei cameriste creşterea fiicei mele, iar eu pornii în lume... După multă vreme, mă înapoiai în Rusia, în satul natal al Anuşcăi, unde locuia cu nepoata. Nici de astă dată nu rămăsei acolo mult timp, cu n-aveam răbdare să stau locului. Abia mai târziu, când Irina devenise o fetişcană minunată, mă întorsei iarăşi în sat şi-mi cumpărai o moşie în apropiere. Nimeni nu cunoaşte taina naşterii Irinei. Fireşte, ştiau cu toţii că era nepoata Anuşcăi, care orbise între timp, însă nimeni nu bănuia că eu eram tatăl ei. Apoi, izbucni războiul. Urmărisem cu grijă desfăşurarea faptelor şi ştiam că Rusia va fi frământată de tulburări, care aveau s-o ducă la pieire şi, într-adevăr, temerile mele se împliniră întocmai. Kerenski izbuti să ajungă la conducerea ţării. Cu acest prilej, se cercetă arhiva secretă a statului şi, descoperindu-se nedreptatea care mi se făcuse, guvernul hotărî să se folosească de mine pentru a aduce învinuiri Ţarului, dacă acesta avea să fie judecat. Din această pricină mă bucurai de ocrotirea guvernului republican. În cele din urmă, Kerenski fu alungat şi revoluţionarii ajunseră la cârmă. Ce-i drept, m-am alăturat mişcării monarhiste, însă numai pentru a salva viaţa Romanovilor. Din păcate, străduinţele noastre au rămas fără folos – prizonierii au avut un sfârşit groaznic. Dacă l-au meritat sau nu, n-aş putea spune. Da, prinţe Orlinski, aceasta e povestea vieţii mele! zise Vasilieff, oftând din adânc.

Apoi istorisi mai departe ce i se întâmplase după fuga din

Rusia.

— Şi-acum, am motive temeinice să cred că soţia mea se află în viaţă, încheie el. Bănuiesc că Petroneff m-a înşelat, poate nu cu gânduri rele, totuşi, m-a îndreptat dinadins pe o cale greşită.

O tăcere grea se lăsă în marea încăpere. În cele din urmă, bătrânul prinţ întinse mâinile spre Vasilieff, care le strânse cu căldură.

— Soarta noastră a fost aproape aceeaşi, zise prinţul, cu glas slab. Dumneata mai ai de trăit, Grigore Vasilieff! Eu, însă, stau cu un picior în groapă… Poate că Cel de Sus îmi va mai dărui câteva luni, sau chiar un an, doi… Fericit, însă, nu mai pot fi niciodată…

În acea clipă, cei doi bărbaţi se întoarseră, căci un zgomot ciudat se auzise într-un colţ al încăperii. O bătrână încovoiată, care se sprijinea într-o cârjă, se apropia de ei.

Era Denise Barobleur.

Cuprins de tulburare, Vasilieff păşi spre dânsa, nădăjduind să afle dezlegarea tainei ce-l frământa de atâta vreme.

279. O revedere neaşteptată

Iesta Ulkitzki locuia împreună cu prietenul său Urez. Mai bine zis, tânărul îi oferise adăpost în casa lui, căci nu putea răbda să-l vadă slăbind tot mai mult din pricină că agitatorul nu mai dormea şi nu mânca aproape defel.

Nu-i vorbă, pe vremurile acelea în Rusia le mergea prost tuturor. Merinde nu prea erau, însă puţinul pe care îl căpăta Iesta îl împărţea bucuros cu prietenul său.

Fostul prinţ rămăsese în slujba lui din Administraţia închisorilor. Era un fel de contabil al Cekei, căci postul acesta de răspundere nu putea fi încredinţat decât unui om cinstit, care nu se gândea să-şi umple buzunarele cu banii statului.

Într-o seară, cei doi prieteni se înapoiau spre casă, după munca istovitoare din timpul zilei. Din când în când, Urez, ai cărui obraji păreau aprinşi de friguri, rămânea locului şi izbucnea într-o tuse seacă, în timp ce prietenul său îl privea

îngrijorat.

Tânărul ducea subsuoară o lădiţă lunguiaţă, în care se aflau lucruri de preţ. Erau merinde: o cutie de conserve, jumătate kilogram de făină de ovăz, legume şi puţin porumb. Toate acestea trebuiau să le ajungă pentru o săptămână.

— Ar fi de dorit să te mai cruţi niţel, dragul meu! îl sfătui Iesta. Plămânii tăi nu sunt sănătoşi… ar trebui să te păstrezi pentru aceia cărora le aduci mângâiere în fiecare zi…

Urez descrise cu mâna un gest obosit. Ochii-i scânteiau, iar buzele sale lipsite de sânge se contractară într-un zâmbet îndurerat.

— Ei, alţii suferă şi mai mult! răspunse el. Ieri, de pildă, am fost la închisoarea pentru femei, unde am cerut să mi se arate totul. Îl cunoşti pe Boreckin, nu-i aşa?… Mi-a arătat, rânjind, celula de execuţie… Până atunci, nu-mi venea să cred… Ieri, însă, m-am încredinţat, cu ochii mei… Nenorocitele sunt chinuite fără milă, sau lăsate să moară de foame. E ruşinos ceea ce se petrece acolo! Pentru ce am luptat din răsputeri, pentru ce ne-am jertfit? Ca să întemeiem un stat de ucigaşi, sau să dăm naştere unui popor liber, care să poată privi cu mândrie spre conducătorii săi?

Agitatorul rămase cu ochii ţintă în depărtare.

— Totul a fost zadarnic! strigă el, cu atâta putere, încât cei câţiva trecători, care se aflau pe aproape, se opriră locului, speriaţi.

Iesta îl ascultase, cu durerea în suflet. Da, prietenul său avea dreptate. În această ţară nu mai existau decât ruine şi dărâmături. Oamenii fuseseră transformaţi în nişte animale, care n-aveau dreptul să gândească. Conducătorii gândeau pentru ei. Ce-i drept, nu se putea spune că aceştia o duceau numai în petreceri, totuşi nu îndurau mizeria ca semenii lor, care trăiau ca fiarele.

După puţin timp, cei doi prieteni ajunseră înaintea casei lor. În acea clipă, trei femei se apropiară de ei, abia ţinându-se pe picioare. Iesta tresări speriat şi vru să intre repede în casă, dar prietenul său îl reţinu, apucându-l de braţ.

Aceste trei femei se iveau o dată pe săptămână şi, anume,

atunci când Iesta se înapoia acasă cu lădiţa în care îşi avea merindele procurate cu atâta trudă. Nenorocitele aveau copii, iar bărbaţii le muriseră de multă vreme. Ochii lor înfundaţi în orbite lăsau să se întrevadă mizeria în care se zbăteau.

Iesta Ulkitzki le dăduse întotdeauna o parte din merindele sale – de astă dată, însă, voia să se ferească de ele, căci de trei zile nu mai mâncaseră ca lumea şi ţineau să fie şi ei sătui cel puţin odată. Altminteri, Urez n-o mai ducea multă vreme.

— Iesta, dă-le partea mea! zise agitatorul, în timp ce femeile întinseră mâinile spre ei.

Apoi, deschise lădiţa şi aţinti o plivire rugătoare asupra prietenului său, care clătină capul în semn de încuviinţare. Agitatorul scoase cutia cu conserve şi punga în care se aflau legumele.

— Împărţiţi-le între voi! zise el, adresându-se celor trei nenorocite. Mai mult nu vă putem da, căci ceea ce ne-a rămas trebuie să ne ajungă pentru o săptămână întreagă.

Femeile se depărtară în grabă. Dar ce puteau să facă? Erau nevoite să umble după cerşit, căci altminteri copiii le mureau de foame. Dar nu puteau să coacă pâinea numai din strujitură de lemn, ci trebuiau să mai amestece şi puţină făină de ovăz sau de porumb.

Iesta pregăti cina în bucătărie, în timp ce prietenul său se lăsă obosit pe un scaun din odăiţa locuită odinioară de Irina. Un zâmbet îndurerat plutea pe buzele agitatorului. Îi înşela pe toţi din jurul său – sau, cel puţin, îşi închipuia că-i înşală… Urez ştia prea bine că nu mai avea mult de trăit.

Luptase cu îndârjire pentru idealul său, suferise alături de ceilalţi chinurile la care fuseseră supuşi de asupritorii lor, propovăduise întotdeauna binele, dragostea dintre fraţi acum, însă, avea la fiecare pas altă dezamăgire. Toate nădejdile sale se spulberaseră încetul cu încetul şi din marele agitator de odinioară nu mai rămăsese decât un om care îşi aştepta moartea cu nerăbdare.

Tovarăşii săi, care ajunseseră în fruntea statului, nu-l mai vedeau cu ochi buni, fiindcă Urez stăruia cu încăpăţânare să se îndeplinească făgăduielile făcute poporului. Şi, din păcate,

aceste făgăduieli nu se înfăptuiseră nici pe departe.

În cele din urmă, Iesta îşi făcu apariţia în încăpere curmând şirul gândurilor care frământau mintea agitatorului. Fără să scoată o vorbă, cei doi prieteni înghiţiră cu lăcomie supa.

— Iesta, făgăduieşte-mi că ai să inspectezi mâine închisoarea femeilor – zise Urez, după ce sfârşiră masa lor sărăcăcioasă. Trebuie neapărat să te duci acolo, căci nenorocitele sunt chinuite fără milă şi nu li se dă nimic de mâncare. După câte ştiu, directorul închisorii primeşte o sumă de bani necesară pentru hrana deţinuţi lor. Ce se face cu aceşti bani, dacă bietele femei mor de foame?

Iesta înălţă din umeri şi-i făgădui să-i împlinească dorinţa, deşi ştia prea bine că toată inspecţia va rămâne fără niciun folos. Merindele destinate închisorilor erau cât se poate de reduse – masa de prânz se alcătuia dintr-o supă de legume, fără carne, sau o supă de porumb, şi câte un sfert de pâine de fiecare deţinut. Desigur, însă, că paznicii şi funcţionarii temniţelor mai furau o parte din merinde, astfel că nu era de mirare că arestaţii mureau de foame.

A doua zi, Iesta se duse, într-adevăr, la închisoarea femeilor. Directorul acesteia, un individ cu chipul aspru, purta o tunică de cazac şi o căciulă din care ieşea afară un smoc de păr neîngrijit. După cât se părea, acest director nu se dezmeticise încă din cheful pe care fără îndoială că-l făcuse în ajun.

Când dădu cu ochii de Iesta, un zâmbet binevoitor se ivi pe buzele sale, dar în acelaşi timp acoperi cu o coală de hârtie câteva pachete care se aflau într-un colţ al încăperii.

Fără să scoată o vorbă, tânărul se îndreptă spre colţul cu pricina şi trase deoparte coala de hârtie.

Directorul scoase o înjurătură murdară.

— Ce te amesteci dumneata în treburile mele? se răsti el la Iesta.

— Tovarăşe Koltcikev, îţi dai seama ce ai făcut? răspunse tânărul. Făina şi legumele astea aparţin arestatelor. Ai aici două sute de femei, pe care le laşi să moară de foame.

Koltcikev nu se mai încumetă să răspundă ceva.

— Ştii ce se va întâmpla dacă voi aduce la cunoştinţa celor în drept fapta dumitale? urmă Iesta. Săptămâna trecută directorul închisorii de deportaţi a fost împuşcat fiindcă a furat hrana deţinuţilor, pe care i-a lăsat să flămânzească zile de-a rândul. Dumneata meriţi aceeaşi pedeapsă… De altminteri, s-au mai produs şi alte plângeri împotriva dumitale…

— Mii de draci! scrâşni directorul. Mai mult ca sigur că aceste plângeri au fost făcute de ticălosul ăla de Teciroskin, pe care l-am prins în timp ce voia să scoată din închisoare un sac de făină şi l-am dat afară din slujbă, în loc să-l denunţ autorităţilor.

Iesta se simţi străbătut de fiori. Dacă un simplu paznic se încumeta să dosească un sac de făină, atunci putea să-şi închipuie ce fel de afaceri face directorul închisorii. Chiar fără asta porţiile erau socotite cu multă zgârcenie, astfel că dacă se mai şi fura din ele, nu mai rămânea aproape nimic pentru bieţii deţinuţi.

— Nu l-ai denunţat autorităţilor, fiindcă atunci ai fi intrat şi dumneata la apă, răspunse Iesta. Acum, însă, aş vrea să văd şi eu celulele arestatelor pe care le voi întreba ce li se dă de mâncare.

— Asta trece peste drepturile dumitale! se împotrivi directorul.

Iesta Ulkitzki înălţă din umeri, apoi uitându-se la ceasornic, zise foarte liniştit:

— Dacă nu te hotărăşti numaidecât să-mi împlineşti dorinţa, mă voi duce la comisarul poporului pentru afacerile interne, căruia îi voi cere să lanseze mandat de arestare împotriva dumitale. Toată chestiunea nu poate să dureze mai mult de jumătate ceas. Aşadar, nu va fi vina mea dacă îţi vei pierde slujba şi, afară de asta, vei fi adus înaintea judecătorilor.

— Bine, n-ai decât să inspectezi temniţa! strigă Kolcikev, apropiindu-se de Iesta, care se dădu înapoi, dezgustat, căci directorul duhnea a rachiu. N-ai să mă denunţi, nu e aşa, tovarăşe Ulkitzki? Altminteri, ce s-ar face soţia şi copiii mei?

— Nu-ţi fac nimic dacă îmi făgăduieşti că de acum încolo n-ai să te mai atingi de hrana deţinuţilor.

— Îţi făgăduiesc! răspunse directorul, răsuflând uşurat. Am să cer să fiu mutat în altă parte… nu mai pot rămâne aici, căci altminteri mă dau paznicii de gol, dacă iau măsuri împotriva lor.

— N-ai decât să faci ce pofteşti, însă acum arată-mi închisoarea!

Vizitând locaşul, Iesta află lucruri grozave. Nenorociţii nu primeau nici jumătate din hrana ce li se cuvenea. O dată pe săptămână trebuia să li se dea carne, însă până acum nu primiseră nici măcar o bucăţică. Femeile gravide aveau dreptul la un ou în fiecare două zile însă funcţionarii închisorii nu se gândeau la situaţia nenorocitelor şi vindeau ouăle acelora care mai aveau cu ce plăti.

O indignare îndreptăţită cuprinse pe tânărul revoluţionar, care privi întunecat spre directorul închisorii.

— Nu sunt numai eu de vină! murmură acesta.

Iesta cercetase vreo zece celule şi pretutindeni auzise aceleaşi plângeri. Prizonierele erau hrănite cu un fel de supă de mălai, în care nu se punea nici măcar sare.

Cei doi ajunseră înaintea celulei numărul treisprezece.

— Pentru ce a fost arestată femeia asta? întrebă Iesta, în timp ce paznicul se pregătea să descuie uşa.

— Nu ştiu nici eu, răspunse directorul. După cât se pare, însă, trebuie să fie vorba de o chestie foarte misterioasă. Femeia, susţine cu tărie că trebuie să vorbească cu tovarăşul Ilino. Acesta, însă, nu se află în oraş, ci a plecat de câteva săptămâni într-o călătorie lungă, care se sfârşeşte tocmai în Urali. Se spune că femeia arestată e în legătură cu dispariţia lăzilor cu aur, căci a fost zărită în pădurea în care a avut loc lupta dintre tovarăşii noştri şi soldaţii prinţului Potcikev. Fiind urmărită până aici s-a băgat de seamă că a dispărut într-o casă suspectă.

Iesta tresări. Cine putea să fie arestata? Privi în celulă, a cărei uşă fusese deschisă. În fund se afla o femeie, care abia ridică privirile din culcuşul ei. Iesta şovăi câteva clipe, apoi

păşi înăuntru.

— Iesta… dumneata aici? se auzi un glas tremurat.

Tânărul revoluţionar tresări.

— Sfinte Dumnezeule! Irina… ce cauţi aici? strigă el. Dumneata în închisoare? Ce o mai fi însemnând şi asta? N-ai plecat…

Îşi curmă vorba, amintindu-şi de directorul închisorii, care se afla îndărătul lui.

Şi, într-adevăr, directorul închisorii privea uimit la cei doi tineri, care păreau să se cunoască de aproape. Femeia era foarte frumoasă şi, deşi purta veşminte ţărăneşti, acestea nu-i răpeau nimic din farmecul şi gingăşia ei.

Iesta se hotărî repede.

— De cât timp e aici arestata? întrebă el, adresându-se directorului.

— De aproape patru săptămâni.

— Şi de atunci se află şi tovarăşul Ilino în călătorie?

Kolcikev clătină capul în semn de aprobare.

— Aş vrea să vorbesc cu dânsa între patru ochi, tovarăşe Kolcikev, urmă tânărul.

Şi, văzând că directorul şovăie, adaugă răstit:

— Ştii că eşti în mâna mea… Dacă nu-mi împlineşti această cerere, atunci…

— Bine, plec! îl întrerupse celălalt, înfuriat, şi se depărtă, mormăind o înjurătură.

— Irina! Apoi se plecă deasupra mâinilor ei, pe care le sărută îndelung. De ce n-ai dat niciun semn de viaţă? De ce n-ai trimis să mă cheme?

— Nu ştiam nici eu ce să fac, răspunse Irina. M-am dus la locuinţa doamnei Barobleur, unde am fost primită de bătrânul Ipanoff şi soţia lui. Nu apucai, însă, să intru bine înăuntru, când se auziră bătăi în uşă. Erau agenţii Cekei, care m-au arestat şi m-au adus aici.

— Dar, cum e cu putinţă una ca asta? întrebă Iesta, privind-o cu dragoste neţărmurită. După câte ştiu, erai sub ocrotirea contesei?

— Ei, Iesta, e o poveste lungă, pe care ţi-o voi istorisi mai

târziu. Acum, însă, te-aş ruga să-mi înlesneşti întrevedere cu comisarul Ilino. E vorba de o chestiune foarte însemnată. Dacă Boris Verodin o mort, cel puţin…

— Nu, Irina, Boris nu e mort! o întrerupse tânărul.

Arestata îl privi cu ochii holbaţi. Era cu putinţă, oare? Nu-i spusese Sonia că Boris Verodin nu se mai află în viaţă?

— Nu e mort? exclamă Irina, plină de bucurie.

— Nu, draga mea! răspunse Iesta îndurerat, căci îşi dădea prea bine seama că tânăra fată mai ţinea la fratele ei vitreg. Nu ştiu nici eu cum s-au petrecut lucrurile, căci am aflat vestea de la Saşa. Bătrâna a primit o telegramă din partea contesei, prin care i se aduce la cunoştinţă că Boris Verodin trăieşte şi e sănătos tun.

— Ah, dumnezeule, cum să-ţi mulţumesc pentru mărinimia Ta? murmură Irina, ridicând ochii spre cer.

Apoi, cuprinse mâinile tânărului şi urmă:

— Ştii, prietene, toate se mai pot întoarce în bine! Închipuie-ţi, am aflat unde se află aurul dispărut… am şi dovezile asupra nevinovăţiei lui Boris Verodin… de aceea voiam să vorbesc cu Ilino… lucrez în numele Soniei Petrovici, pe care Dumnezeu a pedepsit-o aspru cu prilejul focului de la mănăstire.

Iesta vru să-i pună câteva întrebări, dar se răzgândi. Suferea că nu putea s-o pună imediat în libertate, însă nu-i era îngăduit să treacă peste regulile stabilite. Ce-i drept, nu se adusese Irinei vreo învinuire precisă, totuşi sărmana trebuia să rămână arestată până ce avea să se dovedească nevinovăţia ei.

Era şi dânsa una din numeroasele victime ale Cekei, sortite să lâncezească în temniţă ani de-a rândul, până ce, într-o bună zi, mureau acolo sau îşi recăpătau libertatea prin cine ştie ce întâmplare fericită.

Aşadar, Iesta se văzu nevoit să plece singur, după ce-i făgădui că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să fie eliberată din închisoare. În acelaşi timp, porunci directorului să poarte de grija arestatei, care trebuia tratată cu cât mai multă blândeţe.

Apoi Iesta porni în grabă spre casă. Prietenul său, care tocmai îşi făcuse şi el apariţia, află cele întâmplate în temniţă. La început se îngrozi, auzind că tânăra fată fusese arestată. După aceea, însă, o mare bucurie, puse stăpânire pe el, aflând că ea cunoştea locul unde hoţii ascunseseră comoara.

Cei doi prieteni luară hotărârea să vorbească cu Ilino cât mai repede cu putinţă. În acest scop, Iesta voia să se pună în legătură telefonică cu Moscova, de unde putea să afle unde era Ilino în timpul acela. Apoi Urez avea să plece într-acolo, căci era, doar vorba de o chestiune foarte însemnată.

Peste un ceas, Iesta dădu buzna în încăperea în care îl aştepta prietenul său.

— Avem mare noroc, dragul meu! strigă tânărul revoluţionar. Ilino s-a înapoiat ieri la Moscova, după o lipsă de patru săptămâni. Mâine trebuie neapărat să pleci într-acolo şi…

— Mâine? îl întrerupse Urez. Nu, dragul meu, plec chiar astăzi, căci cine ştie ce însemnătate poate avea o zi! Dacă Ilino nu mă însoţeşte numaidecât încoace, atunci am să-i cer cel puţin un mandat pentru punerea în libertate a Irinei.

Iesta începu să măsoare încăperea cu paşi mari. După cât se părea era înţeles numai pe jumătate cu propunerea prietenului său. În cele din urmă, se opri înaintea acestuia, răsuflând din greu.

— Ştii ce, Urez? Aş avea o propunere şi mai bună… Mă duc la preşedintele Cekei, îi spun despre ce e vorba şi cer ca Irina să fie transportată la Moscova sub pază severă. În chipul acesta nu pierdem vremea în zadar şi, afară de asta, Ilino e pus la curent cu cele întâmplate.

— Da, aşa e, încuviinţă agitatorul.

Fără să mai stea la gânduri, tânărul se duse la preşedintele Cekei, un om de înţeles, care îl cunoştea pe Iesta şi ştia că poate pune temei pe vorbele sale.

După două ceasuri, Irina, însoţită de doi agenţi ai Cekei şi de agitatorul Urez, ajunseră la gară, unde luară trenul spre Moscova.

280. Nădejdii spulberate.

Inima Nataşei zvâcnea cu putere, când ajunse înaintea vilei, în care locuia mama lui Kurt von Tollwitz. Să intre, oare? Nu cuteza nici măcar să bată în uşă. Dar, atunci, încotro să-şi îndrepte paşii? Era doar fără adăpost şi nici nu ştia unde se afla soţul ei. Toate sforţările făcute pentru a-şi aminti adresa bancherului londonez rămaseră zadarnice. Aşadar, n-avea altceva de făcut decât sa primească ospitalitatea pe care i-o oferea tânărul diplomat.

Ea bătu în uşă, şi după câteva clipe o fereastră se deschise deasupra ei. Nataşa privi în sus. Capul unei femei bătrâne se ivi din frunzişul care înconjura fereastra.

— Dumneavoastră sunteţi doamna von Tollwitz? întrebă Nataşa, cu glas tremurător.

— Da, copila mea, răspunse bătrâna. Vii din partea fiului meu?

— Da, doamnă.

Fereastra se închise şi, peste puţin timp, prinţesa păşi într-un coridor curat, acoperit de covoare. La capătul acestuia era o uşă deschisă, prin care se vedea o grădină minunată. Două şiruri de trandafiri mărgineau o alee ce ducea la un chioşc îmbrăcat în verdeaţă.

După ce-şi lăsă valiza în coridor, prinţesa fu condusă într-o încăpere de la parterul casei, unde bătrâna o privi îndelung. Fiul ei îi scrisese că această fată însemna toată fericirea lui, însă mai făcuse şi câteva destăinuiri care o îngrijorau pe bătrâna femeie. În orice caz, nu-şi închipuise că aleasa fiului ei era atât de frumoasă.

La un moment dat, Nataşa, se simţi îmbrăţişată şi sărutată pe frunte.

— Îţi doresc să le simţi bine aici, copila mea! zise doamna von Tollwitz.

— Vă mulţumesc din toată inima pentru bunăvoinţă! răspunse prinţesa, înduioşată.

După câtva timp, se afla în odaia unde urma să locuiască de acum încolo. Era o încăpere luminoasă, mobilată cu mult

gust, deşi simplă.

Nataşa simţi că aici îşi va găsi liniştea atât de mult dorită. În acelaşi timp, însă, era foarte îndurerată, gândindu-se la dezamăgirea pe care avea s-o pricinuiască acestor oameni cumsecade, care erau atât de binevoitori cu dânsa.

Nu fusese, oare, o greşeală din partea ei, că refuzase propunerea artistei de cinematograf? În acest caz, Kurt de Tollwitz n-ar mai fi văzut-o niciodată şi, încetul cu încetul, ar fi izbutit să-şi înăbuşe patima care se aprinsese în inima lui. Şi ce avea să spună, oare, bătrâna lui mamă, când va vedea, într-o bună zi, că musafirul lor s-a făcut nevăzut?

După o chibzuială îndelungată, Nataşa luase hotărârea să-şi păstreze numele dat de doctorul Barickin. Aşadar, pentru bătrâna văduvă ea mai era încă Lydia Barickin, ceea ce avea să-i folosească mai târziu, pentru a i se pierde urma.

Prinţesa băgă de seamă, plină de îngrijorare, că buna femeie se ataşa tot mai mult de dânsa. Şi, într-adevăr, doamna von Tollwitz era încântată de logodnica fiului ei – căci astfel numea Kurt pe Nataşa în scrisorile sale. Faptul că izbutise, în sfârşit, să găsească ceea ce căutase atâta vreme, umplea de bucurie pe iubitoarea mamă.

Da, această fată frumoasă era plină de însuşiri alese şi tânărul avea să fie fericit, alături de dânsa. Cu toate astea, bătrâna observa că ceva o apăsa pe inimă, căci uneori Nataşa rămânea cu privirile aţintite în gol, şi atunci nu-şi dădea seama ce se petrece în jurul ei.

Într-o zi, cele două femei se aflau în chioşc. Văduva citea cu glas tare, o carte, în timp ce Nataşa era ocupată cu un lucru de mână.

Gândurile începură să se ţească iarăşi în mintea prinţesei, care îşi puse mâinile în poală şi-şi aţinti privirile în zare, căutând parcă ţărmul minunat ai Volgăi, unde, burlakii trăgeau corăbiile grele în ritmul cântecelor monotone. Deodată, fără să-şi dea seama, îngână melodia duioasă a Volgăi.

Văduva rămase surprinsă. Ce însemna asta? Până acum n-o auzise încă niciodată cântând. Se gândea la patria ei?

Nataşa intonă cântecul până la sfârşit. Apoi privi atât de speriată în jurul ei, încât bătrâna o întrebă, cuprinsă de nelinişte:

— Lydia… Copila mea ce-i cu dumneata?

Abia acum îşi veni în fire prinţesa.

— Linişteşte-te, copila mea… totul se va întoarce în bine! urmă văduva, cu blândeţe.

Nataşa izbucni în plâns şi-şi rezemă capul de pieptul bunei femei. Se simţea atât de singură pe lume! Iubitul se afla departe de dânsa, dar îl văzu cu ochii minţii în toată frumuseţea lui. Da, numai lângă el era linişte şi pace, numai lângă el putea să găsească dragostea adevărată.

Înainte cu câteva clipe i se păruse că vede trupul neînsufleţit al tatălui ei, recunoscuse castelul lor cuprins de flăcări, sus, pe colina de la ţărmul Volgăi, se văzuse pe ea însăşi, alături de Saşa, alergând deznădăjduită pe acoperiş şi strigând după ajutor… Iar jos, la poalele colinei, ţopăiau revoluţionarii, cu chipurile schimonosite de bucuria diabolică.. Atunci, se ivise el, iubitul, care le salvase de la o moarte sigură.

— Boris… scumpul meu Boris! murmură ea, cu glas sfâşietor, în timp ce văduva îi mângâia părul minunat.

Bătrâna tresări. Ce nume rostise frumoasa fată? Încreţi fruntea şi, deodată, îşi dădu seama că Lydia nu întrebase niciodată de Kurt sau ceva cu privire la el.

Pentru ca să pătrundă misterul de care era învăluită tânăra prinţesă, doamna von Tollwitz luă hotărârea ca în zilele următoare s-o supravegheze cu multă luare-aminte.

Înainte de toate, nu ştia nici măcar din ce parte a Rusiei era dânsa. Nu încăpea, însă, nicio îndoială vă primise o creştere foarte aleasă.

Chiar a doua zi, bătrâna porni cu băgare de seamă spre ţinta propusă.

— Mai cântă ceva, copila mea! zise ea, cu glas rugător. Ai doar cu voce atât de frumoasă.

Nataşa se făcu roşie şi rămase încurcată. Totuşi, nu se lăsă rugată de două ori, ci cântă iarăşi melodia luntraşilor de pe

Volga. Văduva privea înaintea ei, dusă pe gânduri. Unde mai auzise acest cântec monoton?

Deodată se făcu lumină în mintea ei. Înainte cu puţin timp fusese la un concert dat de cazacii de la Don, care cântaseră această arie duioasă.

— Eşti din gubernia Volgăi? întrebă ea, adresându-se Nataşei, când aceasta sfârşise.

Tânăra zâmbi şi, uitând unde se află, răspunse, cu ochii scânteind de fericire:

— Da, am crescut pe ţărmul Volgăi… Locuiam într-un castel minunat, împreună cu tatăl meu, care era prinţ… Apoi, izbucni revoluţia… Ne luă totul, părintele meu fu ucis de revoluţionari, iar eu…

Privi neliniştită la bătrâna femeie, tare scosese un ţipăt uşor. Apoi, îşi trecu mâna peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile, fără să izbutească însă să scoată vreo vorbă.

Văduva părea foarte îngrijorată. Nu cumva avea de-a face cu o femeie bolnavă de nervi? Fiul ei îi scrisese, doar, că tânăra era fiica unui medic. Iar acum ea susţinea că tatăl ei fusese prinţ.

În acea clipă, Nataşa se ridică şi porni spre casă.

— Hm, ar putea foarte bine să fie fiica unui prinţ, căci e nespus de frumoasă şi distinsă! murmură văduva, urmărind-o cu privirile.

Nataşa nu se mai arătă în ziua aceea, ci rămase în odaia ei, plângând necontenit. Inima îi spunea că în curând va fi nevoită să părăsească locuinţa mamei lui Kurt, căci aceasta devenise neîncrezătoare.

Între timp, însă, bătrâna văduvă trimise o scrisoare adresată lui Lotar Wengeler, cerându-i lămuriri asupra ciudatei purtări a musafirului ei.

După trei zile sosi şi răspunsul. Prietenul lui Kurt îi destăinuia eroarea în care plutea fiul ei, însă adăuga că tânăra n-avea nici cea mai mică vină, că bietul îndrăgostit îşi pusese în cap că Lydia era logodnica lui, deşi nimic nu-l îndrituia să creadă asta.

Văduva rămase pe gânduri. Se simţea nespus de îndurerată, căci ştia prea bine că fiul ei va încerca o groaznică dezamăgire, totuşi, nu putea să facă nimic pentru a-i alunga durerile pe care i le hărăzise soarta.

A doua zi dimineaţă, hotărârea Nataşei de a părăsi locuinţa bătrânei, prinse şi mai mult rădăcini în mintea ei.

Văduva o rugase să se ducă după cumpărături şi, când se înapoie acasă, după o lipsă de vreo două ceasuri, află că un poliţist fusese pe acolo, cerând să vadă actele străinei.

La auzul acestei veşti, spaima Nataşei fu atât de mare, încât tot sângele îi dispăru din obraji.

Văduva clătină capul, îngrijorată.

— Dar de unde ştie poliţia că sunt aici? bâigui prinţesa.

— Toţi străinii care se stabilesc în Germania trebuie să dea de ştire poliţiei, răspunse bătrâna. Fireşte că am fost nevoită să vorbesc şi de dumneata, însă de obicei oamenii care vin din străinătate, sau chiar din alte oraşe ale Germaniei, trebuie să se prezinte personal la poliţie.

În cele din urmă, se înţeleseră ca bătrâna s-o însoţească a doua zi la comisariat. Apoi, Nataşa se retrase în odaia ei.

Da, trebuia neapărat să plece chiar în aceeaşi zi! Luând această hotărâre, începu să-şi facă pregătirile de drum. Vârî cele câteva lucruşoare în valiza ei, punându-şi în gând să se strecoare din casă, după asfinţitul soarelui. Nu ştia încotro să-şi îndrepte paşii, însă un lucru era neîndoielnic: nu mai putea rămâne în această casă.

Când începu să se însereze, Nataşa privi în grădină, unde o văzu pe bătrâna văduvă ocupată să taie ramurile uscate ale trandafirilor şi să cureţe brazdele de buruieni.

Prinţesa scrise câteva rânduri, prin care îşi cerea iertare pentru fuga ei, apoi părăsi casa, cu paşi grăbiţi.

Abia când coti într-o stradă lăturalnică, un suspin de uşurare scăpă din pieptul ei.

Singură, fără niciun ajutor, era sortită să rătăcească în marele oraş, neştiind nici măcar unde avea să-şi culce capul în acea noapte.

281. Duşmanii lui Jonny Walker

În apropierea Palatului de Justiţie din Paris se afla magazinul unuia din cei mai mari bijutieri ai Franţei, François Chevalier, a cărui fiică izbutise să cucerească inima lui Reginald Lincoln. După cum am amintit, tânărul aviator întâlnise la Nisa o fată care îl vrăjise, dând naştere unui simţământ necunoscut încă curajosului englez. Pe plaja însorită a Nisei se ţesuse odinioară povestea de dragoste, pe care Dumnezeu şi oamenii urmau s-o pecetluiască în curând, cel puţin aşa hotărâseră cei doi iubiţi.

Din păcate, însă, dorinţa lor avea să se împlinească mai târziu decât îşi închipuiau ei.

Într-una din zile, un bărbat bine îmbrăcat trecu pe dinaintea magazinului de bijuterii „Chevalier" şi, ajungând în colţul străzii, se urcă într-o maşină de piaţă.

Un observator fin ar fi băgat de seamă numaidecât că mersul elastic al necunoscutului nu se potrivea defel cu barba lui albă ca zăpada. Dar cine să ia în seamă acest fapt, fără să aibă vreun motiv deosebit?

După câtva timp, necunoscutul coborî din maşină, plăti şoferului, apoi făcu pe jos o bucată de drum şi dispăru într-o casă veche de pe malul Senei.

Era o clădire cu un singur etaj. Din stradă se întra într-o încăpere pardosită cu scânduri, în care se vedeau tot felul de dulapuri vechi, care ar fi stârnit admiraţia oricărui anticar. O scară îngustă, mărginită de o balustradă frumos sculptată, ducea spre etaj.

După ce ajunse la capătul scării, bătrânul se plecă peste balustradă, îşi trecu mâna prin barba-i albă cu zăpada şi, deodată, un bărbat tânăr, bine făcut, fără barbă, fireşte, stătea înaintea unei oglinzi în care se privea cu luare-aminte. Părând mulţumit de înfăţişarea lui, necunoscutul bătu într-un chip anumit la una din cele trei uşi, care se deschise repede. O tânără se ivi în întâmpinarea noului sosit. Era o fată cu ochi negri, inteligenţi, care, după cât se părea, puteau să privească fără îndurare. Picioarele, frumos formate, dispăreau

într-o pereche de pantofi de lac, cu tocuri înalte, iar rochia le acoperea până la genunchi.

— Eşti singură, Luisa? întrebă necunoscutul. Piotr şi ceilalţi n-au venit încă?

— Nu, n-au venit, răspunse fata. Dar ia spune, a izbutit lovitura, Pavel?

— Cred că da... Numai să nu fi făcut Piotr vreo prostie. Altminteri, perla e a noastră.. Ei, dar ştii că lipsa lor mă pune pe gânduri? Ar fi trebuit să fie demult aici... Ia vezi cine e, Luisa?

Tânăra fată alergă la uşă, căci se auziseră câteva bătăi. Un bărbat, care semăna leit cu cel dintâi, îşi făcu apariţia în încăpere.

— Ei, unde e perla, Piotr? îl întrebă Pavel, care fusese travestit în bătrân.

— Iat-o.

Pavel luă cu înfrigurare o cutioară de piele, pe care i-o întinsese noul sosit. O apăsare pe buton şi capacul sări în sus, lăsând să se vadă o perlă minunată, care avea o strălucire de-ţi lua ochii.

Luisa se apropie şi ea de cei doi bărbaţi şi rămase cu privirile aţintite la preţiosul giuvaier.

— Ferice de acela care stăpâneşte comoara asta! murmură ea, plină de admiraţie.

— Hai, nu fi necăjită, ai să capeţi şi tu ceva.

Zicând aceasta, Pavel scoase din buzunar un pandantiv minunat, încrustat cu briliante, şi-l întinse fetei, care scoase o exclamaţie de uimire.

În timp ce Luisa alergă în faţa oglinzii ca să vadă ce efect făcea podoaba pe gâtul ei alb, cei doi bărbaţi se priviră ţintă în ochi, fără să scoată un cuvânt.

— Asta e ultima noastră lovitură, Piotr! zise Pavel care abia izbutea să-şi ascundă tulburarea ce-l cuprinsese.

— Da, aşa sper şi eu! răspunse celălalt.

— Eu, unul, m-am săturat... Şi, afară de asta, am aflat că ticălosul ăla de detectiv, Jonny Walker, se aţine iarăşi prin Paris... Cred că n-ai vrea să cazi iarăşi în ghearele lui, aşa

cum s-a întâmplat în urmă cu câţiva ani.

— Nu, fireşte că n-aş vrea… totuşi, nu putem lăsa lucrurile baltă, tocmai acum după ce am izbutit să punem mâna pe comoara asta.

— Nu, fireşte că nu… trebuie s-o vindem, apoi…

Ochii lui Pavel se îndreptară spre unul din pereţii încăperii pe care erau atârnate câteva hărţi vechi.

— Aşadar, după cum ne-am înţeles, pleci prin Canalul de Suez, nu e aşa? urmă el.

— Da, Pavel.

— Eu am de gând să dau întâi o raită pe la Londra, căci vreau să plasez acolo un ceas de buzunar pe care l-am luat cu mine înainte de a mă face nevăzut. N-am încotro, e un prost obicei de-al meu…

— Cu obiceiuri de-astea ai să ne mai vâri în vreo încurcătură, dragă frate.

— Întocmai ca tine, cu aventurile tale de dragoste!

— N-ai decât să spui ce vrei, dar o viaţă fără femei, aşa cum duci tu, n-ar fi deloc pe placul meu. Eu unul, aş fi fost bucuros să pot rămâne aici, ca să pun mâna pe a doua perlă a bijutierului…

— A doua perlă?

— Da, fiica lui.

— Ai înnebunit, Piotr?

— Defel! În orice caz, aş fi preferat să am în stăpânirea mea perla vie decât pe cea moartă, de colo, din cutie.

— Zău, tu eşti în stare să scoţi din fire pe oamenii cei mai liniştiţi. Auzi, tocmai fiica bijutierului!… Şi când şi-a pus ochii pe dânsa? Acum, când Jonny Walker e în acelaşi oraş… Dar ia să lăsăm asta, căci vino cineva şi nu-i nevoie… Luisa, parcă a bătut cineva în uşă? se adresă el fetei.

Aceasta ascunse repede pandantivul primit în dar, apoi alergă la uşă, pe care o deschise. Trei indivizi intrară înăuntru şi unul din ei încercă s-o ciupească de obraz pe tânăra fată, care îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Ei, Jasper, ce se aude? întrebă unul dintre cei doi bărbaţi care se aflau în încăpere.

— Totul e în ordine, domnule Pavel.

— Şi cum s-au desfăşurat lucrurile?

— Nu prea am multe de spus... Stăteam pe trotuar, peste drum de magazinul bijutierului. La un moment dat, toţi cei care se aflau în prăvălie se năpustiră afară... un bătrân, încă foarte iute de picior, se ivi tocmai în coadă. Poliţistul însărcinat cu paza magazinului alergă la cel mai apropiat post telefonic, de unde chemă pompierii. Mulţimea se adună în faţa locului, apoi se iviră poliţiştii şi pompierii... Auzind că se făptuise un furt de o îndrăzneală nemaipomenită, socotii de datoria mea să mă fac nevăzut şi să vin încoace... Asta e tot, domnule Pavel.

— Hm, destul de puţin, dragul meu... totuşi, îmi dau seama că lucrurile s-au desfăşurat întocmai aşa cum socotisem noi... Ei, ce-i cu tine, Piotr? se adresă el tovarăşului său.

Piotr, care, după obiceiul lui măsura încăperea cu paşi mari, se apropiase de una din ferestre, dar în clipa următoare se întoarse spre ceilalţi, scoţând o exclamaţie de uimire.

— Doi poliţişti se îndreaptă încoace! murmură el. Ce-or fi căutând aici?

Peste câteva clipe nu mai rămăsese în încăpere decât Luisa, care aştepta în linişte desfăşurarea evenimentelor. Paşi grei răsunară pe trepte... în sfârşit, ajunseră la capătul lor...

— Ce-or fi vrând copoii ăştia blestemaţi? murmură fata. Nu cumva sunt pe urmele hoţilor?

O bătaie puternică se auzi în uşa grea, de stejar.

— Intră! strigă Luisa.

Uşa se deschise încetişor şi un cap bărbătesc se ivi în deschizătura ei.

— Ne daţi voie, domnişoară?

— Mă rog!!

Doi poliţişti îşi făcură apariţia în odaie. Tânăra îi privi cu o nepăsare atât de bine jucată, încât nu trădă nimic din tulburarea ce-i pricinuise vizita celor doi musafiri nepoftiţi.

— Domnişoară, suntem în căutarea unui oarecare Wenzel Patcinski, despre care ni s-a spus că locuieşte aici, zise unul din poliţişti.

— A plecat de ieri, domnii mei, răspunse fata.
— A plecat? Nu cumva ştiţi unde?
— Nu, l-am alungat din casă, fiindcă a fost obraznic.
— Un polonez cam înflăcărat, ştim noi, domnişoară…
— Dar ce a făcut?
— Ia, o mică crimă… Aşadar, nu ştiţi unde se află?
— Nu, domnilor… şi nici n-aş vrea să-l mai văd în ochi.
— În cazul ăsta, trebuie să ne îndreptăm cercetările în altă parte.
Cei doi poliţişti salutară milităreşte şi părăsiră încăperea.
Tânăra trase cu urechea, auzi uşa închizându-se, apoi alergă afară, spre a se încredinţa dacă cei din casă plecaseră cu adevărat.
Da, câmpul era liber!
Luisa se odihni câteva clipe, pentru a-şi veni în fire, apoi sări de la locul ei şi apăsă pe un buton, care era ascuns cu dibăcie într-unul din pereţii odăii. Se auzi un zgomot ciudat, uşa unui dulap mare sări în lături şi un val de aer pătrunse în încăpere, odată cu cei cinci bărbaţi, care fuseseră acolo înainte.
— Ce-a fost Luisa? întrebă Pavel. N-am auzit toată convorbirea voastră.
— Hm, poliţia e în căutarea unui oarecare Wenzel Patcinski, care a înfăptuit o crimă, atâta tot!
— Atâta tot? făcu Pavel. Nu e destul, oare, de vreme ce avem cu toţii motive să ne ţinem cât mai departe de copoii ăştia blestemaţi?
— Bine, dar eu n-am nicio vină în toată chestia asta, se apără Wenzel. Vă jur pe Sfânta Fecioară…
— Ia nu amesteca aici lucrurile sfinte! se răsti Pavel. Mai bine spune despre ce e vorba.
— În orice caz, sper că-mi daţi voie să mă apăr, nu e aşa?
— Ia ascultă, omule, tu, ca fost neolog, ar trebui să fii mai prevăzător cu jurămintele. Desigur că iarăşi te-ai folosit înainte de vreme de puterea ta seducătoare…
— Lasă ironiile, Pavel! Cred că aţi citit cu toţii în ziare despre răpirea făptuită cu prilejul concursului de baloane?

Răpitorul am fost eu, însă vă jur că nici nu mă gândeam măcar, să curm viaţa nenorocitului ăla… Luisa e martoră că…

— Nu mă lua martoră pe mine! se răsti fata. Acum totul s-a sfârşit între noi!

Un fulger de mânie ţâşni din ochii ei spre frumosul polonez.

— Eu unul, habar n-am de toată chestia asta, interveni Pavel. În ultimele zile n-am avut timp să citesc gazetele, căci eram absorbit de pregătirile pentru întreprinderea noastră. Aşadar, nu mai sta la gânduri şi istoriseşte cum s-au petrecut lucrurile.

— Ştii, aveam o mică socoteală cu primarul din Versailles, ceea ce, m-a hotărât să pun până pe frumoasa lui fiică, Lisette – urmă polonezul.

— Iarăşi blestematele astea aventuri de dragoste?

— Asta nu te priveşte pe tine, Pavel! Din partea mea n-ai decât să duci o viaţă de pustnic, dacă aşa îţi place. Eu, însă, – şi desigur că Piotr o să-mi dea dreptate…

— Lasă-l în pace pe fratele meu! Spune mai departe!

— Fie, dacă ţii cu tot dinadinsul… Aşadar, izbutii s-o înduplec pe frumoasa Lisette să mă urmeze… cred că scumpa mea Luisa n-o să se supere defel că am uitat-o…

În acea clipă, tânăra se năpusti ca o panteră la polonez – o dâră roşie, arătă locul unde unghiile ei ascuţite se înfipseseră în carnea lui.

Ceilalţi bărbaţi săriră să-i despartă şi numai cu mare greutate izbutiră să-l scape pe Wenzel din mâinile furioasei femei, care se îndreptă spre masă, abia ţinându-se pe picioare.

Răsuflând din greu, cu gulerul rupt şi ochii injectaţi de sânge, polonezul o urmări cu priviri pline de ură.

— Lasă că-ţi plătesc eu asta! Scrâşni el, întorcându-se şi pornind spre uşă.

Un obiect sclipitor zbură prin încăpere. Wenzel lăsă mâna de pe clanţă, apoi se prăbuşi la pământ într-un lac de sânge.

— Bravo, Luisa! Straşnică lovitură! strigă Pavel, izbucnind într-un hohot de râs.

Cu trupul aplecat înainte şi mâinile încleştate de speteaza

unui scaun, Luisa urmări mişcările celorlalţi bărbaţi, care se ocupau de rănit.

— Wenzel Patcinski a plecat din lumea celor vii! zise Piotr, deodată, aruncând pe masă cuţitul plin de sânge.

— Luaţi-l de aici… E vina lui! Murmură Pavel.

Iarăşi se auzi ciudatul zgomot, curentul de aer rece pătrunse din nou în odaie, şi cadavrul fu scos pe uşa tăinuită.

După câteva minute, Piotr şi Pavel stăteau de vorbă liniştiţi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— A sosit vremea, dragul meu! zise cel de al doilea. Marsilia… Cairo… Bombay… ai un drum lung înaintea ta.

— Aşa e, Pavel! La revedere!

O strângere de mână şi cei doi bărbaţi se despărţiră.

Niciunul din ei nu bănuia, însă, că în curând aveau să dea ochi cu duşmanul lor de moarte, Jonny Walker, care îi urmărise cu îndârjire înainte cu câţiva ani, până ce le pierduse urma.

Dispariţia ciudată a Nataşei, bănuiala americanului şi convorbirea avută ceva mai târziu cu prefectul Meline, dădură însă ghes detectivului să-şi îndrepte luarea-aminte spre cei doi fraţi Rodzof, care părăsiră acum casa veche de pe malul Senei, unde tovarăşul lor Wenzel Patcinski îşi găsise sfârşitul, răpus de mâna unei femei.

A doua zi, apăru în „Echo de Paris” următorul reportaj:

„O nouă crimă învăluită în mister

Azi dimineaţă a fost pescuit din Sena cadavrul unui bărbat, care a fost ucis în împrejurări necunoscute până acum. O lovitură de pumnal dată cu o putere uimitoare, a străpuns inima nenorocitului pricinuindu-i moartea imediat.

Victima are o înălţime de un metru şaptezeci, pare în vârstă de vreo treizeci de ani şi trăsăturile feţei sunt foarte distinse. Părul negru, ochi cenuşii. După îmbrăcăminte, pare să fie vorba de un om din societatea bună. Asupra mortului nu s-a găsit niciun act sau obiect de preţ, ceea ce lasă să se întrevadă că motivul crimei ar putea fi jaful.

Toţi aceia care sunt în măsură să dea lămuriri asupra

victimei sau ucigaşilor, sunt rugaţi să se prezinte la prefectura poliţiei, sau la orice comisariat”.

282. Pe urmele hoţilor perlei

După cum ştim, Reginald Lincoln se îndrăgostise la Nisa de fiica unui mare bijutier parizian. Acest bijutier nu era nimeni altul decât François Chevalier, victima furtului preţioasei perle.

A doua zi după răpirea lui Boris Verodin, tânărul englez plecă cu avionul la Paris, căci era hotărât să vorbească cu tatăl iubitei sale, căruia voia să-i ceară mâna lui Grace – acesta era numele fetei, care îi cucerise inima. Fata plecase înainte cu câteva zile, după ce se înţeleseseră să se întâlnească în hotelul „La Tremoille”, unde avea să tragă Reginald.

Într-o după-amiază acesta din urmă, se afla în odaia lui din elegantul hotel, unde începuse să-şi despacheteze lucrurile, când tânăra fată dădu buzna înăuntru, palidă ca un cadavru.

— Grace, ce s-a întâmplat? întrebă Reginald, cuprins de nelinişte.

— Dragul meu, trebuie neapărat să-mi vii în ajutor! murmură fiica bijutierului. Tata a suferit o mare lovitură… Înainte cu câteva ceasuri ni s-a furat o perlă în valoare de cinci milioane de franci, care ne-a fost încredinţată spre vânzare. Dacă peste trei luni nu înapoiem perla, tata va avea o pierdere de un milion de franci.

— Cum, perla n-a fost asigurată?

— Ba da, însă în caz de pierdere, tata suportă a cincea parte din valoarea ei.

— Hm, chestia o cam neplăcută! Cu toate astea bănuiesc că situaţia financiară a firmei „Chevalier” nu va câtuşi de puţin zdruncinată în urma acestei pierderi. Şi-apoi, ştii doar că sunt bogat, dacă din pricina acestei întâmplări neprevăzute, tatăl tău s-ar afla în oarecare încurcături băneşti, sunt gata să…

— Nu, nu, nici nu poate fi vorba de asta! îl întrerupse fiica

bijutierului. Ascultă-mă, Reginald, am venit încoace ca să te rog să-mi dai o mână de ajutor la prinderea hoţului, căci dacă nu mă înşel ştiu cine e acesta.

— Şi anume, cine?

— Iată fotografia lui.

— Cum, domnul acesta cu racheta de tenis?

— Da, un polonez foarte bogat, Stanislaw Lubinski, cu care tatăl meu a făcut cunoştinţă la hipodrom şi l-a introdus în familia noastră. De altminteri, un om foarte simpatic…

— Şi cum ai ajuns la bănuiala că el e hoţul?

— N-aş vrea să-ţi vorbesc despre asta, dragă Reginald.

— Bine, dar nu pot porni în urmărirea unui om, fără să ştiu ce motive te îndrituiesc să-l bănuieşti că a furat perla.

— Ascultă-mă, omul acesta mi-a cerut mâna.

— Cum, a îndrăznit să-ţi facă o propunere de căsătorie? exclamă Reginald, furios.

— Da.

— Şi tatăl tău ştie despre asta?

— Nu, nu ştie nimic. De altminteri, l-am refuzat cu hotărâre.

— Şi de ce l-ai refuzat?

— Pentru că te iubesc pe tine…

— Scumpa mea Grace, dacă ai şti ce fericit sunt! murmură tânărul, cu ochii scânteietori.

— Aşadar după cum ţi-am spus, bănuiesc că acest Lubinski e hoţul perlei, urmă fata. Într-o bună zi, mi-a mărturisit dragostea lui, adăugând: „Domnişoară, tatăl dumitale are două perle: una în magazin, iar a doua acasă… Fii soţia mea, pentru ca să salvezi cealaltă perlă”.

— Ticălosul! scrâşni Reginald. Şi ce a mai spus?

— Să plec cu el prin Suez spre Hong Kong.

— Şi acum a plecat singur?

— Da, am fost la hotelul în care locuia de câteva săptămâni şi mi s-a spus că a plecat cu avionul spre sudul Franţei. Înainte de plecare a mai avut neruşinarea să treacă pe la tatăl meu pentru a-l mângâia de furtul perlei.

— Când a fost asta?

— Acum vreo două ceasuri.

— Dar nu ţi-e teamă să porneşti în urmărirea unui om atât de primejdios?

— Nu, atâta vreme cât sunt lângă tine, nu mi-e teamă de nimeni.

— Cât timp îţi trebuie ca să te pregăteşti de drum?

— Sunt gata! Valiza mea cu lucrurile trebuincioase am lăsat-o jos, la portar.

— Şi părinţii tăi nu se împotrivesc?

— N-am vorbit cu ei despre hotărârea mea. Le-am lăsat o scrisoare în care le explic totul.

— Bine, peste jumătate ceas plecăm… Înainte de toate, însă, trebuie să telefonez la aerodrom să mi se pregătească aparatul.

Reginald se puse în legătură cu direcţia aerodromului, unde îşi lăsase aeroplanul şi ceru ca acesta să fie scos din hangar şi verificat dacă motorul e în regulă.

— Aşa, acum trebuie să mai vorbesc şi cu directorul hotelului, se adresă tânărul, din nou, iubitei sale.

— Directorul mă cunoaşte, căci vine adesea pe la noi.

— Zău? Ce-o să se mai mire, văzând că plecăm împreună! Tare aş vrea, însă, să văd mutra hoţului, când o auzi că suntem pe urmele lui!

Peste câteva minute, monsieur Billard, directorul hotelului „La Tremoille”, se afla în faţa celor doi tineri.

— Domnule director, sunt nevoit să plec imediat, zise Reginald. Te rog, însă, să-mi reţii odaia până la înapoierea mea, care cred că nu va întârzia prea mult. Chiria o vei încasa de la sucursala băncii Lincoln, unde am dat dispoziţii în acest sens. Dacă vine ceva poştă pentru mine, te rog s-o păstrezi, căci nu ştiu nici eu unde să mi-o trimiţi… Aşa, acum fă-mi rost de o maşină.

Directorul se înclină foarte politicos, apoi se depărtă.

— Ei drace, abia acum mi-a venit în minte că ticălosul acela trebuie să fi avut un paşaport, de vreme ce voia să părăsească Franţa! urmă Reginald. Asta înseamnă că a fost la Siguranţă ca să-şi ia viza… Ce-ar fi să vorbesc cu Marçillier prietenul meu?

— Marçillier? Dacă nu mă înşel, ăsta e subşeful Siguranţei? întrebă tânăra.

— Da, întocmai. Îl cunosc.

Şi, fără să mai stea la gânduri, se puse în legătură telefonică cu Alfred Marçillier, subşeful Siguranţei, cu care se împrietenise în timpul războiului.

— Aho, Marçillier? Aici Reginald Lincoln… Ascultă-mă, dragul meu, trebuie neapărat să ştiu dacă un oarecare Lubinski… Da, Stanislaw… Ai vorbit tu însuţi cu el? Din pricina numelui, care ţi s-ar părut ciudat… Da, da, minunat, dragul meu… Îţi mulţumesc!

Reginald puse receptorul în furcă şi se adresă iarăşi tinerei fete:

— Avem un noroc orb, draga mea! Polonezul acesta a trezit oarecare bănuieli din pricina numelui său, astfel că a fost nevoit să se prezinte lui Marçillier, care l-a iscodit asupra ţintei călătoriei sale. Datorită acestei întâmplări ştiu că individul se va îmbarca la Marsilia pe bordul vaporului „La Republique”.

Peste douăzeci de minute avionul minunat al lui Reginald Lincoln plutea deasupra Parisului, îndreptându-se spre Sudul Franţei.

În aceeaşi noapte, pe la orele zece, cei doi tineri traseră la unul din cele mai elegante hoteluri din Marsilia. Prima lor grijă fu să ceară informaţii asupra plecării vaporului „La Republique”.

Din fericire, acesta sosea în port abia a doua zi dimineaţa, urmând să ridice ancora la ora cinci după-amiază. Aşadar, aveau răgaz să se odihnească în noaptea aceea.

Într-adevăr, cerură să li se dea două odăi alăturate şi, după ce flecăriră câtăva vreme, se duseră amândoi la culcare.

A doua zi, Reginald şi însoţitoarea lui îşi făcură apariţia în biroul marii societăţi de navigaţie căreia îi aparţinea vasul „La Republique”.

— Cu ce vă putem servi, mă rog? îi întâmpină un funcţionar, înclinându-se cu respect înaintea lor.

— Aş vrea să iau două cabine pe bordul vaporului „La Republique”, răspunse Reginald.

— Clasa întâia?

— Fireşte.

— Numele dumneavoastră?

— Domnişoara Grace Chevalier şi Reginald Lincoln.

— Ţinta călătoriei?

— Deocamdată nu ştim nici noi, căci nu cunoaştem parcursul vasului.

— Prima oprire o face la Alexandria, apoi trece prin canalul de Suez şi străbate Marea Roşie, îndreptându-se spre Shanghai. Dar vă puteţi opri în orice port, de unde să vă urmaţi călătoria cu vasele societăţii „British-India-Steam-Navigation”. Pentru asta nu trebuie decât să atrageţi atenţia căpitanului, care va lua măsurile trebuincioase.

— Bine, atunci iau bilete pentru întregul parcurs, răspunse Reginald. În acelaşi timp, însă, v-aş ruga să daţi dispoziţii băncii cu care lucraţi să mi se înmâneze suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari, pe care îi veţi încasa de la „Banca Lincoln” din Londra… Iată carnetul meu de cecuri, din care reiese că am la această bancă un cont disponibil în sumă de cincizeci de mii de line sterline.

Respectul funcţionarului crescu şi mai mult, când se încredinţă că tânărul avea într-adevăr la „Banca Lincoln” suma amintită.

— Vasul ridică ancora la ora cinci după amiază, urmă el. Vă mai putem fi de folos cu ceva, domnule Lincoln?

— Deocamdată, nu…

— Ei, Reginald! se auzi în acea clipă un glas bărbătesc.

Tânărul se întoarse mirat.

— Knox, căpitanul Knox! exclamă el. Asta-i fenomenal! Ce te aduce aici, dragul meu?

— Aceeaşi întrebare aş putea să ţi-o pun şi eu! răspuns celălalt. Dar… eşti atât de bun să mă prezinţi doamnei?

— Fireşte… iartă-mă că în bucuria revederii am uitat să-mi fac datoria… Scumpa mea Grace, dă-mi voie să-ţi recomand pe unul din foştii mei colegi de şcoală… Căpitanul Knox –

domnişoara Chevalier.

— Încântat, stimată domnişoară! zise prietenul lui Reginald, înclinându-se curtenitor. Îmi daţi voie să vă întreb care vă e ţinta călătoriei?

— Asta nu ştim nici noi, domnule căpitan, răspunse tânăra fată. Deocamdată, Reginald… voiam să spun domnul Lincoln… a luat două cabine pe bordul vasului „La Republique”.

— Hai, Reginald, nu mai sta la gânduri, stărui căpitanul Knox. Încotro plecaţi?

— Ţinta călătoriei noastre atârnă de diferite împrejurări, răspunse tânărul. Totuşi, ţinând seama de anumite lucruri, cred că ne vom opri în India sau China.

— Asta-i minunat, căci vom face călătoria împreună pe bordul vasului „La Republique”! zise căpitanul plin de bucurie.

— Desigur că vrei să vânezi în India ceva lei? făcu, zâmbind, fiul bancherului. Căci trebuie să ştii, scumpa mea Grace, că prietenul meu e unul din cei mai vestiţi vânători de lei… Nu, nu te împotrivi, dragă Knox. În Africa eşti cunoscut ca un cal breaz… Curzon mi-a scris nu demult despre isprăvile tale în continentul negru…

— Vânătoarea de lei trebuie să fie foarte primejdioasă! îşi dădu cu părere Grace.

— Nu chiar atât de primejdioasa cum vă închipuiţi, replică veselul căpitan. La urma urmei, orice om trebuie să aibă o ocupaţie… Cea mai bună dovadă că această ocupaţie nu e atât de primejdioasă, e faptul că am scăpat teafăr pună acum.

— Bine, dar atunci ce te mână în India, dragul meu? întrebă Reginald.

— Maharadjahul Lahore mi-a dat voie să vânez şase tigri pe domeniile sale.

— Ei drace, ştii că eşti om norocos? Şi cine ţi-a înlesnit asta?

— Sir Laurence, viceregele Indiei.

— Hm, dacă ai asemenea legături, nu-i de mirare că ajungi să faci afaceri cu maharadjahul.

— Bine, dragul meu, dar soţia viceregelui e verişoara mea…

— În orice caz, datorită acestui fapt, ne bucurăm de tovărăşia ta… Dar iată, parcă vrea să-ţi vorbească cineva…

Un tânăr indian, îmbrăcat în portul său naţional se apropiase de grupul celor trei persoane.

— Ei, Nemi, ai terminat? întrebă căpitanul Knox, adresându-se indianului.

— Gloanţele pentru puşca cea mare sunt gata peste două ceasuri, Sahib, răspunse acesta.

— Bine, Nemi, aşteaptă-mă la hotel.

Servitorul făcu o plecăciune, cu braţele încrucişate pe piept, după ce-şi aţintise privirile asupra femeii care se afla în tovărăşia stăpânului său.

— Buni servitori indienii ăştia, dragă Knox! murmură Reginald.

— În unele privinţe sunt oameni de nepreţuit! răspunse căpitanul. Flăcăul ăsta aleargă ca o gazdă, se caţără ca o maimuţă şi, ceea ce nu prea se întâlneşte la cei din neamul lui, e foarte curajos.

— Îl ai demult în slujba ta?

— Nu, însă mi l-a dat maiorul Chanell, care l-a adus cu el la Londra. Din pricina climei, care nu-i priia defel, indianul trebuia să se înapoieze în patria lui, astfel că a intrat în slujba mea – fireşte cu încuviinţarea fostului său stăpân. E ciudat, însă, cum ştie să mă slujească… N-am nevoie să-l sun, nici să-l strig, ci mă gândesc doar, „în clipa asta Nemi ar putea să fie aici”, şi n-apuc să-mi sfârşesc bine gândul că Nemi se şi iveşte înaintea mea, cu braţele încrucişate pe piept şi mă întreabă, cu glasul său blând: „Ce porunceşte stăpânul meu?”.

— Cu alte cuvinte, îţi ghiceşte gândurile, domnule căpitan? întrebă Grace, neîncrezătoare.

— Cam aşa ceva, stimată domnişoară. Dacă vreau, de pildă, să-l sun ca să-mi aducă o sticlă de whisky, înainte de a-mi duce gândul la îndeplinire uşa se deschide şi Nemi apare înaintea mea cu sticla dorită. Îmi frământ creierul, căutând

să-mi aduc aminte unde mi-am pus servieta… deodată, Nemi se iveşte lângă mine, cu servieta în mână. Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat, însă, cu puţin timp înainte de plecarea mea. Într-o zi, Nemi îmi adusese poşta şi începu să-mi desfacă scrisorile, după cum îl învăţasem. Când luă în mână ultimul plic, îl văzui şovăind, apoi o umbră de îngrijorare trecu pe chipul său. „Ce-i cu tine, Nemi?” îl întrebai eu. „Tatăl dumneavoastră a murit, Sahib – îmi răspunse el. Dar în scrisoare nu se vorbeşte decât de o boală uşoară.” „Asta înseamnă că mai e în viaţă?” replicai eu. „Nu, Sahib, sufletul bătrânului a zburat la Schiva.” Trimisei numaidecât o telegramă acasă şi, după două ceasuri primii răspunsul, prin care eram înştiinţat că tata murise, într-adevăr, în urma unui atac de apoplexie… Găsiţi vreo explicaţie pentru aceste însuşiri misterioase?

— Ce-i drept, lucrul pare foarte ciudat, dragă Knox, răspunse Reginald. Dar ia spune, nu ţi-e teamă că ai putea avea oarecare neplăceri de pe urma însuşirilor servitorului tău?

— Tot ce se poate, totuşi voi aştepta în linişte pentru a vedea dacă aceste temeri sunt îndreptăţite.

Vaporul „La Republique” ancorase în rada portului la ora hotărâtă. Şalupele uşoare, care făceau legătura cu uscatul, se strecurau anevoie printre numeroasele bărci, care înconjurau vasul. Toţi pasagerii erau pe punte şi urmăreau cu interes agitaţia din jurul lor, căci în asemenea prilejuri chiar şi cei mai voiajaţi oameni aveau ceva nou de văzut.

Reginald Lincoln şi însoţitoarea lui fură printre cei dintâi, care porniră cu barca spre vapor. În clipa când se depărtară de ţărm, un bărbat îi zări şi se dădu înapoi, speriat întrucâtva:

— Ei drace! Frumoasa Grace e aici! Hm, fii cu ochii în patru, tinere, prezenţa ei în port nu e un semn tocmai bun!

Abia ajunsese tânăra pereche pe bordul vasului, că necunoscutul se urcă într-o maşină şi porni spre oraş.

În drum se întâlni cu altă maşină, care se îndrepta spre ţărm şi în care se aflau căpitanul Knox şi servitorul său.

— Ce-i cu tine, Nemi? întrebă prietenul lui Reginald, adresându-se indianului, care tresărise puternic la vederea necunoscutului din cealaltă maşină.

Servitorul făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să sară din automobil. Se răzgândi, însă, căci maşina cotise în altă stradă.

— Nemi a văzut o fantomă, Sahib! răspunse indianul.

— O fantomă ziua-n amiaza mare? făcu Knox, mirat.

— Da, Sahib, fantoma unui om, care a făcut mult rău surorii mele.

— Nu cumva te-ai înşelat!

— Nu, Sahib, Nemi nu se înşală niciodată!

Mai erau câteva minute până la plecarea vaporului. Sirenele vuiau prelung, dând de veste pasagerilor întârziaţi că nu mai aveau vreme de pierdut. Amurgul învăluia oraşul într-o lumină opacă, în care felinarele din port se vedeau sclipind ici-colo. Nenumărate becuri electrice se aprinseră pe bordul vasului, iar razele unui reflector dănţuiau zglobiu peste cele câteva şalupe, care se apropiau de vas, aducând ultimii călători. Cel din urmă se urcă pe bord un bărbat îmbrăcat într-un costum tropical.

Sunetul sirenei mai sfâşie odată văzduhul, apoi minunatul vapor se puse în mişcare, alunecând greoi pe valurile albastre ale mării.

283. Norii se împrăştie

— Doamnă Barobleur! În sfârşit am iarăşi plăcerea să vă văd! zise Vasilieff, întinzând mâna bătrânei prezicătoare.

Aceasta aţinti asupra lui ochii ei pătrunzători şi moşierul se simţi iarăşi stingherit, ca şi odinioară, sub focul privirilor ei.

— Doriţi ceva de la mine, domnule Vasilieff? întrebă prezicătoarea, în cele din urmă.

— Da, fireşte! răspunse el, cu însufleţire. Vă amintiţi cred, că aţi avut bunăvoinţa să-mi dăruiţi fotografia unei doamne, pe care o cunoşteam foarte bine şi care îmi fusese aproape cândva? Mi-aţi spus, atunci, că această doamnă a fost

prietena fiicei dumneavoastră şi că a murit demult...

— Aşa şi este, încuviinţă bătrâna.

Vasilieff o privi deznădăjduit.

— Nu... nu vă cred! exclamă el.

— Şi de ce?

— Fiindcă am dovezi neîndoielnice că această doamnă mai e în viaţă.

Denise Barobleur zâmbi uşor.

— Eu una, habar n-am despre asta! răspunse el.

— De ce nu vreţi să-mi destăinuiţi ceea ce ştiţi? murmură Vasilieff. Ştiu că doamna trăieşte. Asta pot să v-o şi dovedesc, căci am văzut-o deunăzi cu un bărbat pe care îl cunoaşteţi foarte bine. E vorba de Petroneff.

— Da. Îl cunosc, într-adevăr, căci e administratorul moşiei mele.

— Aşadar, nu tăgăduiţi că aveţi de-a face cu el de mai multă vreme?

— Nu. De ce aş tăgădui asta?

Moşierul rămase tăcut câtva timp, cu privirile aţintite în gol.

— N-aţi dori să-mi spuneţi şi mie cum au ajuns aici fotografiile astea? reluă el, apoi, arătând spre portretul său şi al mamei sale, care atârnau deasupra biroului.

Bătrâna aruncă o privire asupra celor două fotografii, apoi înălţă din umeri.

— Tot ce vă pot spune e că Petroneff a cumpărat pentru mine aceste portrete, însă habar n-am cine sunt persoanele pe care le înfăţişează.

Moşierul clătină capul, neîncrezător.

— Dar prinţul Orlinski ştie cine o această doamnă! stărui el, aţintind o privire întrebătoare asupra bătrânului, care se retrăsese ceva mai de-o parte.

— Da, e adevărat, am vorbit cu domnul Vasilieff despre dânsa, încuviinţă prinţul.

— Doamnă Barobleur, unde e Petroneff? exclamă moşierul, deodată.

Prezicătoarea chibzui câteva clipe, apoi, aruncând o privire asupra vizitatorului ei, răspunse:

— Vi-l trimit încoace numaidecât, însă, dacă nu mă înşel, vrea să plece din slujba dumneavoastră, fiindcă i se pare că nu mai aveţi încredere în el.

Vasilieff nu răspunse nimic. Tulburarea punea din ce în ce mai multă stăpânire pe dânsul. Era, oare, de mirare, ţinând seama de misterioasele fapte care se petrecuseră în ultimul timp?

Bătrâna se depărtă. Peste câteva clipe se auzi o bătaie în uşă, apoi Petroneff păşi pragul încăperii şi se apropie de stăpânul său.

— Domnule Vasilieff, vă rog să mă iertaţi că nu v-am spus adevărul! murmură el.

— N-am ce să-ţi iert dragul meu. Dimpotrivă, îţi sunt foarte îndatorat, căci m-ai slujit cu mult devotament. Ştii ce vreau să aflu acum de la dumneata?... Cine a fost misterioasa călugăriţă din ordinul „Maicilor cenuşii”, care mi-a dat îngrijire în timpul cât am zăcut bolnav? Ştiu bine că această femeie trăieşte... şi dumneata ştii de asemenea. Spune-mi, de când ştii asta?

— De când s-a întâmplat nenorocirea, răspunse Petroneff, cu glas slab.

— E cu putinţă, oare? strigă Vasilieff. Atâta vreme am pribegit în lume, fără să bănuiesc că Tatiana se află în viaţă? Spune-mi, m-a uitat, sau nu ştia că am fost pus în libertate? Bine, dar nici aceasta n-ar fi cu putinţă, căci după cât se pare, era mereu în legătură cu dumneata?

Petroneff răsufla din greu.

— Domnule Vasilieff, vă rog să adresaţi doamnei aceste întrebări, murmură el.

— Dar unde e acum? De ce se mai ascunde?

— Aveţi putină răbdare... o veţi vedea în curând... Până atunci, îmi daţi voie să vă istorisesc ceea ce ştiu?

Vasilieff clătină capul în semn de încuviinţare. Bătrânul prinţ, care luase parte la această scenă vru să se retragă, dar moşierul îl împiedecă, zicând:

— Rămâi aici, prinţe Orlinski, căci aceasta te priveşte şi pe dumneata întrucâtva... Înainte vreme treceam doar drept fiul

dumitale…

Bătrânul se supuse şi porni spre una din ferestrele încăperii, unde rămase nemişcat, cu braţele încrucişate pe piept.

— Întocmai ca şi ceilalţi, credeam şi eu că soţia dumneavoastră murise, începu Petroneff. Când s-a întâmplat nenorocirea nu eram în Livadia, însă lucrurile îmi fură zugrăvite cu atâta amănunţime încât n-aveam niciun motiv să mă încredinţez la faţa locului că faptele se petrecuseră într-adevăr aşa cum îmi fuseseră istorisite. În cele din urmă, prin câteva operaţiuni îndrăzneţe, izbutii să trec peste graniţă cea mai mare parte din averea dumneavoastră pe care o depozitai în Franţa şi Anglia. Într-o zi, primii vizita unei doamne, care purta pe faţă un văl des. Vă puteţi închipui uimirea şi bucuria mea, când îmi dădui seama că această doamnă era soţia dumneavoastră, contesa Gloria Tatiana Romanov. Aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor. Contesa, însă, mă sili să jur că nu voi pomeni nimic despre vizita ei, căci toţi ceilalţi trebuiau să creadă mai departe că-şi găsise moartea în valuri, împreună cu copilul ei. De atunci, eram mereu împreună, şi ajutai soţiei dumneavoastră să-şi administreze bunurile… În sfârşit, sosi şi clipa când vi se dădu drumul din închisoare. Bucuria mea nu se poate descrie. Contesa, însă, nu voia să vă apropiaţi de ea… de aceea am fost silit să tac, şi să vă spun mereu că ea nu mai o în viaţă. De altminteri, avea şi motive foarte îndreptăţite. După ce aţi fost întemniţat în celula aceea înfiorătoare, duşmanii dumneavoastră porniră o prigoană aprigă împotriva contesei. Nu se putea spune dacă Nicolai al II-lea îşi avea mâna în joc, dar un lucru e sigur: prinţul Potcikev, care se bucura tot mai mult de favoarea împăratului, urmărea cu înverşunare nimicirea soţiei dumneavoastră. Asta a hotărât-o să simuleze o sinucidere, lăsând să se creadă că s-a aruncat în mare împreună cu copilul. În realitate, contesa a plecat în America, unde a rămas multă vreme. Acum vă pot mărturisi, domnule Vasilieff, că a fost uneori foarte aproape de dumneavoastră, fără să bănuiţi măcar. Toate rugăminţile mele de a vă

destăinui adevărul, au rămas zadarnice, căci contesa era încredinţată că prinţul Potcikev o va urmări iarăşi, dacă va afla că mai e în viaţă.

Vasilieff abia izbutea să-şi ascundă tulburarea. Aşadar, trăise în singurătate atâta vreme, pribegise în lume aproape douăzeci de ani, fără să-i treacă prin minte că soţia lui mai era în viaţă?

— Ce-i drept, tăcerea contesei se mai datora şi faptului că nu se încumeta să se aşeze între dumneavoastră şi fiica Anuşcăi Verodin, urmă Petroneff.

— Aşadar, această căsătorie nu era valabilă, de vreme ce soţia mea trăieşte încă?

— Da. Aşa este, domnule Vasilieff.

Sărmanul moşier era atât de tulburat, încât abia mai izbuti să vorbească.

— Şi fiul meu… Scumpul meu Gregor? îngăimă el. Spune-mi, ce s-a făcut cu fiul meu? Mai trăieşte?

— Fiul dumneavoastră… e mort… domnule Vasilieff! răspunse Petroneff. După cât am aflat din gura contesei, copilul a murit în Anglia, la vârsta de trei ani, în urma unei boli grave.

Moşierul se cutremură. Îndurerat, nefericitul tată îşi trecu peste ochi dosul palmei.

Petroneff începu să devină neliniştit. Nu-l mai lăsa inima să amărască zilele bunului său stăpân. Răsuflă uşurat, când uşa se deschise şi un bărbat se ivi în prag. Era Jonny Walker, care se apropie de Vasilieff şi zise cu gravitate:

— Ştiu, v-aţi mirat că n-aţi auzit nimic despre mine atâta timp. Vina, însă, n-o port eu, ci doamna contesă, care a izbutit să mă înduplece să nu destăinui ceea ce aflasem despre dânsa. Da, vă mărturisesc aceasta în toată liniştea, căci ştiu ca a făcut-o din motive bine întemeiate. Aşadar, mi-am călcat pe inimă, am trecut peste principiile mele, ascunzând adevărul. Dacă nu m-ar fi reţinut aici o altă misiune, fiţi sigur că n-aş mai fi dat ochi cu dumneavoastră…

— Cu alte cuvinte, ştiai că doamna care a fost găzduită la castel e o contesă Romanov? întrebă moşierul.

— Da, însă ştiam şi mai mult decât asta, răspunse Jonny Walker, zâmbind misterios.

Uşa se deschise iarăşi. De astă dată doamna Barobleur, îşi făcu apariţia prin intrarea principală şi nu prin uşa tăinuită.

— Da, Grigore Vasilieff, omul acesta m-a dat de gol, zise ea, cu glas solemn, arătând spre Jonny Walker. El a fost singurul pe care nu l-am putut înşela…

Şi, înainte ca moşierul să priceapă tâlcul acestor vorbe, contesa Romanov stătea mândră înaintea lui. Peruca albă şi bastonul zăceau pe podea, la picioarele falsei prezicătoare.

— Iartă-mă, Grigore Vasilieff! Iartă-mă că m-am ascuns de tine atâta vreme! murmură ea, aruncându-se la pieptul moşierului.

Ceilalţi trei bărbaţi se retraseră din încăpere, spre a nu tulbura fericirea celor doi soţi, care se regăsiseră după atâta timp şi care îşi aveau de spus atâtea lucruri…

284. „Degetul lui Dumnezeu”

Petroneff şi bătrânul prinţ rămaseră la castel, în timp ce Jonny Walker îşi luă rămas bun de la ei, căci avea de dus la îndeplinire o misiune foarte însemnată, care trebuia să desăvârşească fericirea greu-încercaţilor oameni. El trebuia să dea de urmele Nataşei, care dispăruse în chip atât de misterios şi a cărei soartă o îngrijora nespus pe frumoasa contesă.

Unde se afla, oare, Nataşa Verodin? Să fie adevărat că cei doi fraţi Rodzof îşi aveau mâna în joc în această răpire, după cum bănuia americanul? Îi era oare dat să se întâlnească din nou cu vechii săi duşmani, care izbutiseră mereu să i se strecoare printre degete?

Frământat de aceste gânduri, detectivul porni cu maşina spre Paris, unde trase iarăşi la hotelul său. Aici, însă, află ceva, care avea să-i dea mult de lucru.

Portarul hotelului îi ieşi în întâmpinare, spunându-i că un domn elegant îl căutase de două ori şi venise acum pentru a treia oară. Într-adevăr, detectivul fu dus în vestibul, unde era

aşteptat de un bărbat cam între două vârste, foarte elegant îmbrăcat, părând să facă parte din societatea aleasă a Parisului.

— Domnul Jonny Walker? făcu necunoscutul, plăcut surprins, când portarul îi spuse că însoţitorul său era vestitul detectiv londonez.

— Da, domnule, chiar el în persoană, răspunse Walker.

— Îmi daţi voie să mă prezint… Pavel Marçeaux, directorul societăţii de asigurare „Securitas”.

— Încântat! zise detectivul, întinzându-i mâna. Ce vă aduce la mine, domnule director?

— O chestiune foarte însemnată, pe care aş prefera s-o discutăm într-un loc mai retras.

Cei doi bărbaţi luară ascensorul şi intrară în odaia detectivului, unde puteau sta de vorbă fără să fie stingheriţi de cineva.

— Despre ce e vorba, domnule director? întrebă Walker, curios.

— Despre „Degetul lui Dumnezeu”, care a fost furat..

— „Degetul lui Dumnezeu”? Ce-o mai fi şi asta? făcu detectivul, nedumerit.

— Cum, n-aţi auzit despre această perlă minunată, în valoare de cinci milioane de franci, care a fost furată din galantarul bijutierului Chevalier?

— Cinci milioane de franci!… Frumuşică sumă! Şi nu există nicio bănuială, sau un punct de sprijin, care să ducă la descoperirea hoţilor?

— Nu.

— Hm… destul de prost! mormăi Walker. Aş putea să ştiu şi eu în ce împrejurări s-a comis furtul?

— Fireşte. De altminteri, nădăjduiesc că veţi veni la faţa locului. Dumneavoastră sunteţi cel mai indicat să daţi de urma dibacilor hoţi… cel puţin aşa mi-a spus domnul prefect Meline, care m-a trimis încoace…

— Din păcate nu cred să pot avea timp să mă ocup de cazul acesta… totuşi, am să fac oarecare cercetări, urmând să le continui după ce voi fi lămurit chestiunea care mă

preocupă în clipa de faţă. Aşadar, spuneţi-mi cum s-a săvârşit furtul.

— Această perlă, care în comerţ şi în cercurile colecţionarilor e cunoscută sub numele de „Degetul lui Dumnezeu”, era expusă în magazinul bijutierului Chevalier, care se află în apropierea Palatului de Justiţie din Paris. Din păcate, clădirea e foarte veche, ceea ce a înlesnit mult comiterea acestui furt îndrăzneţ, care a pricinuit o mare pagubă societăţii noastre. Podeaua magazinului e făcută din scânduri; perla era expusă în una din vitrine şi se afla într-o cutie căptuşită cu mătase albastră. Bătrânul bijutier a avut prevederea să asigure giuvaierul la societatea noastră, pentru suma de cinci milioane de franci… aşadar, el era întrucâtva ferit de primejdii; zic „întrucâtva”, căci în caz de pierdere, suportă şi el a cincea parte din pagubă, adică un milion de franci. În timpul zilei, preţiosul giuvaier era păzit de un poliţist, iar noaptea depus în tezaurul bijutierului. Toate aceste condiţii au fost îndeplinite întocmai şi mulţumită bunăvoinţei domnului prefect ni s-au pus la dispoziţie câţiva poliţişti, dintre care unul stătea întotdeauna de pază lângă vitrină, fiind schimbat de alt camarad, din trei în trei ceasuri. Totul părea să se desfăşoare în cea mai perfectă ordine. Vitrina, înaltă de vreun metru şi jumătate, adăpostea minunata perlă care strălucea în cutia ei, în jurul căreia se aflau alte câteva pietre preţioase. Fireşte că în ultimul timp venea lume multă în magazinul Chevalier. Pescuitorii în apă tulbure îşi făcură şi ei apariţia, dar văzând măsurile de pază luate pentru a preîntâmpina orice încercare de furt, îşi dădură seama că n-aveau ce căuta acolo. Afacerea asta, care părea atât de bună pentru societatea noastră, luă însă o întorsătură la care nu ne-am aşteptat defel.

— Un moment, vă rog! îl întrerupse detectivul. Tezaurul magazinului e de construcţie veche?

— Dimpotrivă, e tot ce se poate închipui mai modern. Dar asta n-are nicio însemnătate. Fiindcă furtul a fost săvârşit ziua-n amiaza mare şi cu atâta dibăcie încât chiar dumneavoastră, veţi rămâne uimit. Chestia s-a întâmplat

alaltăieri, când în prăvălie se aflau unsprezece clienţi…

— Obişnuieşte patronul să-şi numere clienţii întotdeauna?

— Da… mai mult încă: cu ajutorul unui dispozitiv, clienţii sunt cinematografiaţi, astfel că în cazul unui furt, poliţiştii pot vedea chipurile acelora asupra cărora se îndreaptă bănuielile. Aparatul, care cuprinde în obiectivul său întreaga încăpere, înregistrează fiecare mişcare, fiecare pas, fiecare privire…

— Bine, dar zgomotul său nu atrage atenţia clienţilor?

— Nu, domnule Walker, constructorul a ştiut să-l fabrice cu atâta dibăcie, încât nu produce nici cel mai mic zgomot. Aşadar, îţi spuneam că în magazin se aflau unsprezece clienţi. Patronul firmei, domnul François Chevalier, stătea de vorbă lângă vitrină cu unul din marii noştri industriaşi. Tocmai te pregătea să scoată perla din galantar, când aceasta dispăru dintr-odată, iar în locul ei nu mai rămase decât o deschidere neagră, de forma pătrată. Vânzătoarea care se afla îndărătul stăpânului ei, scoase un ţipăt de spaimă, poliţistul însărcinat cu pază giuvaierului se năpusti spre galantar. În aceeaşi clipă, însă, un nor de gaze lacrimogene năvăli prin deschidere, silind pe toţi cei de faţă să se retragă în cea mai mare grabă. În acest chip răufăcătorii câştigară un timp foarte preţios. Pompierii pătrunseră în magazin cu măştile de gaz, însă intervenţia lor nu mai folosi la nimic. În cele din urmă, furtul fu adus la cunoştinţa prefectului de poliţie, care însărcină cu facerea cercetărilor pe doi din cei mai destoinici poliţişti, inspectorul Joanne şi comisarul Lejeune.

Casa în care s-a comis furtul, aparţine familiei Chevalier de peste o sută cincizeci de ani şi e străbătută de numeroase ganguri subterane. Îndrăzneţii hoţi s-au folosit de acest fapt, care până acum nu prezenta interes decât pentru istorici. Cercetând gangurile, au izbutit să stabilească cu precizie matematică locul unde se afla vitrina cu preţioasa perlă. În timpul nopţii, când magazinul nu era păzit decât pe dinafară, răufăcătorii au tăiat cu ferăstrăul, în podeaua vitrinei, un pătrat cu latura de vreo şaizeci de centimetri. A doua zi, după ce perla fu pusă la locul ei din galantar, o singură mişcare a fost de ajuns ca pătratul să se desprindă şi să cadă în

adâncime. Datorită panicii stârnite de gazele lacrimogene, ticăloşii nu putut să-şi ducă în linişte prada la adăpost… Furtul acesta, prin dibăcia cu care a fost săvârşit, lasă să se întrevadă că hoţul e un om foarte isteţ. Societatea noastră va fi nevoită să plătească cele cinci milioane de franci, dacă perla nu iese la iveală în timp de trei luni de zile. Fireşte că poliţia s-a pus imediat pe lucru, graniţele au fost supravegheate cu străşnicie, iar indivizii suspecţi luaţi la cercetări; până acum, însă, nu s-a ajuns la niciun rezultat… Ce părere aveţi asupra acestui caz, domnule Walker?

— Hm, ce-i drept, furtul a fost săvârşit cu o dibăcie rară, răspunse detectivul. Nu cumva ştiţi unde a fost găsit, lemnul tăiat din vitrină!

— Ba da… la o adâncime de vreo doi metri, într-unul din gangurile subterane. De altminteri, cel mai bun lucru ar fi să vorbiţi chiar dumneavoastră cu domnul prefect Meline, care ar putea să vă dea lămuriri mai amănunţite.

Detectivul rămase câtăva vreme pe gânduri. Furtul acesta îndrăzneţ îi amintea iarăşi de cei doi duşmani ai săi, fraţii Rodzof, care se îndeletniceau cu asemenea operaţiuni. Nu cumva izbutea să dea de urma Nataşei, luând în mână cercetarea acestui caz? Dacă bănuiala americanului se adeverea şi cei doi ruşi erau într-adevăr răpitorii prinţesei! Dacă fraţii Rodzof erau amestecaţi în furtul minunatei perle?

Da, trebuia neapărat să stea de vorbă cu prefectul de poliţie, căci în acest chip avea şanse să-şi îndeplinească misiunea şi… cine ştie dacă, în acelaşi timp, n-avea să dea şi de duşmanii săi înverşunaţi?

După o jumătate ceas, Jonny Walker se afla în cabinetul prefectului poliţiei din Paris, căruia îi expuse scopul vizitei sale.

— Ei, ce spui dumneata de furtul acesta senzaţional? întrebă Meline.

— Ce-i drept, hoţii au dat dovadă de o dibăcie fură seamăn, iar şeful bandei merită toate laudele, căci a arătat că e un maestru în arta lui, glumi detectivul.

— Crezi că poate fi vorba de unul din cunoscuţii noştri hoţi

internaţionali?

— După părerea mea, şi ţinând seama de spusele domnului Marçeaux, directorul societăţii de asigurare „Securitas”, bănuielile noastre nu se pot îndrepta decât împotriva celor mai vestiţi spărgători din lume. Unul din aceştia e italianul Raselli, despre a cărui iscusinţă în asemenea chestii trebuie să fi auzit şi dumneavoastră, iar celălalt sau, mai bine zis, ceilalţi, căci e vorba de doi fraţi, sunt ruşii Piotr şi Pavel Rodzof. Aceştia din urmă, însă, sunt mult mai îndrăzneţi decât italianul.

— Piotr şi Pavel Rodzof? Numele lor îmi sunt necunoscute. Ce fel de oameni or mai fi şi ăştia, domnule Walker?

— Înainte de a vă răspunde, domnule prefect, trebuie să vă atrag atenţia asupra faptului că Raselli nu poate fi amestecat în afacerea noastră, deoarece ştiu bine că el lâncezeşte deocamdată în vestita închisoare Sing-Sing, unde îşi ispăşeşte o pedeapsă dată de autorităţile americane. Aşadar, nu mai rămân decât cei doi ruşi. Aceştia seamănă atât de mult între ei, încât nici eu nu i-aş putea deosebi, dacă ar purta amândoi gulere înalte.

— Bine, domnule Walker, dar ce legătură există între gulerele înalte şi asemănarea celor din indivizi?

— După cum vă spuneam cei doi fraţi seamănă ca două picături de apă, urmă detectivul. Unul din ei, şi anume Pavel, are la gât o pată roşie de mărimea unui lat de palmă şi, pentru a ascunde acest semn trădător, individul poartă gulere ceva mai înalte decât acelea ale fratelui său. Amândoi, însă, sunt foarte isteţi, găsesc mereu ceva nou şi, datorită asemănării lor, pot întotdeauna să producă un alibi, căci martorii nu ştiu dacă la cutare sau cutare oră s-au întâlnit cu Piotr sau cu Pavel.

— Ai avut de-a face personal cu ei, domnule Walker?

— Da, cu prilejul unei afaceri întâmplate aici, la Paris, i-am înlesnit lui Pavel trei ani de închisoare, pe care i-a făcut însă Piotr în locul său… adică, la drept vorbind, n-a făcut decât doi, căci a izbutit să evadeze din temniţă. Şi, fiindcă amândoi pun mare preţ pe libertate şi le e teamă să nu le viu iarăşi de hac,

mă urmăresc cu înverşunare şi mi-au jurat moartea.

— Hm, cât despre asta, nu prea cred că-ţi faci inimă rea, domnule Walker?

— Din nefericire, am dovezi că cei doi ruşi sunt oameni de temut, răspunse detectivul. Abia anul trecut, au încercat să mă ucidă, deşi cu acest prilej şi-au pus în joc propria lor viaţă.

— Zău? Sunt atât de primejdioşi?

— Mult mai mult decât vă puteţi închipui, domnule prefect… Pe atunci mă aflam la Londra. Într-una din zile străbăteam şoseaua spre Kingston într-un docar, pe care mi-l pusese la dispoziţie Scotland Yaidul, când auzii îndărătul meu uruitul unui automobil, care se apropia cu viteză nebună. Încercai să mân caii spre dreapta, însă era prea târziu. Docarul fu izbit de la spate, azvârlit în aer, apoi căzu, cu roatele în sus, pe un ogor semănat de curând. Fără să-mi dau seama, adusesem genunchii spre gură, astfel că, în clipa când gabrioleta se răsturnă, eu zburai afară, scăpând nevătămat. Însoţitorul meu, însă, un agent al Scotland Yardului, se alese cu amândouă picioarele frânte şi nu şi-a reluat slujba nici până astăzi.

— Dar ce te face să crezi că în maşină se aflau cei doi fraţi?

— A doua zi primii o scrisoare care cuprindea doar următoarele cuvinte: *„Amânarea nu înseamnă iertare. P. şi P.”* Aceste două litere formează iscălitura prescurtată a celor doi fraţi, Piotr şi Pavel.

— Hm, dacă aş fi în locul dumitale, m-aş feri mai mult, căci după cum văd, ai de-a face cu oameni care nu se dau înapoi de la nimic, interveni directorul societăţii de asigurare, care până acum nu scosese o vorbă. Neplăcută situaţie, domnule Walker!

— Ce să-i faci, aşa e meseria noastră, domnule director! răspunse detectivul, zâmbind. De altminteri, dacă aş şti că nu vă plictisesc, v-aş mai povesti un caz ca să vă dovedesc îndrăzneala şi isteţimea vrăjmaşilor mei…

— Cum îţi trece prin minte aşa ceva, domnule Walker! Dumneata să ne plictiseşti? făcu prefectul de poliţie. Hai, povesteşte!

— Într-o zi plecai la Eton, ca să fac o vizită finului meu, care urma cursurile unei şcoli de acolo, şi al cărui tată îmi era prieten din copilărie. Deşi îmi pusesem în gând să nu rămân decât două zile, totuşi îmi prelungii şederea la Eton, căci viaţa şcolarilor trezise în mine multe amintiri plăcute. A treia zi după sosire, mă pregăteam să-mi iau dejunul în restaurantul hotelului, unde, afară de mine, se mai aflau doar câţiva clienţi, căci era încă foarte devreme. Laptele îmi fusese adus într-o cană, astfel că trebui să-l torn în ceaşcă La un moment dat, însă, mi se păru ciudat că lichidul e mai gros ca de obicei şi, având un moment de inspiraţie, turnai pe podea, o parte din el. Tocmai voiam să chem chelnerul, când pisica hangiului, începu să miaune atât de tânguitor, încât ţi se rupea inima de milă. Biata pisică linsese laptele de pe podea, şi începu să se zvârcolească, cuprinsă de dureri groaznice. Hangiul, servitorii şi cei care se aflau în sală veniră spre masa mea, şi după puţin timp fu adus şi un medic veterinar, însă nici acesta nu izbuti să aline chinurile bietului animal, care îşi dădu sufletul. Laptele fu examinat de un specialist, care descoperi în el o otravă foarte puternică, căreia eram cât p-aci să-i cad jertfă. Cum ajunsese otrava acolo, nu s-a putut stabili nici până astăzi, cu toate cercetările tăcute în această direcţie. În după amiaza aceleiaşi zile, însă, găsii, pe masa din odaia mea un bileţel, cu acelaşi cuprins: *„Amânarea nu înseamnă iertare – P. şi P.”*

— Să sperăm că a treia oară vor cădea în cursă, domnule Walker! murmură prefectul poliţiei. Acum, însă, propun să mergem cu maşina mea la magazinul bijutierului Chevalier, ca să cercetezi la faţa locului cum stau lucrurile.

Automobilul prefectului străbătu în goană străzile care duceau spre Palatul de Justiţie din Paris, în apropierea căruia se afla magazinul unde se făptuise îndrăzneţul furt.

La apariţia celor trei bărbaţi, nu erau în prăvălie decât doi vânzători şi două vânzătoare, ocupaţi cu aranjarea obiectelor în galantar.

Walker aruncă o privire în jurul său, nădăjduind că va descoperi obiectivul aparatului cinematografic, despre care îi

vorbise directorul societăţii de asigurare, – dar nu zări nimic care să-i dea de bănuit.

— Dacă nu mă înşel, am cinstea să stau de vorbă cu domnul Meline, prefectul poliţiei din Paris? se adresă prefectului, un vânzător mai în vârstă.

— Aşa e, încuviinţă Meline. Domnul Chevalier e aici?

— A sosit acum câteva minute. Doriţi să-l chem?

— Da.

François Chevalier, proprietarul magazinului, era un om foarte îngrijit, cu o barbă ascuţită albă ca zăpada, şi doi ochi străpungători, care se aţintiră spre noii sosiţi. În cele din urmă, pe buzele sale, se ivi un zâmbet binevoitor, care nu putea ascunde, însă, îngrijorarea ce i se întipărise pe faţă.

— Îmi daţi voie, domnule Chevalier, să vă prezint pe domnul Walker, unul din cei mai dibaci detectivi din Londra, zise prefectul.

— Încântat să vă cunosc, domnule Walker, răspunse bijutierul. Domnul director Marçeaux mi-a destăinuit că ar vrea să vă încredinţeze cercetarea furtului săvârşit mai deunăzi. Acum, că vă văd aici, încep să nădăjduiesc că îndrăzneţii hoţi vor fi descoperiţi.

— Mă măguliţi, domnule Chevalier, răspunse detectivul, zâmbind. În orice caz, după cât se pare, îndrăzneala cu care s-a comis furtul ne va pune pe urmele hoţilor… Îmi daţi voie să adresez domnului Chevalier câteva întrebări? urmă Walker, întorcându-se spre prefectul poliţiei.

— Te rog chiar, domnule Walker! răspunse Meline. Metoda dumitale de lucru mă interesează mai mult decât îţi închipui.

— Înainte de toate, bănuiesc că perla nu poate fi vândută, căci vestea furtului ei a fost răspândită pretutindeni, nu e aşa, domnule Chevalier?

— Da, întocmai aşa, domnule Walker. De altminteri, nu există decât vreo zece bogătaşi amatori de giuvaieruri atât de scumpe – aceştia, însă, se vor feri s-o cumpere acum, când se ştie că a fost furată.

— În cazul acesta, să presupunem că furtul a fost săvârşit din ordinul cuiva. Dar cine ar putea fi acesta? Un locuitor din

Europa sărăcită, desigur că nu! Nici vreun american, căci acolo giuvaierurile n-au preţ decât atunci când sunt purtate. Aşadar, nu rămâne decât Asia cu prinţii săi bogaţi, în rândurile cărora se găsesc atâţia zănatici colecţionari de pietre preţioase. De aceea, aş vrea să aflu câte ceva asupra acestei perle, căci, ca orice giuvaier, trebuie să aibă şi dânsa legendele ei mai mult sau mai puţin fantastice – care cuprind, însă, toate, un sâmbure de adevăr în ele. Nu cumva mi-aţi putea da ceva lămuriri în această privinţă, domnule Chevalier?

— Am acasă un istoric al perlei, care a fost vândut întotdeauna împreună cu nestemata, răspunse François Chevalier. Dacă doriţi, pot trimite pe cineva să-l aducă.

— Da, v-aş ruga chiar, zise detectivul. Între timp, voi cerceta mai de aproape locul unde s-a produs îndrăzneţul furt.

După ce examină cu amănunţime tăietura pătrată făcută în podeaua galantarului, Jonny Walker cobori în pivniţă, însoţit de cei trei bărbaţi. Gangurile subterane păreau săpate fără niciun plan, însă se vedea cât de colo că erau foarte vechi. Locul unde se prăbuşise bucata de lemn cu preţioasele giuvaieruri, mai era încă acoperit de cioburile de sticlă ale vitrinei, care se spărsese în învălmăşeală.

Detectivul scoase din buzunar lanterna electrică şi plimbă razele ei de-a lungul pereţilor. Niciunul din cei patru bărbaţi nu scotea o vorbă, fiecare fiind preocupat de gândurile sale.

— Aţi găsit ceva, domnule director? întrebă, deodată, detectivul, adresându-se lui Pavel Marçeaux, care se plecase pentru a ridica un obiect oarecare.

— Nu, n-a fost decât o bucăţică de tablă, domnule Walker! Am aruncat-o…

— Rău aţi făcut, căci uneori şi o bucăţică de tablă poate fi… însă iat-o colo… sub piciorul stâng… dar asta e… Drace, asta e crucea Sf. Andrei, pe care Pavel Rodzof o purta întotdeauna la el!

— Cine o purta? Unul din cei doi ruşi? interveni Meline.

— Da, domnule prefect… asta e de mare însemnătate

pentru mine şi cea mai bună dovadă că nu m-am înşelat în presupunerea făcută… Priviţi, domnii mei, aici e gravat: Kathinka 1861. Cu prilejul miruirii ei, mama celor doi fraţi a primit în dar această cruce de la un preot rus. Asta mi-a destăinuit-o Pavel Rodzof, când a fost arestat, şi poliţiştii au vrut să-i ia cruciuliţa pe care o purta şi la gât, atârnată de un lănţişor de argint. Hm, scumpul nostru Pavel o să crape de ciudă, când o vedea că şi-a pierdut talismanul! După cum mi-a spus nu-i merge bine când n-are cruciuliţa la el.

— Cu toate astea, l-ai arestat deşi avea talismanul la dânsul.

— Acelaşi lucru i-am spus şi eu, însă individul mi-a răspuns că arestarea lui nu-i decât un mic fapt neplăcut, care se poate întâmpla în viaţa oricărui om.

— În orice caz, bănuiala dumitale s-a dovedit îndrituită, domnule Walker. Asta înseamnă că suntem pe cale bună, căci de vreme ce ştim cine e hoţul ne va fi mai uşor să punem mâna pe el.

— Jumătate treabă am făcut, domnule prefect! Rămâne, însă, cealaltă jumătate, care poate fi mult mai grea… Domnule Chevalier, aparatul cinematografic era în funcţiune, când s-a săvârşit furtul? se adresă Walker bijutierului.

— Da, domnule, răspunse bătrânul. De altminteri, socot că ne putem înapoia sus şi, dacă doriţi, vă voi proiecta filmul înregistrat.

După câteva minute, cei patru bărbaţi se aflau într-o încăpere întunecoasă, unde văzură pe pânză tot ce se petrecuse în magazin înainte de comiterea furtului.

În afară de bijutier care stătea de vorbă, lângă vitrină, cu un domn în vârstă, se mai vedeau încă şase doamne şi patru bărbaţi. Unul din aceştia un bătrân cu barbă albă, vâra în buzunar un ceas preţios, tocmai în clipa când se prăbuşi podeaua vitrinei şi gazele lacrimogene năvăliră pe deschizătura formată. Învălmăşeala clienţilor, lucrările pompierilor, sosirea poliţiei – toate acestea se desfăşurară pe pânza albă.

— Domnule Chevalier, desigur că nu ştiţi cine e acest

bătrân venerabil, care fără îndoială că n-a plătit ceasornicul preţios pe care l-a vârât în buzunar? întrebă Jonny Walker.

— Nu, nu ştiu cine e, răspunse bijutierul. Fireşte, însă că s-a trimis pretutindeni şi descrierea acestui ceasornic de valoare şi deosebit de celelalte.

— Vreţi să fiţi atât de bun şi să derulaţi filmul înapoi până la locul unde bărbatul vâră ceasul în buzunar? urmă Walker. Aşa… dacă mă gândesc la omul ăsta fără barbă… vă rog, mai învârtiţi niţel… de ajuns… aşa, acum încă puţin… da, da, mişcarea asta cu braţul stâng… Hm, mai că aş spune că bătrânul ăsta nu e nimeni altul decât Pavel Rodzof… căci, trebuie să ştiţi că amicul nostru se pricepe de minune în arta travestitului… Domnule Chevalier, cât preţuia ceasornicul?

— O clipă, domnule Walker… sună telefonul… Alo! Da, aici François Chevalier… nu mai spune!… Aşteaptă un moment… domnul prefect e tocmai aici! La unul din cei mai cunoscuţi tăinuitori londonezi a fost arestat un individ care voia să vândă un ceasornic foarte preţios şi care, după descrierea făcută, pare să fie tocmai ceasornicul furat… Domnule prefect, poftiţi la telefon, vă rog!

Meline duse receptorul la ureche şi auzi glasul cunoscut al subalternului său, comisarul Lejeune.

— Da, aici Meline… Ce-i cu chestia asta?… Vi s-a telefonat din Londra? Ceasornicul are pe capac monograma S.H., încrustată în rubine, iar cadranul e înconjurat de un cerc de briliante mici?… Individul nu pare să fie hoţul?… Bine, peste jumătate de ceas sunt la prefectură.

— Ţinând seama de descrierea făcută, nu mai încape îndoială că ceasornicul descoperit la Londra e tocmai cel furat, zise bijutierul, adresându-se prefectului de poliţie, după ce acesta puse iarăşi receptorul în furcă.

— Asta cred şi eu, domnule Chevalier. Însă sunt curios, să aflu amănunte… Domnule Walker, ce părere ai dumneata despre cele aflate?

— Bănuiesc că aveţi dreptate şi tocmai de aceea m-am hotărât să plec numaidecât la Londra. Stau la gânduri, însă, dacă să mă folosesc de avion sau de vapor.

— Vă pun la dispoziţie avionul meu, domnule Walker! interveni directorul societăţii de asigurare. E un aparat foarte bun, astfel că puteţi fi fără grijă.

— Bine, primesc! Înainte de plecare, însă v-aş ruga să trimiteţi pe cineva la prietenii mei cu o scrisoare, căci dispariţia mea neaşteptată i-ar putea îngrijora.

— Cu multă plăcere. Când socotiţi să vă înapoiaţi, domnule Walker?

— Asta n-aş putea să vă spun nici eu. Tare mi-e teamă, însă, că drumul meu va duce mai departe… Ei drace, eram cât p-aci să uit istoricul perlei! Nu vreţi să mi-l încredinţaţi, domnule Chevalier?

— Ba da. Însă numai dacă îmi făgăduiţi să mi-l aduceţi înapoi odată cu perla.

— Da. Vă făgăduiesc să vi le înapoiez sau… să nu mă mai întorc niciodată!

— Şi ai s-o aduci înapoi şi pe fiica mea, domnule Walker?

— Fiica dumneavoastră? Dar ce s-a întâmplat cu Grace? interveni şi prefectul.

— Îmi pusesem în gând să nu mai pomenesc nimic despre chestia asta neplăcută. Totuşi, socot că e în interesul nostru să vă destăinui că fiica mea a pornit, insoţită de un tânăr englez, anume Reginald Lincoln…

— Reginald Lincoln? exclamă detectivul, surprins.

— Da, îl cunoaşteţi?

— Fireşte, e fiul bancherului Lincoln din Londra… Ei, încotro a pornit, domnule Chevalier?

— În urmărirea unui om, pe care îl bănuieşte a fi hoţul perlei. Vă închipuiţi, cred, îngrijorarea mea şi a soţiei mele, la gândul că tânăra fată va avea de înfruntat cine ştie ce primejdii…

— Din acest punct de vedere puteţi fi liniştit, domnule Chevalier. Am avut prilejul să-l cunosc mai de aproape pe Reginald Lincoln şi vă încredinţez că fiica dumneavoastră, e la adăpost, atâta vreme cât se află alături de el… Dar nu cumva ştiţi încotro s-au îndreptat tinerii?

— Ştiu, doar, că au plecat ieri din Paris cu avionul… cel

puţin aşa reiese din scrisoarea lăsată de fiica mea.

Jonny Walker rămase pe gânduri. Nataşa Verodin, Grace Chevalier, Reginald Lincoln şi… cei doi fraţi Rodzof, duşmanii săi de moarte, iată cinci persoane, care păreau să fie în legătură cu perla furată. Da, trebuia neapărat să dea de urma hoţilor, chiar de ar fi fost nevoit să-i caute pe toată suprafaţa pământului!

285. Istoricul perlei

După ce ticlui scrisoarea adresată contesei, în care arăta că pornise pe o urmă nouă, Jonny Walker se urcă în avionul pus la dispoziţie de directorul societăţii de asigurare şi, peste câteva minute, uriaşa pasăre metalică, îşi luă zborul spre Londra.

În timpul drumului îşi pusese în gând să cerceteze manuscrisul care cuprindea istoricul perlei, şi pe care îl primise de la bijutierul Chevalier înainte de plecare.

Manuscrisul acesta se alcătuia din mai multe foi, din care unele, îngălbenite de vreme, trebuiau cercetate cu mare băgare de seamă, căci altminteri se puteau fărâmiţa, atât erau de vechi. Încolo, se zăreau însemnări făcute pe marginile paginilor, care erau acoperite cu fel de fel de scrieri, în diferite limbi: engleză, franceză, olandeză, rusă.

Iată ce cuprindea manuscrisul:

„O zi caldă, de vară, în insula Java. Valurile mării se rostogolesc spre ţărmul acoperit de scoici ce strălucesc ca argintul.

Băştinaşul Sama păşeşte gânditor de-a lungul ţărmului. Deunăzi, a trecut şi el în creştinism, împlinind astfel dorinţa tatălui Madiei, pe care misionarul olandez l-a botezat împreună cu întreaga lui familie. Acum, însă, hrăpăreţul bătrân a pus altă condiţie viitorului său ginere: el vrea o sută de guldeni olandezi, ca să-i dea mâna fiicei sale.

O sută de guldeni! Asta înseamnă o adevărată avere, pentru un biet javanez care, în afară de coliba lui, n-are decât

o luntre şi uneltele ce-i slujesc la pescuitul perlelor.

Zadarnic se închină Sama, de opt zile, Dumnezeului Creştinilor. Şi Madia face acelaşi lucru, în taină – asta o ştie el prea bine. Totuşi, până acum nu s-a întâmplat minunea atât de mult dorită. Înainte cu o zi, în timp ce Sama îngenunchease la ţărmul mării şi rostea cu evlavie rugăciunile învăţate de la misionarul olandez, o maimuţă răutăcioasă îl izbise în umăr cu o nucă de cocos, ceea ce l-a silit să renunţe pentru ziua asta la pescuitul perlelor, căci abia mai poate mişca braţul drept.

A doua zi dimineaţă, însă, luntrea lui Sama se îndreaptă spre locul cunoscut. Tânărul se scufundă în apa mării, până la o adâncime de zece metri şi smulge, cu un fel de greblă cât mai multe scoici.

Sama rămâne întotdeauna sub apă două minute – şi asta datorită obişnuinţei şi puterii sale de voinţă.

După ce s-a scufundat de opt ori, a adunat o grămadă de scoici în luntrea lui.

Acum, se mai scufundă odată – e ultima oară, căci trebuie să se înapoieze la ţărm.

Ca un ţipar alunecă Suna prin apa calda, în timp ce ochii-i mari deschişi sunt aţintiţi înainte, în căutarea prăzii. Apoi, începe să smulgă cu înfrigurare scoicile pe care le adună într-o oală veche, legată de luntre cu o funie trainică. În timp ce stă îngenuncheat pe fundul mării şi lucrează cu mâna dreaptă, se ţine cu stânga de o stâncă ascuţită, pentru ca să nu fie dus de curent la suprafaţa apei, înainte de vreme.

Deodată, o durere sfâşietoare în braţul drept îl sileşte să lase grebla din mână, trupul înnegrit de soare al javanezului alunecă întocmai ca o săgeată lumina zilei. În clipa următoare, Sama zace istovit în luntrea lui.

În cele din urmă îşi vine în fire, apucă lopata cu mâna stângă şi vâsleşte încetişor spre ţărm, unde o aşteaptă pe scumpa lui Madia.

Ei desfac scoicile cu degete tremurătoare. Prada pare destul de îmbelşugată.

Un strigăt al Madiei, adună în jurul lor câţiva băştinaşi care

stăteau pe ţărm, fără nicio treabă. Tânăra fată a găsit o perlă... o perlă uriaşă, cu un diametru de aproape zece centimetri, care străluceşte de-ţi ia ochii.

Sama rămâne cu gura căscată şi priveşte minunea, fără să fie în stare să scoată o vorbă. Apoi ia de mână pe iubita sa şi începe să fugă din răsputeri spre coliba bătrânului Nego, tatăl Madiei.

— Nego, ia uită-te la perla asta! strigă tânărul, abia răsuflând.

O sclipire de lăcomie se iveşte în ochii bătrânului javanez.

— Perla face treizeci de guldeni, Sama! Mai rămâne să-mi dai încă şaptezeci şi Madia e a ta...

Tânărul, însă, nu se lasă înşelat, ci porneşte în goană spre coliba misionarului olandez, care se pricepe şi el la perle.

— Părinte Johannes, iată ce am găsit!

Coliba misionarului se umple cu javanezi, din care cei mai mulţi n-au trecut încă la religia creştină. Îngândurat, bătrânul olandez pune mâna pe umărul lui Sama. Acum are prilejul cel mai bun să câştige credincioşi noi pentru învăţătura Domnului Isus Hristos.

— Vezi, ce ţi-am spus eu, Sama? Dumnezeul nostru, Dumnezeul creştinilor, te va scoate din nevoie! Şi iată că aşa s-a şi întâmplat! El ţi-a îndrumat paşii spre locul unde se afla scoica. El ţi-a arătat calea spre bogăţie.

Şi părintele Johannes lucrase bine. În urma acestei minuni făcute de Dumnezeul creştinilor, mai mult de jumătate din locuitorii satului îmbrăţişară noua credinţă. De atunci, perla poartă numele de «Degetul lui Dumnezeu».

Un olandez, anume Van de Muhlen, plăti fericitului Sama o mie de guldeni în schimbul perlei.

Peste trei ani, aceasta fu cumpărată de Şahul Persiei, Nahir Eddin, care dădu pentru ea opt mii de lire sterline.

În anul 1879 perla se afla în stăpânirea maharadjahului Scbefbadri-Ivar din Iedina. După asasinarea acestuia, fiul său o vinde, pentru suma de douăzeci şi nonă mii de lire sterline, prinţului rus Komatşeff.

La izbucnirea revoluţiei din Rusia, prinţul izbuti cu mare

trudă să treacă cu perla dincolo de graniţele ţării, şi să ajungă la Paris, unde «Degetul lui Dumnezeu» stârni vâlvă în rândurile bijutierilor şi colecţionarilor de pietre preţioase. În cele din urmă, fu încredinţată spre vânzare bijutierului François Chevalier.”

Toate aceste vânzări şi cumpărări ale perlei, erau întărite cu ştampile-peceţi şi semnăturile persoanelor oficiale.

Într-un document deosebit, „Degetul lui Dumnezeu” era descris în amănunţime:

„Perla are un diametru de nouăzeci şi şapte de milimetri. E albă ca zăpada, însă sclipeşte foarte viu. La întuneric are proprietatea de a lumina în jurul ei, răspândind o lumină gălbuie, cu atât mai puternică, cu cât nestemata a fost ţinută mai multă vreme la razele soarelui. La lumina artificială perla are o strălucire roşiatică sau roz.”

Avionul ateriză pe aerodromul din Londra, unde Walker era aşteptat de un vechi prieten al său. Inspectorul Jobbs de la Scotland Yard, care fusese trimis în întâmpinarea detectivului.

— Noroc, Tom! făcu acesta din urmă când dădu cu ochii de poliţist.

— Bine-ai venit, Jonny! răspunse inspectorul. Slavă Domnului că te văd iarăşi la noi.

— Nu te bucura, dragul meu, căci tare mi-e teamă că revederea noastră va fi de scurtă durată!

— Nici n-ai apucat să calci bine pe pământul patriei şi te şi grăbeşti, hai?

— De, aşa-i meseria noastră, dragă Tom! La bătrâneţe voi avea tot timpul să mă odihnesc aici… Dar ia spune, cine te-a trimis încoace?

— Şeful! Cine vrei să mă fi trimis? A vorbit la telefon cu prefectul din Paris, care i-a comunicat că ai pornit cu avionul spre Londra, ca să cercetezi cum stă chestia cu ceasornicul furat.

Peste vreo jumătate de ceas, Walker se afla înaintea

colonelului Shelly, şeful Scotland Yardului.

— Ce părere ai dumneata despre furtul preţioasei perle? întreabă acesta din urmă.

— Bănuiesc că fraţii Rodzof se ascund îndărătul acestei afaceri, domnule colonel, răspunse detectivul.

— Cei doi ruşi? Ei drace, cum de nu m-am gândit la asta? Fireşte, ăştia sunt doar specialişti în asemenea afaceri neobişnuite. Da, se poate foarte bine să nu te înşeli în presupunerea dumitale.

— Am chiar dovada că cei doi fraţi sunt hoţii perlei, urmă detectivul. Iată, cruciuliţa asta de argint am găsit-o la faţa locului.

— E a lor?

— Da. E talismanul lui Pavel Rodzof, cel mai îndrăzneţ dintre dânşii.

— Ei, să se mai plângă omul de noroc? Sau, cum spui dumneata: o simplă întâmplare preţuieşte uneori mai mult decât un an de cercetări.

— Domnule colonel, aş putea să văd şi eu ceasornicul confiscat?

— Fireşte, dragul meu! O clipă, te rog… Alo! Mr. Jobbs! Da… domnul Walker ar vrea să vadă ceasornicul cu rubine… Cum? Vii dumneata însuţi? Foarte bine. Da, poate să vină şi arestatul… În curând ţi se va împlini dorinţa, domnule Walker! urmă colonelul, adresându-se iarăşi detectivului, după ce puse receptorul în furcă.

Nu trecu mult şi inspectorul Jobbs îşi făcu apariţia în încăpere, însoţit de doi poliţişti, care aduceau un arestat destul de bine îmbrăcat.

— Iată şi ceasornicul, domnule colonel! zise inspectorul, înmânând şefului său preţiosul obiect.

La rândul lui, Shelly îl întinse detectivului, care îl cercetă cu luare-aminte..

— Nu mai încape nicio îndoială că o vorba de ceasornicul furat, domnule colonel! zise Walker în cele din urmă. Iată, pe capacul dinăuntru e gravat numele bijutierului şi localitatea unde se află magazinul său: François Chevalier, Paris… Ăsta e

individul care a vrut să-l vândă? urmă el, arătând spre arestat, care stătea între cei doi poliţişti, ceva mai de-o parte.

— Da, ăsta e, răspunse Shelly.

— Îmi daţi voie să-i pun câteva întrebări?

— Mai încape vorbă?

— Ascultă-mă, după cum reiese din acte, numele dumitale e John Campbell, se adresă Walker arestatului.

— Da, domnule, încuviinţă acesta din urmă.

— Ai vrea să-mi descrii şi mie înfăţişarea aceluia care ţi-a încredinţat ceasornicul spre vânzare?

— Din păcate, nu îmi amintesc defel cum arăta la faţă.

— Nu-ţi aminteşti? Foarte bine!... Uite ce e, n-am venit aici ca să-mi pierd vremea! Aşadar, bagă bine de seamă! Dacă ţi-aş arăta câteva fotografii, ai putea să-mi spui care din ele înfăţişează pe cel căutat?

— Da, domnule!

Walker scoase din servietă câteva fotografii, pe care le împrăştie pe masă.

— Ei, ia spune, care din ăştia ţi-a încredinţat ceasornicul? se adresă el, din nou, lui John Campbell.

— Niciunul, domnule. Sunt sigur de asta! răspunse arestatul, cu hotărâre.

— Şi nici vreunul din ăştia doi?

— Nici.

— Dar fotografia asta?

— Cred...

— Ei, ce crezi?

— Cred că nici ăsta nu e!

— Bine, de ajuns, domnule Campbell... Nu mai am nevoie de arestat, se adresă Walker celor doi poliţişti. Ei, parcă voiai să mai spui ceva, domnule Campbell?

— Da, m-am săturat până în gât de interogatoriile astea chinuitoare, la care sunt supus mereu de ieri! Nu mai pot! Trebuie să-mi recapăt iarăşi liniştea!... Bătrânul ăsta mi-a încredinţat ceasornicul, murmură arestatul, arătând spre una din fotografii.

— Bine dragul meu, dar omul ăsta nu e bătrân defel!

replică detectivul, zâmbind.

— Nu te supăra că mă amestec, domnule Walker, interveni colonelul care credea că la mijloc e o neînţelegere. Campbell vorbeşte despre fotografia asta, care înfăţişează un bătrân cu barba albă. Nu e aşa Mr. Campbell?

— Întocmai, domnule colonel.

— Credeţi cumva că eu vorbesc despre altă fotografie? urmă Jonny Walker. Am să vă dovedesc îndată că „bătrânul” ăsta n-are mai mult de treizeci şi cinci de ani.

— Cu neputinţă! exclamă Shelly, neîncrezător.

— Ia uitaţi-vă mai de aproape la el şi veţi băga de seamă că-i lipsesc cele două zbârcituri care pornesc de la nas şi sfârşesc la colţurile gurii. Orice om bătrân are aceste două zbârcituri, dar individul nostru nu le are.

Colonelul Shelly şi inspectorul Jobbs se plecară deasupra portretului, în timp ce poliţiştii şi arestatul se apropiaseră şi ei de masă, cuprinşi de curiozitate.

— Hm, trebuie să-ţi dau dreptate, domnule Walker! murmură colonelul, după un răstimp. Dumneata ce spui, inspectare Jobbs?

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, răspunse inspectorul.

— Cu toate astea, am să vă mai aduc o dovadă, domnii meii, urmă Jonny Walker.

Zicând acestea, scoase din servietă o bucată de hârtie pe care o puse deasupra fotografiei cu pricina. Hârtia, însă, era tăiată în aşa fel, încât acoperea cu totul pălăria şi barba individului, în timp cu faţa îi rămânea descoperită.

— Drace!

Această exclamaţie fu scoasă de arestat, care nu izbutise să-şi ascundă tulburarea.

— Da, ai dreptate, domnule Walker, zise colonelul. Omul care se vede acum pe fotografie n-are mai mult de treizeci şi cinci de ani… Inspectare Jobbs, cheamă, te rog, registratura şi spune inspectorului Flinch să-mi aducă numaidecât „Albumul special”.

După puţin timp, pe masa colonelului Shelly se afla „albumul special” în care se păstrau fotografiile celor mai

vestiţi răufăcători de pe faţa pământului.

— Da. Da, aşa e. Domnule Walker, murmură şeful Scotland Yardului, după ce răsfoi albumul şi se opri la pagina unde erau lipite fotografiile celor doi fraţi Rodzof, care semănau însă atât de mult, încât nu puteau fi deosebite una de alta.

— Mă bucur că-mi daţi dreptate, domnule colonel… După cum vedeţi, „bătrânul” e unul din fraţii Rodzof.

— Dar vorba e: care dintre ei? se amestecă inspectorul Jobbs.

— Din păcate, asta nu se poate stabili decât ştiind ce înălţime avea gulerul său, răspunse Walker. Ia spune, domnule Campbell, nu e aşa că, după ce ţi-a încredinţat ceasornicul spre vânzare, individul a rămas în apropierea dumitale? După cum susţii, nu te cunoştea defel, aşa că ar fi cu neputinţă să-ţi fi dat un obiect atât de preţios, fără să te supravegheze ca să vadă ce faci cu el.

— Erau doi bărbaţi şi mă aşteptau în gangul de peste drum.

— Şi cum ai ajuns dumneata să primeşti această însărcinare?

— N-am de lucru, domnule, şi nădăjduiam să câştig şi eu ceva cu prilejul ăsta.

— Nu cumva ai prins ceva din convorbirea lor?

— Un lucru fără prea mare însemnătate. Cel spân l-a întrebat pe tovarăşul său dacă a îngrijit de bilete pentru vaporul „Bulling”, iar bărbosul i-a arătat biletele.

— Domnule colonel, nu cumva s-ar putea stabili încotro pleacă vasul „Bulling”? urmă detectivul adresându-se şefului Scotland Yardului.

— Inspectare, dă-mi, te rog, registrul în care sunt trecute cursele vapoarelor, zise colonelul, adresându-se, la rândul său, inspectorului Jobbs.

— Numaidecât, domnule colonel!… „Bulling” face cursa spre New-York.

— Şi nu mi-ai putea spune când pleacă vasul? urmă Walker.

— O clipă, te rog, da, iată-l aici… „Buhing” a părăsit portul ieri după-amiază la ora şase.

— Păcat, mare păcat! Ar fi fost, doar, atât de simplu să

punem mâna pe individ, înainte de a apuca s-o şteargă din Anglia! Când pleacă vaporul următor spre New-York!

— Astăzi, la ora unu şi treizeci... Vasul „King Edward”.

— Drace, asta înseamnă că ticălosul mi-a luat-o înainte cu optsprezece ore! Cât e ceasul acum?... Douăsprezece?... Bine, plec cu vaporul „King Edward”.

286. În ghearele Satanei

Tot chibzuind ce să facă, Nataşa se hotărî să înnopteze într-un hotel din Berlin, unde să se gândească în linişte la situaţia ei. Din fericire, îi rămăseseră ceva bani, cu care putea să trăiască vreo câteva săptămâni.

Averea ei era alcătuită din câteva sute de franci francezi, care aveau însă mare preţ pe vremurile acelea, căci marca germană începuse să scadă şi lumea nu mai avea încredere în bancnotele nemţeşti.

Înainte de toate, tânăra prinţesă intră într-un restaurant, unde ceru să i se aducă de mâncare. După ce se mai întări puţin, ieşi în stradă şi se lăsă dusă de valurile mulţimii.

Însufleţirea ce domnea în jurul ei, stârni uimirea Nataşei, căreia până acum, nu-i fusese dat să vadă atâta agitaţie. Ce-i drept, ieşise uneori noaptea în oraş, împreună cu doctorul Barickin, însă pe atunci mintea îi era întunecată, astfel că nu-şi dăduse seama de cele ce se petreceau în jurul ei.

O reclamă luminoasă vestea trecătorilor că într-o stradă lăturalnică se afla o pensiune, în care se puteau închiria camere cu ziua sau cu luna.

Cu inima strânsă de teamă, Nataşa se îndreptă într-acolo. Tocmai când voia să apese pe butonul soneriei, uşa se deschise şi o femeie foarte frumoasă părăsi clădirea însoţită de un bărbat. Trecând pe lângă dânsa, necunoscuta îi aruncă o privire nu tocmai prietenoasă şi văzând că însoţitorul ei rămâne locului, privind ca vrăjit spre Nataşa, îl apucă repede de braţ şi-l trase după ea, coborând treptele în grabă.

Din fericire, prinţesa nu înţelese cuvintele murdare, rostite într-un dialect greu, pe care frumoasa femeie le adresă

tovarăşului ei.

După ce sună, uşa se deschise iarăşi şi o femeie cu părul zburlit, dar îmbrăcată într-o rochie elegantă, de mătase, se ivi în prag, aţintind o privire cercetătoare asupra Nataşei, care spuse că dorea să rămână o noapte la pensiune.

— Cu plăcere! răspunse femeia, înclinându-se. Poftiţi înăuntru domnişoară!

Nataşa păşi într-un coridor slab luminat, de-a lungul căruia se vedeau mai multe uşi. După câteva clipe, femeia se opri înaintea uneia din ele şi o deschise, lăsând să se vadă o încăpere nu tocmai mare, cu câteva fotolii de mătase, o masă rotundă şi un pat de alamă, deasupra căruia se afla un baldachin albastru.

— Dar nu e prea scumpă? întrebă Nataşa, nehotărâtă. Vedeţi că mijloacele mele sunt foarte modeste, astfel că trebuie să locuiesc într-o cameră cât mai ieftină…

— Lasă, domnişoară, la mine nimic nu o prea scump, răspunse femeia cu blândeţe. Şi, afară de asta, o fată atât de încântătoare cum eşti dumneata, ar putea locui în cea mai frumoasă odaie.

Din păcate, sărmana prinţesă nu pricepu tâlcul acestor vorbe, căci altminteri ar fi luat-o la fugă, îngrozită. Rămase deci în încăpere, îşi scoase cele câteva lucruşoare din valiză, apoi se culcă şi adormi numaidecât.

În toiul nopţii un râs zglobiu o trezi din somn. Nataşa trase cu urechea, inima în zvâcnea puternic.

În cele din urmă, se linişti, însă, spunându-şi că toată spaima ei era neîndreptăţită.

Abia aţipi din nou, când auzi iarăşi zgomote. De astă dată, însă, se certau două persoane, un bărbat şi o femeie.

Prinţesa abia cuteza să răsufle. Era oare cu putinţă ca o femeie să rostească asemenea cuvinte? Şi apoi, ce spunea tovarăşul ei!

A doua zi dimineaţă, după ce tânăra se îmbrăcase, proprietara pensiunii îşi făcu apariţia în prag, aducând dejunul. Înainte de a părăsi încăperea, proprietara rămase câtva timp nemişcată, cu privirile aţintite asupra frumoasei

sale chiriaşe, apoi un zâmbet diabolic se ivi pe buzele ei.

După-amiază, Nataşa se duse în oraş pentru a-şi face câteva cumpărături. Când se înapoie acasă „doamna” cu care se întâlnise în ajun îi ieşi iarăşi înainte. De astă dată, însă, era însoţită de alt bărbat.

Prinţesa trecu pe lângă ei, fără să-i ia în seamă. Auzind însă glasul femeii, recunoscu îngrozită că era acelaşi glas pe care îl auzise dimineaţa, în odaia de alături.

Era oare cu putinţă? Nu cumva se înşela? O femeie atât de elegantă putea rosti asemenea vorbe?

Trecură cinci zile fără ca prinţesa să fi ajuns la o hotărâre. În vremea asta spusese de două ori proprietăresei că ar vrea să achite socoteala, însă aceasta se împotrivise.

— Lasă, domnişoară, mai e vreme! îi răspunse doamna Bendler, cum se numea patroana.

În acea zi, prinţesa găsi pe masă nota de plată. Abia aruncase, însă, o privire asupra ei, că se simţi străbătută de fiori. Ce însemnau, oare, aceste preţuri enorme? Făcându-şi socoteala, îşi dădu seama că dacă achita nota nu-i mai rămâneau decât vreo câţiva franci.

Sărmana Nataşa! Habar n-avea că o aşteaptă o surpriză şi mai neplăcută!

Averea ei, cele câteva sute de franci, le pusese într-un plic, pe care îl ascunsese în valiză. Vrând să-şi scoată banii, deschise valiza şi începu să caute plicul, zadarnic însă, căci acesta dispăruse de acolo.

— Sfinte Dumnezeule, e cu putinţă, oare? murmură ea, deznădăjduită. Doar ieri am avut plicul în mână, când am scos cei cinci franci!

Începu să scotocească prin încăpere, închipuindu-şi că pusese plicul în alt loc. Dar şi de astă dată străduinţele ei rămaseră fără folos – plicul nu era nicăieri.

Deodată, cineva bătu în uşă, apoi doamna Bendler se ivi în prag, zâmbind cu bunăvoinţă, ca întotdeauna.

— Ai găsit socoteala, domnişoară? întrebă ea.

— Da, am găsit-o răspunse Nataşa, făcând feţe-feţe. Banii am să vi-i dau puţin mai târziu, adaugă ea, nădăjduind mereu

că va găsi preţiosul plic.

— Nu-i nimic, n-are nicio însemnătate dacă plăteşti cu o zi mai devreme sau mai târziu, încuviinţă proprietăreasa.

— Tocmai asta îmi spuneam şi eu… Însă, uite ce e, doamnă Bendler… aş vrea să mă mut, căci nu pot plăti o chirie atât de mare. V-am spus doar de la început, că mijloacele mele sunt foarte restrânse…

— Aşa? Găseşti că chiria e mare? făcu proprietăreasa, dând din cap.

Mai mormăi câteva vorbe, pe care Nataşa nu le înţelese, apoi părăsi încăperea, trântind uşa după ea.

Şi iarăşi începu căutarea înfrigurată. Sărmana prinţesă întoarse totul cu josul în sus. Pună ce, în cele din urmă, neştiind nici ea unde să mai scotocească, se prăbuşi într-un scaun, sleită de puteri. Lacrimi fierbinţi prinseră să-i curgă din ochi.

După câtăva vreme proprietăreasa se ivi iarăşi.

— Ce înseamnă asta? Plângi? se răsti ea, cu mâinile în şolduri. Aha, pe semne că Făt-Frumosul ţi-a scris că nu mai vine la dumneata!

Nataşa o privi cu ochii înroşiţi de plâns.

— Doamnă Bendler… trebuie să fi pătruns cineva aici, fără ştirea noastră… am fost prădată…

— Nimeni n-a pătruns în odaie fără ştirea mea, răspunse proprietăreasa cu atâta hotărâre, încât prinţesa nu se încumetă s-o contrazică. Şi ce ţi s-a furat, mă rog? urmă ea cu asprime.

— Banii mei.

Un hohot de râs batjocoritor răsună în încăpere.

— Banii dumitale, ai? Lasă că înţeleg eu! N-ai avut niciun gologan, totul a fost o înşelăciune… Vezi, însă, că eu nu mă las trasă pe sfoară atât de uşor!

Zicând acestea, ridică pumnul ameninţător, şi se apropie de sărmana prinţesă, care începu iarăşi să plângă, repetând, printre sughiţuri, că avusese banii în valiză şi că cineva îi furase de acolo. Toate jurămintele însă, nu-i folosiră la nimic – proprietăreasa rămase neînduplecată…

În cele din urmă, părăsi încăperea, însă se opri îndărătul uşii, şi un zâmbet plin de răutate încolţi pe buzele ei.

— Pe asta ştiu că am dus-o!… murmură ea. Dacă ar bănui că eu i-am şterpelii gologanii! Dar toanta asta n-are nici cea mai mică bănuială! Şi nici la poliţie n-o să se ducă – sunt sigură de asta! Aş putea să pun rămăşag pe orice că e una din alea care nu se încumetă să dea ochii cu poliţia!

În acest timp, prinţesa se gândea cu groază la ceea ce o aştepta. Fără îndoială că proprietăreasa avea să dea de ştire poliţiei, iar ea, Nataşa, avea să fie arestată şi dusă înaintea judecătorului…

Nu, nu, numai asta nu! Mai bine moartea!

Nenorocita rămase singură trei ceasuri, frământată de fel de fel de gânduri. La un moment dat, se hotărî să fugă, dar renunţă la acest plan, zicându-şi că doamna Bendler trebuie să fie prin apropiere, urmărindu-i toate mişcările. După aceea se gândi să lase lucrurile amanet, dar fără îndoială că proprietăreasa avea să respingă această propunere, căci cele câteva rochii şi rufăria ei preţuiau o nimica toată.

Deodată, Nataşa auzi cheia învârtindu-se în broască. Abia acum îşi dădu seama că neînduplecata femeie o încuiase în odaie, astfel că o fugă ar fi fost cu neputinţă.

— Ei, tot nu ţi-ai găsit banii? întrebă proprietăreasa, intrând în cameră.

Prinţesa clătină capul, în semn de negare.

— Fireşte, îmi închipuiam eu asta! urmă cealaltă. Cu mine, însă, nu-ţi merge, draga mea, fiindcă eu sunt vulpe bătrână şi am trecut prin multe în lumea asta! Mai bine mărturiseşte că ai vrut să mă tragi pe sfoară, căci atunci o scoatem mai uşor la capăt!

În deznădejdea ei, Nataşa era cât p-aci să spună că minţise, că n-avusese niciun ban la ea – dar îşi luă seama la vreme. Nu, orice avea să se întâmple, nu putea să facă o asemenea afirmaţie!

Câtva timp, domni tăcere în odaie.

— Ascultă-mă, mi-e milă de dumneata şi n-aş vrea să te dau pe mâna poliţiei, căci eşti prea tânără, zise, în cele din

urmă, răutăcioasa femeie. De aceea, îţi propun să-mi munceşti pentru banii pe care mi-i datorezi…

Nataşa ridică privirile şi o rază de nădejde încolţi în sufletul ei.

— Sunt gata să-ţi primesc propunerea, doamnă Bendler! răspunse ea, ştergându-şi lacrimile. Cu toate astea, te rog să mă crezi că n-am vrut să te înşel… pot să jur că am avut banii!

— Ia lasă prostiile! se răsti proprietăreasa. Îţi atrag atenţia, pentru ultima oară, că aici nu sunt hoţi! Te afli într-o casă cinstită!

Fireşte că biata prinţesă nici nu bănuia, măcar, că proprietăreasa acestei „casa cinstite” fusese condamnată la doi ani închisoare pentru furt şi că, din această pricină, nu s-ar fi încumetat să se plângă poliţiei împotriva chiriaşei sale. De altminteri, prea stimata doamnă Bendler mai petrecuse şi un an în casa de corecţie, fiind învinuită că ademenise câteva minore, pe care le vânduse unui proxenet.

Aşadar, cele două femei căzură la învoială: Nataşa avea să rămână în camera ei – cel puţin, deocamdată – iar în schimb trebuia să ajute proprietăresei la deretecatul odăilor.

În zilele următoare, prinţesa băgă de seamă că avea foarte puţin de lucru şi în acelaşi timp făcu câteva constatări ciudate. În fiecare dimineaţă, doamna Bendler servea ea însăşi cafeaua chiriaşelor sale, şi foarte rar se întâmpla ca vreuna din ele să vâre capul pe uşa bucătăriei. Nataşei, însă, îi era interzis cu străşnicie să servească dejunul „doamnelor”.

După amiază, proprietăreasa şi noua ei slujnică ieşeau în oraş „după cumpărături”. Întotdeauna, însă, se înapoiau acasă fără să fi cumpărat ceva, căci toată vremea şi-o petreceau în localuri.

Biata prinţesă se simţea uneori foarte stingherită – mai ales atunci când bărbaţii se aşezau la masa lor şi începeau să vorbească pe şoptite cu doamna Bendler.

Într-una din zile, proprietăreasa îi prezentă un domn elegant, cu monoclu, a cărui faţă era, însă, brăzdată de zbârcituri. Deşi avea de-a face cu un baron veritabil, care nu-

şi mai dezlipea privirile de la dânsa, Nataşa nici nu-l luă în seamă şi rămase tăcută tot timpul cât fură împreună.

— Eşti o dobitoacă! mormăi doamna Bendler, pe drum, după ce se despărţiseră de baron şi hotărâseră o nouă întâlnire pentru a doua zi.

Nataşa nu răspunse, dar un gând grozav îi trecu prin minte în acea clipă. Da, se repeta ticăloşia din Paris, cu singura deosebire că o femeie luase locul doctorului Barickin.

Aşadar, se hotărî să fie cu ochii în patru. Şi, chiar în aceeaşi noapte avea să capete dovada că temerile ei erau îndreptăţite.

În urma stăruinţelor doamnei Bendler, prinţesa bău cu ea o jumătate sticlă de vin vechi, apoi se duse la culcare în odaia ei. Abia aţipise, când auzi o bătaie uşoară în uşă. Bănuind că proprietăreasa vrea să-i spună ceva, Nataşa coborî din pat, se îndreptă spre uşă şi trase zăvorul. În clipa următoare, se simţi încleştată de două braţe vânjoase. Nenorocita femeie rămase înlemnită de spaimă.

În cele din urmă, însă, un ţipăt sfâşietor izbucni din pieptul ei… o luptă se încinse pe întuneric, în timp ce strigătele ei de ajutor răsunau în încăpere. La un moment dat, o uşă se deschise şi doamna Bendler îşi făcu apariţia, în cămaşa de noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? Ce ţipi aşa, de parcă ai fi trasă în ţeapă?

— Ajutor! Ajutor! continuă să strige Nataşa, în groaza ei de moarte.

— Lăsaţi-o în pace! şopti proprietăreasa. Hai, repede… altminteri trezeşte toată casa.

Nataşa simţi că cele două braţe se desprind din jurul trupului ei. În clipa următoare, o făptură întunecată părăsi încăperea. Biata prinţesă se năpusti la uşă, o împinse şi trase zăvorul. Apoi se aşeză pe marginea patului şi începu să plângă.

— Ah, scumpul meu Boris, de ce nu pot fi alături de tine! se tângui ea. De ce trebuie să fiu fără ocrotire?

De partea cealaltă a uşii, proxeneta ridică pumnul

ameninţător spre camera chiriaşei sale, apoi luă de mână pe bărbatul care se afla lângă dânsa şi a cărui îmbrăcăminte era în neorânduială.

— Încercarea noastră a dat greş! mormăi baronul, căci el era, intrând în odaia doamnei Bendler. Ar fi trebuit să-i dai mai mult de băut... Mititica s-a apărat ca o nebună, dar asta n-a făcut decât să-mi aţâţe patima.

— Aveţi dreptate, domnule baron! încuviinţă proxeneta. Un călăreţ bun ştie să îmblânzească şi armăsarul cel mai focos... Lăsaţi pe mine, ştiu eu ce am de făcut!

Cei doi goliră o sticlă de vin, şi în vremea asta puseră la cale o nouă ticăloşie.

— Lucrul de căpetenie e că nu m-a recunoscut, zise baronul, ridicându-se, după ce acoperise cu pudră zgârieturile pe care le avea pe faţă.

Proxeneta îl bătu, prietenoasă, pe umăr. Cei doi ticăloşi căzuseră la învoială.

Sărmană Nataşa, ce chinuri ţi-a mai hărăzit, oare, soarta? Ce dezamăgiri te mai aşteaptă în cale?

287. Întrevederea cu Ilino.

Nu mică fu mirarea lui Ilino, când Urez şi Iesta Ulkitzki se iviră înaintea sa.

Preşedintele Comitetului Central sosise la Moscova înainte cu o zi. Brazde adânci se săpaseră pe fruntea lui. În urma unei consfătuiri cu comisarii poporului, se văzuse nevoit să îngăduie terorii roşii să-şi urmeze opera ei de distrugere.

Deşi se ştia că acesta era mijlocul cel mai primejdios, care împingea tot mai mult statul spre prăpastie, conducătorii Rusiei trebuiau să dezlănţuie mai departe prigoana împotriva duşmanilor lor. Căci n-aveau altă cale, pentru a ieşi din încurcătură. Ce-i drept, o bună parte din tezaurul imperial fusese vândut în străinătate, dar ce însemnau colo câteva zeci de milioane pentru o ţară care ocupa jumătate din Europa? Suma rezultată din vânzarea giuvaierurilor Ţarilor se irosi în câteva zile şi lipsa de bani începu să se resimtă iarăşi

ca şi mai înainte.

Gândurile tuturor se îndreptară din nou spre lăzile cu aur, de care statul fusese deposedat. Oratorii ţinură cuvântări înflăcărate împotriva lui Boris Verodin, prinţului Potcikev şi Soniei Petrovici, care erau bănuiţi că ştiu unde se află comoara.

Într-una din zile conducătorii statului ţinură iarăşi o consfătuire.

— Tocmai acum mi s-a vestit din Petrograd că Boris Verodin a căzut în mâinile noastre, începu unul din comisari. Bănuielile împotriva lui par să fie foarte întemeiate, căci s-a stabilit că fostul nostru tovarăş dispune de un credit în valoare de o sută de mii de lire sterline la una din cele mai cunoscute bănci londoneze.

— Auziţii Auziţi! strigară membrii guvernului.

Şi unul din ei adăugă:

— Dacă omul acesta şi-a însuşit comoara tocmai acum, când statul are mai multă nevoie de dânsa, atunci socot că avem şi noi dreptul să ne folosim de cele mai drastice mijloace spre al sili să facă mărturisiri.

— Ce vrei să spui cu asta, tovarăşe? întrebă cel care luase cuvântul la început.

Comisarul poporului pentru justiţie plecă privirile o clipă, apoi răspunse:

— Trebuie să-i smulgem taina comorii…

— Cu alte cuvinte, vrei să-l supui la tortură?

Şi, deoarece nu se auzi niciun răspuns, această tăcere putea fi luată drept afirmare.

— Nu, n-avem dreptul să facem asta! reluă cel dintâi cu însufleţire. De ce am luptat împotriva fostului regim? De ce am urât atâta mijloacele folosite în timpul domniei Ţarului? Pentru că erau neomeneşti, pentru că un stat civilizat poate renunţa la ele. Şi acum vreţi să le întrebuinţăm şi noi? Nu vă daţi seama că în acest chip vom înmulţi numărul duşmanilor noştri? Nu vă daţi seama că omenirea va avea cea mai bună dovadă că tot ce se pune în spinarea noastră e adevărat? Nu, tovarăşi, nu putem recurge la asemenea mijloace. Eu, cel

puţin, mă împotrivesc cu hotărâre…

Comisarul poporului pentru justiţie făcu o mutră posomorâtă, dar nu răspunse nici de astă dată.

— De altminteri, peste câteva zile vom afla ce declaraţii a făcut Boris Verodin, adăugă celălalt, încheind astfel discuţia cu privire la această chestiune.

După ce strânse mâna celor doi prieteni, Ilino privi cu luare-aminte spre Irina, care se îmbujoră ia chip.

— Cine e fata asta? întrebă el, adresându-se lui Urez.

— Irina Verodin, sora vitregă a lui Boris Verodin, răspunse agitatorul.

— Aha, îmi aduc aminte… N-a fost ea tânăra care a dispărut fără urmă?

Urez clătină capul în semn de încuviinţare, însă rămase tăcut, căci nu voia să zgândărească rana Irinei, vorbind despre suferinţele pe care sărmana fată le îndurase în fortăreaţa Petru şi Pavel.

— Şi ce vă aduce la mine, dragii mei? urmă preşedintele Comitetului Central.

— S-a întâmplat o minune, tovarăşe Ilino, răspunse Iesta Ulkitzki. Lăzile cu aur au fost, în sfârşit, găsite…

— Ce face? Îţi arde de glumă, tovarăşe Ulkitzki? exclamă preşedintele, încleştând umerii tânărului şi zgâlţâindu-l cu putere. Hai, vorbeşte! E cu putinţă oare?

— Da, e cu putinţă, încuviinţă Iesta, arătând spre însoţitoarea lor. Această fată poseda cheia, care va duce la dezlegarea misterului… Hai, Irina, spune tot ce ştii…

Tânăra îşi învinse sfiala şi povesti cu tot mai multă însufleţire faptele care se petrecuseră de la fuga ei din Rusia: aterizarea forţată în Polonia, ticăloşia pilotului, apariţia prinţului Potcikev şi duşmănia lor din pricina ei. Zugrăvi apoi lupta din pădure şi uciderea celor doi bărbaţi, ale căror cadavre mai zăceau încă pe locul unde îşi găsiseră moartea.

Ilino clătină capul în semn de încuviinţare, căci auzise şi el că într-un tufiş din pădurea de lângă Cronstadt se descoperiseră două cadavre intrate în putrefacţie.

— Aşadar, era vorba de bătrânul cărbunar şi fiul său? întrebă el.

— Da.

Şi, tânăra îşi continuă povestirea, fără să ascundă nimic. Astfel istorisi întâlnirea ei cu Sonia Petrovici şi destăinuirea făcută de aceasta cu privire la locul unde era ascunsă comoara.

În cele din urmă, spre a dovedi temeinicia spuselor ei, scoase la iveală mărturisirea scrisă a Soniei, pe care o cususe într-o cută a rochiei.

Ilino o citi cu mare luare-aminte. Abia acum căpăta el încredinţarea că atât Boris Verodin cât şi prinţul Potcikev şi Sonia Petrovici nu se atinseseră de comoară. Singurii vinovaţi erau cărbunarul, fiul său şi logodnica acestuia din urmă.

— Ce s-o fi ales de Sonia Petrovici? întrebă, după un răstimp, preşedintele Comitetului Central.

— Tare mi-e teamă că o dramă înfiorătoare s-a petrecut pe bordul avionului răspunse Irina, cu glas tremurător. De altminteri, Sonia Petrovici a şi făcut unele aluzii…

— Îmi pare rău de această femeie! reluă Ilino. Dacă ar fi ştiut să se înfrâneze, ar fi ajuns la loc de cinste. Din păcate, însă, firea ei pătimaşă a îndemnat-o să se folosească de căi lăturalnice spre a cuceri dragostea lui Boris Verodin. Nu şi-a ajuns ţinta, dar trebuie să suporte urmările faptelor ei… Iar prinţul Potcikev? Ilino clătină capul, cu înţeles. A fost un ticălos, care s-a bucurat de favoarea Ţarului. Bănuiesc, însă, că Sonia nu-l va lăsa să-i scape din mână şi dacă într-o bună zi voi afla că au fost găsite pe undeva cadavrele a doi oameni – un bărbat şi o femeie – aş putea pune rămăşag că e vorba de Sonia Petrovici şi duşmanul ei de moarte, prinţul Potcikev. Acum, însă, trebuie neapărat să pornim spre Petrograd, unde mă voi pune în legătură cu conducătorii Cekei, spre a lua măsurile pentru ridicarea comorii. Cel mai bun lucru ar fi să nu pomenim încă nimic despre cele aflate. După ce vom ajunge la Petrograd, vom lua cu noi o sută de oameni, apoi vom porni cu toţii spre locul unde se află lăzile cu aur…

Cei doi bărbaţi clătinară capul în semn de aprobare.

— Fireşte că Boris Verodin ne va însoţi! adăugă Ilino.

— Boris Verodin? exclamară Urez, Iesta şi Irina, în acelaşi timp.

— Da, Boris Verodin, repetă preşedintele Comitetului Central. Cum, nu ştiţi că tovarăşul nostru se află la Petrograd? întrebă el, mirat.

— Boris… la Petrograd! murmură Irina şi lacrimi de bucurie se iviră în ochii ei.

Iesta Ulkitzki simţi în inimă o durere ascuţită, căci îşi dădea prea bine seama că tânăra fată mai ţinea la chipeşul tânăr şi nu se gândea decât la el. Cu toate astea, îşi învinse repede tulburarea. Da, trebuia să renunţe la dragostea Irinei!

— Boris Verodin, care se afla pe Riviera, a fost prins de agenţii Cekei şi dus pe bordul unui vas rusesc, urmă Ilino. Ceka e foarte dibace şi ştie să-şi facă datoria, oriunde s-ar afla aceia pe care îi urmăreşte.

— Cu alte cuvinte, Boris e întemniţat? întrebă Urez, cu glas tremurător.

— Da, însă nu numai atât: bănuiesc că n-o duce tocmai bine, căci Ceka şi-a pus în când să-l silească la mărturisiri.

Agitatorul aţinti o privire speriată asupra lui Ilino, căci ştia prea bine ce voia să spună acesta.

— Trebuie să ne grăbim, tovarăşe, zise el, cu însufleţire. Altminteri, cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla…

Chiar în aceeaşi zi, plecară cu toţii spre Petrograd, unde Ilino cercetă în ce temniţă fusese închis Boris Verodin.

După puţin timp, preşedintele Comitetului Central se afla înaintea judecătorului de instrucţie, care făcu o mutră posomorâtă, când vizitatorul îşi exprimă dorinţa de a vorbi cu arestatul.

— Asta nu se poate! răspunse Selzikovia, după o scurta şovăială.

— De ce? replică Ilino.

— Pentru că… arestatul e bolnav.

— Bolnav? Cu atât mai mult trebuie să-l văd… Ştii, au fost găsite lăzile cu aur… Boris Verodin e nevinovat, căci nu ştia nimic despre ascunzătoarea lor… Da, e un erou… un erou al

cărui nume va rămâne scris cu litere de aur în istoria statului nostru!

Judele Selzikovia se făcu galben ca ceara şi un blestem scăpă de pe buzele sale.

— Spune, tovarăşe… ce s-a întâmplat? zise Ilino, cu glas ameninţător, apropiindu-se de el. Spune-mi, ce-i cu Boris Verodin?

— Urmează-mă, tovarăşe Ilino! murmură judele-instructor, ridicându-se anevoie de pe scaun.

288. O crimă în largul mării

„King Edward” era un vas care făcea cinste numelui său – din acest punct de vedere toţi călătorii erau de acord. Maşinile sale uriaşe lucrau fără întrerupere, aducându-l tot mai aproape de ţinta lui: New-Yorkul.

Două din cele cinci zile – cât ţinea drumul – se şi scurseseră, fără nicio întâmplare mai deosebită…

Seara, căpitanul vasului, Jonny Walker şi încă vreo câţiva călători petrecuseră câteva ceasuri la un pahar de bere, în elegantul restaurant de pe bordul vaporului. După ce tovarăşii săi se duseră la culcare, detectivul ieşi pe punte, căci nu se simţea obosit şi voia să ia niţel aer.

Spre mirarea lui Walker constată că vântul bătea destul de tare, astfel că fu nespus de mulţumit când un marinar se oferi să-i aducă din cabină paltonul. Puntea era luminată doar de câteva becuri, catargele aruncau umbre fantomatice, printre care apărea din când în când câte un marinar din cei care făceau de pază. Timonierul părea să aibă noroc în acea noapte, căci în largul oceanului nu se zărea niciun vas, astfel că-i era uşor să urmeze drumul hotărât dinainte.

— Alo, domnule Walker.

Această exclamaţie, care părea că vine din cer, trezi din visarea sa pe detectiv, care stătea rezemat de parapet şi privea gânditor spre valurile spumegânde. În cele din urmă, izbuti să descopere de unde pornise glasul: era al primului ofiţer Smith, care îl salută cu însufleţire de pe puntea de

comandă.

Echipa de marinari care intrase de serviciu la ora douăsprezece, îşi îndeplinea slujba, cu mai mult sau mai puţină ardoare. Picături fine de ploaie cădeau pe mantalele de cauciuc ale oamenilor, care pe vremea asta mohorâtă aşteptau cu nerăbdare clipa când aveau să-şi termine serviciul. Orologiul, însă, nu sunase decât de patru ori, ceea ce însemna că era abia ora două după miezul nopţii.

Walker se urcă şi el pe puntea de comandă şi stând alături de primul ofiţer, schimba cu el câte o vorbă din când în când. Gândurile sale erau îndreptate numai spre duşmanul său de moarte, care i-o luase înainte cu optsprezece ore – şi detectivul ştia prea bine că acest avans era foarte greu de câştigat, ţinând seama de adversarul său.

Între timp primul ofiţer era preocupat de felurite gânduri.

Plictisitor lucru să fii de serviciu într-o noapte ca asta!… îşi zicea el. Departe… era patria lui, unde îşi lăsase familia… trecuse prin multe ţări străine, de când îşi făcea serviciul pe acest vas, a cărui comandă îi fusese încredinţată acum, pentru patru ceasuri… 1400 de călători… un echipaj de 350 oameni… Ce-i drept, mare răspundere… Dar ce fuse asta? Nu cumva era victima unei năluciri?

— Toată lumea pe punte!

Strigătul trecu din gură în gură.

— Înapoi, cu toată viteza! răsună comanda în sala maşinilor.

Inginerul de serviciu lucra cu înfrigurare la tabloul de viteze. Ce se petrecea, oare, sus pe punte?

Mecanicii şi fochiştii priveau cu oarecare nelinişte spre şeful lor, care rămăsese neclintit lângă tabloul de viteze.

Vasul mai alunecă înainte vreo două sute de metri, apoi porni îndărăt cu mare iuţeală.

— Opriţi maşinile! se auzi iarăşi în sala maşinilor.

Walker privea cu luare-aminte cele ce se petreceau pe puntea înţesată de marinari. Câţiva călători îşi tăcuseră apariţia, învăluiţi în paltoane groase.

— Ce s-a întâmplat?

Mereu aceeaşi întrebare, mereu acelaşi răspuns:
— Toată lumea pe punte!
Razele puternice ale reflectoarelor măturau suprafaţa agitată a mării, luminând crustele de spumă care ţopăiau vesele deasupra valurilor.
Sute de ochi urmăreau cu încordare cercurile luminoase ale reflectoarelor. Colo?… Nu, fusese a nălucire… totuşi… la vreo două sute de metri de tribord, un trup omenesc era azvârlit de valuri încoace şi încolo.
Câteva colace de salvare zburară peste parapet, şi, la atingerea apei, răspândiră în jurul lor o lumină vie, care ţinu câtăva vreme. Lanţurile zornăită, dovedind că una din bărcile de salvare fusese lăsată pe apă.
Peste vreo cinci minute, un trup neînsufleţit fu adus pe punte.
— Înainte cu toată viteza! răsună comanda primului ofiţer.
— Ce se aude, doctore?
Căpitanul vasului pusese această întrebare, adresându-se medicului, care examinase cu luare-aminte trupul pescuit din valuri.
— E vorba de o femeie, care a murit înainte de a fi azvârlită peste bord, răspunse doctorul.
— Ce te face să crezi asta?
— rana adâncă de la gâtul victimei, care a fost pricinuită de un cuţit foarte ascuţit.
— Eşti sigur de ceea ce spui, doctore?
— Da, lucrul e foarte simplu.
— Kruse!
— Ordonaţi, domnule căpitan!
— Du-te în cabina 63 şi…
— Nu e nevoio, sunt aici, domnule căpitan! se auzi glasul detectivului Jonny Walker.
— Ai auzit ce spunea medicul, domnule Walker? urmă căpitanul.
— Da, am auzit şi împărtăşesc în totul părerea sa, domnule căpitan!
Pe gulerul alb al rochiei moartei se vedeau lămurit urme de

degete. Jonny Walker tăie cu băgare de seamă bucata de stofă, pe care o vârî în portmoneu.

— Domnii mei, vă rog să păstraţi tăcere asupra celor întâmplate, căci n-aş vrea să-mi nelinişte sc călătorii, zise căpitanul, adresându-se celor de faţă. Domnule Walker, vrei să preiei dumneata cercetarea acestui caz neplăcut?

— Fireşte, domnule căpitan! Sper că în curând voi pune mâna pe ucigaş, care trebuie neapărat să fie pe bordul vasului, căci n-a avut unde să fugă.

Însoţit de ofiţerul secund, care îi servea de călăuză, Jonny Walker începu cercetările pentru descoperirea criminalului. Din păcate, însă, nu izbuti să găsească nici cea mai mică urmă, care să ducă la dezvăluirea tainei. Cine era moarta? Nici măcar acest lucru nu putea fi stabilit, acum, noaptea, fără să se atragă atenţia călătorilor, dintre care cea mai mare parte nu bănuiau nimic din cele întâmplate.

A doua zi dimineaţa prima stewardesă raportă căpitanului că stewardesa numărul şaptesprezece, anume Anny Holm, lipsea de pe bord.

Însoţit de Walker şi ofiţerul secund, căpitanul porni spre cabina dispărutei şi deschise uşa acesteia. O privelişte înfiorătoare li se înfăţişă înaintea ochilor. Patul nenorocitei era plin de sânge – încolo, cea mai perfectă ordine domnea în încăpere, ceea ce lăsa să se întrevadă că mobilul crimei nu fusese jaful. La oarecare depărtare de uşă se zărea pe covor o pată mare de sânge închegat.

Pe bordul vasului viaţa îşi urmă cursul ei normal. Încă trei zile şi călătoria era sfârşită. Minunata orchestră cânta ariile cele mai moderne, în timp ce sărmana Anny Holm îşi dormea somnul de veci într-o încăpere din cala vasului.

Cine era ucigaşul ei?

Frământat de această întrebare, vestitul detectiv londonez se strecura mereu printre călători, nădăjduind că întâmplarea îl va pune pe urmele celui căutat.

După asfinţitul soarelui, o furtună se stârni pe mare. Vântul sufla cu putere deasupra punţii, izbindu-se de coşurile uriaşe, încurcându-se în firele telegrafice, biciuind valurile, care se

spărgeau de pereţii vasului.

Într-o încăpere retrasă, pe jumătate umplută cu lucruri vechi, un bărbat se îndeletnicea de zor să taie în bucăţi un halat alb, plin de sânge. După câtva timp, necunoscutul trase cu urechea la uşă, în vreme ce ochii-i scânteiau, ca doi tăciuni aprinşi, pe chipul său palid.

Nu, nu se auzea niciun zgomot, în afară de urletul vântului şi mugetul talazurilor. Tânărul se strecură pe punte, unde rămase nemişcat, îndărătul unui catarg, în timp ce privirile-i erau aţintite asupra santinelei. Momentul părea prielnic. Şi atunci aruncă peste parapet bucăţile de pânză, pe care vântul le înălţă numaidecât, ca şi cum s-ar fi bucurat de această pradă binevenită.

Căpitanul vasului se plimba agitat pe puntea de comandă.

— Cine să fie, oare, ucigaşul acesta blestemat? se întreba el, necontenit. Hm, neplăcută afacere!

Un marinar veni să raporteze ceva fără însemnătate. Noaptea era întunecoasă că nu puteai vedea mâna înaintea ochilor. Valurile deveneau din ce în ce mai furioase.

În clipa când orologiul bătu trei şi jumătate, un ţipăt deznădăjduit răsună în noapte. Paşi grăbiţi se apropiară de puntea de comandă.

Una din cele mai elegante cabine ale vasului era ocupată de miss Lund, o bătrână milionară care se înapoia în patria ei, după un voiaj făcut în Europa.

Chinuită de insomnie, miss Lund, se apropie de fereastră şi o deschise. Vântul năvăli cu furie în eleganta încăpere. Tocmai voia să închidă fereastra la loc, când ceva moale şi umed adus de furtună acoperi faţa bătrânei, care se dădu înapoi înspăimântată. Era o bucată de pânză, de mărimea unei batiste, plină de sânge... Un ţipăt ascuţit şi biata femeie se prăbuşi în nesimţire.

Printre cei dintâi care dădură buzna în cabina bătrânei era şi detectivul englez. În timp ce medicul se ocupa de leşinată, Walker se înapoie în cabina lui, după ce luase cu sine bucata de pânză care pricinuise spaima doamnei Lund.

Trecuseră câteva ceasuri. Walker privea cu luare-aminte cârpa pătată de sânge, pe care o pusese într-un lighean cu apă, nădăjduind că după îndepărtarea petelor se vor ivi oarecare urme. Şi, într-adevăr, după câtva timp se puteau desluşi două frânturi de cuvinte, „lon de”, care fuseseră imprimate pe pânză. Litera „l” se afla chiar la marginea cârpei, iar coada lui „e” fusese ciuntită de foarfece.

Detectivul apăsă pe butonul soneriei. În clipa următoare, un steward se ivi în cabină.

— Cheamă-l, te rog, pe domnul căpitan! zise Jonny Walker.

Peste câteva minute, căpitanul intră în cabina detectivului.

— Ce s-a întâmplat, domnule Walker? întrebă el, ţinând încă mâna pe clanţă.

— Câţi frizeri avem pe bord, domnule căpitan?

— Şase… dar de ce întrebarea asta?

— Unul din ei e ucigaşul stewardesei.

— Eşti sigur de ceea ce spui, dragul meu?

— Da, foarte sigur.

Ora opt dimineaţa.

Vântul sufla mereu, cu aceeaşi furie. În cabina căpitanului, în afară de acesta se mai afla Jonny Walker, ofiţerul secund şi cinci dintre frizerii chemaţi acolo.

— Unde e al şaselea, domnilor? întrebă căpitanul, adresându-se acestora din urmă.

— Nu era încă gata, domnule căpitan. Trebuie să sosească şi el dintr-o clipă în alta.

— Tot echipajul pe punte! răsună în acel moment, comanda ofiţerului de serviciu.

Căpitanul vasului, urmat de Walker, ofiţerul secund, şi cei cinci frizeri se năpustiră pe punte.

La oarecare depărtare de vapor, care înainta în plină viteză, se zărea un trup omenesc luptându-se cu valurile.

— Înapoi, cu jumătate viteză!

Inginerul şef îndeplini porunca, în timp ce o barcă de salvare fu lăsată pe apă.

Cele zece lopeţi se puseră în mişcare. Al treilea ofiţer stătea la cârmă, iar un marinar îngenunchease la prora bărcii,

gata să dea ajutor nenorocitului.

Călătorii şi marinarii adunaţi pe puntea vaporului urmăreau cu încordare străduinţele deznădăjduite ale salvatorilor, care izbutiră în cele din urmă să tragă în barcă trupul înecatului. Un „ura” puternic, pe care vântul îl purtă până departe, răsplăti fapta curajoşilor marinari.

Cu inimile strânse de teamă, cei de pe bord urmăriră înapoierea bărcii de salvare. Uneori se părea că marea furioasă vrea s-o sfărâme, deşi, „King Edward” primea valurile în coastă, înlesnind astfel, întrucâtva, înapoierea bărcii.

Walker se uită la ceasornic; trecuseră cincizeci de minute de când nenorocitul fusese scos din valuri. Abia acum ajunse barca la peretele vasului. Oamenii erau istoviţi cu desăvârşire.

Trupul înecatului fu adus pe punte şi aici se constată că era cel de-al şaselea frizer.

— Călătoria asta o s-o ţin minte cât voi trăi! exclamă căpitanul.

— Acesta e ucigaşul Annei Holm! se auzi, după un răstimp, glasul detectivului, care se plecase deasupra înecatului şi-l cercetase cu luare-aminte.

— Eşti sigur, domnule Walker?

— Da! Cea dintâi dovada e bucata da pânză, care face parte dintr-un halat cum poartă frizerii de pe bordul vasului. Literele „lon de…” care se mai zăresc pe dânsa, sunt frânturi din cuvintele „Salon de frizerie” care au fost imprimate pe marginea de jos a halatelor.

— Ce coincidenţă că vântul a dus în cabina bătrânei tocmai bucata asta! murmură doctorul, care se afla şi el printre cei de faţă.

— Da, o coincidenţă fericită! încuviinţă Jonny Walker. Aici, însă, avem încă o dovadă şi mai hotărâtoare decât cea dintâi.

Zicând acestea, detectivul arătă o bucată de hârtie găsită în buzunarul mortului. Era mărturisirea scrisă a frizerului, prin care acesta recunoştea că fiind logodit cu Anny Holm, o ucisese din gelozie.

— Înainte, cu toată viteza!

Glasul căpitanului răsună în sala maşinilor şi cu toată furtuna, vasul spintecă talazurile furioase, apropiindu-se cu repeziciune de ţinta călătoriei.

În cele din urmă „King Edward” ancoră la New-York, cu o întârziere de numai două ceasuri. Acum, însă, individul care venise cu vaporul „Bulling” avea douăzeci de ore înaintea detectivului.

289. Dirijorul Ivan Rodzof

O mare însufleţire domnea, ca de obicei, în elegantul cabaret „Jackson-Garden” de pe vestita Broadway-Avenue din New-York.

Orchestra, alcătuită din treizeci de persoane şi dirijată de impunătorul ei capelmaistru, stârnea aplauzele clienţilor acestui cunoscut local. Obosiţi, bieţii muzicanţi voiau să se odihnească şi ei niţel, însă n-aveau răgaz, căci numeroase glasuri cereau stăruitor ca muzica să cânte mai departe.

În cele din urmă, sosi şi clipa când capelmaistrul putu să-şi ia paltonul şi pălăria de la garderobă, ca să se ducă acasă. Nu apucase, însă să părăsească localul, când simţi pe umăr o mână grea.

Întorcându-se, se văzu înaintea unui bărbat, care semăna cu el ca două picături de apă.

— Pavel, tu eşti sau…

— Da, dragul meu, eu sunt! îi curmă vorba celălalt.

— Ce te aduce încoace? Ştiam, doar, că eşti în Europa? murmură capelmaistrul, cuprins de tulburare.

— Fireşte că n-am venit numai fiindcă mi-a fost dor de tine, Ivan… Sunt în călătorie de afaceri, însă m-am folosit de acest prilej ca să dau ochi şi cu prea cinstitul meu frate… De altminteri, ţin să te felicit, căci ai cântat minunat! Sunt mândru de tine, Ivan!

— Mi-aş dori din toată inima să-ţi pot face şi eu acelaşi compliment…

— Nu trebuie să pierdem nădejdea, dragul meu! Poate că va veni şi vremea când se va întâmpla şi asta… Deocamdată,

însă, aş vrea să te rog să-mi faci un mic serviciu… Păstrează-mi câteva zile acest pacheţel.

— Ţi-am spus, doar, că nu vreau să mă amesteci în afacerile tale necurate! N-ai decât să faci ce pofteşti, dar pe mine lasă-mă în pace cu chestiile astea, care, într-o bună zi, vor avea un sfârşit rău.

— După cât se pare, uiţi că am supt amândoi de la acelaşi sân, altminteri nu te-ai împotrivi să-mi îndeplineşti această mică rugăminte.

— Dimpotrivă, tocmai fiindcă cinstesc memoria părinţilor noştri, ţin cu tot dinadinsul să n-am de-a face cu tine!

— Aşadar, ai terminat cu mine, Ivan? Tare aş vrea să ştiu, însă, ce-ai să spui fratelui nostru Piotr, când are să vină la tine?

— Am să-i spun acelaşi lucru, pe care ţi l-am spus şi ţie!

— Ăsta o ultimul tău cuvânt?

— Da!

— Bine! Te sfătuiesc, însă, să te fereşti da clipa când voi fi uitat că suntem fraţi!

Zicând acestea, fratele capelmaistrului se depărtă grăbit, în timp ce muzicantul porni spre casă adâncit în gânduri.

O maşină de piaţă se opri în colţul unde Broadway-Avenue se întretaie cu Spring Street. După ce plăti cursa, pasagerul coborî şi intră grăbit într-a casă veche din strada Spring, care părea locuită în bună parte de oameni nu tocmai bogaţi. Treptele erau foarte murdare şi numeroase uşi dădeau în coridoarele clădirii, astfel că numai un om de al casei putea să se descurce în labirintul acesta.

Necunoscutul se opri înaintea unei uşi de la etajul al patrulea, unde bătu într-un chip anumit. Uşa se deschise aproape fără zgomot şi nocturnul vizitator păşi pragul încăperii. Un negru pipernicit, căruia o pereche de ochelari uriaşi îi dădeau o înfăţişare caraghioasă, stătea la o masă mare, acoperită cu hârtii de toate culorile.

Negrul îşi salută musafirul cu o nepăsare bine jucată, în timp ce ochii săi priveau iscoditor dindărătul ochelarilor.

— Ei, William, ce s-aude cu născocirea cea nouă? întrebă vizitatorul nocturn.
— Totul în regulă, domnule Pavel.
— Şi crezi că o să fie cu folos?
— Cât despre asta, nu încape nicio îndoială! Născocirea mi-a izbutit atât de bine, încât cu prilejul unei încercări eram cât p-aci să-mi pierd viaţa. Trebuie să fii foarte prevăzător când umbli cu dânsa, căci efectul se arată numaidecât şi ţine aproape un ceas.
— Fireşte, însă, că e nevoie să nu fie nici măcar o adiere de vânt?
— Defel! Se menţine chiar dacă suflă vântul… Din păcate, însă, nu cunosc niciun mijloc pentru a-l îndepărta.
— Şi cum stăm cu mirosul şi culoarea?
— Imediat după întrebuinţare se aşterne un nor care nu poate fi văzut de nimeni. Cât despre miros, acesta se simte abia după ce e prea târziu şi nimeni nu-ţi mai poate veni în ajutor.
— Bine, William, mă bucur din toată inima că nu te-ai schimbat defel! Dar ia spune, până la ce depărtare ne putem folosi de tuburi?
— Fiecare din ele îşi face efectul pe o distanţă de trei sute de metri, domnule Pavel.
— Bine, atunci împachetează-mi cele cinci tuburi. Iată un cec de o mie de dolari asupra băncii Hudson. Te sfătuiesc, însă, prieteneşte, să-ţi încasezi banii chiar astăzi, căci s-ar putea întâmpla ca mâine banca să nu mai plătească.
— Mulţumesc, mister Pavel! Am să-ţi urmez sfatul binevoitor şi am să trimit pe Mammi să-mi încaseze cecul. Încolo, mai ai ceva?
— Nu, nimic! Adică… ţin să-ţi amintesc din nou că te-ai obligat să nu mai lucrezi pentru nimeni altul. Cunoştinţele tale chimice trebuie să le foloseşti numai pentru mine!
— Nu era nevoie să-mi mai aminteşti de asta, domnule Pavel! Îmi cunosc prea bine îndatoririle şi urmările care ar putea să rezulte din nerespectarea lor.
— Care ar putea să rezulte? Cum adică, nu eşti sigur?

— Ei, că doar n-o să stăm nici noi cu mâinile în sân! rânji negrul, privind ţintă în ochii vizitatorului său.

— Bagă de seamă, William! Ştii că te cred în stare de orice ticăloşie! Nu uita, însă, că fără mine rămâi pe drumuri şi, afară de asta, că sora ta e în mâinile mele.

— Fii liniştit, domnule Pavel, nu uit nici una, nici alta!

Desigur, însă, că nocturnul vizitator şi-ar fi schimbat o parte din hotărârile sale, dacă ar fi zărit privirile pe care negrul i le aruncă la plecare.

Jonny Walker sosise cu bine în America şi, după două zile, se pusese în legătură cu prietenii săi, a căror simpatie o câştigase cu vreo câţiva ani în urmă, când descurcase acolo „un caz” foarte încâlcit.

Într-una din zile, vestitul detectiv se afla într-un local din New-York, având înaintea sa un pahar de whisky şi părând că aşteaptă pe cineva.

— Ei drace, e ora cinci şi negrul nu mai vine, deşi nu obişnuieşte să întârzie! murmură el.

În clipa următoare, cel aşteptat îşi făcu apariţia, abia trăgându-şi sufletul.

— Good day, mister Walker! gâfâi el.

— Te laşi aşteptat cam mult, William! răspunse detectivul, cu glas aproape mustrător.

— Îmi cer iertare, Sir! Vă rog să mă credeţi, că mi-era cu neputinţă să vin mai devreme. Un prieten mi-a făcut o vizită neaşteptată, şi am avut mare bătaie de cap până am izbutit să scap de el.

— Bine, să lăsăm asta! Ai adus sticla?

— Da, iat-o, Sir! Efectul poate fi încercat asupra oricărui animal… da, e absolut indiferent… de la cea mai nucă gânganie până la elefant… Trebuie, însă, să băgaţi de seamă şi să nu-l atingeţi…

— Cât îţi datorez, pentru asta, William?

— Nimic, Sir! N-am uitat încă binele pe care l-aţi făcut mamei mele…

— Foarte frumos, dragul meu, însă trebuie şi tu să trăieşti

şi, afară de asta, poliţia nu ia nimic degeaba... Ţine aceşti cincizeci de dolari... Şi nu uita sfatul meu: fereşte-te să te foloseşti, în scopuri criminale, de bogatele tale cunoştinţe chimice! La revedere, William!

— La revedere, Sir!

Jonny Walker părăsi localul şi se îndreptă spre prefectura poliţiei, unde i se spuse că era aşteptat de inspectorul-şef Wright.

— Am o veste pentru dumneata, domnule Walker! îl întâmpină inspectorul de cum intră pe uşă.

— Zău? Mă faci curios, domnule inspector-şef! răspunse detectivul, zâmbind.

— Omul pe care îl cauţi, Pavel Rodzof, e şeful orchestrei unui local de pe Broadway...

— De când cântă acolo?

— De aseară... dacă agentul meu a fost bine informat.

— În cazul acesta, spre a evita oarecare întâmplări neprevăzute, te-aş ruga să lansezi numaidecât un mandat de arestare împotriva lui.

— Dar, fireşte... cu multă plăcere, dragul meu!... Inspectorul Miller are să te însoţească... Da, ai dreptate, pentru a preîntâmpina o încercare de fugă voi da ordin agenţilor să ocupe toate ieşirile.

În cabaretul „Noble Corner” cheful era în toi.

Lui Jonny Walker mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor, când intră în elegantul local şi zări în fruntea orchestrei un bărbat înalt, bine făcut... Pavel Rodzof. Gulerul părea să aibă înălţimea cuvenită, astfel că detectivul abia avu răbdare să aştepte cele câteva minute până la pauză, când trebuia să pună mâna pe primejdiosul său duşman. Între timp, inspectorul Miller se mai repezi până în stradă, ca să dea agenţilor ultimele instrucţiuni. Când se înapoie în sală, muzicanţii tocmai erau ocupaţi să-şi strângă instrumentele.

Cei doi poliţişti luară loc la o masă şi chemară chelnerul, care se înclină foarte politicos înaintea lor.

— Ce doresc domnii?

— În primul rând te-aş ruga să-l trimiţi încoace pe şeful

orchestrei, începu Jonny Walker. Spune-i că doi prieteni vechi vor să vorbească cu el.

Peste câteva clipe, capelmaistrul se apropie de masa celor doi poliţişti.

— Domnii m-au chemat? Cu cine am cinstea, mă rog?

— Pavel Rodzof, nu mai e nevoie să…

— Iertaţi-mă, domnule, trebuie să fie o greşeală la mijloc. Numele meu e Ivan şi nu Pavel.

Inspectorul Miller admira sângele rece cu care minţea acest individ. În sinea lui, însă, se bucura nespus gândindu-se la cele ce aveau să urmeze. Şi, în acest scop, începu să pipăie cătuşele pe care le ţinea în buzunarul drept al paltonului.

— Domnule Rodzof, ştiu prea bine că nu există decât doi fraţi cu acest nume… Piotr şi Pavel… aşadar, la ce să mai tăgăduieşti? urmă detectivul englez. Poate că ne vom înţelege mai repede, dacă vei arunca o privire asupra acestui mandat de arestare? adăugă el, scoţând la iveală mandatul lansat de inspectorul-şef Wright.

— Domnii mei, sunt în puterea dumneavoastră! murmură şeful orchestrei. Dacă vă voi dovedi, însă, că nu sunt nici Piotr nici Pavel, atunci…

— Atunci, n-avem nimic cu dumneata, îl întrerupse detectivul. Aşadar, să vedem dovada…

— Din fericire, am la mine actul de naştere, din care se poate foarte uşor constată că numele meu e Ivan Rodzof… Da, domnii mei. Suntem trei fraţi şi anume: Pavel, Piotr şi Ivan! Ştiu, însă, că n-aveţi nicio vină, căci asemănarea dintre noi e atât de mare încât se întâmpla foarte adesea ca mama să ia pe unul drept celălalt.

Jonny Walker cercetă cu luare-aminte actul de naştere al dirijorului, apoi i-l înapoie, zicând:

— După cât se pare, ai dreptate, domnule Rodzof! Cu toate astea, te-aş ruga să ne însoţeşti în vreo încăpere, unde să-ţi poţi scoate gulerul.

Cei trei bărbaţi se retraseră într-o odăiţă, în care şeful orchestrei îşi ţinea lucrurile. După câteva clipe, Walker şi inspectorul Miller se încredinţară că cel dinaintea lor n-avea la

gât pata trădătoare.

— După socoteala mea, însă, fratele dumitale, Pavel, trebuie să fie la New-York, domnule Rodzof, zise detectivul, apoi.

— Ce-i drept, a fost aici! N-aş putea să vă spun însă, dacă a părăsit oraşul sau nu.

— Dar nu cumva ştii unde a tras aici?

— Chiar dacă aş şti, tot nu l-aş trăda… căci e doar fratele meu.

— Te înţeleg prea bine, domnule Rodzof, răspunse Walker. Fii sigur însă, că vom şti noi să dăm de el!

Cei doi poliţişti părăsiră localul şi se îndreptară, dezamăgiţi, spre prefectura poliţiei. La un moment dat, însă, Walker se simţi smucit îndărăt de însoţitorul său, în timp ce un bărbat se prăbuşi la pământ, fără să scoată, un geamăt măcar. După ce-şi veni în fire, detectivul privi în jurul său şi zări pe inspectorul Miller, care împreună cu câţiva trecători, se căznea să dea ajutor nenorocitului. Un bărbat, care se dădu drept medic, ceru transportarea leşinatului la spital, întrucât capul i se umflase grozav. Nu trecură decât vreo câteva minute şi ambulanţa chemată de un poliţist îşi făcu apariţia la fata locului.

Toate acestea se petrecuseră atât de repede, încât Jonny Walker nu-şi dădea încă bine seama de cele ce se întâmplaseră.

— Ia spune-mi şi mie ce a fost asta, Miller? întrebă el, adresându-se inspectorului.

— Cum, n-ai băgat de seamă că cineva a tras asupra dumitale dintr-o maşină care a trecut pe dinaintea noastră?

— De aceea m-ai smucit îndărăt, Miller?

— Fireşte, era doar singurul mijloc ca să te salvez.

— Îţi mulţumesc, prietene! murmură detectivul, strângând mâna inspectorului. Dar cine dracu’ o fi avut atâta interes să-mi facă de petrecanie abia după două zile de la sosirea mea în New-York?

— Asta nu ştiu nici eu! Bănuiesc, însă, că dezlegarea tainei n-o să se lase mult aşteptată.

Între timp, cei doi ajunseseră la poarta prefecturii, când un poliţist se apropie de Miller şi-i spuse să se prezinte numaidecât înaintea inspectorului-şef.

Miller o luă la goană, urmat de detectivul englez, care intră în acelaşi timp cu el în cabinetul lui Wright.

— Inspectore Miller, trebuie să te duci imediat la spitalul „Liberty”, zise acesta din urmă. De curând a fost adus acolo un rănit, care a murit în împrejurări ciudate. Ia-l, te rog, cu dumneata şi pe doctorul Griffarth şi cercetaţi cazul împreună. Şeful a cerut să i se înainteze un raport până la ora nouă dimineaţă.

— Miller, n-o fi ăsta nenorocitul care s-a prăbuşit pe stradă lângă noi? întrebă Jonny Walker.

— Da, cel puţin aşa cred... Stai, abia acum îmi dan seama că individul din maşină n-a tras cu revolverul asupra dumitale, ci cu un fel de tub, lung de vreo treizeci de centimetri, care avea un trăgaci de armă. După ce te-am smucit îndărăt, am nuzi un şuierat ciudat, apoi zgomotul unui trup care se prăbuşise la pământ.

În acea clipă, un poliţist îşi făcu apariţia în cabinetul inspectorului-şef.

— Ce s-a întâmplat, Smith? întrebă inspectorul.

— O scrisoare urgentă pentru domnul Walker.

— Bine, las-o aici!

Detectivul desfăcu plicul, dar în clipa următoare o înjurătură îi scapă de pe buze.

— Afurisit individ! Ascultaţi, domnii mei... *„Domnului Jonny Walker, Prefectura Poliţiei New-York. Am dat greş şi de astă dată, însă... amânarea nu înseamnă iertare. P. şi P.”* Ce spuneţi de obrăznicia asta, domnilor?

— Vrei să fii mai lămurit, domnule Walker? Nu prea pricep despre ce e vorba, zise inspectorul-şef.

— Cel care a tras asupra mea nu era nimeni altul decât Pavel Rodzof. Chiar când lucrează despărţiţi unul de altul, cei doi fraţi se folosesc de aceeaşi semnătură... P. şi P., adică Piotr şi Pavel.

— În cazul ăsta, trebuie neapărat să mă însoţeşti la spitalul

„Liberty”, zise inspectorul Miller. Cino ştie, poate dăm de vreo urmă?

Peste zece minute un automobil al poliţiei din New-York opri înaintea spitalului „Liberty”. Walker, inspectorul Miller şi doctorul Griffarth coborâră din el şi intrară într-o sală mare, unde fură întâmpinaţi de un infirmier.

— Pe cine caută domnii? întrebă acesta.

— Vrem să vorbim cu medicul-şef. Suntem de la poliţie, răspunse Miller.

Cei trei fură introduşi în cabinetul bătrânului profesor, care conducea spitalul.

— Îmi daţi voie să mă prezint… inspectorul Miller, zise poliţistul. Domnul e vestitul detectiv englez Jonny Walker, iar acesta doctorul Griffarth, medic-legist. Prezenţa noastră aici e în legătură cu necunoscutul care a fost adus la spital acum două ceasuri şi despre care ni s-a spus că a murit.

— Da, e un caz foarte ciudat, altminteri nu m-aţi fi găsit aici la o oră atât de târzie. Urmaţi-mă vă rog.

După puţin timp, cei patru bărbaţi se aflau înaintea unui cadavru înfiorător la vedere. Faţa umflată în chip neobişnuit şi plină de bubuliţe, căpătase o culoare vânătă, aproape neagră.

Chiar şi încercaţii poliţişti se simţiră străbătuţi de fiori la această privelişte. Doctorul Griffarth se plecă deasupra cadavrului.

— Fii cu băgare de seamă, doctore! îl preveni bătrânul profesor. E vorba de o otrăvire cu *Erytophlaeum guineense*. După cât am putut constata, chipul cadavrului e plin de spinii otrăviţi ai unei plante necunoscute nouă. Cum s-au înfipt în piele aceşti spini, nu ştiu nici eu… după cât se pare, însă, au fost azvârliţi cu mare putere spre capul nenorocitului… Iată câţiva din ei, pe care am izbutit să-i scoatem cu mare greutate şi care sunt de o tărie neobişnuită… Ce părere ai dumneata despre acest caz, doctore!

— Mi-am făcut multă vreme serviciul în India, domnule profesor, astfel că cunosc bună parte din plantele otrăvitoare, care cresc acolo, răspunse medicul. Dacă nu mă înşel, în cazul nostru o vorba de *Aculeus senegambia*. Localnicii se

folosesc de spinii acestei plante, pe care, după ce i-au otrăvit, îi vâră într-o ţeavă de suflat şi-i aruncă spre duşmanul lor, care de cele mai multe ori nu scapă cu viaţă…

— Iartă-mă că te întrerup, doctore! interveni inspectorul Miller. Individul a tras cu o ţeavă cu aer comprimat… de aceea am auzit ciudatul şuierat a cărui pricină n-am putut s-o descopăr până acum… Drace, iată un chip neobişnuit de a se ucide oamenii! Mă bucur din inimă că te-am putut feri de o moarte atât de înfiorătoare, dragă Walker!

— Iar eu mă simt şi mai îndatorat fată de dumneata! răspunse detectivul, mişcat.

290. Un atac zădărnicit

În seara zilei următoare, Jonny Walker ajunse la încredinţarea că duşmanul său părăsise New-Yorkul. Deşi Prefectura trimisese nenumărate telegrame poliţiilor din împrejurimi şi o armată întreagă de agenţi cercetaseră gările şi călătorii care plecau din oraş, Pavel Rodzof dispăruse fără urmă.

Jonny Walker se afla în cabinetul inspectorului-şef, care examina rapoartele primite în timpul zilei.

— Aşadar, iarăşi trebuie să las totul pe seama întâmplării! murmură detectivul, după ce îşi dădu seama că cercetările poliţiei rămăseseră zadarnice.

— Da, însă după cum spuneai dumneata, întâmplarea ţi-a venit în ajutor foarte adesea, răspunse Wright.

— Fireşte, domnule inspector-şef! De aceea mă simt liniştit în această privinţă şi ca dovadă, mă duc să mă culc, căci noaptea trecută n-am dormit defel. Dar cât e ceasul?

— Două… Mai am un ceas şi sunt schimbat de inspectorul Mac Murphy… Drace, clopotul de alarmă! Să ştii că s-a întâmplat ceva!

În acea clipă sună şi telefonul. Wright duse receptorul la ureche.

— Alo! Da. Aici inspectorul-şef Wright. Cum?… Alo, Mackenzie… Da, vin imediat! Hai cu mine, dragul meu! se

adresă el, detectivului, după ce puse receptorul în furcă.

Cei doi bărbaţi alergară spre camera 945, unde găsiră pe sergentul Mackenzie, înaintea unei plăci de sticlă.

— Ce este, Mackenzie? întrebă inspectorul-şef. Cum, alarmă la o bancă?

— *Yes, Sir!* La banca „Hudson” se petrece ceva, însă nu pot să-mi dau seama ce anume…

— Ai transmis alarma mai departe, Mackenzie?

— Fireşte! Iată şi răspunsul.

În aceeaşi clipă, inspectorii Miller, Mac Murphy, Edwards şi comisarul Kappel îşi făcură apariţia în camera de alarmă şi rămaseră cu privirile aţintita spre placa de sticlă mată, pe care se vedea ceea ce se petrecea la banca de unde se dăduse alarma. La început se iviră doi indivizi, urmaţi de încă şase, care se furişară de-a lungul unui gang, până ce ajunseră la uşa principală a tezaurului băncii.

— Dincolo nu izbutesc ei să treacă! observă inspectorul Miller.

— Fireşte! încuviinţă Mac Murphy. Cheile acestei uşi se află în păstrarea a trei funcţionari şi numai cu ajutorul lor se poate pătrunde în tezaur… Ei, ce-i asta? Uşa se deschide… s-a dat drumul rezervorului de apă… indivizii sunt pierduţi!

Un val de apă năvăli pe gang. Spărgătorii păreau îngroziţi de acest nou duşman şi, în spaima lor, începură să se caţere pe mesele de oţel din interiorul tezaurului. Apa, însă, creştea tot mai mult… în sfârşit, păru că năvala ei se opreşte… indivizii scăpaseră de la înec numai datorită meselor.

— Acum, la lucru, domnii mei! Ticăloşii nu trebuie să ne scape din mână! zise inspectorul-şef. Miller, dumneata iei cea dintâi maşină! Noi te urmăm cu cealaltă… Domnule Walker, dacă îţi face plăcere, poţi să ne însoţeşti.

— Mai încape vorbă, domnule inspector-şef!

Cele două automobile porniră în goană nebună spre Washington Square.

Abia fu oprit cel dintâi automobil, că zece poliţişti se şi năpustiră în clădire, sub conducerea inspectorului Miller. După câţiva paşi, acesta se împiedecă de un trup omenesc –

era unul din paznicii tezaurului, care fusese răpus de tâlhari.

Poliţiştii îşi urmară goana şi ajunseră la o scară îngustă, de piatră, la picioarele căreia zăceau ceilalţi doi paznici. Ceva mai deoparte se afla trupul neînsufleţit al unuia din răufăcători, care fusese împuşcat.

Drumul ducea acum aproape drept în jos. După puţin timp, poliţiştii stăteau în apă până la genunchi şi cu cât înaintau mai mult, cu atât apa era mai adâncă.

— Trebuie neapărat să deschidem robinetul de scurgere! Strigă, deodată, inspectorul Miller.

— Well, apa a şi început să se retragă! răspunse unul din însoţitorii săi.

— Ei, drace, dar unde or fi ceilalţi? De ce întârzie atâta?… În sfârşit, bine că aţi sosit şi dumneavoastră, domnule inspector şef! Dar cei şase oameni ar fi trebuit să rămână în urmă şi să ocupe gangul!

— Împrăştiaţi-vă în gang, nu lăsaţi pe nimeni să iasă afară! ordonă Wright oamenilor săi. Atenţie, apa se retrage!

— Dar unde e Walker, domnule inspector-şef? Când am sărit din maşină şi am dat buzna în clădire, l-am auzit strigând ceva, fără să-l fi înţeles însă. Desigur că…

— Atenţie! Înapoi! Foc, foc!..

Când al doilea automobil al poliţiei se opri înaintea băncii şi inspectorul-şef Wright, urmat de oamenii săi, se năpustiră în clădire pentru a veni în ajutorul camarazilor lor, detectivul Jonny Walker se pregăti şi el să pornească în urma poliţiştilor. În acea clipă, însă, atenţia îi fu atrasă de o făptură care se străduia să se furişeze în umbra clădirilor înalte. Mişcarea aceea a braţului stâng… da, individul era…

— Kappel! strigă detectivul, cuprins de tulburare.

Comisarul Kappel voia tocmai să intre în clădire, când strigătul lui Walker îi ajunse la ureche şi-l îndemnă să se înapoieze în grabă lângă maşină.

— Kappel! Individul de colo… Şofer, dă-i drumul… automobilul roşu…

Comisarul sări pe scara maşinii, care porni într-o goană

nebună de-a lungul străzilor largi, până la podul de Vest. De aici încolo, cele două automobile se aflau afară din oraş şi o cursă nebunească de întrecere începu între ele, aşa cum nu şi-ar fi putut închipui nici cel mai îndrăzneţ automobilist. Deşi la despărţeau doar vreo cinci sute de metri, niciuna din cele două maşini nu izbuti să mărească sau să micşoreze această distanţă.

Şoferul poliţiei, care părea croit din aceeaşi bucată cu volanul, strigă ceva la urechea detectivului, însă acesta nu pricepu nimic. În clipa următoare, drumul se ridică într-o pantă lungă, al cărei capăt aproape că nu se vedea.

De astă dată, automobilul roşu, care urca panta cu o repeziciune uimitoare, părea că începe să se depărteze de urmăritorul său.

Distanţa dintre cele două maşini se mări tot mai mult. Jonny Walker înjura de zor, comisarul făcea şi el acelaşi lucru, în timp ce bietul şofer fie străduia din răsputeri să câştige avansul pierdut. După puţin timp, însă, se ivi o împrejurare care îl sili să oprească.

Un glonţ ucise pe unul din cei trei pasageri ai automobilului roşu, care tocmai ajunsese la o cotitură a şoselei.

Din ediţia specială a ziarului „New-York Times”:

„La strigătul „Foc!” al inspectorului Miller, gloanţele poliţiştilor se amestecară cu ale răufăcătorilor. Curajosul inspector se prăbuşi la pământ, răpus de trei gloanţe.

Dându-şi seama de primejdie, inspectorul-şef Wright porunci oamenilor săi să se retragă spre ieşirea băncii. Cu acest prilej, doi dintre bandiţi, care izbutiseră să se strecoare de-a lungul gangului, fură descoperiţi de poliţişti. O luptă înverşunată se încinse între ei. Sergentul Green primi o lovitură de cuţit în abdomen. Sergentul Brown izbuti cu mare greutate să doboare pe unul din bandiţi, care încercase să-l strângă de gât.

Cu toate pierderile suferite, poliţia noastră a înregistrat un mare succes. Cu aprobarea domnului procuror Bing, reporterul nostru a stat de vorbă cu unul din bandiţii prinşi,

care a făcut următoarele declaraţii:

«Ne puseserăm în gând să jefuim marele tezaur al băncii „Hudson”. În acest scop, trebuia, înainte de toate, să facem nevătămători pe cei trei paznici, ceea ce ne-a reuşit. Cheile tezaurului le aveam cu noi. Cei trei funcţionari ai băncii, care le aveau în păstrare, fuseseră ademeniţi într-un loc anumit, unde izbutirăm uşor să punem mâna pe ele. După ce intrarăm în tezaur şi eram ocupaţi cu deschiderea seifurilor, băgarăm de seamă, la un moment dat, că pardoseala de piatră e umedă. Abia când apa începu să crească, înţeleserăm, spre groaza noastră, că picaserăm într-o capcană. După treizeci şi opt de minute, apa care între timp ajunsese la o înălţime de doi metri, începu să se retragă. Fireşte că primul nostru gând a fost la fugă… Rezultatul aceste încercări îl cunoaşteţi. Patru dintre tovarăşii mei sunt morţi, iar ceilalţi doi grav răniţi. Nimic nu mă va îndupleca, însă, să destăinui numele şefului nostru, care a izbutit să se salveze în ultimul moment».

Detectivul Jonny Walker se înapoiase la Nev-York şi acum se afla în cabinetul procurorului însărcinat cu cercetarea atacului săvârşit asupra băncii „Hudson”.

— După cât puteam să-mi dau seama, automobilul roşu înainta cu o sută cincizeci, o sută şaizeci de kilometri pe oră, când, fără a-şi micşora câtuşi de puţin viteza, intră în cotitura şoselei.

— Bine, dar din pricina opririi trebuie să fi pierdut timp preţios, nu e aşa, domnule Walker? întrebă procurorul.

— Ba, însă acest timp l-am câştigat prin descoperirea făcută asupra mortului, ceea ce ne-a silit să oprim maşina. După ce am luat actele găsite asupra cadavrului, poruncii să se continue urmărirea. Străbătuserăm astfel vreo cinci kilometri, când o maşină deschisă ne ieşi în întâmpinare, în vreme ce automobilul roşu dispăruse fără urmă. Abia ajunse la o depărtare de vreo o mie de metri…

— Iartă-mă că te întrerup, domnule Walker! Era destulă lumină, ca să puteţi desluşi bine ce se afla înaintea dumneavoastră?

— Da, între timp se făcuse ziuă de-a binelea şi vremea se arăta să fie foarte frumoasă. Aşadar, după cum spuneam, la un moment dat o maşină deschisă se ivi înaintea noastră şi, când ajunse la vreo mie de metri, băgarăm de seamă cu groază că automobilul se abate din drumul său şi intră în şanţ – din fericire, fără să se dea peste cap. Peste câteva clipe ne aflam la locul accidentului, unde ne oprirăm, ca să dăm ajutor răniţilor şi să le cerem lămuriri asupra automobilului roşu, pe care trebuie să-l fi văzut. Comisarul Kappel mi-o luă înainte, dar în clipa următoare rămase locului surprins şi-mi făcu semn să mă apropia cât mai repede. Pasagerii din maşină – două doamne şi trei bărbaţi – zăceau neînsufleţiţi pe locurile lor. Moartea părea să se fi produs prin asfixiere – ceea ce fireşte că mă uimi nespus, căci ne aflam doar pe o şosea deschisă, iar maşina n-avea capotă. În acest timp, un bărbat care avea atârnată în spate o puşcă de vânătoare, se apropiase de noi, venind din spre câmp, astfel că nu-l băgasem de seamă până atunci. Câinele lui de vânătoare, care alergase înaintea stăpânului său, se opri deodată pe şosea, la vreo sută de metri depărtare de noi, unde începu să latre cu furie.

— Nu ştii, domnule Walker, necunoscutul era pădurar sau vreun vânător de ocazie? Îţi pun întrebarea asta, fiindcă din întâmplare sunt cunoscut şi eu prin partea locului şi am avut de-a face cu câţiva fermieri din împrejurimi.

— Numele lui e Anderson şi se afla în trecere pe acolo… Dar, dacă nu mă înşel, a bătut cineva la uşă, domnule procuror?

— Intră!

Inspectorul-şef Wright, inspectorul Mac Murphy şi comisarul Pool îşi făcură apariţia în încăpere.

— Dacă nu vă stingherim, domnule procuror…

— Nu, nu mă stingheriţi defel, domnii mei! răspunse magistratul. Domnul Walker tocmai îmi povestea păţaniile sale… cred că aţi auzit despre tragicul accident de automobil? Aşadar, rămăseseşi la purtarea ciudată a câinelui, domnule Walker…

— Da, domnule procuror! După cum vă spuneam, animalul începu să latre cu furie, deşi nu văzurăm nimic care ar fi putut să-l întărâte. Mai chibzuiam încă la cele ce aveam de făcut, când un motociclist se ivi pe şosea, apropiindu-se de noi cu cea mai mare viteză. Dar n-apucă să treacă bine de câine, când păru că nu mai e stăpân pe ghidon şi, într-adevăr, după câţiva zeci de metri se rostogoli în şanţul şoselei. Fireşte că alergarăm numaidecât într-acolo, însă nenorocitul nu mai avea nevoie de ajutorul nostru, căci murise, deşi nu prezenta nicio urmă de rană. Şi de astă dată moartea părea să fi fost pricinuită prin asfixiere. Abia acum îmi amintii de acela pe care îl urmărisem şi un gând înfiorător încolţi în mintea mea: Nu cumva ticălosul împrăştiate pe şosea un gaz oarecare, pentru a scăpa de urmăritorii săi? După o lungă chibzuială, prinserăm o broască mare şi o îndemnarăm să pornească pe şosea, trecând pe dinaintea câinelui furios. La vreo zece metri depărtare de acesta, broasca rămase neînsufleţită. Aşadar, de acolo începea porţiunea în care fusese răspândit gazul ucigător. Pentru a preîntâmpina alte nenorociri, adunarăm câteva braţe de vreascuri, pe care le puserăm de-a curmezişul şoselei şi le dădurăm foc. Cu ajutorul carabinelor noastre – ale căror paturi se arseră cu prilejul ăsta, împinserăm înainte ramurile arzânde, până la locul de unde bănuiam că începe zona primejdioasă.

— Aţi fost cam neprevăzători, domnule Walker, căci se putea foarte bine să fie vorba de un gaz explozibil.

— Da, aşa e, totuşi n-avem încotro! Din fericire, scăparăm, nevătămaţi, însă. Când dâra de foc ajunse lângă trupul neînsufleţit al broaştei, o flacără mare se înălţă în aer, apoi se stinse de la sine. Alte încercări făcute cu animale, ne dovediră că drumul era liber. Între timp, câinele se liniştise şi cuteză să intre în zona primejdioasă, fără să păţească ceva. Ce-i drept, scăpaserăm teferi, însă şase oameni nevinovaţi căzuseră jertfă ticăloşiei duşmanului meu.

— Aşadar, susţii cu hotărâre că făptaşul era Pavel Rodzof, pe care îl cauţi cu atâta ardoare?

— Da, sunt sigur de asta, căci ştiu prea bine că nu se dă

înapoi de la nimic, când e vorba de libertatea lui.

— Dar între actele aflate asupra mortului căzut din automobilul roşu n-ai găsit nimic, care să slujească la lămurirea tainei?

— Nu, domnule procuror! Am găsit, însă, câteva însemnări, care îmi vor înlesni mult urmărirea ucigaşului. Iată ce era scris pe o foaie de hârtie: *„Wilkeshane-Pittsburrg-Union-Pacific până la Chicago – Central Pacific până la San Francisco-Hong Kong-Bombay. Informaţii la Riefer M. Din Sdp.”*

— Jumătate din suprafaţa pământului, îşi dădu cu părerea inspectorul Mac Murphy.

— Da, după cât se pare, o cale lungă se deschide înaintea dumitale, domnule Walker! încuviinţă magistratul.

— Din fericire, însă, ştiu dinainte pe unde trece această cale, domnule procuror.

— Afară de cazul că cel urmărit va lua alte hotărâri cu privire la drumul său.

— Ca să fiu sigur întrucâtva, voi pleca cu avionul la Pittsburg, unde mă voi interesa dacă automobilul roşu a fost zărit acolo. Abia după aceea voi vedea ce am de făcut.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi pun la dispoziţie un avion al poliţiei, urmă procurorul. Când vrei să porneşti la drum?

— Dacă e cu putinţă, chiar acum, domnule procuror!

291. În India plină de mistere

Căpitanul Knox, prietenul lui Reginald Lincoln, îşi lua dejunul în odaia pe care o ocupa la hotelul „Prince of Walles” din Bombay. Tocmai voiaj să ducă la gură ceaşca de ceai, când uşa se deschise fără zgomot şi servitorul său dădu buzna înăuntru, şi-i smulse ceaşca din mână.

— Ei, Nemi! Ce înseamnă asta? Ai înnebunit? strigă căpitanul, furios.

— Iartă-mă, Sahib! răspunse indianul, care nu părea câtuşi de puţin tulburat. Ceaiul e otrăvit!

— Otrăvit? Aici, în hotelul ăsta elegant? Ai năluciri, dragul meu!

— Nemi spune adevărul, Sahib! Şi ceaiurile lui Lady şi a lui Sahib Reginald au fost…

Scoţând o înjurătură, căpitanul sări de pe scaun, se năpusti afară şi, fără să mai bată la uşă, intră ca o vijelie în odaia în care tânărul englez şi însoţitoarea lui obişnuiau să-şi ia dejunul. Din fericire, ceştile de ceai păreau neatinse. Cu toate astea, fiul bancherului Lincoln era foarte schimbat la faţă.

— Nu te simţi bine, Reginald? întrebă căpitanul, cuprins de îngrijorare. Ai băut din ceai?

— Doar o înghiţitură…

În acea clipă, Reginald se prăbuşi în scaun, fără cunoştinţa. Căpitanul apăsă repede pe butonul soneriei, care răspundea în camera medicului, apoi, cu ajutorul lui Nemi, ridică trupul prietenului său şi-l aşeză în pat.

Frumoasa Grace stătea, plângând, la căpătâiul iubitului ei, când medicul hotelului îşi tăcu apariţia în încăpere.

— Ce s-a întâmplat, domnule? se adresă el căpitanului Knox.

— Ceaiul e otrăvit, domnule doctor! Din fericire, prietenul meu n-a sorbit decât o înghiţitură.

— Aţi putea trimite servitorul să ne aducă puţin lapte?

Nemi se şi făcuse nevăzut.

După multe străduinţe, medicul izbuti să-l trezească pe Reginald din leşin. Culoarea plină de tinereţe a chipului său, însă, făcuse loc unei palori bolnăvicioase. Ochii-i pe jumătate deschişi păreau că nu văd nimic înaintea lor – răsuflarea îi devenise greoaie, neregulată.

— Ce părere aveţi despre starea bolnavului, domnule doctor? întrebă tânăra, cu glas tremurător.

— Va trece câteva săptămâni până să se însănătoşească pe deplin. Cred că cel mai bun lucru ar fi să-l internăm într-un spital.

— Nu, asta cu niciun chip, domnule doctor! se împotrivi Grace Chevalier.

— Nu vă supăraţi, domnişoară, dar socot că bolnavul ar avea acolo cea mai bună îngrijire, replică medicul. Fireşte, însă, că puteţi face cum doriţi.

În acea clipă, Mr. Stone, directorul hotelului, îşi făcu apariţia în încăpere, însoţit de secretarul său.

— Spre uimirea mea, am auzit că s-a făcut aici o încercare de otrăvire! Zise Mr. Stone. Desigur, însă, că e o greşeală la mijloc…

— Asta se va dovedi tocmai după ce se va face analiza băuturii pe care o serviţi drept ceai, domnule director! îi curmă vorba căpitanul Knox. Îmi dau prea bine seama că nu dumneata ai pus otrava în ceai – cu toate astea, întâmplarea va avea o înrâurire foarte rea asupra renumelui hotelului dumneavoastră…

— Fireşte că suntem gata să facem tot ce se poate face într-un asemenea caz. Cel mai bun lucru ar fi să cerem sfatul profesorului Dürrheimer, cunoscutul cercetător al otrăvurilor tropicale, care locuieşte la noi de câteva săptămâni.

— Da, da, cheamă-l încoace numaidecât, domnule director! încuviinţă Grace, cu însufleţire.

După opt zile, datorită constituţiei sale robuste, Reginald Lincoln se afla în afară de orice primejdie. Chipul i se îmbujorase iarăşi, însă membrele îi erau lipsite de vlagă, deşi bolnavul se bucurase de o îngrijire deosebită.

Analiza ceaiului stabili că acesta fusese otrăvit cu o puternică doză din otrava *Erythrophlaeum guineeuse*. Din fericire însă, Reginald nu luase decât o înghiţitură de ceai, acesta fiind prea fierbinte. Toate cercetările pentru descoperirea făptaşului rămaseră fără niciun folos şi chiar Nemi, în care căpitanul Knox îşi pusese toate nădejdile, nu izbuti să dea de urma misteriosului otrăvitor.

Când i se spuse că iubitul ei se afla în afară de orice primejdie, bucuria tinerei Grace nu mai cunoscu margini. În primele zile, tânăra fată se închinase cu totul îngrijirii bolnavului şi stătea mereu la căpătâiul său, alături de cele două surori de caritate. Abia când, din pricina tulburării şi sforţărilor făcute, puterile începură s-o părăsească, se hotărî şi ea să urmeze sfatul doctorului, care o povăţuise şi se odihnească, şi, în sfârşit, veni şi ziua când Reginald Lincoln

putu să iasă din casă.

Plini de voioşie, cei doi tineri părăsiră hotelul şi se lăsară târâţi de valurile mulţimii zgomotoase. Când ajunseră în piaţa principală a oraşului, auziră o fanfară militară, care se apropia tot mai mult, urmată de o ceată întreagă de copii.

Reginald şi Grace se amestecară şi ei printre trecătorii, care se înghesuiau la marginea trotuarului a să vadă „parada”. În mijlocul drumului, trăsurile, automobilele şi ricşele abia mai puteau înainta. Îmbulzeala părea să fi ajuns la culme, în clipa când se zări bagheta strălucitoare a tambur-majorului, care păşea mândru înaintea toboşarilor săi. Sunetele muzicii, care intona marşul „Barataria”, se amestecară cu uralele trecătorilor englezi, care salutau cu însufleţire pe soldaţii veniţi din patria lor.

Reginald Lincoln recunoscu şi el un vechi prieten – era un maior, comandantul batalionului 2 din regimentul 37 de infanterie colonială, – căruia încercă să-i atragă atenţia prin diferite semne. În cele din urmă, văzând că nu izbuteşte, Reginald se întoarse spre însoţitoarea lui. Aceasta, însă, dispăruse de lângă el, târâtă, pe semne, de valurile mulţimii entuziasmate. După câtva timp, tânărul se hotărî să urmeze pilda iubitei sale, care, fără îndoială, luase o ricşă şi se înapoiase lui hotel.

Pe drum, cuprins de îngrijorare, îndemna mereu pe tânărul indian, cape trăgea trăsurica, să-şi iuţească paşii. În acelaşi timp, însă, privirile-i erau îndreptate spre femeile pe care le întâlnea în cale, dar printre care nu izbuti să descopere trupul zvelt al iubitei.

Când ricşa se opri înaintea hotelului, un servitor se apropie de ea, spre a servi pe distinsul pasager.

— Nu cumva ai văzut-o pe Miss Chevalier? îl întrebă Reginald.

— Nu, domnule Lincoln, domnişoara nu s-a înapoiat încă din oraş, răspunse servitorul.

— Hm, ce-i de făcut? Căpitanul Knox e sus?

— Da, Sir, domnul căpitan e în camera dumnealui. Să-l chem jos?

— Nu, mă duc eu la el.

Tânărul urcă în grabă treptele acoperite cu covoare groase, apoi dădu buzna în odaia prietenului său, fără să mai bată la uşă.

— Ce-i, Reginald? S-a întâmplat ceva?

— Grace a dispărut!

— A dispărut? Cum e cu putinţă? Hai, spune despre ce e vorba.

— Priveam defilarea regimentului 37 de infanterie colonială şi tocmai voiam să fac semn comandantului batalionului al doilea, maiorul Erik Peniberton…

— Cum, Pemberton e la regimentul 37 colonial? Asta-i!… Dar povesteşte mai departe…

— Văzând că nu-i pot atrage atenţia, mă întorsei, dar Grace nu mai era lângă mine. La început, îmi închipuii că se înapoiase la hotel, ca să scape de oarecare neplăceri asupra cărora o prevenisem… Totuşi, n-am găsit-o nici aici… astfel că sunt foarte îngrijorat.

— Dar bine, dragul meu, deocamdată n-ai niciun motiv de îngrijorare! încercă Knox să-l liniştească. Cât timp e de când… vreau să spun, când s-a petrecut asta?

— Acum vreo jumătate ceas.

— Aşadar, pe la unsprezece şi jumătate? Ce-ar fi să întrebăm la Miss Tobler, sau la familia Cheter? N-ar fi cu neputinţă ca Grace să fi dat o raita pe la ei… Ascultă-mă, Reginald, fii bărbat! Ce vasăzică asta? Te laşi doborât la prima lovitură?

— Ştiu, ai dreptate, Knox, dar mi-e teamă că s-a petrecut ceva grozav… Ah, perla asta blestemată!

— Vrei să telefonezi dumneata, sau… Ei, ce s-a întâmplat, Nemi?

Indianul intrase în odaie, fără să facă cel mai mic zgomot. În veştmintele sale albe ca zăpada, cu turbanul pe cap şi braţele încrucişate pe piept, Nemi făcea impresia unei statui.

— Sahib m-a chemat? întrebă el.

Căpitanul nu-şi aminti să-l fi chemat, deşi se purtase cu gândul să-şi sune servitorul. În orice caz, de astă dată se

hotărî să se folosească de tainicele însuşiri ale indianului.

— Nemi, nu cumva ai văzut-o pe Miss Grace?

— Miss Grace plânge şi se roagă Dumnezeului creştinilor, Sahib!

— Dar ai văzut-o?

— Nemi o mai vede şi acum… Miss porneşte spre uşă… uşa se deschide… un fiu al Chinei păşeşte înăuntru… el vorbeşte cu dânsa… Miss clatină capul… acum… Nemi vede un nor alb… ah, iată… Chinezul o apucă de mână pe Miss şi i-o răsuceşte… Miss are dureri mari… ea ţipă şi-l izbeşte cu pumnul în faţă… un bărbat…

Reginald Lincoln care urmărise cu tot mai multă luare-aminte cuvintele indianului, sări de la locul său, cu pumnii încleştaţi.

— Nemi, îţi dau o mie de dolari dacă eşti în stare să-mi spui unde se află Miss Grace în clipa asta!

Căpitanul Knox puse mâna pe umărul prietenului său.

— Fii liniştit. Reginald! Nu-ţi pierde capul, zise el, cu blândeţe. Ce se întâmplă mai departe, Nemi?

— Un bărbat… un bărbat alb a înşfăcat pe fiul Chinei… un cuţit…

— Ei, Nemi?

— Norul alb s-a ivit iarăşi şi acoperă totul… Nemi nu mai vede decât casa cea veche de lângă biserică.. Acolo sunt multe femei… bărbaţi albi, galbeni, negri… norul acoperă totul, totul… Nemi e orb, Sahib!

— Când ai să mai vezi ceva, să-mi dai numaidecât de veste!

Indianul făcu o plecăciune adâncă şi dispăru din încăpere.

— Ce-i de făcut, Knox?

— Da, ce-i de făcut, prietene? Socot că n-are niciun rost să cerem ajutorul autorităţilor, căci poliţiştii ăştia nu ştiu cum să se ocupe de lucruri atât gingaşe… Nădejdea mea rămâne tot Nemi.

— Ce-ar fi să cercetăm împrejurimile bisericilor?

— Ai dreptate, Reginald! Nemi se foloseşte de cuvântul „biserică” numai atunci când e vorba de unul din lăcaşurile

Sfinte ale creştinilor, altminteri ar fi spus „templu . Deci trebui să ne gândim la catedrala St. Thomas, biserica misionarilor, biserica romano-catolică, biserica Trinitas, care se află în apropierea teatrului şi, apoi, la una din numeroasele sedii ale sectelor creştine. În orice caz, însă, socot că lucrul cel mai bun ar fi să cercetăm întâi împrejurimile bisericilor mari.

292. O propunere refuzată

A doua zi după atacul baronului asupra Nataşei, doamna Bendler făcu în aşa fel, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca măsură de prevedere, însă, spuse aşa, într-o doară, că unul din chiriaşii ei intrase din greşeală în altă cameră.

Nataşa suspină, dar nu răspunse nimic. Acum ştia prea bine ce urmărea ticăloasa femeie, ştia ce fel de „cucoane” erau acelea care locuiau în pensiune şi mai ştia că proprietăreasa îi furase banii, numai ca s-o aibă în puterea ei şi s-o silească să facă ce voia dânsa. Nu, trebuia neapărat să fugă din această casă!

La drept vorbind, Nataşa nu prea avea de lucru cu treburile gospodăriei. Muncile grele le făcea o servitoare de la ţară şi afară de asta, proprietăreasa mai angajase o femeie care venea în fiecare zi şi lucra câteva ceasuri.

Cât despre relaţiile proprietăresei ca chiriaşele sale, acestea nu păreau să fie tocmai bune. Când doamna Bendler intra în odaia vreuneia din ele, Nataşa auzea de cele mai multe ori hohote de râs, urmate de înjurături grosolane.

Mai întotdeauna certurile aveau loc din pricina banilor. Femeia asta era nesăţioasă ca o lipitoare. Dacă se întâmpla ca vreuna din chiriaşe să nu plătească la timp, neînduplecata proprietăreasă o dădea afară, oprindu-i toate lucrurile.

Nataşa abia avea răbdare să aştepte clipa când va putea să plece. Fireşte, lucrul era foarte greu, căci doamna Bendler o supraveghea cu străşnicie, şi, afară de asta, sărmana prinţesă nu avea bani ca să se poată muta în altă parte.

După cât se părea, proxeneta îşi pusese ceva în gând cu dânsa. Mai ales în acea zi se arătă foarte binevoitoare cu

chiriaşa ei. După amiază îşi făcu apariţia în odaia acesteia aducând o rochie fină de mătase, pe care Nataşa trebuia s-o îmbrace.

— Doamnă Bendler… aş prefera, însă, să port rochia mea, deşi e veche, se împotrivi Nataşa cu glas tremurător.

— Nu, nu se poate! replică proprietăreasa, făcând un gest hotărât. Astăzi ne ducem într-un local foarte elegant, căci vreau să vezi şi dumneata cum trăiesc artiştii de cinematograf. Hai, îmbracă rochia!

Nataşa mai încercă să se împotrivească, dar în zadar.

— Peste jumătate de ceas viu să te iau, încheie proxeneta, părăsind încăperea…

Când se întoarse, la timpul hotărât, Nataşa stătea pe un scaun şi plângea în hohote. Îmbrăcase însă rochia, care era foarte decoltată la spate.

Ochii ticăloasei femei scânteiară. Drăgălăşenia şi trăsăturile fine ale chipului Nataşei se potriveau de minune cu rochia.

Ea mai adusese cu dânsa un colier de perle – false, ce-i drept – pe care Nataşa fu nevoită să-l pună la gât.

— Mă supăr rău, dacă mai rămâi multă vreme cu mutra asta plouată! zise femeia înainte de plecare, văzând tristeţea întipărită pe chipul prinţesei. Acum, după ce am cheltuit atâţia bani pe dumneata, nu vrei nici măcar să-ţi arăţi recunoştinţa?

Nataşa îşi şterse lacrimile.

— Pudrează-te! porunci doamna Bendler.

Prinţesa se supuse şi de astă dată, apoi cele două femei părăsiră casa. În ziua aceea, luară un taximetru, care porni spre vestul oraşului, unde nu fuseseră încă până atunci.

Maşina se opri înaintea unui local foarte elegant. Un portar cu uniforma aurită le deschise uşa, făcând o plecăciune adâncă.

Când intră în sală, Nataşa văzu bărbaţi şi femei în toaletele cele mai scumpe. O muzică minunată ce părea că vine din alte lumi distra publicul.

Luară loc la o masă, în timp ce privirile tuturor erau îndreptate spre minunata făptură. Doamna Bendler, pe buzele

căreia plutea un zâmbet de mulţumire, îşi roti ochii în jurul ei, şi constată că frumoasa ei însoţitoare stârnise admiraţia bărbaţilor.

— Vezi doamna aceea oacheşă? începu proxeneta, arătând spre un colţ al localului, unde se afla un grup de bărbaţi şi femei. Asta e vestita Klermont, steaua de cinematograf, despre care se spune că primeşte onorarii uriaşe. Domnul de lângă dânsa e cunoscutul regizor Orbanski, care s-a înapoiat de curând din Hollywood, unde am auzit că era plătit cu zece mii de dolari pe săptămână. Dar ia te uită colo, în fund, la femeia cea blondă, care stă singură la masă. E celebra Olga Rhoden, care primeşte o mie de mărci pe zi. Cine ar putea crede că femeia asta are cincizeci de ani? Bărbatul din spatele ei e actorul Piotr Ratloff, care a devenit celebru prin filmele sale ruseşti. Înainte vreme, nu era decât un biet artist de varieteu. Vezi, aşa se întoarce roata!

Nataşa privise, îngândurată, spre persoanele arătate de însoţitoarea ei. Dar mintea-i era frământată de chinuitoarea întrebare: cum să scape de femeia asta?

— Ei, ia te uită! exclamă proxeneta, la un moment dat, întinzând mâna unui bărbat zvelt, cu monoclu.

Nataşa ridică privirile şi văzu că era baronul. Nu mai încăpea îndoială că această întâlnire fusese pusă la cale mai dinainte.

— Cum aţi ajuns aici, domnule baron? întrebă proxeneta, prefăcându-se nedumerită.

Baronul îşi înfipse monoclul în ochi şi zâmbi dulceag.

— Înainte de toate să bem o sticlă de şampanie în cinstea prieteniei noastre! zise el. Nu e aşa că sunteţi de părerea mea, domnişoară? se adresă el, apoi, Nataşei, ridicându-se puţin de pe scaun, ca să-i arate respectul ce i-l purta.

— Nu-mi place şampania! răspunse Nataşa, cu glas obosit.

— Ei asta-i! Şampania e doar făcută numai pentru femeile frumoase! zise baronul.

Prinţesa rămase cu ochii aţintiţi în gol, dar nu răspunse nimic, căci îşi dădea seama prea bine că orice împotrivire ar fi rămas fără folos. Îi venea să sară de la locul ei şi să fugă… să

fugă departe, cât mai departe de omul acesta, ale cărui priviri stăruitoare o ardeau. Dar se văzu nevoită să-şi învingă dezgustul şi să rabde totul, cu resemnare.

Baronul schimbă o privire cu proxeneta, apoi se plecă deasupra mesei şi cuprinse mâna prinţesei.

— Mare noroc aţi avut că ne-am întâlnit astăzi aici! zise el. Domnişoară, de acum încolo veţi fi sub ocrotirea mea!

Văzând privirile uimite ale Nataşei, doamna Bendler socoti de datoria ei să intervină:

— Domnul baron tocmai îmi spunea că are multe legături printre artiştii de cinematograf şi e prieten foarte bun cu directorul unei case de filme. În curând vei avea cinstea să-i fii prezentată. Asta o să fie norocul dumitale… Ar fi şi păcat ca o fiinţă atât de încântătoare să nu ajungă la locul care i se cuvine!

Şi proxeneta privi cu admiraţie spre însoţitoarea ei, pe care însă toate acestea păreau că o lasă rece.

— Nu vreau să mă fac artistă! răspunse Nataşa, în cele din urmă.

— Şi de ce, mă rog? replică baronul. Veţi păşi din triumf în triumf, lumea vă va diviniza… Gândiţi-vă la cele ce vă aşteaptă! Orice femeie ar fi fericită dacă m-aş oferi s-o ocrotesc în acest chip…

— Nu vă mai osteniţi în zadar, domnule baron! îl întrerupse prinţesa. N-am talent pentru teatru şi, afară de asta, renunţ bucuroasă la ocrotirea dumneavoastră.

Baronul începu să devină neliniştit, totuşi mai încercă s-o înduplece, până când, în cele din urmă, văzând că n-o scoate la capăt cu dânsa, renunţă la hotărârea lui.

În acest timp, însă, proxeneta aţintea asupra Nataşei priviri pline de ură. La un moment dat, făcu baronului semn cu piciorul; acesta se ridică depărtându-se „pentru câteva minute”.

Nataşa ştia ce avea să urmeze – cu toate astea, rămase liniştită, aşteptând cu resemnare izbucnirea neînduplecatei femei. Şi, într-adevăr, doamna Bendler îi făcu imputări pentru purtarea ei „necuviincioasă” faţă de „domnul baron”.

În acea clipă, prinţesa îşi îndreptă privirile spre uşă, căci un grup zgomotos îşi făcuse apariţia în local. Bietei femei nu-i venea să-şi creadă ochilor… privi într-acolo cu luare-aminte… apoi se ghemui, ca şi cum ar fi vrut să nu fie văzută.

293. O luptă cu bandiţii din Chicago

După cum ştim, poliţia din Chicago duce o luptă înverşunată – din păcate, fără prea mare succes – împotriva numeroşilor răufăcători pripăşiţi în marele oraş. Toate măsurile luate de autorităţi n-au izbutit să stârpească bandele bine organizate, care au complici chiar şi în rândurile poliţiştilor, ceea ce le înlesneşte mult să se pună la adăpost atunci când e nevoie.

O mare însufleţire domnea la „Grand Pacific Hotel”, uriaşul zgârie-nori din Jackson Street, care trece drept una din cele mai frumoase clădiri din Chicago. Înfăţişarea plină de demnitate a portarului, îmbrăcat într-o livrea roşie, stârnea admiraţia vizitatorilor. În jurul acestuia se aflau o droaie de băieţaşi în uniforme roşii, care aşteptau doar un semn al său, pentru a alerga spre maşinile care opreau în faţa hotelului.

La un moment dat, doi bărbaţi eleganţi coborâră dintr-un automobil.

— Aţi rezervat cele două camere pentru mister Roberts? întrebă unul din ei, adresându-se portarului.

Acesta îşi scoase şapca, salută politicos pe noii sosiţi, apoi îşi cercetă carnetul.

— Camerele 365 şi 366, Sir, răspunse el. Rolf, condu pe domnii la 365 şi 366! se adresă apoi unuia din băieţaşi.

Ascensorul porni cu iuţeală şi se opri la etajul al şaptesprezecelea, unde cei doi domni coborâră şi se îndreptară spre odăile rezervate. Erau două încăperi elegant mobilate, cu uşile capitonate.

— Ai avut o călătorie plăcută, Pavel? întrebă unul din noii sosiţi.

— Şi da şi nu, dragă Rolls! Cred că ai citit în ziare că lovitura de la banca „Hudson” a dat greş şi, cu prilejul ăsta,

am pierdut câţiva din oamenii mei, iar alţii au fost prinşi?

— Da, am citit! Noroc însă, că n-au pus mâna pe tine! Năvala apei în tezaur trebuie să fi fost o surpriză.

— Şi încă ce surpriză!... Tocmai voiam să-mi urmez oamenii, când dădui cu ochii de blestematul ăla de Walker. Şi mai avui răgaz s-o şterg la vreme. De acum încolo, însă, nu mai am ce să mă tem de acest individ, căci i-am făcut de petrecanie.

— Zău? Şi cum ai scăpat de el?

— Negrul William mi-a făcut rost de un gaz minunat, fără culoare şi miros, pe care vântul nu-l poate împrăştia şi care e înlăturat numai cu ajutorul focului. Gazul acesta a venit de hac prea stimatului detectiv... Îţi poţi închipui deci bucuria mea că am scăpat de cel mai înverşunat duşman! Negrul merită toate laudele pentru născocirea lui minunată.

— După cât se pare, eşti singurul care dispui de această armă primejdioasă. În orice caz... dar parcă a bătut cineva la uşă? Intră!

Un tânăr marinar îşi făcu apariţia în încăpere.

— Bună ziua, domnilor! zise el, cu bucurie.

— Ah, Mr. Nilson, nu mă aşteptam să vii atât de devreme! Ce se aude cu „Marie?”.

— Vasul se află la locul hotărât şi sper că astă-seară şalupa va putea să preia marfa.

— Nu cumva ştii care sunt vasele vămii care fac de pază la noapte?

— Ba da... şalupele 12 şi 6, domnule Robert.

— 12 şi 6? Astea sunt sub conducerea lui Brester şi Pale... Din păcate, cei doi tineri nu se lasă mituiţi. Nu cumva putem amâna chestia cu douăzeci şi patru de ceasuri?

— Socot că n-ar fi tocmai bine, domnule Roberts, căci s-ar putea să fim descoperiţi.

— Atunci o facem astă-noapte la ora două.

Directorul general şi principalul acţionar al „Companiei Harley” căreia îi aparţinea unul din cele mai mari abatoare din Chicago, îşi invitase prietenii la o serată dată în clădirea

societăţii din Washington-Park.

Fracurile fără cusur ale bărbaţilor ofereau un contrast minunat cu toaletele elegante ale femeilor, a căror frumuseţe era şi mai mult scoasă în relief de bijuteriile scânteietoare, preţuite la sute de mii de dolari.

Felul în care intendentul casei comanda armata de servitori, putea fi dat drept pildă celor mai stilaţi *maîtres d'hotel* din Paris. În timpul mesei, după ce se servea câte un fel de mâncare, servitorii rămâneau la spatele oaspeţilor, gata să le îndeplinească orice dorinţă sau să execute ordinele intendentului.

— De când ai intendentul ăsta minunat, domnule Harley? întrebă o doamnă, adresându-se gazdei.

— De ieri, când l-am angajat odată cu ceilalţi servitori. Nu-mi place să mint, astfel că vă mărturisesc că i-am luat cu ziua fiindcă patru servitori mi s-au îmbolnăvit, pe neaşteptate. Oamenii mi-au fost recomandaţi de biroul de plasare Brown din strada 55.

— Brown din strada 55? N-am auzit încă niciodată de biroul ăsta!

— Nici nu-i de mirare, miss Davis, fiindcă s-a deschis abia acum patru zile.

În acelaşi timp, alte două doamne vorbeau tot despre stilatul intendent.

— N-am văzut în viaţa mea un servitor atât de distins! zise una din ele.

— Sunt şi eu de părerea dumitale, doamnă Lund... numai să fie într-adevăr vorba de un servitor! Ia te uită la el! Un gentleman în toată puterea cuvântului!

— Şi calmul cu care îşi conduce oamenii! Un singur semn şi porunca e dusă la îndeplinire... Zău, merită toată admiraţia!

În acea clips, Mr. Harley se ridicase de la locul său şi voia tocmai să închine paharul în sănătatea celor de faţă, când intendentul se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat, Mr. Blank? întrebă gazda.

— Nu vă supăraţi, Sir, dacă vă rog să le cereţi oaspeţilor dumneavoastră, să-şi depună banii şi giuvaierurile în farfuriile

dinaintea lor.

Mister Harley se uită nedumerit la intendentul său.

— Ce înseamnă asta, Mr. Blank? Ţi-ai ieşit din minţi?

— Ne-ar părea tare rău, dacă am fi siliţi să ne folosim de forţă, Sir!

Milionarul şi câţiva comeseni din apropierea lui vrură să se repeadă spre îndrăzneţul intendent.

— Fiţi liniştiţi, domnilor!

În mâna intendentului strălucea un Browning din cele mai moderne, iar la fiecare capăt al mesei se aflau câte zece servitori, ale căror arme erau îndreptate spre oaspeţii milionarului. Şi, glasul liniştit al stilatului intendent răsună din nou în încăperea cufundată într-o linişte de moarte:

— Doamnelor şi domnilor! Regret din suflet că sunt nevoit să vă stric, pentru scurt timp, buna dispoziţie în care vă aflaţi… Vă rog să depuneţi banii şi bijuteriile în farfuriile pe care le aveţi înaintea domniilor voastre… În acelaşi timp, ţin să vă atrag atenţia că nimeni dintre dumneavoastră nu va avea ceva de suferit… afară de cazul că va încerca să se împotrivească…

O privire asupra ţevilor aducătoare de moarte şi toţi cei de faţă luară hotărârea să se supună poruncii. Teancuri întregi de bancnote se îngrămădiră pe masă, diademe preţioase se desprinseră din părul frumos ondulat al femeilor, inele sclipitoare căzură în farfurii zornăind.

Patru dintre servitorii înarmaţi adunară prada şi o vârâră în pungile de piele pe caii le aveau la ei. Câteva doamne leşinară, dar cea mai mare parte dintre ele ridicaseră mâinile şi aşteptau, împreună cu bărbaţii, desfăşurarea evenimentelor.

După ce-şi terminară treaba, răufăcătorii se retraseră îndărătul conducătorului lor, care luă iarăşi cuvântul:

— Doamnelor şi domnilor! Vă mulţumesc din toată inima că aţi fost atât de ascultători şi nu ne-aţi silit să ne folosim de violenţă! Acum e ora unu şi patruzeci de minute. Pentru ca serata să nu se întrerupă, am avut grija să vă fac rost de alţi servitori, care au fost recomandaţi de vechiul birou de plasare

„Batterson” şi care îşi vor face apariţia fix la ora două. Biroul Brown şi-a suspendat activitatea în acest moment. De altminteri, n-a luat fiinţă decât pentru a procura domnului Harley servitorii de care aveau nevoie la această serată. Înainte de precare, ţin să vă dau un sfat foarte folositor: rămâneţi la locurile dumneavoastră încă cinci minute, căci altminteri s-ar putea să aveţi oarecare neplăceri… Noapte bună!

Şi, făcând o plecăciune, stilatul intendent părăsi încăperea în urma oamenilor săi. Imediat după plecarea lui, oaspeţii auziră un ţipăt, urmat de uruitul câtorva automobile.

În timp ce spaima se risipea încetul cu încetul şi bărbaţii erau ocupaţi să dea ajutor femeilor leşinate, răsună iarăşi duduitul câtorva maşini care se apropiau în goană şi se opriră înaintea casei.

Mister Harley şi colonelul Lincoln se năpustiră spre uşă, cu gândul s-o încuie, dar în aceeaşi clipă se auzi cuvântul „poliţie”. Uşa se deschise şi câţiva poliţişti se iviră în pragul încăperii.

— Cine dintre dumneavoastră e mister Harley?

Stăpânul casei făcu câţiva paşi înainte.

— Îmi daţi voie să mă prezint… inspectorul-şef Stone de la Prefectura Poliţiei! urmă conducătorul poliţiştilor. Vă rog să ne iertaţi că am pătruns în casă, dar n-am făcut-o decât în urma unei întâmplări ciudate. Cineva a chemat la telefon Prefectura şi, în timp ce ne dădea adresa dumneavoastră, necunoscutul scoase un ţipăt, urmat – după cum susţine poliţistul care era la telefon – de un zgomot sec, asemănător căderii unui obiect greu. După cât văd, însă, am căzut victimă unei înşelătorii, căci… Ei, ce s-a întâmplat, Millwers?

— La intrare se află zece lachei, care susţin că au fost trimişi de firma „Batterson”…

— Cei cu oamenii ăştia, domnule Harley? întrebă inspectorul-şef.

Milionarul tocmai se pregătea să povestească poliţistului despre atacul banditesc săvârşit asupra lor, când un sergent se apropie de inspector, părând că vrea să-i spună ceva.

— Cei, Smith?

— La celălalt capăt, al gangului am găsit trupul neînsufleţit al unui bătrân servitor, care zace lângă aparatul de telefon.

— Damned! Vasăzică Down nu s-a înşelat susţinând că a auzit zgomotul căderii unui trup greu… Rog pe domnii să rămână aici până la înapoierea mea! Domnule Harley, sunteţi atât de bun să mă însoţiţi împreună cu unul sau doi din prietenii dumneavoastră?

Bătrânul servitor al casei zăcea ţeapăn lângă aparatul de telefon. Faţa lui, care se umflase grozav, căpătase o culoare vânătă şi era plină de bubuliţe. Nenorocitul mai ţinea receptorul în mână.

— Nu cumva e unul din bandiţi, Sir, sau…

— Nu, domnule inspector şef! îl întrerupse Harley, căruia îi fusese adresată întrebarea. Omul acesta e servitorul meu Jack, care se află de mai bine de patruzeci de ani în slujba familiei noastre… Dar poate că mai există vreun mijloc să-i venim în ajutor? Aţi anunţat medicul?

— Am şi sosit, domnule Harley! se auzi în acea clipă un glas bărbătesc.

— Bună seara, doctore! Ia vezi, nu cumva mai poţi veni în ajutor sărmanului meu Jack?

Medicul descheie vesta bătrânului şi se aplecă deasupra lui, spre a-i asculta bătăile inimii.

— Nu mai putem face nimic! Omul e mort! murmură el, apoi.

Telefonistul Down de la Prefectura Poliţiei din Chicago, care era de serviciu în acea noapte, tocmai raporta comisarului de serviciu întâmplările petrecute până atunci, când sergentul de la colţul străzii Randolph telefonă că vreo zece indivizi suspecţi dispăruseră într-o casă din apropiere.

— Inspectorul-şef nu s-a înapoiat încă? întrebă comisarul de serviciu.

— Nu, domnule comisar! răspunse telefonistul.

— Câţi oameni a luat cu el, Down?

— Toată brigada a doua. Pare să fie lucru serios, domnule

comisar.

— Bine, atunci roagă-l pe inspectorul Hill să vină încoace numaidecât.

Se scurseră câteva minute, în timpul cărora comisarul se plimbă agitat prin încăpere. În sfârşit, se auzi o bătaie în uşă…

— Intră!

— M-aţi chemat, domnule comisar? întrebă inspectorul Hill, păşind în camera de gardă.

— Te mişti cam greu, dragă Hill.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule comisar! Inspectorul-şef Stone a trimis trupul neînsufleţit al unui bărbat despre care nu se ştie dacă a murit de moarte bună. Medicul nostru bănuieşte că nenorocitul a fost ucis cu ajutorul unor spini otrăviţi, se poate însă…

— Ascultă-mă, Hill, nu cumva e vorba de un asasinat, la fel ca acela încercat împotriva detectivului londonez Jonny Walker? Cred că ai citit raportul trimis mai deunăzi de poliţia din New-York?

— Da, l-am citit, domnule comisar. Imediat după aceea a avut loc atacul banditesc săvârşit asupra băncii „Hudson”.

— Da, da, întocmai! încuviinţă comisarul. Dar acum, să lăsăm asta, căci te-am chemat pentru altceva… Sergentul de la colţul străzii Randolph a raportat că vreo zece indivizi suspecţi au dispărut într-o casă din apropiere. Poate că e vorba de o contrabandă de alcool sau ceva asemănător. Ia-ţi patru oameni din brigada a cincea şi raportează-mi telefonic cele ce ai constatat la faţa locului. Dacă ai nevoie de întăriri, dă de ştire lui Down!

Inspectorul Hill şi cei patru însoţitori ai săi străbătură, în goana motocicletelor, străzile ce duceau spre Randolph Street. Cu tot zgomotul făcut de motoare, nimeni nu se arătă pe stradă la ora aceea matinală.

Înainte de a ajunge la colţul străzii Randolph, poliţiştii fură opriţi de un sergent, care se apropie de inspectorul Hill.

— Dumneata ai făcut raportul telefonic? îl întrebă acesta din urmă.

— Da, Sir!

— S-a mai întâmplat ceva de atunci?

— Da! După primul grup au mai intrat în casă, pe rând, încă nouă persoane, între care şi o femeie.

— Aveau ceva lucruri cu ei?

— Primul grup avea două săculeţe de piele.

— Care e casa cu pricina?

— Iat-o colo, cea cu trei etaje.

— Lăsaţi motocicletele aici, lângă zid! se adresă inspectorul însoţitorilor săi. White, dumneata rămâi de pază! Ceilalţi, după mine, în umbra caselor!… Aşa, staţi! Edwards şi Sommersen, treceţi peste drum şi cereţi să vi se dea drumul înăuntru. Băgaţi de seamă, însă, nu lăsaţi revolverele din mâini!

Cei doi poliţişti ajunseseră la mijlocul drumului, când două detunături porniră de la o fereastră deschisă. Sommerson se prăbuşi la pământ. Tovarăşul său, cu ajutorul unui camarad transportă trupul rănitului până la zidul unde se aflau motocicletele. Din fericire, rana nu era prea gravă, gloanţele zdrobiseră însă clavicula dreaptă a nefericitului poliţist.

— Avem împotriva noastră cel puţin douăzeci de indivizi, care sunt bine adăpostiţi, zise inspectorul Hill. Trebuie să raportez domnului comisar… Unde e postul telefonic?

— Aici, în gangul casei.

După câteva clipe, inspectorul era cu receptorul în mână.

— Alo! Prefectura poliţiei?… Down, dumneata eşti? Dă-mi-l, te rog, pe comisarul Kelly… Alo, domnule comisar, încercând să pe apropiem de casă am fost primiţi cu gloanţe… Da, din nefericire, Sommersen a fost rănit la umărul drept. Rog să ni se trimită întăriri şi ambulanţa.

Ferestrele casei de unde porniseră gloanţele, erau toate întunecate. În schimb la fiecare din cele ce dădeau în stradă se afla câte un individ înarmat.

Poliţiştii se făcuseră nevăzuţi imediat după rănirea lui Sommersen. În locul lor, însă, se iviră câţiva vagabonzi curioşi, care se retraseră numaidecât la o depărtate destul de mare, ca să nu poată fi atinşi de gloanţe.

Într-o încăpere dindărătul misterioasei clădiri, cinci bărbaţi se adunaseră în jurul unei mese de stejar.

— Cook şi Blasfer vor da socoteală pentru cele două gloanţe trase înainte de vreme, zise unul din ei. Am hotărât, doar, ca peste două zile să dăm lovitura la banca „First National”, şi iată că acum se atrage atenţia poliţiei asupra acestei case.

— Din păcate, nu mai putem schimba nimic, domnule Pavel! Nu e nevoie să fii cine ştie ce mare profet ca să pooroceşti că, peste cel mult un sfert de ceas, casa va fi încuiată din pivniţă până în pod, astfel ca musafirii nepoftiţi să nu mai poată pătrunde înăuntru atât de uşor.

— Gangul spre canal e în ordine, Chester?

— Yes, Sir, şalupa se află la malul râului Chicago, în locul hotărât.

— Iahtul pluteşte pe lacul Michigan?

— Da, Sir! În apropierea stăvilarului de la aparatele hidraulice. Semnalul: o rachetă roşie.

— S-au numărat banii luaţi de la Harley?

— Sunt tocmai şaizeci şi patru de mii trei sute optzeci şi patru dolari şi treisprezece carnete de cecuri, cu care se mai poate face ceva. Valoarea giuvaierurilor nu poate fi preţuită atât de repede.

— Dumneata vei păstra prada, Winster. Câştigul îl vom împărţi mai târziu, căci acum trebuie să… Ce s-a întâmplat, Adams?

— Poliţia a adus întăriri serioase, Mr. Pavel.

— Venim şi noi în faţă. Spune, însă, oamenilor să nu tragă zadarnic.

Patru din indivizi se duseră în odăile din partea din faţă a clădirii, care erau îndeajuns de luminată mulţumită becurilor electrice din stradă.

De la fereastra unde se postaseră cei patru indivizi se puteau vedea străzile Canal şi Randolph în toată lungimea lor. Ceva mai departe, la capătul lui Fulton Street, braţul de sud al râului Chicago se unea cu braţul de nord, alcătuind astfel un curs de apă de două ori mai larg, care se vărsa în lacul

Michigan la o mică depărtare de instalaţia hidraulică a oraşului.

Şi priveliştea care se oferea ochilor celor patru indivizi nu era defel în măsură să le risipească neliniştea.

În umbra clădirilor se zăreau lămurit uniformele multor poliţişti, care păreau să-şi fi stabilit cartierul general în colţul străzii Washington.

— Unde-i Ralph? întrebă conducătorul bandei aciuite în clădire.

— Aici, Sir!

— Orice s-ar întâmpla, casa trebuie să reziste cel puţin un ceas. Cele două împuşcături înainte de vreme ne-au adus pe cap toată şleahta şi trebuie să găsim un mijloc ca să ieşim din încurcătură.

— Bine, dar putem fi liniştiţi, Sir! Avem doar gangul, la capătul căruia ne aşteaptă şalupa, iar în apropierea instalaţiilor hidraulice se află iahtul nostru. Afară de asta, putem telefona lui Lucas să ne trimită şi barca cea mică.

— Asta poţi s-o faci în orice caz. După aceea vei lua comanda asupra oamenilor noştri.

— Nu vrei s-o iei dumneata, Mr. Pavel? Tovarăşii noştri sunt foarte doritori de luptă şi „albaştrii” au să facă ochii mari când or vedea primirea ce-i aşteaptă. Cu toate astea, ar fi… Înapoi, Sir! Ei drace, lucrul începe să devină serios…

Poliţiştii, obişnuiţi să aibă mereu de-a face cu adversari necruţători, deschiseseră un foc viu asupra clădirii, ale cărei ferestre, precum şi galantarele prăvăliilor de la parter, fură prefăcute în cioburi. În acest chip, puteau să intre în casă fără să mai fie nevoiţi să forţeze uşa grea de la intrare.

— Goliţi încăperile de jos! Toată lumea se retrage la primul etaj!

Glasul tăios al lui Ralph părea obişnuit să poruncească.

— Ai telefonat lui Lucas cu privire la barca cea mică, Oslo?

— Da, Ralph. În mijlocul convorbirii, însă, am fost întrerupţi. Cu toate astea, socot că Lucas…

— Azvârliţi grenadele de mână, flăcăi!… Acum îndărăt! Hai, daţi-vă înapoi, şeful nu vrea să…

Un geamăt ieşi de pe buzele lui Ralph, care se prăbuşi la pământ.

Împuşcăturile răsunau acum fără încetare. Poliţiştii, însă, trăgeau cu atâta înverşunare, încât duşmanii lor aproape că nu mai aveau răgaz să se folosească şi ei de arme. Lemnul ferestrelor era ciuruit de gloanţe, bucăţi mari din tavan cădeau cu zgomot pe podea, stârnind nori de praf. Cu toată împotrivirea dârză a bandiţilor, care făcuseră numeroase victime în rândurile poliţiştilor, sfârşitul luptei nu era greu de prevăzut.

— Ralph şi trei din oamenii noştri sunt morţi, zise Pavel, conducătorul bandei. Trebuie să ne retragem…

— Chester şi Winster să vină şi ei, Mr. Pavel?

— Fireşte, geanta de piele se află la dânşii… Drace, asta e… copoii ne împroaşcă cu gaze lacrimogene… deschideţi uşa… Nu, nu mai putem rezista… dar unde e Chester?… Chester!

— Chester a lăsat în faţă săculeţul cu giuvaieruri şi s-a dus să aducă… Sir, nu mai pot!… Ochii…

— Repede, repede! Deschideţi uşa!

— Chester s-a dus… să aducă cheia… Sir, nu mai…

— Drace, oare, totul… conspiră împotriva noastră?… O secure, Bennet! Ce… ce s-a întâmplat, Adams?

— Nu mai putem să… gazele sunt… Sir, gazele…

— Ce… ce este cu gazete?… Drace, aerul devine… spargeţi uşa… orice s-ar întâmpla, Winster!

— Nu mai putem… ţine… catul întâi!

— Retrageţi-vă în al doilea şi al treilea, Adams… Ne mai trebuie doar… zece minute!

— Robinetul… de la gazul… aerian, Mr. Pavel…

Ţăndările uşii zburară cât colo, sub loviturile securii.

O scară îngustă, pe care putea coborî un singur om se ivi îndărătul uşii. Cu chipul încruntat şi ochii plini de lacrimi, cei patru indivizi începură coborâşul în adâncime. Un aer rece, greu îi izbi în faţă… Ajunseseră la capătul scării… pardoseala era făcută din lespezi mari… drumul ducea în pantă uşoară… pereţii erau umezi… Ah, drumul ăsta nu mai lua sfârşit! La

lumina slabă a lanternelor electrice nu se vedea mai nimic.

În cele din urmă, conducătorul se opri şi îndreptă raza lămpii sale spre podea, unde se zării un chepeng nu tocmai mare. Cu puteri unite, cei patru indivizi ridicară chepengul şi coborâră într-o încăpere plină de lucruri vechi.

— Când e aici luntrea, Bermot?

— Peste douăsprezece minute…

În acea clipă se auzi o bubuitură asurzitoare şi uşa, care dădea spre apă, sări de la locul ei… Altă bubuitură, tot atât de puternică… o parte din obiectele îngrămădite în încăpere se prăbuşiră, îngropând sub ele pe unul din cei patru indivizi.

Din reportajul apărut a doua zi în
„Chicago-Record-Herald”:

„…după ce poliţiştii sfărâmaseră vitrinele, doi sergenţi curajoşi, Buttler şi Wright, izbutiră să se apropie de casă, aruncând în magazinele de la parter câteva bombe cu gaze lacrimogene. Nemaiputându-se folosi de arme, din pricina gazelor, care le lăcrimau ochii, bandiţii se văzură nevoiţi să părăsească etajul întâi. Abia se retrăseseră în celelalte două etaje, când se produse o puternică explozie, care distruse întreaga clădire. Bucăţile de zid răniră numeroşi curioşi care, cu toată ora matinala, se adunaseră la faţa locului, atraşi de împuşcături. Geamurile caselor învecinate se prefăcură în cioburi. În vreme ce ruinele clădirii distruse de explozie fură cuprinse de flăcări, ceea ce necesită intervenţia pompierilor.

Sub dărâmături au fost găsite trupurile bandiţilor jertfiţi de conducătorii lor. E vrednic de reţinut că datorită exploziei, a ieşit la iveală un gang subteran, care duce până la braţul sudic al râului Chicago. După cât se pare, conducătorii celor două bande, care au luat parte la luptă, s-au făcut nevăzuţi prin acest gang, în care a fost găsit trupul oribil mutilat al banditului Adams, unul din cei mai cunoscuţi contrabandişti.

Din nenorocire, pierderile poliţiştilor sunt destul de mari. Iată numele morţilor: inspectorul Brass, subcomisarul Tressbourg, sergenţii Shell, Oskland şi Brown. În afară de aceştia au fost răniţi mai mult sau mai puţin grav, încă

patruzeci şi trei de poliţişti.

După cercetările făcute, s-a stabilit că groaznica nenorocire se datorează unei explozii de gaz aerian, care a fost pricinuită chiar de conducătorii bandei, după cum a declarat singurul bandit rămas în viaţă.”

294. Un jaf cu urmări ciudate

După un zbor de două ceasuri, avionul poliţiei, la bordul căruia se afla detectivul Walker, ateriză la trei sute metri depărtare de gara din Pittsburg.

O mare mulţime de curioşi, cărora li se alăturaseră şi doi poliţişti, se îmbulziră în jurul aeroplanului.

Jonny Walker se legitimă celor doi reprezentanţi ai autorităţilor şi află, spre marea lui bucurie, că Prefectura Poliţiei din New-York înştiinţase poliţia din Pittsburg despre sosirea sa. Prefectul poliţiei, James, dăduse ordin celor doi sergenţi să plece numaidecât la aerodrom şi să-i dea de veste imediat ce va sosi aeroplanul aşteptat.

După puţin timp, detectivul se afla înaintea lui Mr. James, prefectul poliţiei din Pittsburg, care îl primi cu multă bucurie.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Walker! zise el. Domnul procuror Bing, din New-York, mi-a vorbit de dumneata în termeni foarte călduroşi.

— Asta mă bucură, Mr. James! răspunse detectivul.

— Îmi dai voie să te invit la lunch?

— Mulţumesc, dar înainte de toate aş vrea să aflu dacă un automobil roşu, de curse, a dus la gară unul sau doi pasageri…

— Automobilul furat de la Mr. Jefferson din New-York? Dar asta…

— Drace! Cu prilejul urmăririi mi s-a părut mie cunoscut automobilul ăsta! Nu cumva aţi izbutit să puneţi mâna pe el. Mr. James?

— Asta da, însă cei care se aflau înăuntru ne-au scăpat… Vrei să aştepţi până după dejun sau pornim numaidecât la faţa locului?

— La faţa locului? Ce vrei să spui cu asta, domnule James?

— Aşa e, dumneata nu ştii ce s-a întâmplat!

— Nu, nu ştiu!

— Acum vreo şapte ceasuri, automobilul roşu, care gonea cu viteză nebună, era cât p-aci să dea într-o droaie de copii, care se jucau în mijlocul drumului. Din fericire, micuţii au izbutit să se împrăştie la vreme, afară de o fetiţă, care a fost izbită de maşină, dar n-a fost rănită prea grav. Un poliţist încercă să oprească maşina, pentru a lua numele celor doi pasageri care se aflau într-însa, însă bietul om fu ucis într-un chip foarte ciudat. Unul dintre cei doi necunoscuţi scoase la iveală un fel de pistol cu ţeava lungă, ţinti asupra poliţistului şi, în clipa următoare, acesta se prăbuşi la pământ fără să scoală un geamăt măcar. Între timp, maşina îşi urmă goana ei nebună. După două ceasuri fu găsită, cu rezervorul gol, la o milă depărtare de gară.

— Şi poliţistul?

— După cum ţi-am spus, nenorocitul a fost ucis… însă, până acum nu mi-a fost încă dat să văd un asemenea mort. Fata i se învineţise şi era acoperită toată de bubuliţe… Acum nici nu mai e de recunoscut, căci a devenit aproape neagră. Medicul nostru, un om care se pricepe în meseria lui, nu ştie ce să mai creadă despre această moarte ciudată.

— Când pleacă primul tren spre Chicago? întrebă Walker, repede.

— La ora două după-amiază soseşte aici expresul din New-York, care rămâne în gară cinci minute, apoi îşi urmează drumul spre Chicago.

— Şi când ajunge acolo?

— La şase şi treizeci.

— Aşadar, mai e un ceas până la sosirea trenului?… Domnule James, plec la Chicago cu expresul! Dar, încă o întrebare, te rog: când a trecut pe aici ultimul tren spre Chicago?

— Acum şase ceasuri, Sir!

— Hm, asta înseamnă că răufăcătorii au şapte ceasuri înaintea mea.

La două după-amiază, vestitul detectiv se urcă în expresul de Chicago, care putea fi străbătut de la un capăt la altul, căci nu avea clase – ca toate trenurile americane, de altfel.

Jonny Walker se bucura – pe bună dreptate – că primejdiosul duşman avea doar un avans de vreo şase ceasuri faţă de el, ceea ce însemna că nu va mai dura mult şi avea să-i cadă în mână. Gândurile detectivului se îndreptară spre Nataşa. Ce se întâmplase, oare, cu tânăra femeie? Până acum Pavel Rodzof îşi făcuse apariţia singur, sau însoţit de tovarăşii lui. Unde rămăsese Nataşa în acest timp? Sau... poate că se înşelase în presupunerile sale, poate că rusul nu era răpitorul ei? În orice caz, acum, după un drum atât de lung, trebuia să-şi urmeze calea, chiar dacă Pavel Rodzof nu era în legătură cu dispariţia tinerei femei. După ce avea să pună mâna pe duşmanul său de moarte, detectivul putea foarte bine să se înapoieze în Europa şi să-şi îndeplinească misiunea dată de contesa Romanov. Afară de asta, unul din cei doi fraţi era hoţul perlei şi, fără îndoială că, urmărindu-l necontenit, va izbuti să dea şi de urma lui Reginald Lincoln, care, însoţit de fiica bijutierului Chevalier, pornise şi el în căutarea ticălosului. Aşadar, singurul lucru pe care îl avea de făcut Walker, era să se străduiască din răsputeri să pună mâna pe Pavel Rodzof. Şi, această dorinţă trebuia să i se împlinească în curând, căci fiecare învârtitură a roţilor trenului îl ducea tot mai aproape de oraşul în care se afla duşmanul său înverşunat.

Între timp, ajunseseră la Mansfield şi, după o scurtă oprire, trenul îşi urmă calea cu aceeaşi viteză.

Câmpii întinse, acoperite de grâne se întindeau de o parte şi de alta a liniei ferate.

Trenul trecuse de orăşelul Auburn şi Jonny Walker se gândea cu câtă greutate s-ar putea întreprinde o urmărire prin iarba înaltă a preeriei, când se auzi şuieratul strident al locomotivei, urmat de frânarea bruscă a trenului.

Călătorii fură cuprinşi de panică. Ferestrele compartimentelor se deschiseră în grabă şi un puternic miros de ars năvăli înăuntru. Fără să mai stea la gânduri, Jonny

Walker se năpusti afară, ceea ce făcură şi ceilalţi călători.

La o depărtare de vreo sută de metri, se aşezaseră pe şine trunchiuri groase de arbori, cărora li se dăduse foc. De o parte şi de alta la căii ferate, iarba fusese cosită până la pământ – probabil pentru a împiedeca întinderea focului.

Călătorii şi personalul trenului se uitau nedumeriţi unii la alţii, când un glas limpede răsună din iarba înaltă:

— Doamnelor şi domnilor! Am misiunea să vă rog să mă urmaţi, cu mâinile ridicate. Ca să nu vă rătăciţi, priviţi mereu spre vârful puştii mele, care se află deasupra ierbii.

În acelaşi timp, îşi făcură apariţia zece indivizi înarmaţi până în dinţi.

Walker îşi dădu seama numaidecât cum stăteau lucrurile şi luptă din greu ca să-i lămurească pe cei câţiva tovarăşi mai curajoşi că orice încercare de împotrivire ar însemna moartea lor. Ceea ce îngrijora pe detectiv, însă, era faptul că această întâmplare neprevăzută avea să-i răpească iarăşi câtva timp, sporind astfel avansul ce-l avea duşmanul său.

În cele din urmă, însă, porni şi el împreună cu ceilalţi călători, spre ţinta către care îi ducea misteriosul lor conducător. După un drum de vreo jumătate de ceas – care păru neînchipuit de anevoios mai ales femeilor – ajunseră cu toţii pe o colină acoperită de iarbă măruntă, dar înconjurată de câţiva arbori bătrâni. Aici, convoiul era aşteptat de doi călăreţi care fluturară în vânt pălăriile lor cu boruri late.

Unul dintre cei doi călăreţi era o femeie tânără, care se ţinea în şa într-o atitudine regească. Părul ei negru ca pana corbului cădea în valuri de sub marginea lată a sombreroului; în carâmbii şeii, femeia avea două pistoale, iar la spate o puşcă cu două ţevi.

Însoţitorul ei, care părea să fie spaniol, învârti în mână unul din pistoalele sale lungi, în timp ce porunci călătorilor să defileze pe dinaintea unuia din bandiţii înarmaţi şi să depună în pălăria acestuia câte „o ofrandă”, fiecare cât îl lasă inima.

Fireşte că sub ameninţarea puştilor „ofrandele” fură foarte îmbelşugate, în schimb călătorii răsuflară uşuraţi când inimoasa călăreaţă le spuse, cu glasul ei melodios, că nimic

nu-i mai împiedeca să-şi urmeze calea.

În clipa următoare însă, se auzi iarăşi glasul ei plăcut:

— Senor Pedro Zomas, te-aş ruga să nu-ţi îndeşi atâta pălăria pe cap şi să ne dai şi nouă prilejul să vedem chipul dumitale încântător…

Un tânăr de o urâţenie nemaipomenită făcu câţiva paşi înainte.

Walker, căruia nu-i plăcea defel că însoţitorul frumoasei călăreţe se mai juca încă cu pistolul său, bănui numaidecât că comedia avea să se transforme într-o tragedie.

Şi, într-adevăr, presupunerea detectivului se dovedi întemeiată.

Călăreaţa îşi mână calul până în apropierea tânărului, care rămăsese locului într-o atitudine oarecum sfidătoare, apoi se plecă spre el şi-i şopti la ureche câteva cuvinte, pe care nimeni din cei de faţă nu izbuti să le audă.

Ceea ce se întâmplă pe urmă, se desfăşură cu o iuţeală fulgerătoare.

Tânărul cu înfăţişarea respingătoare, Pedro Zomas, privi o clipă în ochii negri ai amazoanei, apoi scoase o înjurătură şi o scuipă în faţă.

În clipa următoare se auzi o detunătură, care umplu de groază pe toţi cei care luau parte la această scenă. Pedro Zomas se prăbuşi la pământ cu ţeasta găurită de un glonte. Însoţitorul frumoasei călăreţe îşi răzbunase şeful. Sau, poate că tânăra femeie, îi era mai mult decât şef?

Foarte liniştită, cu oarecare graţie chiar, călăreaţa îşi şterse faţa, apoi cu aceeaşi linişte, scoase din carâmb unul din pistoale şi-l descărcă asupra însoţitorului ei, al cărui cal o luă la fugă, târând după sine trupul neînsufleţit al stăpânului său.

Femeia flutură pălăria, scoase un fluierat, apoi porni în goana calului, urmată de bandiţi, care se adunaseră în jurul ei.

După cum făgăduise amazoana, călătorii îşi puteau vedea de drum, căci… îşi făcuseră datoria, golindu-şi buzunarele în pălăria banditului. Aşadar, acum puteau să se înapoieze la tren, ceea ce şi făcură, după ce întocmiseră o targă pentru

transportarea cadavrului lui Pedro Zomas.

Deşi nu mai erau conduşi de „binevoitoarea” călăuză care îi adusese încoace, călătorii izbutiră totuşi să ajungă la linia ferată, unde îi aştepta o nouă surpriză, de astă dată, însă, mult mai plăcută decât cealaltă.

Trunchiurile de arbori fuseseră îndepărtate de pe linie, iar focul înăbuşit cu nisip. Aceasta era răsplata recunoscătorilor bandiţi, care voiau, probabil, să dea o dovadă că ştiu să preţuiască gesturile nobile. Fireşte, călătorii se arătaseră foarte mărinimoşi, în schimb rămăseseră cu buzunarele goale, căci banii şi obiectele lor de preţ intraseră în stăpânirea frumoasei amazoane.

Crima acesteia, care era o enigmă pentru toţi, avea şi ea să se lămurească în curând.

Deocamdată, însă, călătorii nu se gândeau la asta, şi mai ales Jonny Walker era foarte bucuros când trenul se puse în mişcare, reluându-şi drumul spre Chicago.

Cu acest prilej însă, duşmanul său câştigase iarăşi o bună bucată de timp, ceea ce spori îngrijorarea detectivului. Nu cumva ticălosul avea să i se strecoare iarăşi printre degete? Şi, afară de asta, dacă nu sosea la vreme, Walker nu putea nici măcar să-l împiedece la săvârşirea noii ticăloşii pe care fără îndoială că Rodzof o pusese la cale.

Trenul ajunse la ţintă cu o întârziere de cinci ceasuri.

Jonny Walker se prezentă la comisariatul gării din Chicago şi, după ce se legitimă, obţinu învoirea să cerceteze cu amănunţime cadavrul nenorocitului Pedro Zomas. Într-unul din buzunarele hainei sale, detectivul găsi un caieţel cu poezii de dragoste, închinate unei oarecare „Juanita”. Restul obiectelor găsite asupra mortului erau fără însemnătate şi nu lămureau deloc misterul celor două crime făptuite în preerie. Nu-i vorbă, nici caieţelul de poezii nu însemna mare lucru, căci nimeni nu ştia cine era această Juanita, zeiţa visurilor lui Pedro Zomas.

În cele din urmă, văzând că nu mai are ce căuta acolo, Jonny Walker se hotărî să-şi vadă de treabă. Se urcă într-o maşină de piaţă şi ceru şoferului să-l ducă la Prefectura

Poliţiei, unde îşi făcu apariţia la ora două după miezul nopţii.

295. O revedere folositoare

Văzând purtarea ciudată a Nataşei, proxeneta îşi aţinti privirile spre uşă şi zări câţiva domni şi doamne care tocmai intraseră în local. Printre acestea din urmă se afla şi cunoscuta artistă de cinematograf, contesa Lona Auertaler pe care doamna Bendler o recunoscu numaidecât.

În acest timp, Nataşa se străduia din răsputeri să se ascundă cât mai bine, ca să nu fie zărită de noii sosiţi. Acest lucru trezi bănuielile însoţitoarei sale, care se gândea mereu cum să se folosească de frumoasa ei victimă.

„De ce s-o fi temând de oamenii ăştia?” se întrebă proxeneta, bătând în masă cu degetele-i cărnoase.

— Ce te-ai cocoloşit aşa, de parcă ai fi fost bătută? se adresă ea, cu asprime, sărmanei prinţese.

Aceasta îşi îndreptă trupul, dar se aşeză în aşa fel ca să stea cu spatele la noii sosiţi, care în vremea asta se aşezaseră şi ei la o masă. După cât se părea, veniseră de la studio, căci erau foarte gălăgioşi şi discutau cu aprindere despre o scenă turnată.

Baronul se înapoie la masa celor două femei.

— Cine sunt ăştia? îl întrebă proxeneta, arătând spre masa gălăgioşilor artişti. Doamna din mijloc mi se pare cunoscută…

Baronul îşi înfipse monoclul la ochi şi privi în direcţia arătată.

— Ah, asta e doar vestita Auertaler iar domnul de lângă dânsa baronul Keller… Da, artişti de seamă… ce-i drept, contesa nu mai e tânără, dar se pricepe în meseria ei!

Nataşa stătea ca pe jăratec.

— N-aţi vrea să mergem? întrebă ea, deodată, văzând că artista ieşise din sală.

— De ce să plecăm? făcu proxeneta, cu glas batjocoritor. E doar atât de frumos aici! Şi, afară de asta, nu mai venim noi atât de curând în localul acesta, unde voiai să dai norocului cu piciorul. Ori nu cumva îţi închipui că ai să te întâlneşti în

fiecare zi cu baroni, care au legături cu directorii caselor de filme?

— Dumnezeule!… V-am spus, doar, că nu vreau să fac cinematografie! Bâigui Nataşa.

Doamna Bendler făcu baronului un semn cu ochiul. Acesta o înţelese şi clătină capul în semn de încuviinţare. După puţin timp, ticăloasa se ridică de la masă sub un pretext oarecare, astfel că baronul rămase singur cu Nataşa şi începu să-i vorbească. Văzând că tânăra nici nu-l ia în seamă, baronul se ridica şi el, zicând:

— Iertaţi-mă câteva clipe, stimată domnişoară! Trebuie neapărat să vorbesc ceva cu directorul Ebmeier, pe care l-am zărit la o masă.

Nataşa încuviinţă, nepăsătoare şi privi după el cum se strecura printre scaune.

La un moment dat, prinţesa păli, căci băgase de seamă că cei de la masa contesei o priveau cu luare-aminte. Vru să se întoarcă şi mai mult cu spatele la ei – dar era prea târziu. Baronul Keller şi contesa Auertaler se ridicaseră de la locurile lor.

— Dumnezeule, dânsa e! exclamă aceasta din urmă, plină de bucurie şi se apropie de Nataşa, cu mâinile întinse.

— Ce surpriză plăcută! zise baronul, radios. Ştii, am vorbit mereu de dumneata… aşa e contesă?

— Da, întocmai! încuviinţă artista. În sfârşit spune şi el o dată adevărul, căci altminteri numai minciuni îi ies din gură… Dar bine, draga mea, cum se face că eşti atât de elegantă? Ai pus mâna pe vreo moştenire?

Ochii Nataşei se umplură de lacrimi, în timp ce clătină capul, cu tristeţe.

— Drace, aici trebuie să fie ceva la mijloc! murmură baronul. Dar parcă era şi un domn la masă? întrebă el, cu glas tare, privind cercetător spre Nataşa.

— Şi o doamnă, adăugă contesa. Ascultă-mă, ai necazuri, copila mea?… Vrei să-mi destăinui ce-ţi apasă inima?

— Ah, doamnă contesă, lăsaţi-mă singură, vă rog… altminteri voi avea neplăceri, bâigui prinţesa, cuprinsă de

groază, văzând că proprietăreasa ei îşi făcuse iarăşi apariţia, dar rămăsese locului băgând de seamă că Nataşa stă de vorbă cu cineva.

— Ei, ce spui dumneata de asta, dragul meu? făcu proxeneta, adresându-se baronului, care se ascunsese îndărătul unui stâlp şi urmărea totul cu multă luare-aminte. Ce legături or fi existând între ei? După cât se pare se cunosc demult… Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci n-am chef să…

— Iată-i că se depărtează, o întrerupse baronul. În orice caz, sunt sigur că ea le-a spus să plece. Hm, mironosiţa asta! Dar las' că-i vin eu de hac!

Cei doi ticăloşi se îndreptară spre masa lor, căci atât contesa cât şi baronul Keller se depărtaseră de Nataşa.

— Atât de tristă, copila mea? întrebă proxeneta, cu blândeţe prefăcută, după ce luase loc la masă.

Nataşa nu răspunse.

— Dar cine au fost aceia cu care ăi stat de vorbă? o iscodi femeia.

— Aceia cu care am stat de vorbă? repetă prinţesa, speriată.

— Ia nu te mai preface, căci am văzut doar eu ochii mei, când ai dat mâna cu doamna şi domnul de la masa de colo…

— Da… sunt două cunoştinţe…

— Contesa şi regizorul?

Nataşa clătină capul în semn de încuviinţare.

— Cu ce prilej ai făcut cunoştinţă cu ei?

— Cu prilejul călătoriei de la Paris la Berlin.

Atât baronul cât şi doamna Bendler făcură ochi mari, de uimire.

— Cum, ai fost şi la Paris? întrebă proxeneta. Dar ce ai căutat acolo?

Nataşa rămase încurcată, neştiind ce să răspundă.

— Ei, n-ai auzit ce te-am întrebat? stărui proxeneta. Sau trebuie să găseşti întâi o minciună potrivită?

— Eu nu mint niciodată! răspunse prinţesa, cu mândrie.

Doamna Bendler voia tocmai să facă o observaţie aspră,

dar se răzgândi, ştiind că tânăra va izbucni în plâns. Cu toate astea, curiozitatea o frământa grozav şi se gândi dacă nu cumva ar putea să tragă vreun folos din cunoştinţa Nataşei ca artistă de cinematograf. După cât se părea, însă, nu era nicio speranţă în această direcţie, astfel că luă hotărârea să nu mai rămână multă vreme în local. Până una alta, planul cu baronul dăduse greş şi privirea pe care proxeneta o aruncă Nataşei nu era defel prietenoasă. În cele din urmă se ridicară să plece.

Când trecură pe lângă masa la care se afla contesa Auertaler, proxeneta aruncă o privire asupra celor din jurul mesei, dar după cât se părea niciunul nu se sinchisea nici de dânsa, nici de însoţitoarea ei.

Cu toate astea, proxeneta se înşelase amarnic, căci atât baronul cât şi contesa erau mereu preocupaţi de frumoasa Nataşa.

— Să ştii că e ceva la mijloc! spusese cel dintâi, adresându-se artistei, după ce se înapoiaseră la masa lor.

— Taci, nu vreau să atragem atenţia celorlalţi! şopti contesa.

După câtva timp, cei doi găsiră prilejul să-şi vorbească fără să fie auziţi de tovarăşii lor.

— Ce crezi dumneata despre teama ei? murmură baronul. Mi-e milă de biata fată! Ai văzut ce ochi făcuse, când ne-am apropiat de dânsa?

— Am impresia că se pune ceva la cale cu drăgălaşa copilă, răspunse contesa, îngândurată. Când e vorba de asemenea lucruri, am o privire foarte pătrunzătoare. Femeia care e cu dânsa nu-mi place defel, iar bărbatul... hm, pare-mi-se că-l cunosc..

În acea clipă, un chelner trecu pe lângă masa lor şi contesa îl întrebă cine e domnul cu monoclu.

— Cum, nu-l cunoaşteţi pe baronul de Gerber? răspunse chelnerul, zâmbind cu înţeles. Vine foarte des pe aici şi, după cât se pare, are mult noroc la femei. Priviţi, iarăşi a pus ochii pe o femeie frumoasă!

Regizorul îi făcu semn să plece, şi abia se depărtase chelnerul de lângă masa lor, că se adresă iarăşi contesei.

— Dacă nenorocita cade în mâinile baronului, atunci e pierdută! Omul acesta are un renume foarte rău şi a suferit o pedeapsă cu închisoare pentru că a sechestrat pe cineva. Chestia asta nu-mi place defel… N-ar fi bine să ne ocupăm mai de aproape de dânsa?

— Da, baroane, şi eu aveam de gând să-ţi fac această propunere, căci mi-ar părea tare rău dacă s-ar întâmpla ceva micuţei.

Contesa se întoarse spre o tânără femeie, care stătea lângă dânsa. Era o fostă figurantă, pe care o luase sub ocrotirea ei, fiindcă n-avea părinţi. Datorită intervenţiei contesei Auertaler, tânăra căpătase câteva roluri mici, astfel că purta multă recunoştinţă ocrotitoarei sale.

— Ascultă-mă, vezi pe frumoasa femeie de la masa de colo? o întrebă contesa.

— Da, doamnă… mi-a atras luarea-aminte de la început. E minunată! În viaţa mea n-am văzut..

— Ei, potoleşte-le, Lu! Mai bine ascultă ce am să-ţi spun, îi curmă vorba artista. Dacă nu mă înşel, cele două femei se pregătesc să plece… Da, iată că acum îşi iau rămas bun de la însoţitorul lor. Hai, du-te repede după ele şi nu le părăsi din ochi. Trebuie neapărat să ştiu unde locuiesc… Dar, fii atentă, să nu carecumva să vii să-mi spui că le-ai pierdut urma.

Tânăra se ridică şi, în clipa următoare dispăruse din local.

Trecând pe lângă contesă, Nataşa o privi pe furiş, dar artista păru că nu bagă de seamă nimic, şi continua să vorbească cu baronul.

După un ceas, contesa Auertaler ştia cine era însoţitoarei Nataşei. Tânăra fată se înapoie în local, cu chipul îmbujorat, şi se bucura nespus că izbutise să facă pe detectivul. Ea raportă că cele două femei dispăruseră într-o casă din strada Troppau, unde se afla pensiunea doamnei Bendler.

Contesa Auertaler schimbă o privire plină de înţeles cu prietenul ei. Deşi se cicăleau într-una, de astă dată cei doi căzură numaidecât la învoială.

A doua zi dimineaţă, baronul Keller destăinui contesei ce era, de fapt, aşa-zisa pensiune. Din păcate, artista avea mult

de lucru, astfel că fu în măsură să părăsească studioul abia după-amiază:

— Îmi dai voie să te însoţesc, contesă? întrebă baronul Keller.

— N-am nimic împotrivă… ba ar fi mai bine chiar… Da, da, vino cu mine, căci mi-e teamă că femeia o să-mi facă o scenă…

Cei doi se duseră în strada Troppau şi, în timp ce contesa urcă scările pensiunii, însoţitorul ei rămase în stradă, urmând să aştepte până ce va fi chemat.

296. În groapa cu şerpi

— În orice caz, domnule Walker, toate măsurile luate până acum în această direcţie, au rămas fără niciun rezultat.

Cel care adresase vestitului detectiv aceste cuvinte, era Tom Morris, prefectul poliţiei din Chicago, care, conform obiceiului său, se plimba agitat prin cameră. La un moment dat, se opri înaintea planului oraşului Chicago, care acoperea un perete întreg al încăperii.

— Vezi, domnule Walker, zise el, arătând spre hartă, acest cartier e cel mai primejdios şi nu te-aş lăsa nici în ruptul capului să calci pe acolo fără însoţitorii trebuincioşi. Indivizii care s-au pripăşit în această parte a oraşului stau mereu cu armele pregătite şi nu e zi lăsată de la Dumnezeu, fără să se înfăptuiască o crimă acolo… Ia spune, crezi că vei găsi în acest cartier o urmă de a ticălosului?

— În orice caz, sunt sigur că se află în Chicago, mister Morris! răspunse detectivul. Cea mai bună dovadă e crima săvârşită cu ajutorul spinilor otrăviţi. Din păcate, însă, sunt de trei zile aici şi n-am izbutit să fac nicio treabă. Atacul acela blestemat împotriva Expresului de Chicago, cu ciudatul său epilog, mă face să cred că toată chestia a fost pusă la cale de duşmanul meu, pentru ca să mi-o ia iarăşi înainte cu câteva ceasuri.

— Poate că ai dreptate… În orice caz, dacă ţii cu tot dinadinsul să porneşti pe urma de la „Riverside”, îţi pun la

dispoziţie oamenii trebuincioşi… fireşte şi pe Black.

Black Pemberton era un tânăr agent al poliţiei din Chicago, cu care detectivul se împrietenise, văzându-l foarte isteţ. Deşi nu se cunoşteau decât de vreo câteva zile, o legătură strânsă se născuse între cei doi bărbaţi, cu atât mai mult, cu cât Black purta un respect deosebit vestitului detectiv londonez.

În acea clipă se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă prefectul.

Un poliţist îşi făcu apariţia în prag.

— Inspectorul Kearney ar vrea să vă vorbească, Sir!

— Să intre! încuviinţă Morris.

— Bună dimineaţa, domnitor! se auzi, în clipa următoare, glasul inspectorului Kearney.

— Bună dimineaţa, inspectore! răspunse şeful său. Ce te aduce încoace?

— O ştire foarte însemnată pentru domnul Walker, Sir! După cum ştiţi, cu prilejul exploziei din Randolph Street a ieşit la iveală un gang subteran, care duce până la braţul de sud al fluviului Chicago. La capătul acestui gang se află o încăpere plină cu lucruri vechi şi, cu prilejul scoaterii lor s-a dat de un individ care fusese acoperit de obiectele prăbuşite peste dânsul. Aşadar, a zăcut trei zile în această situaţie disperată, iar acum se află în infirmeria arestului.

— Şi cum se simte?

— Mai are de trăit puţine ceasuri, dar înfuriat pe tovarăşii săi care l-au părăsit într-o stare atât de deznădăjduită, ne-a trădat numele şefilor celor două bande care au luat parte la luptă.

— Aşadar, au fost, într-adevăr, două bande?

— Da, domnule prefect. Una din ele făcea parte din cunoscutul grup Wirl, iar conducătorul celeilalte e un oarecare Pavel…

— Pavel Rodzof! exclamă detectivul.

— Nu, domnule Walker, individul se numeşte Pavel Roberts.

— Cine o mai fi şi ăsta?

— Deocamdată nu ştim nici noi. Singurul lucru care s-a putut stabili, e că acest individ are la gât o pată cât un lat de

mână, pe care o acoperă gulerul său, mai înalt decât cele obişnuite.

— Ai un noroc orb, domnule Walker! exclamă prefectul. Ăsta e doar omul dumitale!

— Cred şi eu, domnule prefect, încuviinţă detectivul. Trebuie neapărat să vorbesc cu rănitul!

Ceasurile individului din infirmeria arestului erau numărate şi numai mulţumită constituţiei sale robuste izbutise să supravieţuiască cele trei zile cât zăcuse în încăperea subterană, cu membrele zdrobite.

Walker şi prefectul îşi trăseseră două scaune lângă patul muribundului şi se străduiau din răsputeri să afle cât mai multe lămuriri de la acesta.

— Nu, domnule, conducătorul bandei era numai în trecere pe aici! bâigui rănitul. Tot el pus la cale şi… lovitura… de la serata milionarului… a luat parte la dânsa… se strecurase în casă, ca… intendent, Sir… trebuie să plece în India… şi… să predea ceva… maharadjahului de…

Vorba îi muri pe buze. Înfrigurat, detectivul îşi apropiase urechea de gura muribundului, în timp ce prefectul făcu semn medicului să se apropie… Mâinile rănitului se încleştară de pătura cu care era acoperit; în cele din urmă, deschise iarăşi ochii, care se aţintiră asupra lui Walker şi buzele sale palide tremurau…

— Maharadjahul de…

— De? stărui detectivul.

Trupul muribundului se întinse… capul bandajat îi căzu într-o parte… încă o tresărire…

Walker privi întrebător spre medic, care se plecase deasupra patului.

— Şi-a dat sufletul, domnii mei! răspunse doctorul.

— Serios, doctore? Nu se mai poate face nimic?

— Ştiinţa noastră nu mai are nicio putere în cazul de faţă.

— Maharadjahul de…

Aceste două cuvinte scăpaseră fără voie de pe buzele detectivului, care se întoarse apoi spre prefect.

— Păcat! O clipă, doar o clipă şi aş fi aflat dezlegarea tainei.

— Fii mulţumit, domnule Walker! Fără omul acesta nici nu ţi-ar fi trecut prin minte să te gândeşti la maharadjahul din India.

— Da, aveţi dreptate, domnule prefect… întâmplarea m-a ajutat şi de astă dată!

Jonny Walker coborî din automobil, urmat de noul său prieten Black Pemberton.

Ca întotdeauna, detectivul era foarte elegant îmbrăcat şi învârtea în mână bastonul său cu mâner de argint, înăuntru căruia se afla un ingenios aparat de aruncat rachete. În acest timp, dădea tovarăşului său ultimele instrucţiuni cu privire la cele ce avea de făcut.

Cei doi bărbaţi se aflau la marginea oraşului, într-un cartier sărăcăcios, cu căsuţe izolate, dintre care se desprindea o clădire înaltă, cu înfăţişare de vilă, înconjurată de un zid gros. Şi – lucru ciudat! – în această clădire se afla un Saloon[1] dintre cele mai defăimate, care, însă, după cât se părea, avea o clientelă foarte numeroasă. Interiorul Saloonului nu se deosebea defel de celelalte taverne ale oraşului.

— Ascultă-mă, Black! zise detectivul, adresându-se tovarăşului său. E vorba sau de casa asta, în care se află Saloonul, sau de cea din apropierea gării de tranzit. Depărtarea dintre ele nu e mai mare de două mii de metri… Acum te urci în maşină şi… Ei, ce-o fi căutând câinele aici? Rolf, ce-i cu tine?

Un minunat câine ciobănesc sărise spre detectiv şi-şi arăta colţii, lătrând cu bucurie. Câinele acesta, care aparţinea brigăzii a doua de detectivi, se împrietenise cu Walker chiar din prima zi şi căuta mereu prilej să se apropie de el.

— Cu toată bunăvoinţa mea nu mă pot folosi de tine, Rolf! zise detectivul. Hai, şterge-o la tovarăşii tăi! Ei, n-ai chef să mă asculţi?… Black, ia câinele cu tine şi predă-l sergentului

[1] Nume pompos pe care îl au, de obicei, cârciumile din mahalalele oraşelor Americii.

de la circumscripţia a treia… Hai, fii cuminte, Rolf… Aşadar, după cum îţi spuneam, dragă Black, te urci în maşină, apoi te înapoiezi aici şi, dacă vezi că au trecut trei ceasuri şi nu m-am întors încă, sau dau un semnal de rachetă, atunci ştii ce ai de făcut.

— Da, domnule Walker, raportez prefecturii şi vin repede încoace… Hai, Rolf!

Detectivul mai rămase o clipă locului, urmărind cu privirea pe tânărul Black, care se străduia să ducă animalul cu el – apoi păşi spre clădirea cu înfăţişare de vilă şi dispăru în Saloon.

Un miros înăbuşitor îl izbi în faţă. Vreo zece indivizi şi câteva femei de stradă luaseră loc la diferite mese şi vorbeau cu multă însufleţire.

Proprietarul tavernei, un bărbat uriaş, stătea îndărătul tejghelei, privind cu luare-aminte spre gălăgioşii muşterii. Ajutorul său, un negru, era mic de statură, însă numai muşchi.

La oarecare depărtare de o scară de piatră, ce părea să ducă în pivniţă, luase loc la o masă rotundă, un bărbat cu ochelari de aur, care cerceta cu luare-aminte un dosar gros şi făcea impresia că se deosebeşte mult de ceilalţi muşterii ai tavernei.

Walker se aşeză şi el la una din mese şi ceru negrului să-i aducă un pahar de whisky cu sifon. După puţin timp, detectivul sorbi din băutura comandată şi-şi dădu seama numaidecât că proprietarul Saloonului era în foarte bune legături cu contrabandiştii de alcool, căci avea în prăvălie mărfuri de primă calitate. În timpul acesta, unul din muşterii, care părea adâncit în citirea ziarului „Chicago Times” aruncase o plivire asupra detectivului şi un zâmbet diabolic flutură pe chipul său destul de frumos.

Walker nu băgase de seamă nimic, căci era ocupat cu examinarea celor doi bărbaţi care se aflau îndărătul tejghelei. Din acelaşi motiv, nu observă că individul care îl spionase şi care purta haine de marinar, scoase din buzunar o foaie de hârtie şi scrise pe ea cu un creion gros, câteva cuvinte.

Atenţia nu-i fu atrasă decât în clipa când marinând înmână cârciumarului bileţelul. Cu toate astea, nu dădu faptului prea mare însemnătate, căci uriaşul zâmbi, apoi vârî bileţelul în buzunar, după ce aruncase o privire asupra lui.

Walker care zărise figura marinarului, încercă zadarnic să-şi amintească unde mai văzuse el acest chip. La Chicago, în niciun caz. Poate că-l întâlnise într-una din numeroasele sale călătorii pe mare?

În acea clipă, se simţi cuprins de două braţe vânjoase, care îl ţineau ca într-un cleşte. Izbuti, totuşi, să-şi mai plece capul şi să înhaţe cu dinţii degetul arătător al unei mâini negre, dar o lovitură de pumn în tâmplă îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, un întuneric de nepătruns domnea în jurul său. Braţele îi erau legate strâns pe trup şi nu putea mişca decât picioarele. Capul şi umerii îi dureau îngrozitor. Cu mare băgare de seamă, detectivul încercă să cerceteze cu picioarele terenul din jurul lui, când, deodată, atinse ceva moale, apoi auzi un glas bărbătesc:

— Bagă de seamă, stimate domn! Nu prea sunt obişnuit să fiu călcat…

— Iartă-mă, nu ştiam că mă bucur de tovărăşie, răspunse Walker. Nu cumva dumneata eşti în plăcuta situaţie de a te putea folosi de membrele superioare?

— Tot atât de puţin ca şi dumneata, prea stimate domn! De altminteri, te-am urmat aici după două minute, tot fără voie, ca şi dumneata, cu singura deosebire că eu am căzut pe moale, căci erai deja jos. Aşadar, am fost mai norocos decât dumneata…

— Tot ce se poate! încuviinţă Walker, înveselit de buna dispoziţie a tovarăşului său de suferinţă. Ei drace, dar blestematele astea de frânghii, încep să mă supere! Cred că ar trebui să facem ceva ca să scăpăm de ele.

Cu multă greutate, Walker izbuti să se ridice puţin şi, prin mişcări iscusite, ajunse la zid, unde se sprijini de un stâlp. Deşi simţea mari dureri, încercă totuşi să-şi roadă frânghiile de o muchie ascuţită a stâlpului.

— După cât se pare, ai găsit un mijloc de a scăpa de

legături? întrebă tovarăşul său.

— Da, vreau să fac tot ce-mi va sta în putinţă ca să ies de aici, răspunse detectivul. Judecând după dureri, însă, se pare că sunt rănit foarte serios… A! Cred că am izbutit să-mi rod funia.

— Felicitările mele, Sir! Nu cumva poţi să mă eliberezi şi pe mine, cu ajutorul minunatului meu cuţit, care stă degeaba în buzunarul stâng al pantalonului?

— Acum pot să-mi mişc braţele… dar ce o fi însemnând zgomotul ăsta ciudat?

— Ăştia trebuie să fie şerpii, pe care binevoitoarea noastră gazdă i-a trimis să ne ţină tovărăşie şi care au fost ţinta vizitei mele în acest Saloon străvechi. De fapt sunt poliţist… cu toate astea, nu pot tăgădui că birtaşul nostru are un whisky, minunat… Hm, zgomotul pare să fie, într-adevăr, pricinuit de târâtoarele astea spurcate! Şi-apoi, întunecimea care ne înconjoară e foarte neplăcută, nu e aşa, Sir?

Chinuit de dureri, detectivul îşi pierduse aproape cunoştinţa. Cuvintele tovarăşului său, însă, care îi amintise de primejdia şerpilor, avură o mare înrâurire asupra lui şi-i înviorară mintea, care începu să lucreze cu înfrigurare. Adunându-şi ultimele puteri, Jonny Walker încercă să se ridice iarăşi în picioare. Străduinţele-i fură încununate de izbândă, dar în clipa următoare era cât p-aci să alunece din pricina unui lemn care se mişca sub picioarele sale. Când se aplecă spre pământ ca să îndepărteze obiectul din cale, băgă de seamă, spre nespusa lui bucurie, că avea în mână bastonul său cu mâner de argint.

Plin de nădejde, aprinse lampa de buzunar şi se îndreptă spre tovarăşul său, care zăcea la pământ. Peste câteva clipe, nenorocitul, care îşi pierduse cunoştinţa, fu eliberat din funiile cu care era legat. Făcându-i mişcări de respiraţie artificială, şi cu ajutorul câtorva picături de whisky – detectivul avea întotdeauna la el o sticlă cu această băutură întăritoare – readuse în simţiri pe leşinat.

— Uff!… Îţi mulţumesc, Sir! murmură el. În sfârşit, văd iarăşi lumină… Cât e ceasul?… Ceasornicul dumitale a stat?…

Uită-te la al meu… Vasăzică am pierdut patru ore în gaura asta blestemară! Socot că e timpul s-o ştergem de aici.

— Fireşte că sunt gafa s-o fac! încuviinţă detectivul. Dar ştii drumul?… Drace, dumneata eşti acela care răsfoia dosarul sus, în Saloon!

— Da, eu sunt, Sir! Îmi dai voie să mă prezint: detectivul Winster de la brigada a treia de detectivi ai prefecturii poliţiei din Chicago.

— Încântat, domnule Winster! Sunt camaradul dumitale, Jonny Walker, din Londra.

— Cum, celebrul detectiv englez?

— Detectiv englez voi fi eu, numai că mi-e teamă că celebritatea mea n-o să crească defel în urma acestei aventuri blestemate. Dar ia spune, cum ai ajuns dumneata aici?

— Am aflat că în această casă sunt înlăturaţi diferiţi bandiţi, care cad în dizgraţia şefilor lor. Şi deoarece am mai aflat şi ceva despre nişte şerpi veninoşi, care ar fi ţinuţi aici… Dar, mai bine să lăsăm asta pentru mai târziu, domnule Walker. Acum trebuie să încercăm să ieşim de aici.

— Cunoşti vreun drum care să ducă afară?

— Da' de unde! În orice caz, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci s-ar putea întâmpla ca zvonul cu şerpii să fie întemeiat.

Jonny Walker ar fi fost mult mai bucuros să aibă de luptat cu zece oameni, decât să fie ameninţat la fiecare pas de muşcătura veninoasă a acestor târâtoare. Cu toate astea, n-avea încotro – trebuia neapărat să iasă din blestemata încăpere. Făcând cât mai multă economie de lumină, Walker porni de-a lungul zidului, urmat de Winster, care ţinea în mână Browningul, gata pregătit.

În cele din urmă ajunseră la capătul zidului, de unde intrară într-un gang îngust, întunecos, care părea să ducă dedesubtul casei şi care sfârşi într-o boltă aproape rotundă, plină de mucegai.

După cât se putea recunoaşte la lumina slabă a lămpii, pardoseala era acoperită de paie, care… păreau că se

mişcă…

— Atenţie, Sir!

Cu o putere de care Walker nu l-ar fi crezut niciodată în stare pe omul acesta cu ochii visători, detectivul se simţi smucit înapoi şi numai cu mare greutate reuşi să nu se izbească de zidul gangului. În aceeaşi clipă, ceva nedefinit se năpusti spre el… un şuierat ascuţit răsună în încăpere… Fără voie Walker lovi cu bastonul în aer… apoi, se simţi cuprins de mână şi tras în gangul pe care tocmai îl părăsiseră.

— Asta zic şi eu că e noroc, Sir! exclamă detectivul Winster. Înapoi, târâtoarele par să fie întărâtate!

Cei doi bărbaţi fură nevoiţi să se retragă pas cu pas dinaintea primejdiei. Winster lăsase browningul din mână, căci în această luptă nu-i folosea la nimic, şi scosese din buzunar un cuţit cu tăişul lat şi neobişnuit de lung. Văzând acest cuţit, englezul zâmbi fără voie, gândindu-se cât de lung trebuie să fie buzunarul în care să poată fi ascuns un asemenea obiect. Pe de altă parte, însă, îşi dădu seama cât de folositoare era tăioasa armă, căci în clipa următoare se năpusti spre ei un şarpe gros cât braţul şi lung de vreo trei metri… Se auzi o înjurătură, lama sclipi în aer, apoi capul târâtoarei zbură spre perete.

Cei doi detectivi ajunseră din nou în prima încăpere, dar, din păcate nu era greu de prevăzut că, în cele din urmă, biruinţa va fi tot de partea şerpilor.

Pardoseala gangului, în toată lungimea ei, părea o suprafaţă mişcătoare şi, în acelaşi timp, se auzea fâşâitul paielor pe care şerpii le târau după ei.

Cuţitul detectivului de la brigada a treia îşi făcuse iarăşi datoria şi un şarpe uriaş fu scos din luptă.

— Pe semne că reptilele au fost lăsate mult timp fără hrană, domnule Walker, altminteri… Dar ce vrei să faci cu pânza, Sir?

Într-adevăr, detectivul îşi scosese haina şi era ocupat să desfacă o fâşie de pânză, pe care o avea înfăşurată în junii trupului.

— Vreau să încerc să ne punem la adăpost de atacul

târâtoarelor, răspunse el.

— Cu toată încrederea pe care o am în însuşirile dumitale… Atenţie, Sir!

Cuţitul lui Winster îşi făcuse datoria şi de astă dată.

— …cu toată încrederea pe care o am în însuşirile dumitale, nu ştiu cum o să te ocrotească pânza asta de şerpi!

Walker nu răspunse, ci scoase la iveală o sticlă, care se afla într-un toc de piele bine căptuşit pe dinăuntru. De dopul sticlei era prinsă o pensulă, cu ajutorul căreia unse o fâşie de pânză lungă de vreo doi metri.

— Ce ai de gând să faci cu asta, Sir?

— Să vin de hac târâtoarelor! răspunse Walker, foarte liniştit.

Apoi, puse în două bucata de pânză, o întinse de-a curmezişul gangului şi privi cu încordare la ceea ce făceau târâtoarele.

Un şarpe cu clopoţei, gros cât braţul, îşi făcu vânt înainte, încercând să se apropie de pradă. În clipa următoare, însă, lighioana se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost împinsă de o mână nevăzută. Winster stătea în genunchi, cu cuţitul în mână, gata să respingă un nou atac. Un şarpe cu ochelari, împreună cu unul de mare, încercară să se apropie de trupurile celor doi bărbaţi, însă avură şi ei aceeaşi soartă ca şi tovarăşul lor.

— După cât se pare, nu ne mai ameninţă nicio primejdie din partea târâtoarelor! zise detectivul american. N-ai vrea să-mi spui şi mie ce conţine sticla, domnule Walker? Ce fel de lichid e ăsta care are un efect atât de sigur asupra lighioanelor?

— Habar n-am! Ştiu numai că are însuşirea de a îndepărta animalele… Mi l-a dat un chimist negru, care, dacă nu mă înşel, joacă la două nunţi, adică ţine cu poliţia, iar pe de altă parte face afaceri cu răufăcătorii din New-York… Ia te uită cum se retrag lighioanele! Ce-ar fi să… nu atinge pânza!… Da, împinge-o înainte cu băgare de seamă.

Cu ajutorul cuţitului, Winster dădu înainte fâşia de pânză, ceea ce avu ca urmare o nouă retragere a târâtoarelor. Acum,

cei doi prizonieri se puteau mişca în voie, astfel că începură să-şi cerceteze temniţa – mai bine zis, Walker făcu asta, în timp, ce tovarăşul său rămase de pază lângă fâşia de pânză, unde aprinsese un muc de lumânare pe care îl găsise în buzunarul hainei. Englezul ciocăni în pereţi, însă nicăieri nu suna a gol, astfel că şansele de a scăpa din blestematul gang păreau foarte reduse.

— Cât e ceasul, Winster? întrebă Jonny, la un moment dat.

— Nouă, Sir!

Walker îşi îndreptă privirile în sus, ca şi cum ar fi aşteptat de acolo salvarea. Dar ce fuse asta? Nu, se înşelase, căci sclipirea dispăruse… Detectivul se frecă la ochi… Ah, iată că se ivise iarăşi… era o stea care strălucea pe cer.

— Winster, vino încoace, te rog! Sau am înnebunit şi sufăr de halucinaţii sau… vezi steaua, colo?… Nu?… Mai la dreapta… încă puţin…

— Aşa e, Sir! O stea… o stea adevărată. Acum a dispărut… asta e ciudat, totuşi… da, o văd din nou… Poftim bastonul, Sir… asta e salvarea noastră!

După cum îi poruncise vestitul detectiv, Black aşteptă trei ceasuri în apropierea casei cu înfăţişare de vilă; apoi, după ce mai rămase vreo jumătate oră la postul său, hotărî să intre în acţiune, căci cel aşteptat, nu dăduse încă niciun semn de viaţă. Străbătu în goană podul de peste canalul Michigan, îşi urmă fuga de-a lungul străzii 71 şi, în cele din urmă, izbuti să găsească un automobil, care îl duse la prefectura poliţiei.

— Domnul prefect, e aici? întrebă Black, adresându-se sergentului de la poartă.

— Nu, Black! răspunse acesta din urmă.

— Nici comisarul Todd?

— Ba da, comisarul Todd se afla în camera de gardă împreună cu inspectorul-şef Stone.

Peste câteva clipe, Black se năpusti în încăperea în care se găseau cei doi poliţişti.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă comisarul.

— Domnul Walker a păţit ceva!

— Cum?

— Da, trebuie să i se fi întâmplat o nenorocire, căci l-am aşteptat zadarnic trei ceasuri…

— Intră! strigă comisarul, în acea clipă, căci se auzise o bătaie în uşă. Ei, Larkin, ce e nou?

— Detectivul Winster de la brigada a treia nu s-a prezentat la apel…

— Ei, drace, oare astăzi s-a unit totul împotriva noastră? Mai întâi chestia cu Hammerstein, apoi prostia cu Pawlow… Mister Walker, a cărui soartă ne îngrijorează pe toţi, dispare… acum mi se raportează că Winster lipseşte de la apel! Dacă aude şeful toate astea, să ştii că dăm de dracu'! Trebuie neapărat… ei, ce mai e?

— Câinele Rolf, care trebuia să ne însoţească în razie, a dispărut şi el.

— Să ştii că iar a făcut Hamilton vreo boroboaţă şi a uitat să pună animalele în lanţ!… Voiai să spui ceva, Black?

— Astăzi după-amiază câinele s-a ivit lângă canalul Michigan şi domnul Walker, pe care animalul îl iubeşte foarte mult, mi-a poruncit să-l predau a circumscripţia a treia, ceea ce am şi făcut.

— Ascultă-mă, Larkin, spune somnorosului ăla de Hamilton să ţi-l dea pe Petie şi… acum lasă-mă în pace! încheie comisarul, adresându-se sergentului. Ei, Stone, ce-i de făcut în chestia asta blestemată? se întoarse el, apoi, spre inspectorul-şef.

— Domnule comisar, dacă ştiu cu hotărâre… dar asta ne-o poate spune Black!… Ascultă, Black, unde spuneai că a dispărut Jonny Walker?… Ah, în Saloonul cu înfăţişare de vilă! Ei drace, tocmai în bârlogul ăsta blestemat… şi încă fără niciun însoţitor! Cel puţin să ne fi pomenit şi nouă un cuvânt despre cele ce-şi pusese în gând! Să dea Dumnezeu să mai ajungem la timp!… Telefonul, domnule comisar!

Todd ridică receptorul.

— Aici camera de gardă… comisarul Todd… O rachetă roşie?… La staţia Summit? Trebuie să fi izbucnit… O clipă, rămâi la aparat… Ce vrei să spui, Black?

— Racheta a fost azvârlită de domnul Walker!

— Eşti sigur?

— Da!

— Dumneata ce părere ai, Stone?

— Walker mi-a arătat şi mie dispozitivul din bastonul său, cu ajutorul căruia poate lansa rachete de diferite culori.

— Trei brigăzi să fie pregătite de plecare, iar… Ce brigadă de motociclişti e de serviciu astă noapte?… A doua şi a cincea? Adică Mackenzie şi Staffort!… Atunci Mackenzie să pornească imediat în direcţia Summit… Stai, o clipă, Stone! Black, ştii să conduci motocicleta?

— Yes, Sir!

— Ascultă, Stone, dă ordin să se scoată una din motocicletele de rezervă!… Black, dumneata îl vei însoţi pe Mackenzie şi-i vei da lămuriri. Inspectorul-şef Stone vă urmează în automobil, cu trei brigăzi… Ei, mai eşti la aparat? se adresă comisarul poliţistului care îl chemase la telefon. Alo, du-te repede la comisariat şi spune să se împresoare Saloonul şi să se observe ce se petrece acolo. Peste cel mult zece minute suntem şi noi la faţa locului. În strada 71 să fie stabilit un post informator, pe care motociclistul să-l ţină în curent cu cele întâmplate… Ai înţeles? All right!

Cei zece poliţişti de la postul „Summit” porniră sub conducerea subcomisarului Wright, spre Saloonul cu înfăţişare de vilă. Mahalaua era luminată de câteva becuri electrice, astfel că nimeni nu băgă de seamă ivirea poliţiştilor, care, ca măsură de prevedere, înaintau răsfiraţi.

În cele din urmă, ajunseră la o depărtare de vreo cinci sute de metri de vestitul Saloon, la intrarea căruia ardea un felinar roşu.

— Puneţi mâna pe individul de colo! strigă, deodată, subcomisarul Wright. Stai, sau trag!

În clipa următoare se auzi o pocnitură şi individul urmărit se opri.

— De ce nu eşti ascultător, prietene? făcu subcomisarul Wright. N-ai auzit somaţia? Asta s-o spui altuia, nu mie! De unde vii?… Aşa, dinspre Summit? Ia lasă minciunile, Summit e

îndărătul nostru şi nicidecum înainte!… Legaţi-l – se adresa Wright oamenilor săi. Ah, iată-i şi pe domnii motociclişti!

— Cine are comanda aici? întrebă conducătorul brigăzii a doua de motociclişti, care îşi făcuseră apariţia la faţa locului.

— Subcomisarul Wright, Sir! răspunse acesta.

— Sunt inspectorul Mackenzie de la prefectură. S-a mai întâmplat ceva?

— Tocmai acum pusesem mâna pe omul ăsta, care susţine că… iată colo o rachetă roşie… înainte, băieţi!

— Mai domol, mister Wright! îl potoli inspectorul. Oamenii noştri sunt prea puţini la număr, ca să poală împresura casa… De altminteri, se pare că automobilele…

Un lătrat furios se auzi din spre Saloon – era al unui câine întărâtat la culme. În clipa următoare răsunară câteva detunături, urmate de glasuri omeneşti.

— Înainte!

Poliţiştii porniră în pas alergător, în vreme ce maşinile brigăzii a cincea se îndreptară spre staţia Wentworth, de unde urmau să ajungă în spatele clădirii cu aspect de vilă.

— Iată, din locul acesta, steaua se poate vedea tot timpul, domnule Walker, zise detectivul american, adresându-se tovarăşului său. Nu, nu, sunt sigur de ceea ce spun, aici e vorba de o răsuflătoare, care duce până la suprafaţa pământului! Cum ai descoperit un chepeng? Da, aşa e! Cu lacătul o scoatem noi repede la capăt!

Într-adevăr, în tavanul nu prea înalt al gangului, Jonny Walker descoperise un chepeng, care era încuiat cu un lacăt trainic, dar ruginit cu desăvârşire.

— Trebuie să distrugem lacătul, mister Winster!

— Nimic mai uşor ca asta, Sir.

— Mai întâi, însă, aş vrea să trimit prin răsuflătoare câteva rachete…

Walker vâri bastonul pe răsuflătoare… un şuierat… încăperea se umplu de miros de pulbere, în vreme ce două rachete se înălţară spre cerul spuzit de stele.

— Câte gloanţe mai ai la dumneata, domnule Walker?

întrebă Winster, apoi.

— Patru încărcătoare. Dar de ce mă întrebi mister Winster?

— Asta înseamnă douăzeci de gloanţe… mai am şi eu două încărcătoare, aşa că ne mai rămân şi de prisos.

Cu ajutorul briceagului tovarăşului său, Winster scoase gloanţele din tuburile de metal, apoi rupse în fâşii batista lui de bumbac şi întocmi un fel de fitil lung de vreo doi metri. Jonny Walker ştia ce avea să urmeze acum.

— Nu ţi-e teamă că detunătura va aţâţa împotriva noastră toată şleahta? întrebă el.

— Asta fără doar şi poate, Sir! În acelaşi timp, însă, bănuiesc că prietenii noştri se află prin apropiere şi că rachetele dumitale le-au îndreptat atenţia, spre casa asta… Vrei să mă ridici niţel, Sir? Aşa, acum punem pulberea peste lacăt… mare noroc că lacătul e atât de mare… vârâm capătul fitilului în broască… nu, nicio grijă, Sir, e bumbac curat! Atenţie! Repede îndărăt în prima încăpere.

Flacăra înaintă încetişor spre tavanul gangului… un sfârâit, o flacără gălbuie, apoi urmă o detunătură mult mai puternică decât aceea la care se aşteptaseră cei doi prizonieri. Încăperea se umplu de un fum gros, care le împăienjeni ochii. În schimb, drumul era liber şi prin chepengul distrus, se vedea un minunat cer de vară.

În clipa următoare, Walker se afla pe umerii tovarăşului său, apoi sări afară – trase în piept aerul proaspăt, după aceea ajută detectivului să iasă şi el din pivniţa blestemată. Fără să mai stea la gânduri, cei doi o luară la fugă spre zidul care împrejmuia curtea vilei.

Tocmai când începuse să se caţere pe zid, care era înalt de vreo doi metri, Walker se simţi tras înapoi şi se prăbuşi la pământ, împreună cu duşmanul său, pe care îl înşfăcase aproape fără să-şi dea seama. Winster scosese o înjurătură şi părea prins într-o luptă deznădăjduită. Urlete sălbatice răsunară în noapte, apoi un glas bărbătesc strigă:

— Nu trageţi, băieţi! Ticăloşii trebuie doborâţi cu lovituri!

Walker trase de două ori la rând şi simţi că strânsoarea duşmanului său slăbeşte. Se mai auzi o împuşcătură, urmată

de un răcnet… Se părea că Winster îşi nimerise şi el adversarul. În acest timp, Jonny Walker se retrase spre zid, astfel că nu mai era ameninţat să fie atacat pe la spate… Patru, cinci indivizi se iviră în diferite locuri ale grădinii – detectivul îşi vedea sfârşitul cu ochii. O umbră se ivi deasupra zidului – un ţipăt sfâşietor răsună în noapte – zgomote de ramuri frânte – iarăşi un ţipăt, paşi repezi se apropiară de locul luptei – un bărbat sări zidul din stradă…

— Walker, domnule Walker!

Detectivul nu mai avu puterea să răspundă, căci un leşin binefăcător pusese stăpânire pe el.

Black, care sărise zidul înaintea celorlalţi şi strigase numele vestitului detectiv, auzi la câţiva metri depărtare ţipătul deznădăjduit al unui bărbat.

— Ticălosule, un poliţist… un… aici…

Tânărul se năpusti înainte… măciuca pe care o ţinea în mână doborî la pământ un individ… niciun taur n-ar fi rezistat loviturilor năprasnice ale curajosului agent.. Uniformele poliţiştilor se iviră pe creasta zidului… o rachetă aruncă o lumină vie în grădină. Black se plecă spre pământ ca să despartă doi bărbaţi care se luptau într-un tufiş… Câţiva poliţişti îi săriră în ajutor.

— Daţi-vă îndărăt… şerpi… vipere… un poliţist cinstit… ajutor, camarazii… Ticăloşilor!

Cuprinşi de spaimă, poliţiştii se dădură înapoi. După fiecare din aceste cuvinte, pe care le rostise Winster, se auzi un hohot de râs, în timp ce nenorocitul detectiv făcea încercări deznădăjduite să izbească cu cuţitul în camarazii săi, care îl înconjuraseră.

— Atenţie, nu-şi mai dă seama de faptele lui! strigă comisarul Todd. Drace, asta mai lipsea acum!… Băgaţi de seamă, ţineţi-l bine! Nu, n-avem încotro, trebuie să-l legăm!

Glasul comisarului răsuna poruncitor în grădină.

— Duceţi-l încetişor în maşina întâi!… încetişor, am spus!… Aşa, puneţi-i pături dedesubt… nenorocitul să fie dus la spital numaidecât.

A doua zi, în sala de conferinţe a; prefecturii poluţiei din Chicago.

Cei de faţă, comisarii Todd şi Kearny, inspectorul Mackenzie de la brigada a cincea de motociclişti, inspectorii Brown, Steinmeister şi Withborn, inspectorul-şef Stone şi Hamilton, conducătorul câinilor poliţişti – erau în aşteptarea şefului lor, prefectul Morris, care, împotriva obiceiului său, nu sosise încă la ora hotărâtă.

Până la venirea lui poliţiştii începură să vorbească de întâmplările din ajun.

— Motocicliştii au întotdeauna norocul să fie cei dintâi la faţa locului mister Mackenzie! – zise inspectorul Steinmeister. Noi am fost nevoiţi să ocolim staţia Wentworth, astfel că am avut numai cinstea să golim cuibul şi să distrugem uriaşa cantitate de alcool.

— Sper că oamenii dumitale au rămas cu limbile uscate cu acest prilej, dragă Steinmeister?

— Crezi? Eram doar nevoiţi să gustăm din fiecare sticlă sau butoi, ca să ne dăm seama cu ce fel de lichid avem de-a face.

— Dar cu Winster, ce se aude?

— După cât se pare, o să se însănătoşească. Bietul băiat, nu mai avea mult şi-şi pierdea minţile. Toată noaptea a strigat să i se dea cuţitul ca să ucidă viperele pe care le vedea mereu în jurul lui. Astăzi, însă, e liniştit.

— Şi Walker cum se simte?

— Minunat! Nu-i vorbă, a cam fost zdrelit la umăr, iar la ceafă are un cucui cât toate zilele – dar, după ce a făcut o baie, urmată de un masaj bun, colegul nostru se simte de parcă s-ar fi născut din nou, după cum spunea chiar el.

— În orice caz, când l-am găsit noi, nu era de recunoscut, se amestecă în vorbă inspectorul-şef Stone.

— Asta aşa e, domnule inspector-şef! Cât despre eleganţa lui, nici urmă! Gulerul îi era rupt în faţă, cravata atârna în fâşii iar haina era o zdreanţă.

— Bine că a scăpat, însă… Atenţie!

Prefectul poliţiei îşi făcuse apariţia în încăpere, însoţit de Jonny Walker. Din fericire, chipul şefului nu era încruntat, aşa

cum se aşteptau să-l vadă subalternii săi, ci, dimpotrivă, foarte prietenos.

— Bună dimineaţa, domnilor!

— Bună dimineaţa! răspunseră poliţiştii în cor.

— V-am chemat aici ca să vă mulţumesc pentru curajul de care aţi dat dovadă astă-noapte. Rezultatul întreprinderii noastre e foarte însemnat... Comisare Todd, s-a stabilit numărul victimelor?

— Da, domnule prefect! Din partea noastră au căzut şase oameni, care sunt mai mult sau mai puţin grav răniţi. Dintre bandiţi, proprietarul Salonului şi omul lui de încredere, un negru cu puteri de uriaş, au fost răpuşi de Rolf, care le-a sfâşiat beregata. În afară de aceştia, alţi doi bandiţi au fost împuşcaţi de mister Walker. Un individ grav rănit, în burtă, zăcea la doi paşi depărtare de Winster, şi o de presupus că fusese împuşcat de camaradul nostru, care a mai înjunghiat încă doi bandiţi. Restul răniţilor sunt în număr de şaptesprezece, printre care se află şi o femeie, care s-a luptat cu îndârjire... Asta ar fi totul, domnule prefect.

— Aţi terminat şi chestia cu şerpii?

— Da, chiar azi de dimineaţă a venit la faţa locului domnul doctor Patter, directorul Grădinii Zoologice care, împreună cu oamenii săi, a ridicat târâtoarele din culcuşul lor.

— În cazul acesta am terminat, domnilor! Mai adaug însă că, în urma propunerii mele, domnul guvernator a hotărât confiscarea clădirii în care se afla Saloonul. Ei, ce s-a întâmplat, aprod?

— Un domn din Anvers vrea să vorbească cu domnul prefect şi cu mister Walker. Poftim cartea lui de vizită.

— Pavel de Brisson, comisar de siguranţă! citi prefectul, cu glas tare. Îl cunoşti, domnule Walker?

— Da, după nume.

— Aprod, roagă-l să aştepte câteva clipe în anticamera mea. Domnule comisar, dacă e cu putinţă aş vrea ca bandiţii să fie interogaţi chiar astăzi.

— Fireşte, domnule prefect.

— La revedere, domnilor!

Un bărbat foarte elegant se plimba cu paşi mari prin anticamera prefectului de poliţie. Din când în când, necunoscutul se oprea înaintea unui tablou şi-l privea cu multă luare-aminte. Tocmai voia să ia în mână o statuetă de bronz ca s-o cerceteze mai de aproape, când uşa se deschise şi cei doi poliţişti se apropiară de el şi se înclinară curtenitor.

— Domnul de Brisson? întrebă prefectul.

— Da, Sir! Am cinstea să mă aflu înaintea domnului prefect Morris şi a domnului Walker?

— Îmi dai voie, Morris, prefectul poliţiei din Chicago… Tovarăşul meu e detectivul Jonny Walker care, desigur că formează obiectul principal al vizitei dumitale.

— Întocmai, Sir! Cu toate astea, sunt fericit să pot face cunoştinţă şi cu prefectul poliţiei din Chicago, al cărui nume nu e necunoscut la poliţia din Anvers. Fireşte că nu asta m-a hotărât să fac o călătorie atât de lungă… E vorba de cazul Pavel Morris şi aş vrea să iau şi eu parte la urmărirea ticălosului.

— Cum, şi politia din Anvers are vreo răfuială cu frumosul Pavel?

— Da, domnule Walker! Printr-un fals plin de măiestrie, Pavel Morris sau Rodzof, cum i se mai zice, a izbutit să pună mâna pe trei milioane de franci, pe care i-a încasat de la „Banque Belge”. În afară de asta, nu mai încape îndoială că a luat parte la crima săvârşită împotriva bijutierului Cambon din strada Randou din Anvers… Când s-a întâmplat asta? În ziua de nouă iunie. Cu acest prilej, individul a furat pietre preţioase, neşlefuite însă, în valoare de vreun milion şi jumătate de franci.

— După cât se pare, Rodzof ăsta e un individ foarte întreprinzător, care nu se ocupă de fleacuri! zise prefectul.

— Aşa şi e, domnule prefect! încuviinţă comisarul Brisson. Până acum, însă, nu v-am spus nimic din chestia care m-a adus încoace… Falsul s-a descoperit abia după câteva luni. Ziarele arătară pe larg escrocheria săvârşită de Pavel Rodzof şi, într-o bună zi, poliţia din Anvers primi o scrisoare din partea celor doi fraţi, care nu se sfiiseră de fel să-şi expună

planurile lor de viitor. Tocmai aici vine chestia în legătură cu domnul Walker.

— Nu mă mai chinui, dragul meu! Spune ce ai de spus! făcu detectivul, cuprins de nerăbdare.

— Aşadar, stimaţii domni ne-au scris că dacă nu izbutim să-i arestăm până la sfârşitul anului acesta, nu mai putem pune mâna pe ei. În ziua de 31 decembrie vor da ultima lor lovitură, apoi vor renunţa pentru totdeauna la această meserie interesantă, dar plină de primejdii. După cum ne-au scris, au de gând să reintre în societatea bună, unde se vor bucura de multă cinste, fiind oameni bogaţi.

— Stimabilii au uitat, însă, că tovarăşii lor îi pot trăda în orice clipă.

— Staţi că li-am isprăvit încă, domnule prefect. Şi această chestiune a fost pomenită în scrisoare, care a fost alăturată la dosarul lor. Ticăloşii ne-au destăinuit anume că, într-una din zile, complicii lor vor fi poftiţi la o masă de despărţire şi, cu acest prilej, vor fi făcuţi nevătămători.

— Şi să ştiţi, domnii mei, că cei doi fraţi obişnuiesc să se ţină de cuvânt.

— Pentru ca să împiedicăm toate aceste planuri, domnule Walker, aş vrea să-ţi ofer ajutorul meu… Şi acum vine ceea ce e mai însemnat pentru dumneata şi care a fost şi pricina faptului că şeful meu, domnul prefect m-a trimis încoace. Înainte cu vreo două săptămâni şi-a făcut apariţia în magazinul de bijuterii Hamsons et Marlicher un domn care s-a interesat în mod discret dacă „Degetul lui Dumnezeu” mai e de vânzare. Unul din cei doi proprietari ai magazinului i-a sfătuit să se adreseze bijutierului François Chevalier din Paris, pentru a-i cere lămuriri ce s-a făcut cu perla furată. Când auzi această veste, cumpărătorul rămase foarte surprins şi spuse că lucrează în numele maharadjahului din…

Atât Walker, cât şi prefectul poliţiei, săriră de la locurile lor.

— Maharadjahul din…? Domnule Brisson, spune repede!

— Cum, maharadjahul din…? stărui şi prefectul.

— Nu înţeleg defel pricina tulburării dumneavoastră, domnilor! răspunse poliţistul belgian. În sfârşit!… Aşadar,

cumpărătorul era împuternicitul maharadjahului din Djaljapur.

— Slavă Domnului! Maharadjahul din Djaljapur, va să zică! Domnule de Brisson, această ştire ne face să progresăm mult în cercetările noastre. Dar fii bun, te rog, şi continuă! După aceea am să-ţi lămuresc totul!

— Maharadjahul a dat împuternicire unui rus, anume Alexandru Lubinski, fugit din patria lui de teama bolşevicilor, să cumpere pentru el preţioasa perlă. După ce-a încasat un aconto de cinci mii de lire, acest Lubinski a pornit la drum, împreună cu fratele său, Stanislav, şi de atunci n-a mai dat niciun semn de viaţă... Asta ar fi totul, domnii mei!

— Dacă nu sosim la vreme, maharadjahul primeşte perla, iar cei doi fraţi Rodzof pun mâna pe valoarea ei, zise detectivul englez.

— Cum adică, domnule Walker?

— Cei doi Lubinski nu sunt decât Pavel şi Piotr Rodzof, care au furat perla ca s-o vândă prinţului indian.

— Eşti sigur de asta?

— Ei, ce este, aprod?

— O scrisoare pentru mister Walker, domnule prefect!

Detectivul luă plicul şi-l desfăcu. În clipa următoare o înjurătură scăpă de pe buzele sale.

— Pavel Rodzof dă iarăşi semne de viaţă, domnii mei! strigă el. Ascultaţi obrăznicie. Şi citi cu glas tare:

„Domnului Jonny Walker, detectiv din Londra,

Amânarea nu însemnă iertare. Afară de asta, trebuie să te grăbeşti, dacă vrei să pun mâna pe mine. În cazul ca nu izbuteşti să mă arestezi până la 31 decembrie anul acesta, dosarul cazului Rodzof se poate închide pentru totdeauna. P. şi P.”

— Asta e culmea neruşinării! exclamă prefectul.

— Cine râde la urmă, râde mai bine, domnule prefect! Şi am toate motivele să cred că noi vom fi aceia care vor râde la urmă!

297. De la Chicago la Bombay

După trei zile, sergentul numărul 6593 raportă că la hotelul „Grand Pacific” locuise un călător cu numele de Pavel Roberts, dar că înainte cu două zile el plecase din Chicago, îndreptându-se spre San Francisco.

Jonny Walker arătă personalului hotelului fotografiile lui Pavel Rodzof în diferitele sale travestiri şi stabili cu precizie că Pavel Roberts nu era nimeni altul decât primejdiosul răufăcător pe care îl căuta de atâta vreme.

Peste şase ceasuri, detectivul însoţit de comisarul belgian, porni pe urmele fugarului.

Locomotiva uriaşă a „Union Pacific” străbătea vertiginos câmpia, târând după sine luxoasele vagoane Pullman. Pretutindeni secerişul era în toi. Maşini puternice, care tăiau grânele, le măcinau şi umpleau sacii cu făină, stârneau admiraţia călătorilor străini. Ogoarele de grâu păreau nişte mări nesfârşite, pe care vântul uşor le ondula lin.

În această ţară, totul părea să aibă dimensiuni uriaşe, şi când locomotiva expresului urcă gâfâind coasta munţilor şi marele Lac Sărat se ivi înaintea privirii călătorilor, cei doi poliţişti stăteau la fereastră, desfătându-se la minunata privelişte ce se desfăşura înaintea ochilor lor.

În sfârşit, după trecerea munţilor Sierra Nevada, trenul ajunse la San Francisco. Linia ferată se sfârşeşte la Oakland, în faţa oraşului San Francisco, care se află aşezat pe o peninsulă. Cei doi poliţişti coborâră la Oakland, de unde călătorii fură transportaţi la San Francisco, cu ajutorul pontoanelor plutitoare.

O scurtă călătorie cu maşina de-a lungul străzii Market şi cei doi bărbaţi se aflau înaintea impunătoarei clădiri a City-Hall, prefectura de poliţie din capitala Californiei.

Cu toată ora înaintată, prefectul, mister Lawrence, primi numaidecât pe reprezentanţii poliţiei europene. Biroul de urmăriri, care întreprinsese în ajun o razie în căutarea unei tinere perechi de răufăcători şi care, cu acest prilej, cercetase toate hotelurile din oraş, nu fu nici el în stare să dea vreo

lămurire asupra primejdiosului criminal.

Aşadar, celor doi poliţişti nu le rămase altceva decât să-şi urmeze călătoria, bazându-se pe concursul hazardului, în care Walker îşi punea toată nădejdea. Cel mai rapid mijloc de locomoţie părea să-l ofere vaporul „Kwanpo” care aparţinea societăţii japoneze „Toyo-Kisen-Kaisha” şi care părăsea portul a doua zi, cu destinaţia Yokohama.

Walker se simţi iarăşi însufleţit de nădejde, când minunatul vas trecu Poarta de Aur, care leagă golful San Francisco cu oceanul.

Călătoria ţinu opt zile. Cu câteva ceasuri înainte de sosirea la ţintă, se ivi în zare vulcanul Fujiyama al cărui pisc e veşnic acoperit de zăpezi.

Prefectul poliţiei din Yokohama, baronul Hoken-sai, se arătă foarte binevoitor faţă de cei doi poliţişti, însă spre părerea lui de rău nu era în stare să dea nicio lămurire privitoare la Pavel Rodzof, alias Roberts, alias Lubinski.

Popasul următor trebuia să aibă loc la Hong Kong. Cel dintâi vapor într-acolo pleca abia peste trei zile. Datorită însă, legăturilor prefectului, cei doi poliţişti izbutiră să-şi urmeze călătoria chiar a doua zi cu un iaht particular, pus la dispoziţie de contele Katsukava, directorul general al societăţii de navigaţie „Nippon-Yusen-Kaisha”.

Walker şi tovarăşul său regretau din suflet că nu mai pot rămâne în Japonia ca să cunoască viaţa acestei ţări. În schimb, călătorind pe bordul iahtului „Geisha” avură prilejul să cunoască obiceiurile şi chipul în care trăiesc japonezii.

Cu cât se apropiau mai mult de portul Hong Kong, cu atât mai mare era numărul vaselor ce le ieşeau în cale. Corăbii şi vapoare de toate mărimile pluteau pe undele mării. Jonci chinezeşti cu călători îmbrăcaţi în veştminte împestriţate, atrăgeau luarea-aminte a tuturor.

În cele din urmă, iahtul ancoră în port, în apropierea unui şir de vase de război englezeşti.

După cum era şi de aşteptat, nimeni nu izbuti să dea vreo lămurire asupra mult căutatului Pavel Rodzof. Spre ghinionul poliţiştilor, însă, vaporul „Victoria” aparţinând societăţii

„Peninsular and Oriental Steam Company” părăsise portul cu un ceas înaintea sosirii lor la Hong Kong.

Pe când Walker se mai afla în biroul de informaţii, un ofiţer de marină, care se dădu drept aghiotantul guvernatorului, se apropie de el şi-l întrebă de ce e atât de grăbit să-şi urmeze călătoria. Walker arătă pricina şi atunci află cu bucurie că un crucişător englez urma să plece în curând la Rangonn. Datorită bunăvoinţei guvernatorului, cei doi poliţişti fură primiţi pe bordul vasului de război. După socotelile căpitanului, peste cel mult trei ceasuri crucişătorul trebuia să ajungă din urmă vasul „Victoria” ceea ce îngăduia celor doi să-şi urmeze călătoria pe bordul acestui vapor, economisindu-le astfel douăsprezece ceasuri.

Pe bordul crucişătorului, Walker făcu cea mai rapidă călătorie pe apă din viaţa lui. După trei ceasuri, norul de fum al vasului „Victoria” se ivi în zare, şi când vaporul se opri în larg, crucişătorul se apropie de el încetişor şi debarcă pe cei doi călători. Câteva minute mai târziu, cele două vase erau iarăşi depărtate unul de altul şi maşinile „Victoriei” se puseră din nou în mişcare.

Trecuseră câteva ceasuri. Walker şi comisarul belgian stăteau în sala de lectură şi citeau ziarele, pe care nu le mai răsfoiseră de câteva zile. Detectivul englez tocmai cerceta cuprinsul lui „Japan Gazette” când un reportaj îi atrase luarea-aminte.

— Domnule de Brisson, îţi aminteşti de întâmplarea pe care ţi-am povestit-o în timpul călătoriei cu „Union Pacific”? întrebă el, deodată.

— Da, era vorba dacă nu mă înşel, de un atac săvârşit asupra trenului cu care ai venit de la Pittsburg la Chicago?

— Întocmai, văd că ai memorie bună! Aşadar, iată ce scrie „Japan Gazette”:

„Cititorii noştri îşi amintesc desigur, de atacul banditesc săvârşit împotriva expresului de Chicago, cu care prilej toţi călătorii au fost jefuiţi de lucrurile de preţ care le aveau asupra lor. Credem, de asemenea că cititorii îşi aduc aminte

şi de epilogul acestei tâlhării care s-a terminat cu moartea unui pasager şi-a aghiotantului femeii care se afla în fruntea bandiţilor. Iată acum amănuntele acestei tragedii: încă din copilăria lui, tânărul Pedro Zomas nutrea o dragoste puternică pentru prietena lui „La bella Juanita” – acesta e numele femeii care conducea banda de tâlhari. Tatăl lui Pedro Zomas era cunoscut pretutindeni ca un cămătar lacom şi mai toţi locuitorii din ţinut îi datorau bani.

Pentru a înăbuşi patima unicului său fiu, Don Zomas aduse la sapă de lemn pe tatăl frumoasei Juanita, care îşi puse capăt zilelor. Mama tinerei fele nu supravieţui mult morţii soţului ei, astfel că Juanita rămase singură pe lume şi părăsi ţinutul în care îndurase atâtea necazuri. După puţin timp ea fu dată uitării, până când o bandă de tâlhari îşi făcu apariţia în împrejurimi. Tatăl lui Don Pedro căzu răpus de gloanţele lor. Un notar din Sacramento, la care se afla testamentul bătrânului cămătar, făcu cunoscut locuitorilor că defunctul lăsase datornicilor săi o mare parte din avere; pricina acestui act de mărinimie nu s-a stabilit nici până astăzi.

După moartea tatălui său, Don Pedro plecă cu mama lui la Chicago, spre a-şi urma studiile şi locui acolo până ce fu omorât şi el în chipul arătat.

Acum două zile, frumoasa Juanita şi-a pus capăt zilelor la mormântul părinţilor ei, după ce trimisese notarului din Sacramento mărturisirea scrisă a faptelor săvârşite în ultima vreme. Astfel s-a dezvăluit taina multor tâlhării înfăptuite de îndrăzneţii bandiţi, precum şi misterul care învăluia moartea tânărului Don Pedro: fosta lui iubită îl răzbunase împotriva aceluia care îi luase viaţa, crezând că astfel va face pe plac femeii care se afla în fruntea lor.”

— Ce-i drept, foarte interesant, domnule Walker! exclamă comisarul belgian. Cum spuneai că-l cheamă pe bijutierul parizian de la care s-a furat „Degetul lui Dumnezeu”?

— François Chevalier.

— Ţi-am pus întrebarea, fiindcă citisem numele acesta în pagina rezervată Indiei a ziarului „Morning Post”.

— Scrie ceva despre el?

— Despre el nu, însă poate că e vorba de fiica lui. Iată notiţa din gazetă:

„După cum ne relatează redactorul nostru, domnişoara Grace Chevalier din Paris, care se află în India de câtăva vreme, a dispărut fără urmă acum două zile. Poliţia face cercetări într-o anumită direcţie. Vom reveni în curând cu amănunte asupra acestui caz.”

— Ei, drace! exclamă Jonny Walker. Să ştii că afacerea se complică, dragul meu! Acum nu mai avem de căutat o singură perlă, ci două...

— A doua e, desigur, fiica bijutierului?

— Întocmai. Tânăra fată a pornit pe urmele hoţului, însoţită de un tânăr aristocrat englez.

— India cu misterele ei! Ei, dragă Walker, chestia ar putea deveni foarte neplăcută pentru tânăra fată, căci...

Comisarul se întrerupse, băgând de seamă că tovarăşul său se străduia din răsputeri să prindă frânturi dintr-o convorbire care avea loc la o masă ceva mai îndepărtată.

În jurul acesteia se aflau două doamne şi trei bărbaţi care discutau cu însufleţire. Din gesturile lor se vedea cât de colo că era vorba de oameni din cea mai aleasă societate.

— Da, doamnă... briliante pe jumătate preţ, şi totul e veritabil.

— Care e numele agentului?

— Lubinski... da, Pavel Lubinski. Dacă nu mă înşel, prenumele... Fireşte, stimată doamnă... absolut veritabile... giuvaieruri minunate!

— Păcat, în Hong Kong spuneai... eşti sigur de asta?...

— ...acum cinci zile în „Palace Hotel”... nu încape nicio îndoială... bucuros, stimată doamnă... da, şi în Bombay... chestia se face lesne!

În acea clipă se auzi sunetul gongului care chema la masă pe călătorii din clasa întâia. Walker, care se străduise să asculte convorbirea şi tresărise la auzul numelui de Lubinski,

regreta din inimă această întrerupere neplăcută.

În schimb, a doua zi dimineaţă, la dejun, izbuti să se „împrietenească” cu stewardul-şef, căruia îi strecurase o bancnotă de o liră şi, după puţin timp, detectivul se afla înaintea călătorului care vorbise în ajun doamnei de agentul Lubinski din Bombay, de la care se puteau cumpăra bijuterii cu jumătate preţ.

Peste puţin timp Walker făcu cunoştinţă şi cu ceilalţi, iar în curând convorbirea deveni foarte însufleţită. Muncit de gânduri, vestitul detectiv îşi îndreptase privirea spre mâna stângă a celei mai bătrâne din cele două femei, o anume doamnă Balfour, al cărei deget mic era împodobit de un inel cu un diamant foarte preţios.

— La ce te gândeşti, mister Walker? întrebă, deodată, bătrâna.

— Admiram piatra inelului dumneavoastră, stimată doamnă! răspunse detectivul.

— Nu eşti cel dintâi care o admiri. Inelul e un dar din partea maharadjahului din Djaljapur, care mi l-a dat el însuşi cu prilejul unei vizite.

Walker izbuti cu greu să-şi ascundă bucuria care îl cuprinse la auzul acestui nume.

— În cazul ăsta, sunteţi în măsură să ştiţi dacă bogăţia prinţilor indieni e într-adevăr atât de mare cum se spune?

— Datorită bunăvoinţei maharadjahului am avut prilejul să arunc o privire în tezaurul său.

— Şi ce aţi văzut acolo? cercetă detectivul, cu înfrigurare.

— Ceea ce am văzut nu se poate uita niciodată, domnii mei! Ceva din „O mie şi una de nopţi”… giuvaieruri nepreţuite… priveliştea ce se înfăţişa ochilor mei nu găseşte asemănare.

— Iertaţi-mi curiozitatea, stimată doamnă… giuvaierurile sunt toate moştenite de la strămoşi, sau maharadjahul şi-a îmbogăţit colecţia cumpărând şi el ceva rarităţi?

— Asta n-aş putea să vă spun. Comeseanul nostru, însă, mister Smith, ar fi în măsură să vă dea lămuriri în această privinţă.

— Mister Smith, îmi daţi voie…

— Îmi pare rău, domnule Walker, dar nici eu nu sunt prea bine informat. Tot ceea ce ştiu, am aflat de la un agent din Bombay, care a mijlocit de multe ori maharadjahului cumpărarea de giuvaieruri. E vorba de un rus de familie bună, la care găseşti întotdeauna bijuterii de ocazie, pe cane le vinde mult mai ieftin decât preţul pieţii.

— Asta mă interesează nespus, domnule Smith, zise detectivul. Sunt mare amator de bijuterii şi perle şi m-aş folosi de prilej, dacă aş putea cumpăra ceva ieftin.

— Dar şi inelul dumneavoastră pare să fie foarte preţios, domnule Walker! se amestecă în vorbă doamna Balfour. Socot că are o valoare tot atât de mare ca şi al meu.

— E darul unui miliardar din New-York.

— Serios? După cât se pare, nu e rău să ai legături printre bogătaşi. Desigur că e un dar cu prilejul onomasticii?

— Nu, mi l-a dat drept răsplată pentru un serviciu făcut… Domnule Smith, dacă nu te superi, ţi-aş mai pune o întrebare: Unde locuieşte agentul din Bombay?

— Deocamdată nu ştiu nici eu, dar cred că voi putea afla adresa lui. L-am întâlnit la hotelul „Britania” din Hong Kong chiar acum câteva zile şi-mi spunea că se înapoiază curând la Bombay.

Din clipa aceasta, Jonny Walker era cel mai vesel călător de pe bordul vasului. Tovarăşul său, care fusese informat despre cele aflate, se bucura şi el de succesul detectivului.

Peste puţin ajunseră la Singapore. Vasele tuturor naţiunilor se înghesuiau în strâmtoarea Malaka, după a cărei trecere „Victoria” se îndreptă spre Colombo.

Walker stătea de vorbă foarte adesea cu noile sale cunoştinţe, dar se feri să mai discute despre cumpărarea giuvaierurilor, căci nu voia să trezească bănuieli.

În cele din urmă vaporul ajunse în portul Bombay. La ora două după amiază el ancoră la debarcaderul din apropierea vămii.

Printre numeroşii călători care coborâră la Bombay, se aflau, în afară de cei doi poliţişti, doamna Balfour şi unul din

însoţitorii ei, mister Chapmannt. Acesta din urmă trase la „Hotel de Nice” iar ceilalţi trei luară camere la „Savoy-Hotel”.

298. Moartea lui Urez

Ţipătul care răsunase în subterana închisorii nu izbucnise din pieptul lui Boris Verodin, ci era ţipătul de durere al celor trei călăi cekişti.

Boris Verodin se străduise din răsputeri să se împotrivească chinuitorilor săi, care încercau să-i vâre mâinile în plumbul topit. Cu toate acestea, duşmanii lui fiind mai numeroşi, izbutiră să-i încleşteze braţele şi tânărul simţi lichidul arzându-i pielea. La un moment dat, însă, făcu o sforţare supraomenească şi-şi trase mâinile înapoi, scăpând astfel de grozava soartă ce-i fusese hărăzită. Călăii săi alunecară înainte şi căzură cu mâinile în plumbul topit, împroşcându-l în lături. În clipa următoare, Boris Verodin izbi cu piciorul în cazan, care se răsturnă şi conţinutul lui se scurse pe pardoseala celulei.

Ceilalţi o zbughiră din încăpere, în timp ce cei trei ticăloşi ridicară mâinile arse, scoţând răcnete de durere.

Boris Verodin privi întunecat în jurul său. Avea şi el câteva răni, însă din fericire numai braţele îi fuseseră atinse de picăturile de plumb topit.

Selzikovia, judecătorul de instrucţie, rămase îngrozit. Dacă lucrurile ieşeau la iveală, putea să se aştepte la mari neplăceri.

În cele din urmă, magistratul părăsi încăperea şi porunci ca cele trei victime să fie transportate numaidecât la infirmeria închisorii, iar arestatul să fie dus înapoi în celula sa.

Când intră în birou, Selzikovia găsi un ordin de la guvernul din Moscova, prin care i se punea în vedere să nu se folosească, în niciun caz, de mijloace prea aspre spre a smulge mărturisiri arestatului.

— Asta mai lipsea acum! murmură el, cu ciudă. Dacă se află cele întâmplate nu va fi tocmai bine de mine.

După-amiază se văzu nevoit să dea ordin ca arestatul să fie

dus la infirmerie, întrucât el se plângea de dureri mari. Înainte de asta, însă, magistratul mai avu o convorbire cu Boris Verodin, pe care încercă din nou să-l îndemne la mărturisiri. Dar tânărul rămase dârz.

În timpul zilei, la căpătâiul bolnavului îşi făcu apariţia o soră de caritate, care pricinui multă bucurie sărmanului tânăr. Era Vera Ulkitzki, sora lui Iesta. Frumoasa fată privea cu duioşie şi sfiiciune la acela pe care îl văzuse mereu în gândurile ei. Chipul ei distins, învăluit în năframa albă, părea al unei sfinte…

Şi Vera Ulkitzki era, într-adevăr, o sfântă! Părinţii îi scriseseră să vină în Franţa şi să locuiască alături de ei, unde ar fi fost lipsită de grija zilei de mâine, unde o aştepta liniştea şi mulţumirea pe care o poate da un trai tihnit. Ea, însă, rămăsese credincioasă misiunii ei, care îi cerea să stea mereu alături de numeroşii nenorociţi, cărora le aducea alinare.

De zece zile, tânăra soră de caritate îşi făcea serviciul în infirmeria închisorii şi deşi văzuse până acum multe nenorociri ceea ce vedea acum o făcu să rămână îngrozită.

Uneori trebuia să îngrijească de condamnaţii la moarte, care îşi smulgeau părul şi o rugau cu lacrimi în ochi să le dea otravă, numai să scape de călăii Cekei. Vera, însă, n-avea putinţa să le dea o mână de ajutor, căci alţii, mai puternici decât dânsa, hotărâseră de soarta arestaţilor. Singurul lucru ce-l putea face era să-i mângâie cu vorbe blânde, pline de înţelegere omenească.

— Vera… tu, aici? murmură Boris, cuprins de o tulburare fără seamăn.

— Dar tu cum ai ajuns aici, Boris? întrebă ea, cu glas tremurător.

Prizonierul privi în jurul său. Din întâmplare nu se afla niciun paznic prin apropiere.

— Au vrut să mă supună la torturi! murmură el. Era cât p-aci să-mi ardă mâinile… am avut noroc, însă!

Vera făcu ochi mari. Era cu putinţă, oare? Fireşte, căci Boris, nu minţea niciodată.

Tocmai voia să-i ceară lămuriri, când se ivi paznicul, care îi

privi bănuitor, apoi se apropie de patul bolnavului.

— Nu e voie să stai de vorbă cu arestaţii, soră! zise el, cu asprime. Bandajează-l, altceva n-ai de făcut.

Vera aţinti spre Boris o privire prevenitoare, pe care tânărul o înţelese. El rămase tăcut, deşi fusese gata să izbucnească.

Paznicul se depărtă iar şi sora de caritate începu să examineze mâinile rănitului. Arsurile nu erau prea grave şi aveau să se tămăduiască în curând. În timp ce i se schimba pansamentul, Boris Verodin povesti în şoaptă tot ce se întâmplase.

Tânăra soră de caritate îşi simţi ochii împăienjeniţi de lacrimi. Îl iubise întotdeauna pe bărbatul acesta şi numai fratele ei îi cunoştea taina, numai el ştia ce se petrecea în inima nefericitei sale surori.

— Ce face Iesta? întrebă Boris Verodin, după ce îi istorisise totul.

— Nu l-am văzut de multă vreme, răspunse Vera. Am atâta de lucru încât nu-mi rămân decât patru ceasuri pe zi ca să mă odihnesc. Ah, dacă ai şti câte drame se petrec aici!

— Carevasăzică nu ştii nimic nici despre Urez?

— Nu, căci nu m-am văzut nici cu el în ultimul timp. Cea din urmă oară când am avut de-a face cu prietenul nostru, l-am găsit foarte bolnav şi tare mă tem că n-o s-o mai ducă mult. Doctorul mi-a destăinuit că plămânii lui sunt roşi de o boală care nu iartă…

Boris Verodin clătină capul, cu întristare.

— Ştiu, luptă mereu pentru cauza cea sfântă, şi-şi închipuie că poate veni în ajutorul altora, rămânând el fără adăpost şi flămând.

— Da, aşa e dânsul, încuviinţă sora de caritate.

— Ascultă-mă, Vera, eşti hotărâtă să rămâi aici? întrebă Boris, deodată. Vrei să-ţi închini viaţa în slujba statului? Gândeşte-te, eşti tânără şi ai dreptul la fericire… De ce nu pleci în Franţa, unde se află părinţii tăi?

Un zâmbet îndurerat se ivi pe buzele tinerei fete, în timp ce chipul i se îmbujoră.

— Am dreptul la fericire? repetă ea, cu tristeţe. Nu, te

înşeli, Boris Verodin! Eu trebuie să mă jertfesc pentru binele fraţilor mei, care au fost asupriţi atâta vreme de zbirii Ţarului. Aceştia au dreptul la fericire, căci au îndurat de ajuns până acum…

— Vera, recunoştinţa e o floare care creşte foarte rar… Semenii noştri, mai ales, nu ştiu să răsplătească jertfele făcute pentru ei. Crede-mă pe mine, o ştiu din proprie experienţă!

Tânăra îşi dădu capul pe spate şi o tristeţe adâncă se întipări în ochii ei frumoşi.

— Spune-mi, Boris, ai fi în stare să pleci din Rusia, pentru totdeauna? murmură ea.

— Să plec din Rusia? zise prizonierul. Îţi închipui, oare, că mă vor lăsa să le scap din mână? Doar vezi prea bine ce au încercat să-mi facă… Nu, n-are nicio însemnătate dacă vreau să rămân aici sau să părăsesc ţara… soarta mea va fi aceeaşi: mă vor împuşca, fiindcă nu le poate ieşi din minte gândul că sunt un trădător… un ticălos, care s-a atins de bunurile patriei, care a furat aurul menit să aducă alinare atâtor nenorociţi…

Boris rămase cu privirea pierdută în gol, în vreme ce tânăra îşi trase cu blândeţe mâna dintr-a lui.

— Bine, dar dacă vei fi pus în libertate? urmă ea, după un răstimp. Spune-mi, atunci ai părăsi Rusia?

— Taci, Vera… despre asta nu poate fi vorba în niciun caz! Cum îţi închipui că mă vor pune în libertate? Nu, dacă au fost în stare să ridice mâna împotriva aceluia care s-a jertfit pentru binele poporului, atunci nu mai încape îndoială că nimic nu-i poate abate de la presupunerile lor.

În acea clipă, paznicul se ivi din nou în încăpere, urmat, la oarecare distanţă, de câteva persoane. Vera se retrase în grabă, dar tresări când recunoscu pe fratele ei, care sosise odată cu ceilalţi. Urez se afla şi el printre aceştia. Văzându-i, frumoasa sora de caritate păşi cu hotărâre spre noii sosiţi. Judecătorul de instrucţie, care rămăsese ceva mai deoparte, părea foarte încurcat şi-şi ştergea mereu năduşeala care îi brobonea fruntea.

— Tu aici, Vera? exclamă fratele ei, plin de bucurie.

Cei doi tineri se îmbrăţişară, apoi Iesta povesti în grabă surorii sale că Boris Verodin era nevinovat şi comoara fusese găsită.

În cele din urmă se ivi şi Irina care îşi roti ochii prin încăpere. La un moment dat, îşi zări fratele şi, năpustindu-se spre el, îngenunche lângă patul său, privindu-l cu îngrijorare.

— Boris… eşti liber… aurul a fost găsit…

Revoluţionarul se ridică în capul oaselor, apoi, fără să ţină seama de dureri, întinge braţele şi-şi îmbrăţişă sora.

Ceilalţi se apropiară şi ei. După ce tânărul le întinse pe rând mâinile rănite, Irina îi istorisi ceea ce pătimise şi cum fusese găsită comoara furată.

Ochii arestatului sclipiră, deşi o umbră de neîncredere mai sălăşluia în inima lui. Apoi, însă, când Ilino îl felicită, când Urez şi Iesta îi strânseră mâinile, înţelese şi el că ceea ce auzise era adevărul curat.

Dorinţa lui Ilino, care ţinuse ca Boris să ia parte la expediţia pentru transportarea aurului, nu putea fi înfăptuită, căci rănitul trebuia să rămână în pat din pricina frigurilor care începuseră să-l scuture cu putere. În schimb, preşedintele Comitetului Central luă hotărârea ca bolnavul să fie transportat într-un spital mai ca lumea. Boris se împotrivi, însă, susţinând că vrea cu tot dinadinsul să rămână în infirmeria închisorii, până ce va putea părăsi patul.

Vera zâmbi fericită, căci în acest chip îl mai avea câteva zile lângă dânsa. Era cea din urmă bucurie pe care i-o mai putea hărăzi bărbatul iubit, căruia, însă, nici prin minte nu-i trecea ce fericită se simţea biata fată.

Vorbiră multă vreme, căci fiecare voia să afle câte ceva, dar la un moment dat îşi făcu apariţia medicul, care interzise cu străşnicie ca bolnavul să se mai obosească.

Ilino se apropie de judele-instructor şi aţinti asupra lui o privire ameninţătoare.

— Asta o să te coste scump, tovarăşe! scrâşni el. Voi purta de grijă ca guvernul să afle tot ceea ce s-a petrecut aici, căci trebuie să luăm măsuri împotriva acelora care se folosesc de

metodele fostului regim. Din păcate, există încă mulţi oameni care îşi înţeleg greşit datoria şi abuzează de puterea lor.

Cei de faţă îşi luară rămas bun de la Boris Verodin. Un singur lucru nu fusese lămurit, căci nimeni n-avusese curajul să răpească nădejdea sărmanului tânăr, care îndurase atâta, deşi era nevinovat. Niciunul din ei nu avusese curajul să-i destăinuie moartea Nataşei.

De unde să ştie ei că frumoasa prinţesă se afla la Berlin şi căzuse în ghearele unei femei, care voia să facă dintr-însa o marfă?

Urez şi Iesta ştiau, doar, că frumoasa prinţesă îşi găsise moartea tocmai în clipa care trebuia să fie cea mai frumoasă din viaţa ei. Tocmai atunci când urma să se întâlnească cu acela spre care se îndreptaseră mereu năzuinţele ei. Da, aşa le spusese Petroneff, când se înapoiase din Cronstadt, fără însoţitoarea lui.

Saşa ştia şi ea acelaşi lucru şi telegrafiase nepotului ei trista veste. După cât se părea, însă, Boris nu primise această telegramă, căci vorbea mereu de revederea cu scumpa lui soţie şi îi întrebase când plecase ea din Rusia, deoarece până în clipa când cekiştii îl prinseseră la Nisa, el nu primise încă nicio ştire din partea ei.

Prietenii tânărului ocoliră răspunsul, căci fiecare ştia prea bine că această veste i-ar răpi tot curajul, ba poate că l-ar îndemna chiar la un gest nechibzuit…

Aşadar, părăsiră cu toţii încăperea fără să pomenească ceva despre tragicul sfârşit al prinţesei. După puţin timp ajunseră la gară, căci trebuiau să plece cât mai curând spre locul unde se aflau preţioasele lăzi cu aur.

— Cum o fi ajuns, oare, la încredinţarea că soţia lui mai e în viaţă? întrebă Urez, îngândurat, în timp ce se aflau în tren.

— S-au petrecut, doar, atâtea lucruri ciudate în vremurile astea agitate! răspunse Iesta, cu tristeţe. Nu mai ştiu nici eu ce să cred! După cum spunea Boris, ar fi primit o altă telegramă din partea Saşei, care i-a trimis o veste tocmai contrarie celei dintâi. Însă abia alaltăieri am vorbit cu bătrâna, care mai jeleşte încă după scumpa ei prinţesă. Sărmanul

Boris, ce dezamăgire o să aibă când va afla că Saşa n-a trimis a doua telegramă şi habar n-are de cuprinsul ei. La înapoierea noastră, trebuie neapărat să vorbim cu dânsa şi să-i atragem luarea-aminte că trebuie să-i comunice cruda veste cu multă băgare de seamă, propuse Iesta.

O tăcere grea domni câtăva vreme. Iesta Ulkitzki nu-şi dezlipea privirile de la frumoasa Irina, care luase loc în faţa lui. Tulburarea care o cuprinsese gândindu-se la însemnata ei misiune îi îmbujorase obrajii, în vreme ce ochii-i albaştri scânteiau de o tainică fericire.

Cu toate astea avea şi dânsa necazuri, căci era îngrijorată de soarta fratelui ei vitreg, care nu bănuia ce se întâmplase. De ce fusese soarta atât da crudă cu dânsul? De ce-i răpise fiinţa iubită? Tânăra începu să chibzuiască. Ciudat, nutrea pentru Boris aceeaşi dragoste neţărmurită, dar nu mai era acelaşi simţământ de odinioară, nu era dorinţa aprinsă după îmbrăţişările sale. Mai mult chiar: ar fi vrut să-l vadă fericit alături de Nataşa. Deodată, un alt gând îi străbătu mintea. Dacă Nataşa nu mai era în viaţă, cine avea mai mult drept asupra lui Boris decât Vera?

Irina păru atât de mirată de acest gând, încât clătină capul nedumerită. Cât de mult suferise atunci, când Nataşa îi destăinuise dragostea ei, în coliba pădurarului! Toată fericirea ei, toate năzuinţele i se spulberaseră în urma acestei mărturisiri – iar acum se gândea cu nepăsare că Boris Verodin aparţinea alteia!

În acest timp, Iesta o privea cu luare-aminte şi-şi dădea seama că ceva se petrece în sufletul ei. La un moment dat, tânăra se simţi atrasă spre fostul prinţ, îşi schimbă locul şi se aşeză lângă el.

Urez se ghemuise într-un colţ al compartimentului, unde adormise. Era foarte prăpădit şi cearcăne vinete se iviseră dedesubtul ochilor săi. Chipul căpătase o culoare aproape galbenă, iar la tâmple se vedeau vinele întocmai ca nişte linii albastre pe o hartă.

— Vrei să-mi spui ceva, Irina? întrebă Iesta, îngândurat.

— Da, răspunse fata, care se simţi, deodată, copleşită de o

fericire fără margini.

— Haide, spune-mi ce ai pe suflet... Ştii doar că voi face pentru tine tot ce-mi va sta în putinţă.

— Ascultă-mă, nu eşti de părere că Vera, sora ta, e cea mai nimerită să ia în inima lui Boris locul nefericitei sale soţii?

Iesta tresări speriat. La orice se aşteptase, numai la asta nu. Tovarăşa lui rostise cu atâta linişte aceste cuvinte. Şi numai cu o adâncă părere de rău pentru nenorocirea lui Boris – încât tânărul rămase înduioşat. Îşi înăbuşise ea, cu adevărat, această dragoste? Nu mai ţinea la fratele ei vitreg? Iesta clătină capul, cu neîncredere.

— Te înşeli, Irina, răspunse el, după un răstimp. Boris n-o va uita niciodată pe scumpa lui Nataşa, căci a iubit-o cu tot focul tinereţii sale. O femeie ca dânsa nu poate fi uitată nici dincolo de mormânt...

— Crezi că există asemenea iubiri, Iesta? întrebă fata, dusă pe gânduri.

— Tu nu crezi? zise el, cu un zâmbet îndurerat.

— Nu ştiu nici eu ce să mai spun, Iesta... Odinioară nu mă îndoiam că există iubiri cărora nu li se poate împotrivi nimic şi am îndurat multe chinuri din pricina dragostei mele nefericite. Astăzi, însă, mă mir eu singură, văzând că această flacără s-a stins în inima mea.

— Eu, însă, mai iubesc şi acum, Irina... iubesc cu aceeaşi patimă ca şi la început şi sunt sigur că niciodată nu mă voi putea apropia de altă femeie.

Tânăra fată roşi până în albul ochilor şi un simţământ de fericire o cuprinse.

După câteva ceasuri coborâră din tren şi se îndreptară cu toţii spre ruinele mănăstirii. Irina tremura de nerăbdare. Nu cumva, între timp, puseseră alţii mâna pe comoară?

Din fericire, teama ei se dovedi neîntemeiată. Totul era aşa cum fusese lăsat – chiar şi cele două cadavre mai erau acolo, cu singura deosebire că nu mai rămăseseră decât oasele din ele. Lespedea se afla şi ea la locul ei, aşa cum o văzuse Irina ultima dată.

Încăperea subterană în care fuseseră ascunse preţioasele

lăzi era pe jumătate umplută cu apă. Ilino coborî în adâncime însoţit de câţiva tovarăşi. Se făcu socoteala banilor şi văzură că lipsesc câteva milioane, dar aceasta n-avea mare însemnătate, ţinând seama de valoarea uriaşă a comorii.

Chiar în aceeaşi zi, Urez, Iesta şi Irina se înapoiară la Petersburg, unde agitatorul îşi luă rămas bun de la prietenii săi şi porni în grabă spre căsuţa-i singuratică, întrucât nu se simţea deloc bine. Trupul său uscăţiv era scuturat de friguri şi o oboseală de moarte îi înţepenise aproape membrele, care-i păreau grele ca plumbul. Cu toate astea, curajosul bărbat nu pomenise celor doi tineri despre boala lui.

Irina şi Iesta se îndreptară spre casa în care Boris se căsătorise cu Nataşa, şi în curând ajunseră acolo. La ferestrele de sus se vedea o umbră care rătăcea de colo până colo.

Era Saşa, bătrâna cameristă a prinţesei.

Iesta rămase locului şi cuprinse mâna însoţitoarei sale. Abia putea să-şi stăpânească tulburarea, deşi ştia prea bine că acum îi era îngăduit să-i mărturisească dragostea pe care o nutrea de atâta vreme.

— Irina, în această casă Boris Verodin a devenit cel mai fericit om de pe pământ... zise el. Vrei să răsplăteşti şi tu dragostea unui bărbat, care te-a iubit cu patimă şi te va iubi până dincolo de mormânt?

Irina lăsă capul în jos. Nu era nimeni în jurul lor. Mirosul îmbătător al florilor de vară era adus de adierea vântului, dinspre grădiniţa pe care Saşa o îngrijea cu dragoste. Cerul părea o mare de foc.

Şi, deodată, Irina se lipi de tânărul revoluţionar, care începu s-o sărute cu patimă, fără să ţină seamă de faptul că se auziră paşi în apropiere şi câţiva trecători trecură pe lângă ei.

În cele din urmă, Iesta o luă de braţ şi păşiră în coridorul întunecat al casei, unde o atrase iarăşi la pieptul său, şoptindu-i cu glas tremurător, cuvinte de dragoste. Apoi, cei doi tineri urcară treptele şi intrară în odaia bătrânei.

— Irina... îngeraşul meu... tu, aici? Strigă Saşa, plină de bucurie, îmbrăţişându-şi nepoata.

Fireşte că tânăra fu nevoită să istorisească tot ce pătimise în acest timp, însă, schimba mereu priviri cu însoţitorul ei, ceea ce Saşa nu băgă de seamă decât, la sfârşit, căci povestirea nepoatei sale o interesa prea mult.

— Dar ce e cu voi? întrebă ea, în cele din urmă, rotindu-şi ochii de la unul la altul. Nu cumva sunteţi logodiţi?

— Ai ghicit! răspunse Irina, cu un zâmbet şăgalnic.

— Hm… La drept vorbind, erai menită altuia, mormăi Saşa. Am fost nevoită să făgăduiesc bunicii tale că vei fi soţia lui Boris Verodin… şi acum, iată că-mi încurci toate socotelile.

Irina, însă, nu-i luă în nume de rău aceste cuvinte.

— Ştiu că bunica ne voia binele, mie şi lui Boris, zise ea. Dar ai putut, oare, să împiedeci căsătoria lui cu Nataşa? Şi-apoi, îţi închipui cumva că Boris mă vrea pe mine? Nu, matuşca, lasă planurile astea, care nu se pot înfăptui niciodată. Mai bine gândeşte-te că trebuie să-i destăinui fratelui meu vitreg vestea morţii scumpei sale soţii… Eu nu mă simt în stare să-i vorbesc despre asta… şi, apoi, e datoria ta…

Saşa îşi dădu seama că tânăra avea dreptate. Felicită deci pe cei doi tineri, apoi Irina rămase la dânsa, în vreme ce Iesta porni grăbit spre casă, căci trebuia să împărtăşească prietenului său marea veste. Da, Urez, tovarăşul său nedespărţit, avea să fie al doilea om care să afle că visul său se înfăptuise în sfârşit.

Urcă treptele în goană şi se năpusti în odaie, unde agitatorul stătea la fereastră, nemişcat.

— Urez, închipuie-ţi…

Tânărul se întrerupse, cuprins de nelinişte. Ce însemna asta? De ce nu se ridicase prietenul său? Aprinse un chibrit şi-l apropia de faţa agitatorului.

— Urez, dormi? strigă el, zgâlţâindu-l de umeri.

Da, Urez, dormea, însă dormea somnul de veci. Chipul său palid era blând ca întotdeauna… Dragostea, pentru semenii săi îl împinsese în ghearele morţii.

Sărmanul agitator avusese o moarte uşoară, după cum se vedea după liniştea întipărită pe faţa lui.

Iesta stătea ca încremenit înaintea prietenului său şi lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji. Moartea pusese capăt unei vieţi închinate tovarăşilor săi de suferinţă. Omul acesta se jertfise pentru izbânda cauzei lor. Dar nu-şi văzuse înfăptuit visul cel mare. Dimpotrivă, foarte mulţi din semenii săi dovediseră că toate străduinţele adevăraţilor eliberatori ai poporului fuseseră zadarnice. Cu toate astea, Urez nu se răzvrătise împotriva lor, nu-i duşmănise, ci rămăsese mereu acelaşi, până la moarte, când trecuse, senin, într-o lume mai bună, în care avea să găsească, poate răsplata faptelor sale de pe pământ.

În cele din urmă, Iesta ridică trupul neînsufleţit al prietenului şi-l depuse pe culcuşul aspru de lângă perete. În viaţă nu simţise asprimea culcuşului – acum cu atât mai puţin.

Tânărul rămase de veghe la căpătâiul celui mai nobil dintre tovarăşii săi. Ziua îi adusese fericirea pe care o aştepta de atâta vreme – noaptea, însă, aruncase un văl negru, de doliu, care-i întuneca bucuria.

299. Maharadjahul din Djaljapur

Unul din călătorii, care locuiau la hotelul „Palace” din Bombay, era ocupat să dicteze ceva la maşină unui tânăr cu trăsături de italian.

Pasagerul vârâse mâinile în buzunare şi se plimba prin încăperea acoperită cu un covor moale, care-i înăbuşea zgomotul paşilor. Avea chipul îmbujorat, doi ochi sclipitori, plini de inteligenţă, iar părul de un blond închis, era pieptănat cu îngrijire.

Dimpotrivă celălalt nu prea trezea încredere şi avu mare noroc că patronul său nu băgase de seamă privirile străpungătoare pe care i le arunca atunci când se întrerupea din dictat.

— Când l-ai văzut pe fratele meu, Torsini? întrebă bărbatul blond, adresându-se secretarului său.

— Acum două zile, mister Pavel.

— Şi l-ai vestit de sosirea mea?

— Yes, Sir! Fratele dumneavoastră, însă, susţinea că nu vă poate vorbi decât astăzi, căci o chestiune însemnată…

— Lasă, cunosc eu prea bine chestiunile astea însemnate ale fratelui meu! Mereu aventuri de dragoste, care ne pricinuiesc cele mai mari neplăceri… A bătut cineva?

— Yes, Sir!

— Intră!

Bărbatul care îşi făcu apariţia în încăpere şi se apropie cu paşi mari de acela căruia italianul îi spusese mister Pavel, semăna cu acesta din urmă ca două picături de apă.

— Pavel!

— Piotr! Unde ai fost până acum, băiatule? Te aştept de două zile şi tu nu dai niciun semn de viaţă! Dacă Torsini nu te-ar fi întâlnit, sunt sigur că nici nu te-ai fi sinchisit de sosirea mea! Sau… poate că mă înşel?

— Te înşeli rar, frăţioare, de astă dată însă crede-mă că ai făcut o presupunere greşită. Am avut o chestie foarte însemnată…

— Lasă că ştim noi, muieratecule! E frumoasă, cel puţin?… Dar acum să lăsăm asta şi să ne ocupăm de afaceri…

— Fireşte, veşnic te ocupi de afaceri, Pavel! Ia spune, cum stăm cu perla? Totul e în ordine?

— Până acum, da! Ce-i drept, am avut la Chicago oarecare neplăceri şi eram cât p-aci să dau de dracu’ din pricina neghiobiei unuia din oamenii noştri. După cum vezi, însă, am izbutit să scap nevătămat, deşi douăzeci şi şapte din tovarăşi au fost ucişi, răniţi sau arestaţi. Pitt e mort şi el.

— Chestia e: perla se află în siguranţă?

— Asta da! O vezi la cravată.

— Bine, dar perla de la cravata ta e neagră, pe câtă vreme „Degetul lui Dumnezeu”…

— …are o culoare alb gălbuie, la lumina artificială capătă o strălucire roşie, iar la întuneric are însuşirea de a răspândi raze de lumină. Asta se poate citi în raportul telegrafic al poliţiei din Paris, care a trimis pretutindeni descrierea preţioasei nestemate. Deocamdată „Degetul lui Dumnezeu” a

devenit negru, însă pot oricând să-l readuc în starea lui de la început. Ei, acum eşti mulţumit?

— Fireşte! Înainte de toate mă bucur nespus că nu ţi-ai pierdut buna dispoziţie, deşi copoii au pornit o goană turbată după tine. Desigur că nu mai lipsea mult şi te înhăţau?

— Asta ar fi fost cam greu, însă nu pot tăgădui că m-au urmărit foarte de-aproape. Însuşi stimatul Jonny Walker a intrat în acţiune, însă această întreprindere i-a fost fatală, căci a căzut jertfă şerpilor otrăvitori ai amicului nostru Clatchie. Îţi spun drept, omul ăsta începuse să-mi stea în gât. Ori de câte ori am încercat să scap de el, m-am poticnit de norocul lui fenomenal. De astă dată însă dorinţa mi s-a împlinit. Amănunte nu pot să-ţi dau, căci am fost nevoit s-o şterg numaidecât, însă cine cade în mâinile lui Clatchie nu mai scapă cu viaţă.

— Asta a fost grija mea cea mai mare, dragă Pavel!… Aşadar, acum putem vorbi în linişte despre însemnata chestie de care pomenisem la început… Desigur că te vei bucura auzind ca femeia nu e numai încântătoare, ci o frumuseţe mult sărbătorită. Fireşte că eşti şi tu poftit la nuntă!

— Ce, ai înnebunit? Vrei să te însori cu vreo cocotă? exclamă Pavel, izbind cu pumnul în masă, ceea ce părea să pricinuiască o mare bucurie tânărului care stătea la maşina de scris.

Torsini se înşelase, însă, dacă îşi închipuise că stăpânul său se va lăsa pradă furiei.

— Această căsătorie e în strânsă legătură cu perla, urmă Piotr, foarte liniştit. Şi, ca să n-o mai lungesc mult… află că e vorba de domnişoara Grace Chevalier, fiica bijutierului François Chevalier din Paris.

— Şi vrea să se mărite cu tine? întrebă Pavel, cuprins de uimire.

— Dacă vrea sau nu, asta n-are nicio însemnătate, căci voi găsi eu mijloace să-mi impun voinţa. În acest caz, n-ai mai fi nevoit să vinzi perla… Hm, ce-ai spune dacă ăsta ar fi darul de nuntă?

— Mai înainte spuneai că eu mi-am păstrat buna

dispoziţie… Ei bine, acum îmi dau seama că nici neruşinarea ta nu s-a schimbat de fel!… Perla ca dar de nuntă! Straşnic!… Dar fata unde e?

— Aici, în Bombay!

— În Bombay?

— Da, dragul meu! Fiul Cerului, Su-ant-shung, i-a dat adăpost în casa lui… Fii liniştit, însă, căci fără învoirea mea nu i se va întâmpla nimic.

— Dar ce o fi căutând ea aici? Hm, de la Paris la Bombay, doar nu-i o fugă de cal!

— Puţin timp după ce a respins cererea mea în căsătorie, pe care am făcut-o la Paris, fata a plecat spre Bombay, însoţită de un tânăr englez. Din fericire, la Marsilia am observat la vreme că cei doi s-au îmbarcat pe vaporul „Anvers”.

— Şi după aceea?

— M-am folosit de cele câteva ceasuri care mai erau până la plecarea vasului şi mi-am schimbat înfăţişarea în aşa fel că nimeni nu m-a recunoscut.

— Asta ai pus-o bine la cale, dragul meu, căci îmi va înlesni tratativele cu englezul ăla cu faţa smeadă, care îndeplineşte slujba de secretar al Alteţei Sale. Tare aş vrea să văd însă mutra prea stimatului bijutier, când va primi vestea căsătoriei fiicei sale! Da, o lovitură măiastră… şi afară de asta, Chevalier e nespus de bogat… Dar eşti sigur că…

— Aici nu mai încape nicio îndoială, scumpul meu frăţior… fata o să fie bucuroasă să se mărite cu mine.

— Torsini, parcă a bătut cineva la uşă? Vezi cine e… da, în odaia din mijloc, se adresă Pavel secretarului său.

— Un servitor a venit să ne spună că mister Blakiston, secretarul Alteţei Sale maharadjahul din Djaljapur, vă aşteaptă în vestibulul hotelului, domnule Pavel, raportă italianul, înapoindu-se de la uşă.

— Şterge-o cât mai repede, Piotr… da, mâine seară! Torsini, cară-te în odaia ta! Dacă am nevoie de tine, te sun… Spune servitorului că rog pe domnul să poftească aici!

Agentul Pavel Lubinski – care nu era nimeni altul decât

Pavel Rodzof, fratele lui Piotr – ştia prea bine că bărbatul care intră în camera sa în chestiuni de afaceri, nu era un adversar de dispreţuit. Aşadar, alergă înaintea musafirului său, care făcu o plecăciune uşoară, părând că nu vede mâna întinsă a agentului.

— Încântat să vă văd aici, mister Blakiston! zise Pavel, curtenitor. Aveţi de transmis vreo dorinţă a Alteţei Sale?

Un zâmbet imperceptibil flutură pe faţa smeadă a englezului.

— Şi da şi nu, mister Lubinski! răspunse el. Am venit încoace pentru a discuta cu privire la cumpărarea vestitei perle.

— Nestemata stă la dispoziţia Alteţei Sale, mister Blakiston.

— Alteţa Sa doreşte, însă, să retragă ordinul de cumpărare.

— Nu înţeleg!? Ce vasăzică această hotărâre neaşteptată? Nici nu vă puteţi închipui ce greutăţi am întâmpinat până am izbutit să ajung în stăpânirea preţioasei perle!

— Cu toate astea Alteţa Sa nu mai vrea s-o cumpere, fiindcă avem informaţii neîndoielnice din Londra, că perla a fost furată. Poate că dumneavoastră nu ştiţi nimic despre asta, Sir, dar veţi înţelege, desigur, că în asemenea împrejurări nu mai poate fi vorba de cumpărarea perlei. Prestigiul stăpânului meu nu-i îngăduie să încheie afaceri de soiul ăsta.

— Sunt foarte surprins, mister Blakiston! Această dispoziţie a Alteţei Sale înseamnă pentru mine o pagubă de trei mii de lire.

— Da, aveţi dreptate, şi tocmai de aceea suntem dispuşi să suportăm noi această pierdere, care poate fi scăzută din suma primită ca aconto. Dacă doriţi, putem face socoteala chiar acum…

— Domnule Blakiston nu cumva s-ar putea să vorbesc eu însumi cu Alteţa Sa?

— Nu, n-ar avea niciun rost şi, afară de asta, prinţul a plecat la vânătoare alaltăieri şi nu se înapoiază decât peste opt sau zece zile.

— Ţin să vă mai atrag atenţia că am adus un transport de

giuvaieruri minunate, care fără îndoială că vor stârni interesul Alteţei Sale…

— După cum v-am mai spus, toate astea n-au niciun rost, mister Lubinski… Prinţul se teme că şi aceste lucruri… nu şi-au schimbat stăpânul în mod normal – ca să zic aşa… Din acest motiv, a luat hotărârea să nu mai facă nicio cumpărătură, deocamdată.

— Îmi pare destul de rău, mister Blakiston…

— Şi nouă, Sir! Sunteţi de acord să facem socoteala atunci când voi veni a doua oară… adică peste paisprezece zile? Fireşte, numai dacă prin această hotărâre neaşteptată a Alteţei Sale, lipsa dumitale de mijloace băneşti va dăinui mai multă vreme….

— Deocamdată n-aş putea să vă spun nici eu, când voi fi în măsură să lichidăm contul. Vă rog să ţineţi seama că am învestit un mare capital la cumpărarea giuvaierurilor, în nădejdea – destul de întemeiată, de altminteri – ca o bună parte din acest capital îmi va fi înapoiată de Alteţa Sa.

— Regret din suflet că această nădejde nu s-a înfăptuit, Sir! Aşadar, aştept să mă înştiinţaţi când veţi fi în măsură să facem socoteala.

— Bine!

— La revedere, mister Lubinski!

— La revedere, mister Blakiston!

Torsini, care fusese chemat de ţârâitul prelung al soneriei, intră în odaia stăpânului său, care se afla într-o dispoziţie cum nu mai fusese până atunci. Un scaun zăcea pe podea cu picioarele sfărâmate – o vază preţioasă se prefăcuse în cioburi, care erau împrăştiate lângă perete. Când intră în încăpere, bietul secretar abia izbuti să se ferească de o lovitură care ar fi fost neplăcută pentru picioarele sale subţiri – capacul maşinii de scris zbură fulgerător spre uşă şi Torsini scăpă numai datorită săriturii pe care o făcuse într-o parte.

Agentul Lubinski avea chipul schimonosit de furie.

— Ticăloşii! Englezii ăştia nepăsători! scrâşni el. Ah, dacă aş şti cel puţin, cine şi-a vârât codiţa în afacerea asta!… Informaţii din Londra… De la cine nu venit aceste informaţii,

Torsini? De la cine, n-auzi ce te întreb?

— Dar nici nu ştiu măcar despre ce vorba, Sir!

— Nici nu-i nevoie! Ştii şi aşa prea multe, macaronarule!

La această nouă izbucnire a stăpânului său, Torsini încercă să-l îmblânzească printr-un rânjet, care îi lăţi gura, de la o ureche la cealaltă.

— Cară-te, idiotule! Macaronar afurisit! Ieşi afară, n-ai auzit?

Cu mare greutate izbuti secretarul să se ferească de scaunul care fusese zvârlit spre el. Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze când se văzu iarăşi în odaia lui, unde se afla la adăpost. Mânat de curiozitate, însă, italianul îşi lipi urechea de uşă, nădăjduind că va afla pricina furiei care pusese stăpânire pe stăpânul său.

Se înşelase însă, căci mister Pavel părea că se liniştise cu totul. Torsini nu auzi decât aceste vorbe:

— Acum trebuie să se însoare cât mai repede cu dânsa!

300. În bazarul din Bombay

Prefectul poliţiei din Bombay părea un om foarte bănuitor, căci la început primi cu neîncredere pe Jonny Walker şi comisarul Brisson.

A doua zi, cei doi poliţişti fură chemaţi la prefectură, unde prefectul îi aştepta în cabinetul său.

— Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, domnii mei, începu el. Ştiţi că ne aflăm aici într-o amestecătură de popoare, care ne duşmănesc, deopotrivă, astfel că trebuie să fim mereu cu ochii în patru. De aceea n-am avut încotro şi am fost nevoit să mă informez la Londra, Paris şi New-York dacă sunteţi cunoscuţi acolo. Răspunsul mi-a venit prin telegrafie fără fir, acum un ceas şi vă pot spune că mă bucur nespus că am înaintea mea doi din cei mai vestiţi poliţişti din lume… Cu ce vă pot servi, domnii mei?

— Nu vă luăm în nume de rău măsurile de prevedere, domnule colonel, răspunse Jonny Walker. Deocamdată, singura noastră rugăminte e să ne încredinţaţi un mandat de

arestare împotriva unui individ cu numele de Pavel Rodzof, alias Roberts, alias Lubinski. Cât despre sprijinul dumneavoastră, ne vom folosi de el atunci când va fi nevoie.

— Vă stau la dispoziţie, cu toată plăcerea, domnii mei. În acelaşi timp, dacă vrei să nu se dea în vileag numele dumitale, domnule Walker, voi trimite un ordin secret subalternilor mei, care vă vor da tot sprijinul.

Ca indian distins, Firos Sahib, închiriase la hotelul „Palace” din Bombay un apartament elegant, alcătuit din trei odăi, în care locuia împreună cu servitorul său.

Deşi îmbrăcat într-un costum european, indianul purta totuşi turbanul naţional şi părea să fie foarte bogat. Agrafa încrustată cu diamante, care îi prindea turbanul, stârnea admiraţia tuturor, iar bacşişurile grase pe care le împărţea în dreapta şi-n stânga îndemnau pe servitorii hotelului să se arate foarte îndatoritori cu mărinimosul lor oaspe.

— Hely!

Servitorul lui Firos Sahib stătea înaintea stăpânului său, cu braţele încrucişate pe piept.

— Sahib m-a chemat?

— Da. Trebuie să fac o vizită, Hely… Mă vei însoţi, dar voi lăsa în grija ta să iei măsurile trebuincioase, ţinând seama de împrejurări. Ştii despre ce e vorba şi unde poţi găsi ajutor?

Servitorul se înclină în tăcere şi porni în urma stăpânului său, care luă o maşină, cerând şoferului să-i ducă la biserica romano-catolică.

Când ajunseră, cei doi indieni coborâră din automobil şi porniră de-a lungul străzii Albert, unde Firos Sahib făcu câteva mici cumpărături.

Amestecul de graiuri din această stradă nu putea fi întâlnit nicăieri, pe toată faţa pământului. Strigătele neguţătorilor, care se adunaseră aici, era aproape insuportabil pentru urechile europenilor. Scârţâitul metalic al ascuţitoarelor de cuţite se amesteca cu ciocăniturile armurierilor. Împletitorii de coşuri lucrau cu o îndemânare fără seamăn. Minunate încrustaţii în argint, sticle şlefuite în toate culorile curcubeului, stârneau admiraţia privitorilor. Toată această

însufleţire, veşmintele împestriţate ale japonezilor, siamezilor, ale celor din Afganistan şi Coreea, fiii imperiului Cerului, cu cozile lor lungi, cei câţiva europeni, în veşminte albe, militarii englezi – toate astea atrăgeau luarea aminte a bogatului indian.

În cele din urmă, acesta se opri înaintea tarabei unui bătrân chinez. În vreme ce servitorul rămase la o depărtare oarecare, stăpânul său începu să cerceteze tablourile expuse spre vânzare şi care înfăţişau, în cea mai mare parte, scene din viaţa haremurilor. Mai ales aici îmbulzeala era de nedescris, deşi nu toţi cei care se înghesuiau să vadă tablourile, erau cumpărători serioşi. Bătrânul chinez, însă, care părea să cunoască toate graiurile de pe pământ, dădea dovadă de o dibăcie fără seamăn, mai ales atunci când era vorba să descopere un muşteriu adevărat.

Fireşte că indianul era şi el dintre aceştia din urmă şi vicleanul chinez, îl copleşi cu un potop de vorbe, străduindu-se să-şi plaseze marfa.

Dar distinsul cumpărător nu luă decât vreo două tablouri mici, apoi se depărtă agale.

În colţul străzii Londra se aflau doi sergenţi. Când dădu cu ochii de ei, indianul scoase carnetul din buzunar, rupse o foaie de hârtie, pe care scrise câteva cuvinte şi o înmână servitorului său. Ceva mai târziu, acesta se apropie de sergenţi şi dădu bileţelul unuia din ei.

Abia aruncase o privire asupra celor câteva rânduri, că sergentul se depărtă, cu paşi grăbiţi.

Soarele asfinţise demult. Ghirlande de becuri electrice, care se întindeau de la un capăt la celălalt al străzii înguste, luminau tarabele din bazar. O bună parte din neguţători începuseră să-şi strângă marfa, căci numărul cumpărătorilor, scăzuse mult şi nici măcar tablourile bătrânului Ho-ang-ho nu mai găseau muşterii.

Chinezul se pregătea tocmai să-şi închidă şi el taraba, când, spre bucuria lui, zări printre cei câţiva trecători şi pe distinsul indian, care se îndrepta spre el, urmat de servitor.

— Domnul doreşte să cumpere vreun tablou? Poze

frumoase, Sahib… femei minunatei.

— Femei minunate? Unde-s? întrebă indianul.

— Aici, pe tablouri, Sahib.

Chinezul privi cu ochi lacomi agrafa de la turban, apoi rămase cu privirile ţintă la preţiosul inel din degetul indianului, în timp ce acesta cerceta nişte tablouri, părând că nu găseşte ceea ce căuta.

În cele din urmă le aşeză iarăşi la locul lor, zâmbi negustorului, apoi aruncă o privire în prăvălia acestuia. Adâncit în gânduri îşi trecu peste faţă mâna stângă şi abia izbuti să-şi oprească un căscat. Sclipirile briliantului de la inel exercitau o înrâurire deosebită asupra chinezului, care părea că luptă să ia o hotărâre. Între timp, cumpărătorul alesese două tablouri şi întrebă de preţ.

— Patru lire, Sahib!

Fără să trădeze cea mai mică mirare, indianul scoase portofelul din care luă patru bancnote şi le înmână hrăpăreţului neguţător. Cu acest prilej, însă, chinezul zări conţinutul preţios al portofelului, care îl făcu să nu mai şovăie în hotărârea cu care se luptase până acum. Îşi propuse, însă să fie cu mare băgare de seamă.

— Nu cumva doreşte Sahib să joace niţel? Ho-ang-ho are multe lucruri pe care le poate pune ca miză… tablouri… femei inimoase, giuvaieruri…

— Toate lucruri fără preţ!

Nepăsarea indianului, faţă de propunerea sa, stârni şi mai mult lăcomia lui Ho-ang-ho.

— Vino, Sahib, ochii tăi vor arunca o privire în grădina Cerului…

La un semn al stăpânului său şi după ce acesta îi dăduse o poruncă într-o limbă neînţeleasă pentru chinez, servitorul luă cele două tablouri cumpărate şi dispăru într-o stradă lăturalnică.

În clipa următoare, un trecător întârziat lovi din greşeală braţul indianului:

— Vă rog să mă iertaţi, Sir!

Trecătorul îşi scoase pălăria, apoi porni mai departe,

urmărit de privirile celui lovit, care clătină capul şi intră în prăvălia lui Ho-ang-ho.

Aceasta era o încăpere destul de mare acoperită cu covoare de preţ şi pe pereţi atârnau numeroase tablouri înfăţişând tot scene din viaţa de harem, cu singura deosebire că erau executate mult mai artistic decât cele expuse afară. În mijlocul prăvăliei se afla o masă mare de stejar şi câteva scaune, iar într-un colţ, dedesubtul unui mic baldachin o statuetă a lui Confucius, înaltă de vreo treizeci de centimetri, înaintea căreia ardea „flacăra veşnică”. În afară de uşa prin care se intra din stradă, încăperea mai avea o uşă ce dădea într-un coridor lung, de unde se făceau trei odăiţe.

— Ce-i al meu, e şi al tău Sahib! zise linguşitorul chinez. Îmi dai voie să-ţi fac un ceai… ceai din China, cum nu se găseşte nicăieri?

— Da, poţi să-l faci, Ho-ang-ho! încuviinţă indianul. Dar unde sunt zarurile şi… mizele?

— Iată paharul de aruncat zaruri… iată şi zarurile… Sunt de os, Sahib… făcute din scheletul ucigaşului Su-ang-tsung şi aduc noroc jucătorilor, chiar atunci când au ghinionul să piardă la început.

— Şi mizele? întrebă indianul, luând în mână paharul vechi de piele, cu care se aruncau zarurile. Care sunt mizele, Ho-ang-ho?

— Tablourile minunate care atârnă pe pereţi, iar tu, pui inelul, Sahib.

— Nu, Ho-ang-ho! Parcă vorbeai de femei frumoase?

— Da, însă una singură.

— Unde-i?

Chinezul bătu din palme într-un chip anumit şi în clipa următoare se deschise uşa şi o chinezoaică tânără se ivi în prag, aţintind spre neguţător o privire întrebătoare. Fără să scoată o vorbă, indianul o măsură din creştet până în tălpi, dar văzând că fata se pregăteşte să se dezbrace, el întinse mâna şi dădu din cap în semn de împotrivire.

— Nu-i nimic de capul ei! Alta n-ai, Ho-ang-ho întrebă indianul.

— Ba da, Sahib, însă trebuie să pun şi agrafa de la turban.

— Numai inelul preţuieşte treizeci de lire sterline. Nu-ţi ajunge atâta?

Chinezul îi făcu semn să-l urmeze, apoi deschise uşa ce dădea în coridor şi, după puţin timp, se opri înaintea uşii a doua. Rămase nemişcat câteva clipe, apoi, trase deoparte draperia de mătase care acoperea uşa. Indianul se apropie de ferestruica acesteia şi păru mulţumit de ceea ce văzu înăuntru, căci zise neguţătorului:

— Bine, mă învoiesc! Adu fata afară şi jocul poate începe.

Fără ca Ho-ang-ho să bage de seamă ceva, indianul scoase inelul din deget şi-l înlocui repede cu altul, pe care îl scosese din buzunar.

Jocul începu. Ho-ang-ho îşi luase misiunea să ţină socoteala – îndeletnicire căreia se deda cu foarte multă grijă. De fiecare dată când indianul arunca zarurile, tovarăşul său de joc îl privea iscoditor, bucurându-se, de pe acum, că va ieşi în câştig.

O tânără încântătoare, îmbrăcată într-un chimono mătase, luase loc pe o bancă de bambus. Lampa colorată care atârna de tavan, lumina slab încăperea, astfel că nu se putea recunoaşte naţionalitatea fetei, care stătea nemişcată, cu mâinile în poală, nepăsătoare la tot ce se petrecea în jurul ei. Lângă dânsa, într-o ceşcuţă de bronz, se afla cealaltă miză inelul indianului.

Chinezul era tocmai la a opta aruncătură de zaruri. În timp ce scutura paharul de piele, nu contenea o clipă să flecărească, asigurându-şi oaspele de veşnicul lui devotament. În chipul acesta, izbuti să distragă privirile indianului de la paharul de piele şi, cu o îndemânare de necrezut, înlocui cele trei zaruri cu altele asemănătoare.

Foarte liniştit, cu ochii pe jumătate închişi, indianul aruncă o privire asupra zarurilor aruncate pe masă. De astă dată tovarăşul său făcuse iarăşi cincisprezece puncte.

— După cât se pare, zeii te-au luat sub ocrotirea lor, Ho-ang-ho! zise el. Ai câştigat inelul, dar trebuie să-mi dai revanşa. De astă dată, joc pe agrafa de la turbanul meu.

Un zâmbet diabolic încolţi pe chipul respingător al chinezului, dar în clipa următoarei surâse iarăşi plin de supunere.

Indianul luă paharul din mâna lui Ho-ang-ho, care avusese grijă să pună înăuntru zarurile bune.

— Cinci. – Trei... patru... adică doisprezece, Sahib!

Chinezul scrise această cifră în coloana adversarului său apoi jocul continuă.

— Sahib are acum mai puţin cu şaptesprezece puncte! anunţă, deodată, vicleanul neguţător. Vrei să jucăm mai departe, Sahib?

— Da, fiecare din noi are dreptul să arunce cu zarurile de zece ori.

— Bine, mă supun poruncii tale, Sahib! încuviinţă chinezul, răsturnând paharul. Optsprezece puncte, Sahib!

— Văd, dă paharul încoace!

Şi iarăşi se rostogoliră pe masă zarurile făcute din „scheletul ucigaşului Su-ang-tsung”. În aceeaşi clipă, se auzi în depărtare un şuierat ascuţit, cum obişnuiesc să se cheme între ei marinarii, când sunt pe bord. Un zâmbet de bucurie flutură pe chipul indianului, în timp ce chinezul număra, cu glas piţigăiat:

— Şase... unu... trei, Sahib!

Se pregătea, tocmai, să arunce iarăşi zarurile, când mâna grea a celuilalt se lăsă deasupra paharului de piele.

— Trişezi, Ho-ang-ho!

Indianul rostise foarte liniştit aceste cuvinte. Adversarul său, însă, văzându-se prins cu mâţa în sac, aţinti asupra lui o privire furioasă.

— Fecior de căţea, îndrăzneşti să...

Un pumn lovi cu putere în masă... Chinezul, însă, se feri cu agilitate... Lama unui pumnal sclipi în încăperea slab luminată... În clipa următoare, indianul se simţi strâns de gât... răsuflarea-i deveni greoaie... Izbuti, totuşi, să mai facă o sforţare şi, înşfăcând de braţ pe duşmanul său nevăzut, îl trase deasupra lui şi-l izbi cu capul de masă. Era un chinez mic de statură, care îl atacase pe la spate. Un zgomot uşor,

metalic… un zăngănit… o ţăcănitură… şi fiul cerului zăcea pe masă nemişcat, cu mâinile prinse într-o pereche de cătuşe de oţel.

Toate astea se petrecuseră cu o iuţeală fulgerătoare, însă Ho-ang-ho avusese timpul să pună mâna pe inel şi să se facă nevăzut, împreună cu tânăra fată, care se împotrivise din răsputeri să meargă cu el.

Dintr-o singură săritură, indianul se afla înaintea uşii ce dădea în coridor, dar aceasta era încuiată. După cât se părea, de cealaltă parte avea loc o luptă înverşunată… La un moment dat, se auzi ţipătul unei femei… zgomote nelămurite… apoi răsunară câteva împuşcături şi uşa zbură în ţăndări.

Cu trupul aplecat înainte, indianul ascultă zgomotele din coridor… unul din covoarele ce slujeau de perdea începu să se mişte cu putere… mâna înarmată cu un browning a distinsului bărbat se întinse spre covorul însufleţit dintr-odată… un picior îmbrăcat în alb ieşi la iveală… apoi urmă şi trupul… Servitorul indianului stătea, înaintea stăpânului său cu braţele încrucişate pe piept.

— Sparge uşa care dă în stradă!

Abia dispăruse servitorul ca să îndeplinească porunca aceasta că uşa coridorului se deschise şi mai mulţi poliţişti îşi făcură apariţia, purtând pe braţe trupul neînsufleţit al unei tinere fete.

— Aşezaţi-o colo, în pat! porunci indianul.

Unul din poliţişti se apropie de el şi, luând ţinuta militărească, raportă că în celelalte încăperi zac doi chinezi morţi şi un european grav rănit.

Indianul se îndreptă cu paşi repezi spre odaia în care se afla rănitul.

— Drace! Asta e doar… Pavel Rodzof.

Glasul indianului sunase pe jumătate neîncrezător, pe jumătate triumfător, însă trezise pe rănit din leşinul său. Doi dintre poliţişti priveau curioşi la ceea ce se petrecea înaintea lor.

— Scoateţi-i gulerul! porunci indianul.

În timp ce poliţiştii îndeplineau porunca, indianul îşi smulse turbanul de pe cap, şi se plecă deasupra muribundului, spre a-l privi mai de aproape. Răsuflarea acestuia era greoaie şi când, deschise ochii se uită ţintă spre indian.

— Nu… nu… e nevoie… Mis… terr… Walker… Sunt… Piotr…

Trupul muribundului se întinse… ochii-i holbaţi rămaseră îndreptaţi asupra indianului, în timp ce un zâmbet batjocoritor plutea pe buzele sale.

Piotr Rodzof îşi sfârşise viaţa-i ticăloasă.

301. Ucigaşul lui Piotr Rodzof

A doua zi, la Prefectura Poliţiei din Bombay, în cabinetul colonelului Gordon.

Cei de faţă, inspectorii Brass, Powell, Tulling şi inspectorul-şef Holley vorbeau cu căpitanul Knox despre lupta din casa neguţătorului chinez Ho-ang-ho.

— Am lucrat întocmai după planul întocmit de mister Walker. Spre seară, comisarul Brisson îşi făcu apariţia la prefectură, îmbrăcat în portul naţional al indienilor şi ne rugă să venim în ajutorul detectivului. Această misiune a fost încredinţată inspectorului Tulling.

— Da, domnii mei, aşa e, încuviinţă Tulling. Am pornit repede spre bazar, unde zării pe mister Walker înaintea tarabei neguţătorului chinez. Trecând în grabă pe lângă el, l-am lovit cu cotul şi, scoţându-mi pălăria i-am cerut scuze, foarte politicos. Asta era semnul că ajutorul cerut se afla în apropiere.

— Dar de unde ştia mister Walker că tânăra fusese adăpostită în casa lui Ho-ang-ho?

— După cât se pare, asta e o taină pe care mister Walker nu vrea s-o dezvăluie cu niciun chip, domnule căpitan Knox. În orice caz, la timpul hotărât am pătruns pe din dos în casa negustorului şi am sosit la vreme ca să putem împiedeca pe cei doi chinezi să-şi pună planul în aplicare… Da, tânăra urma să fie vârâtă într-un sac, ca s-o poată transporta cu uşurinţă.

— Şi, cu prilejul ăsta, cei doi au fost trimişi pe lumea

cealaltă, mister Holley?

— Da, domnule căpitan! Dacă indivizii nu s-ar fi năpustit cu pumnalele asupra noastră, nu li s-ar fi întâmplat nimic. A! Vine domnul colonel!

— Bună dimineaţa, domnilor!

Colonelul Gordon, prefectul poliţiei din Bombay părea să fie într-o dispoziţie cât se poate de bună. Alături de el se afla o tânără încântătoare şi un bărbat foarte distins. În clipa următoare, se ivi şi Jonny Walker, care părea tot atât de bine dispus ca şi prefectul.

— Domnilor, începu acesta din urmă! Am cinstea să vă prezint pe domnişoara care a fost eliberată aseară: Miss Grace Chevalier din Paris… Acesta e domnul Reginald Lincoln, logodnicul domnişoarei. Mă bucur nespus că lucrurile au ieşit atât de bine şi că numai unul din oamenii noştri a fost rănit. Ceea ce mai trebuie să lămurim e prezenţa lui Piotr Rodzof în casa negustorului, precum şi moartea lui ciudată… Domnule Walker, eşti sigur că mortul nu e nimeni altul decât fratele geamăn al hoţului perlei?

— Da, foarte sigur, domnule colonel! De altminteri, am adus cu mine câteva fotografii ale celor doi fraţi şi, dacă domnii vor să se încredinţeze, vor vedea numaidecât că susţinerea mea e întemeiată.

Poliţiştii priviră fotografiile cu multă luare-aminte.

Grace Chevalier şi Reginald Lincoln, care mai părea suferind, se apropiară şi ei.

— Vreţi să spuneţi ceva, domnule Lincoln? întrebă prefectul, văzând tulburarea ce pusese stăpânire pe tânărul englez.

— Da, domnule colonel, răspunse acesta. Susţin cu tărie – şi cred că logodnica mea îmi va da dreptate – că omul acesta a călătorit împreună cu noi pe bordul vaporului „La Republique”.

— Da, aşa e, întări căpitanul Knox. Individul s-a urcat pe bord cu puţin înaintea plecării vaporului şi ne-a atras luarea-aminte prin hainele sale, care erau nou-nouţe.

— Domnişoară Chevalier, aţi avut ceva de suferit în casa

chinezului? urmă prefectul, adresându-se fiicei bijutierului.

— Nu, domnule colonel, toată situaţia era foarte neplăcută, dar nimeni nu s-a atins de mine. Rusul îmi propuse să devin soţia lui şi bătrânul chinez îl susţinu cu tărie în această propunere. Din fericire, n-au încercat să mă silească să le fac pe plac, nădăjduind că, în cele din urmă, voi primi de bună voie cererea în căsătorie a ticălosului. Vrând să mă câştige de partea lor, îmi dădură chiar şi o slujnică, o chinezoaică tânără, care se strădui din răsputeri să-mi uşureze situaţia.

— Cine dintre dumneavoastră, domnii mei, a fost în odaia în care se afla rusul? întrebă colonelul Gordon, adresându-se poliţiştilor.

— Inspectorul Powell, Sir!

— Vrei să-mi istoriseşti cum s-au petrecut lucrurile? urmă prefectul, întorcându-se spre Powell.

— Fireşte, domnule colonel! Tocmai isprăvisem cu cei doi chinezi, când văzui capul unui bărbat ivindu-se la fereastră, care e la o înălţime de vreun metru şi jumătate de la pământ. Încercai să-i atrag atenţia spre noi, dar în clipa următoare un răcnet sălbatic ieşi din pieptul individului, care se prăbuşi la pământ, lovit de moarte. După puţin timp, a intrat în odaie şi mister Walker, care l-a recunoscut.

— În orice caz, rana aceea n-a fost pricinuită de vreun poliţist. Mai mult ca sigur că e vorba de o răzbunare.

După amiază, Reginald Lincoln şi prietenul său, Căpitanul Knox, stăteau de vorbă în odaia acestuia din urmă…

— Ce-i drept, era foarte interesant ceea ce am auzit la prefectură, dragă Knox! zise tânărul. Dar ia spune, ce e cu dumneata de pari atât de gânditor de azi dimineaţă? Trebuie să se fi întâmplat ceva… Hai, dă-i drumul!

— Nemi a dispărut aseară şi bănuiesc că el e ucigaşul rusului. Aş da mult dacă ar fi aici acum…

Uşa se deschise fără zgomot şi servitorul indian se ivi în prag, cu braţele încrucişate, aşteptând poruncile stăpânului său…

Cei doi bărbaţi săriră de la locurile lor. Şi priviră spre indian

cu ochi holbaţi, ca şi cum ar fi venit din altă lume.

— Unde ai fost, Nemi? izbuti să întrebe căpitanul, în cele din urmă.

— Nemi a fost la mormântul surorii sale, pe care Shivah a chemat-o la dânsa acum douăzeci de luni. Sufletul ei şi-a găsit odihna, Sahib, căci fata a fost răzbunată.

— Tu ai ucis pe?…

— Da, Sahib! Spui adevărul…

Ochii negri ai servitorului rămaseră aţintiţi asupra stăpânului său, ca şi cum ar fi aşteptat ca acesta să-i hotărască soarta. Dar căpitanul Knox se întoarse, adânc tulburat, în vreme ce Nemi dispăru fără zgomot, aşa cum venise.

302. Un nou propovăduitor

Agentul Pavel Lubinski nu ştia nici el de cât timp stătea în picioare la fereastra biroului, ţinând în mână ziarul în care se vorbea despre uciderea fratelui său.

— Sărmane Piotr! murmură el. Încă trei luni şi totul ar fi fost în ordine! Căsătoria ta cu frumoasa fată? S-a dus, dragul meu… s-a dus!… Acum începe lupta pe viaţă şi pe moarte, domnule detectiv!

Fără voie, Lubinski îşi înălţă trupul, mâinile-i mototoliră gazeta, pentru ca în clipa următoare, s-o netezească plin de grijă şi s-o vâre în buzunar. O apăsare pe butonul soneriei şi uscăţivul secretar se ivi în încăpere, plecându-se cu respect înaintea stăpânului său, apoi se aşeză la maşina de scris şi rămase în aşteptare.

— Hai, scrie!…

„Domnului Jonny Walker, detectiv din Londra.

Amânarea nu înseamnă iertare chiar dacă ai fi unit cu diavolul! Unul din noi trebuie să cadă! Fii cu băgare de seamă, Sir!…”

— Peste cel de al doilea „P” tragi o linie. Mai înţeles?… Aşa,

John va preda numaidecât scrisoarea la prefectura poliţiei!

Torsini dispăru, dar se înapoie după câteva minute.

— Scrie mai departe!

„Domnului Larsky, Chicago Blackstreet 647. P.U.

Încheiaţi cât mai repede afacerea cu Rysser et Sons. Aşteptaţi-mă între zece şi cincisprezece noiembrie.”

— Acum ai să scrii…

„Domnului Wi-ciu-cian, Peking, Poarta verde.

Îngrijeşte ca suma de 85.000 taleri cantonezi pe care ne-o datorează negustorul Tsang-te să fie plătită la termenul hotărât, băncii „Hong Kong” în dolari americani. Orice întârziere poate însemna pierderea banilor.”

„Firmei Brass, Vickers et comp, Inc. London.

Imediat după primirea acesteia, vă rog să dispuneţi ca lăzile cu iniţialele P. I., numerele 456–478, care sunt depozitate în magaziile dumneavoastră să fie trimise la adresa următoare: mister Larsky, Chicago, Blackstreet 647 P. U.

Pavel Lubinski.”

— Şi, acum ultima scrisoare.

„Domnului Albert Lejeune, Paris.

Trebuie să porţi de grijă ca geamantanul cel mic să fie dus numaidecât la Londra printr-unul din oamenii noştri de încredere. Ca să nu întâmpini greutăţi la vamă, foloseşte-te de avion. Locul de aterizare e punctul galben pe care îl găseşti însemnat pe harta cea mare.

În ziua de 15 noiembrie te aştept în Chicago, Blackstreet 647. Orice s-ar întâmpla, fii cu mane băgare de seamă!”

— Aşa, acum dă hârtiile la semnat şi vezi dacă poţi afla ceva în legătură cu chestia noastră… la scrisorile cu tine… stai, asta o pun eu însumi la poştă! Ei, ce mai aştepţi? Cară-te!

Italianul se înclină şi părăsi odaia.

O mică plimbare şi agentul Lubinski păşi într-o casă din Union Street, unde fu întâmpinat cu bucurie de un bărbat şi o femeie cam între două vârste; femeia era destul de frumoasă încă.

Musafirul fu condus într-o odaie mobilată cu mult gust şi pe ai cărei pereţi atârnau tablouri minunate, care păreau să reprezinte o valoare mare – fireşte, dacă semnătura pictorilor era veritabilă. Mai ales unul din ele atrăgea atenţia tuturor: „Mona Lisa”, care e cunoscut în toată lumea şi sub numele de „La Gioconda” şi al cărui original se află în muzeul Luvru din Paris.

— Cum a putut să fie Piotr atât de neprevăzător, vârându-se într-o asemenea primejdie? întrebă bărbatul, adresându-se noului sosit.

— Blestematele lui aventuri de dragoste! Nu-l vorbă, în cazul de faţă era şi ceva serios la mijloc, căci Piotr îşi pusese în gând să se însoare cu fata bijutierului Chevalier din Paris.

— Din Paris? Ăsta e, doar, cel cu perla?

— Întocmai! Alaltăieri, când am stat de vorbă cu frate-meu, el mi-a propus să le dăruiesc perla cu prilejul nunţii.

— Şi cred că nu ţi-a trecut prin minte să iei în serios această propunere?

— Ba, poate că aş fi făcut-o, căci ţineam foarte mult la Piotr, mai ales de când Ivan nu mai voia să ştie de noi şi rămăsese credincios principiilor sale morale. Acum, însă, încep să cred şi eu că tot Ivan a făcut mai bine! Afară de asta, mai am o veste proastă… Alteţa Sa Maharadjahul mi-a adus la cunoştinţă, prin secretarul lui, că nu mai vrea să cumpere perla şi că, de acum încolo, nu va mai încheia nicio afacere prin mijlocirea agentului Lubinski.

— Şi cui vrei să oferi perla acum?

— Deocamdată nimănui – am să las să mai treacă vremea, apoi voi vedea ce e de făcut.

— Ascultă-mă, ai citit articolul din „Bombay Gazette”? Maria, fii bună, te rog, şi adu-mi ziarul din birou!

— Nu-i nevoie! se împotrivi Pavel. Am citit totul, ştiu că

ticălosul ăla de Walker se află în oraş şi bănuiesc că nu e străin de moartea fratelui meu. Vă jur, însă, pe memoria mamei mele că asta o să mi-o plătească scump! Am să-l fac să se zvârcolească la picioarele mele, să se târască în ţărână, chinuit de dureri. Acum, însă, destul despre asta!… Totul e în ordine?… Da?… Câţi oameni…

— Paisprezece… cu cei trei chinezi suntem şaptesprezece, fără Maria.

— Cum fără mine? se răsti femeia. În primejdie nu aduc şi eu aceleaşi servicii ca şi bărbaţii?

— Fii liniştită, Maria, ştiu să preţuiesc însuşirile tale! răspunse Pavel. Armele sunt la locul lor?

Bărbatul se îndreptă spre un dulap ascuns în perete şi-l deschise, lăsând să se vadă un întreg arsenal de arme. Puşti dintre cele mai moderne, pistoale automate, revolvere, grenade de mână, pumnale de toate mărimile, săbii şi, ca să completăm descrierea, două mitraliere demontate, care păreau că aşteaptă clipa când vor fi întrebuinţate.

— Şi cum stăm cu materialele explozibile?

— Sunt toate la locul lor. Pavel iartă-mă, dar întrebările tale par să fie în legătură cu vreo primejdie care ne ameninţă?

— Primejdie va fi mereu, atâta vreme cât Walker se mai află în viaţă. Înainte de toate, însă, trebuie să dispar pentru câtva timp ca să-mi înşel urmăritorii. Cum voi dispare, asta e treaba mea! Din când în când veţi primi câte o veste de la mine… Nu, perla rămâne în stăpânirea mea.

— N-ar fi mai simplu să părăseşti oraşul?

— La asta m-am gândit şi eu, dar mi-e teamă pentru lucrurile de preţ pe care le-am adunat aici. De când mi-am pierdut talismanul… da, la Paris… totul îmi merge de-a-ndoaselea! Dracu' ştie cum o să scap din încurcătură!

— Ascultă-mă, se amestecă în vorbă şi femeia, n-ar fi mai bine ca tabloul să…

— Care tablou?

— „Mona Lisa"… mă gândeam să-l vindem la New-York.

— Deşi sunt foarte prost dispus, îmi vine să râd totuşi când mă gândesc că cei mai vestiţi cunoscători sunt siguri că

originalul se află în muzeul Luvru din Paris, pe câtă vreme el atârnă pe un perete din această încăpere. Ah, dacă ar şti ei ce neghiobi sunt şi cum se fac de râs cu toată ştiinţa lor în materie de picturi!

— Pavel, nu eşti şi tu de părere, că am putea vinde tabloul fără să stârnim bănuieli?

— Nu! Am fi descoperiţi numaidecât.

Un mare eveniment părea să se pregătească la hotelul „Prince of Walles” din Bombay. Gândul acesta s-ar fi trezit în mintea oricărui om care ar fi aruncat o privire în apartamentul locuit de Reginald Lincoln, fiul bogatului bancher londonez, care măsura cu paşi mari sala de primire. Tânărul purta un frac minunat şi, după cât se părea, era foarte nerăbdător.

Al doilea bărbat dintre cei de faţă, Sir Harry Murner, secretarul ambasadei britanice din Bombay, avea pieptul acoperit de decoraţii, ceea ce însemna că era şi el în mare ţinută. În sfârşit, al treilea, căpitanul Knox, purta uniforma de gală a regimentului său „The Royal Fusiliers” – tunică roşie, pantaloni albaştri şi o căciulă din blană de urs, pe care o scotea mereu, ca să-şi şteargă năduşeala de pe frunte.

— Dumnezeu ştie de ce-or fi întârziind cucoanele întotdeauna! exclamă, deodată, căpitanul Knox.

— Asta e foarte bine pentru noi, domnule căpitan, căci între timp poate sosi şi dispensa, replică secretarul ambasadei engleze. Altminteri, căsătoria nu poate avea loc, întrucât legile ne opresc s-o îndeplinim fără învoirea părinţilor celor doi miri sau, cum e în cazul de faţă, fără învoirea vice-regelui Indiei.

— Cât despre asta, n-ai nicio grijă, dragul meu! se amestecă Reginald în vorbă. Vice-regele Indiei a avut bunăvoinţa să trimită la ambasadă pe aghiotantul său, care trebuie să-şi fi făcut apariţia, cu actul necesar.

— Zău? Ia spune-mi şi mie, Reginald, de ce personalitate marcantă te-ai folosit în cazul de faţă?

— Această personalitate marcantă se află alături de noi şi-şi şterge mereu fruntea de năduşeală!

— Drace, asta înseamnă…

— …că bunul meu prieten, căpitanul Knox, mi-a făcut rost de învoirea necesară, îi luă vorba din gură Reginald Lincoln. De altminteri, acelaşi lucru l-ai fi putut face şi dumneata dacă ai fi avut o verişoară căsătorită cu vice-regele Indiei!

— Uff! exclamă căpitanul, chinuit de căldură, şi pregătindu-se să-şi scoată iarăşi căciula.

În acea clipă, însă, uşa se deschise şi Grace Chevalier păşi pragul încăperii. O rochie minunată din mătase albă garnisită cu broderii de Bruxelles, învăluia trupul zvelt al frumoasei fete. Nu mai era acum franţuzoaica sportivă care întreprinsese călătoria de la Paris la Bombay, ca să pună mâna pe un hoţ primejdios, ci o fată încântătoare, care se înclină, zâmbind, înaintea lui Murner şi a lui Knox – o fată drăgăstoasă, care se aruncă fericită în braţele lui Reginald Lincoln.

La vederea frumoasei franţuzoaice, Sir Murner făcu ochi mari şi plescăi din limbă, fără voie.

— Sir Murner are dreptate! zise Reginald, zâmbind. Înainte de ceremonie trebuie să bem un pahar de şampanie… asta voiai să spui, nu-i aşa dragul meu?

— Ghiceşti gândurile, dragă Lincoln! Stimată domnişoară, vă previn – mai e încă vreme! Un soţ care ghiceşte gândurile… Îngrozitor!

Cu o spaimă bine jucată, secretarul ambasadei engleze luă cupa de şampanie pe care i-o întinsese frumoasa logodnică a lui Reginald Lincoln.

— În sănătatea celor care ne sunt dragi, stimată doamnă! adăugă el, ridicând cupa.

— Stimată doamnă? repetă Grace, zâmbind.

— Ei, prea te grăbeşti, domnule Murner!

— Zâmbetul dumitale e atât de încântător încât am avut curajul să anticipez…

— Hm… trebuie să chibzuiesc mult dacă un om atât de curajos va fi bine primit în casa noastră! replică, râzând, fiica bijutierului Chevalier.

— Dar unde o fi cel de-al treilea martor, colonelul Gordon?

întrebă Reginald, nerăbdător.

— Desigur că domnul colonel şi-a propus…

Uşa se deschise încetişor şi cel aşteptat îşi făcu apariţia în pragul ei.

— Ce şi-a propus colonelul Gordon… Bună dimineaţa, domnişoară Chevalier!… Bună dimineaţa, domnii meii… Aşadar, ce mi-am propus eu obişnuiesc să şi duc la îndeplinire, iar în cazul de faţă o fac cu o deosebită bucuriei.

— Nemi! strigă căpitanul Knox, care voia să dea o poruncă servitorului său credincios.

— Maşinile aşteaptă în faţa hotelului, Sahib! răspunse indianul, care intrase în odaie şi ghicise dorinţa stăpânului său.

— All right! întâi tânăra pereche, care iarăşi are secrete…

— Tot secretul constă în aceea că logodnica mea mi-a cerut să-i făgăduiesc că la ospăţul de astă-seară voi pune muzica să cânte „Trandafirii din Sud” şi vom deschide dansul. Ei, acum eşti mulţumit, căpitane Knox?

După douăzeci de minute, ofiţerul stării civile de la ambasada engleză din Bombay, transformă pe domnişoara Grace Chevalier într-o încântătoare lady Lincoln.

La câteva zile după căsătoria lui Reginald cu fiica bijutierului parizian, colonelul Gordon stătea de vorbă, în cabinetul său, cu inspectorul Powell, unul din cei mai dibaci poliţişti din Bombay, care raportase şefului său un lucru nu tocmai plăcut.

— Asta ne mai lipsea acum! Auzi, o nouă sectă! Parcă n-am avea destule! mormăi, înciudat, prefectul poliţiei.

— Şi, ceea ce e mai ciudat, domnule colonel, individul aruncă cu banii în dreapta şi în stânga, de parcă ar stăpâni toate comorile Indiei.

— Aşadar, ăsta e motivul pentru care a izbutit să capete atâţia adepţi?

— De altminteri şi programul e vrednic de luat în seamă… misionarul predică pacea lumii.

— Nu cumva o fi vreun trimis al guvernului rus, care face

propagandă comunistă? În acest caz, am avea cel mai bun motiv să punem mâna pe el.

— Nu, nu cred să avem succes pe calea asta, domnule colonel. Misionarul se fereşte din răsputeri să vină în conflict cu noi. După cât se pare, e un om foarte inteligent, căci profesorul Norther, care m-a însoţit la întrunire, mi-a spus că foarte rar i-a fost dat să audă din gura unui Brahman cuvinte atât de înţelepte.

— Şi nu ştie nimeni de unde are atâţia bani la dispoziţie?

— Profesorul Norther e de părere că nu numai indienii înstăriţi, ci chiar şi prinţii lor contribuie cu mari sume de bani, pentru ca misionarul să poată întări legătura dintre ei şi popor… De altminteri, după cât se pare, şi-a pus în gând să cucerească toată India cu noua lui religie. Astăzi dimineaţă, de pildă, a şi pornit la drum cu discipolii săi, îndreptându-se spre ţinuturile stăpânite de maharadjahul din Djaljapur.

— Cu atât mai bine, căci am scăpat de el şi avem mai puţin o grijă… A, domnul Walker! Ai aflat ceva nou?

— Nimic însemnat, domnule colonel! Ei, cum vă simţiţi după ospăţ?

— Minunat! Singura mea părere de rău e ca tânăra pereche ne-a părăsit atât de curând.

— Reginald Lincoln merită să fie pizmuit pentru frumoasa lui soţie… Dar, ce voiam să vă întreb?… A, da, oamenii dumneavoastră n-au izbutit încă să găsească vreo urmă a celui căutat?

— Nu, niciuna! Poate că individul nici nu mai e aici şi toată călătoria dumitale în jurul lumii a fost de prisos.

— De prisos n-a fost în niciun caz, căci am izbutit să salvez bijutierului cea de a doua perlă, la care cred că ţine mai mult decât la cea furată din galantarul lui.

— Aşa e, ai dreptate, domnule Walker! Iartă-mă că uitasem de asta!

303. O crimă misterioasă

Jonny Walker şi tovarăşul său, comisarul Brisson, colindau

neîncetat oraşul Bombay şi împrejurimile, nădăjduind că tot vor da de urma lui Pavel Rodzof.

Într-una din zile – era cu puţin timp înainte de înapoierea tinerei perechi din călătoria de nuntă – detectivul lua dejunul la „Palace Hotel” în tovărăşia căpitanului Knox, cu care se împrietenise prin mijlocirea lui Reginald Lincoln. După cum era şi de aşteptat, veni vorba despre urmărirea hoţului preţioasei perle.

Căpitanul Knox era de părere că cel căutat părăsise Bombayul pe câtă vreme detectivul susţinea cu tărie că Pavel Rodzof se mai afla între zidurile oraşului.

— Domnule Walker, dacă-mi dai voie ţi-aş face o propunere, zise deodată, căpitanul Knox.

— Mă rog!

— Socot că ajutorul lui Nemi, servitorul meu indian, ţi-ar fi de mare folos în cercetările dumitale. Băiatul ţine mult la dumneata, de când cu eliberarea actualei doamne Lincoln, pe care o respectă foarte mult.

— Primesc cu bucurie, domnule căpitan! răspunse detectivul. După cât am auzit, indianul are preţioasa însuşire de a cili gândurile oamenilor, ceea ce se întâlneşte adesea în această ţară plină de mistere. Dar ia spune, când ai de gând să porneşti la vânătoarea de tigri?

— Anumite împrejurări mă silesc să mai rămân la Bombay câteva săptămâni, astfel că, deocamdată mă pot lipsi de servitorul meu.

— Când am putea să-l întrebăm dacă vrea să-mi dea o mână de ajutor?

— Chiar acum! Nemi aşteaptă jos, în stradă, dar nu m-ar mira defel dacă uşa s-ar deschide şi…

Căpitanul nu mai avu răgaz să-şi sfârşească fraza, căci uşa se deschise fără zgomot şi Nemi se ivi în prag, aţintindu-şi ochii-i negri asupra celor doi bărbaţi care îl priveau înmărmuriţi.

— Sahib m-a chemat?

În timp ce detectivul izbuti cu greu să-şi ascundă uimirea, căpitanul Knox rămase calm, căci era întrucâtva obişnuit cu

ciudăţeniile servitorului său.
— Ei, nu-ţi spuneam eu? se adresă el către Walker, în limba franceză. Îţi dai seama că aveam dreptate cu presupunerea mea şi că ajutorul indianului poate fi de nepreţuit?
Apoi se întoarse către Nemi, care stătea nemişcat, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptând poruncile stăpânului său.
— Ascultă-mă, Nemi, îl cunoşti pe domnul acesta?
— Nemi cunoaşte bine pe Sahib Walker.
— Ştii şi ce meserie are Sahib Walker?
— Domnul a redat libertatea frumoasei lady şi acum urmăreşte pe fratele celui ucis.
— De unde ştii asta, Nemi? Ai tras cu urechea la uşă?
— Nemi nu trage cu urechea pe la uşi, Sahib! Nemi ştie că Shivah a pus soarta hoţului în mâna Sahibului străin.
— Auzi, domnule Walker, Shivah, zeiţa morţii ţi-a dat în mână viaţa duşmanului dumitale. Ascultă-mă, Nemi, mister Walker te roagă să-i dai o mână de ajutor la urmărirea fratelui celui ucis, cum îi spui tu… Ei, ce ai de răspuns la asta?
— Shivah, porunceşte lui Nemi să dea ajutor Sahibului străin!
— În regulă, Walker! Poţi să dispui de Nemi!

Câteva zile mai târziu, misionarul Keşaba-Chander, însoţit de un mare număr din adepţii săi, ajunsese în oraşul Nasik. Marea lui putere de convingere, noile precepte religioase, cu totul diferite de obiceiurile învechite ale Indiei, mărinimia lui, numeroasele binefaceri făcute, strânseseră în jurul Brahmanului nenumăraţi credincioşi, care îl porecliseră „Sfântul Keşaba”. În preajma acestuia nu se aflau decât două tinere indiene, care păreau să-i poarte un devotament neobişnuit.
Fireşte că autorităţile engleze urmăreau cu îngrijorare faptele acestui nou propovăduitor, dar niciunul din spionii care se amestecau printre credincioşi nu izbuti să-i descopere vreo vină Brahmanului, vreo încălcare a legii, care să îndrituiască arestarea lui. Aşadar, toate strădainţele

englezilor rămaseră fără folos şi convoiul adepţilor lui Keşaba-Chander se îndrepta, ca un balaur uriaş, spre Djaljapur.

Trimisul Angliei pe lângă maharadjahul din Djaljapur, în mâinile căruia se afla, de fapt, conducerea acestui principat tributar puternicului stat englez, privea şi el cu îngrijorare apropierea noului propovăduitor.

Acesta îşi ridicase corturile la cinci mile engleze depărtare de falnicul castel al maharadjahului.

Cocoţat pe o piatră mai înaltă, Brahmanul ţinea iarăşi o cuvântare, pe care mulţimea o asculta, cu religiozitate. Trupul său potrivit era învăluit în veşminte albe ca zăpada, care păreau că vor să se ia la întrecere cu barba lui, de aceeaşi culoare. Ochii-i sclipitori se roteau deasupra mulţimii care îngenunchease, plină de evlavie.

Bătrânul întinse braţul şi buzele-i şoptiră o binecuvântare pe care vântul părea s-o ducă deasupra capetelor plecate.

În acea clipă, trei europeni călări, urmaţi de doi servitori băştinaşi trecură prin apropiere, având tot timpul să vadă pioasa scenă.

— Eu unul nu înţeleg defel cum de a îngăduit guvernatorul englez ca şleahta asta să intre în ţinutul maharadjahului, zise unul din cei trei europeni.

Un fulger de mânie scapără în ochii Brahmanului la auzul acestor cuvinte batjocoritoare.

— Guvernatorul n-are nicio putere, dragă Blackiston! răspunse alt călăreţ. Instrucţiunile primite de la viceregele Indiei impun ca băştinaşii să nu fie împiedecaţi în exercitarea cultului lor. De altminteri, dumneata, ca secretar particular al maharadjahului, ştii prea bine că acesta face parte şi el din mulţimea credincioşilor, care au aderat la noua religie.

Englezul zâmbi, apoi cei cinci călăreţi îşi urmară drumul ce ducea spre castelul maharadjahului din Djaljapur.

Jonny Walker se afla într-unul din birourile Prefecturii Poliţiei şi cerceta cu luare-aminte numeroasele ştiri sosite în ultimul timp. Cele privitoare la „cazul Rodzof” erau însemnate cu creion roşu, dar vestitul detectiv se interesa şi de celelalte

crime, săvârşite chiar în interiorul Asiei, pe care le citea cu multă atenţie.

— Nimic însemnat! mormăi dânsul, părând să nu fie într-o dispoziţie prea bună. Nimic… absolut nimic… îţi vine să-ţi iei lumea în cap! Stai, ce-i asta? Raport din Djaljapur, castelul…

„Cabinetul guvernatorului din Djaljapur.
Raport Nr. 183 M. G- 54 către
Prefectura Poliţiei Bombay.

Mister George Blackiston, secretarul particular al maharadjahului din Djaljapur, a fost găsit mort azi dimineaţă în vila sa, în care locuia împreună cu personalul de serviciu. Până acum, pricina morţii n-a putut fi stabilită cu precizie, însă după părerea doctorului Chan, medicul curţii, este vorba de o otrăvire. Chipul cadavrului căpătase o culoare vânătă şi era plin de bubuliţe, care se datorează numeroşilor spini otrăviţi care au pătruns în piele în mod misterios. Natura otrăvii n-a putut fi nici ea stabilită. Autorităţile noastre bănuiesc că fapta a fost săvârşită de un indian, care era invidios de situaţia pe care Blackiston o avea la curtea maharadjahului. În orice caz, nu poate fi vorba de crimă politică.

Cercetările se fac de însuşi guvernatorul nostru, baronetul Reinhold Douglas”.

Câtva timp, Walker privi gânditor înaintea lui, apoi luă în mână receptorul telefonic.

— Alo, dă-mi te rog, cabinetul domnului colonel Gordon!… Cum, nu-i la Prefectură?… Nu cumva ştiţi când vine?… Peste jumătate ceas? Spuneţi-i vă rog, că detectivul Walker ţine să-i vorbească neapărat! Mulţumesc… Alo, domnişoară, dă-mi, te rog camera 89! se adresă detectivul telefonistei de la centrala Prefecturii. Alo, domnul Brisson?… Da, ceva foarte urgent, dragul meu!… În drum, treci şi pe la inspectorul-şef Holley.

Tocmai voia să sune, când cineva bătu la uşă.

— Intră!

Inspectorul Powell îşi făcu apariţia în încăpere.

— Iartă-mă, domnule Walker, dar lucrul mi se părea atât de urgent, încât… cum, ai şi citit raportul telegrafic? Ei, în cazul ăsta vin prea târziu!… Da, îmi amintisem despre povestirea dumitale cu privire la cele două morţi misterioase…

În aceeaşi clipă, se ivi şi comisarul belgian, însoţit de inspectorul-şef Holley, care flutura în mână o foaie de hârtie.

— Ei, domnule Walker, ce mai zici de asta? întrebă inspectorul-şef.

— Ce să fie, domnule inspector? Deşi o să ţi se pară ciudat, îţi mărturisesc că vestea primită din Djaljapur mi-a pricinuit oarecare bucurie… Voiai să spui ceva, dragă Brisson?… Păi tocmai de aceea te-am şi chemat!… Domnilor, cunoaşte careva dintre dumneavoastră ţinutul din preajma castelului stăpânit de maharadjahul din Djaljapur? Sau mai bine zis, nu cumva ştiţi dacă există prin apropiere vreun teren prielnic pentru aterizarea avioanelor?

Inspectorul Powell clătină capul în semn de încuviinţare.

— Cunosc împrejurimile foarte bine, zise el. Tot ţinutul din jurul castelului e neprielnic pentru aterizarea avioanelor, căci pe alocurea e stâncos, iar în cea mai mare parte acoperit cu păduri dese de tamarinzi, bananieri, palmieri şi alţi arbori care cresc în regiunea tropicală. Abia de s-a putut amenaja terenul de tenis al maharadjahului, care e un pasionat jucător de tenis… Nu. Nu vă sfătuiesc, domnule inspector-şef! Putem chema, însă, biroul domnului guvernator… nu, nu durează mult… fireşte, convorbire urgentă, în interes de serviciu… Alo, domnişoară Dolly, dă-mi legătura… Da, Powell… pune-mă în legătură cu biroul guvernatorului din Djaljapur… întrerupe-l, n-are decât să vorbească mai târziu, căci chestiunile particulare n-au întâietate faţă de cele oficiale… Da, închide legătura! Mă chemi dumneata, nu-i aşa?

— Bună dimineaţa, domnilor!

— Bună dimineaţa, domnule prefect!

— Am auzit că ţii neapărat să-mi vorbeşti, dragă Walker? Desigur că e vorba de crima săvârşită în Djaljapur?… Fireşte, mare noroc ai, dragă Walker! Dar asta e o chestiune pentru

Powell al nostru… Telefonul, Powell!… Hai, fiţi liniştiţi, domnii mei, lăsaţi-l să vorbească!

— Alo, biroul guvernatorului din Djaljapur? Alo! Nu înţeleg… Da, Sir Roberts însuşi?… Nu mă gândeam la asta, Excelenţă! Aici Prefectura Poliţiei din Bombay, inspectorul Powell… Da, în legătură cu crima săvârşită împotriva lui Blackiston… Cum, ucigaşul a şi fost prins?… N-a mărturisit încă?… Un hindus, a cărui soţie şi soră… Da, înţeleg, Excelenţă… am vrea să ştim, însă, dacă există prin apropiere vreun teren prielnic pentru aterizarea avioanelor… La Dhulia?… 250 kilometri? Şi apoi?… Apoi, maşina dumneavoastră?… Vă mulţumesc foarte mult, Excelenţă!… O clipă, vă rog.

Şi, adresându-se celor din jurul său, inspectorul Powell, urmă:

— Sir Roberts ne sfătuieşte să pornim cu avionul chiar astă-seară. Automobilul său va fi la Dhulia la ora nouă şi ne va transporta la castel într-o jumătate oră. Ce să răspund?

— Dă-mi mie receptorul, Powell! ceru prefectul poliţiei.

Inspectorul se supuse.

— Alo, mai sunteţi acolo, Excelenţă? Aici colonelul Gordon! … Vă mulţumesc din inimă… Din pricina căldurii, cadavrul a fost transportat în pivniţă?… Maharadjahul se înapoiază de la vânătoare astă-seară?… Cu neputinţă!… Fireşte, cred şi eu!… Aşadar, diseară la nouă, pe aerodromul din Dhulia!… Vă mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţa de care daţi dovadă domnule guvernator! Aşadar, pe cine iei cu dumneata, domnule Walker? întrebă colonelul, după ce pusese iarăşi receptorul în furcă.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, pe mister Powell şi domnul Brisson.

— Fireşte că n-am nimic împotrivă, răspunse prefectul poliţiei din Bombay. Aşadar, diseară la şase treizeci porniţi la drum?

Puţin timp după aceea, Jonny Walker se afla iarăşi în biroul său, cercetând cu luare-aminte o hartă a coloniilor engleze. Tocmai voia să se îndrepte spre fereastra încăperii, când dactilografa care îi fusese pusă la dispoziţie îşi făcu apariţia în

prag, anunţându-l că o indiană avea o scrisoare pentru el.

— Pofteşte-o înăuntru, Miss Bohley, încuviinţă detectivul.

Tânăra indiană, care intră în birou şi era îmbrăcată într-un veşmânt larg, de culoare albă, făcea impresia unei sfinte. Ceea ce urmă după aceea se întipări foarte nelămurit în mintea detectivului.

Indiana făcu o plecăciune adâncă şi-i întinse scrisoarea. Walker vru s-o ia, dar în aceeaşi clipă simţi la inimă o durere ascuţită, care îl făcu să se prăbuşească în scaunul său. Mai auzi doar un violent schimb de cuvinte, apoi uşa fu deschisă cu putere… Cuvinte rostite într-o limbă străină, ajunseră la urechile detectivului, căruia i se păru că vede două făpturi albe, rostogolindu-se pe podeaua încăperii… apoi auzi câteva înjurături în englezeşte… glasuri bărbăteşti răsunară… şi Walker îşi pierdu cunoştinţa cu totul.

După câtva timp, când îşi veni în fire, zăcea în patul din odaia lui de la hotel. Medicul poliţiei, doctorul Maxvell şi colonelul Gordon, se aflau la căpătâiul său.

— Stai liniştit, mister Walker. Trebuie să mai ţii compresele cel puţin jumătate ceas… Nu, Sir, nu întârzii, căci e abia ora patru.

— Dar ia spune-mi şi mie ce s-a întâmplat, doctore?

— Ce s-a întâmplat? Păi tocmai asta voiam să aflăm de la dumneata! După cât se pare, e vorba de o încercare de asasinat.

— Şi această încercare a făcut-o tânăra îmbrăcată în alb?

— Da, însă din fericire pumnalul s-a frânt de cămaşa dumitale de oţel. Înainte de a se putea folosi de-al doilea pumnal pe care îl avea la dânsa, servitorul căpitanului Knox se năpusti ca o vijelie în clădirea prefecturii, răsturnă patru poliţişti care încercaseră să-i aţină calea, doborî la pământ pe inspectorul Newman, care voia să-l împiedece de a intra în odaia dumitale… şi, cu toate astea, mai ajunse la vreme ca să poată smulge pumnalul din mâna tinerei indiene. Tocmai voia să-l împlânte în pieptul ei, când trei din oamenii noştri se năpustiră în încăpere şi izbutiră cu mare greutate să-l potolească. Asta e tot ce ştim până acum, domnule Walker!

— Şi unde e Nemi, servitorul căpitanului Knox?

— În anticameră, Sir! Nu vrea să plece cu niciun chip.

— Chemaţi-l înăuntru.

În clipa următoare, indianul se ivi în încăpere, liniştit, ca de obicei, cu braţele încrucişate pa piept.

— Îţi mulţumesc din toată inima, Nemi! zise detectivul, adânc mişcat. N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine!

— Shivah mi-a dat de veste prea târziu, Sahib! Tocmai stăteam de vorbă cu stăpânul meu, când am auzit porunca lui Shivah şi atunci am alergat repede spre prefectură.

— Ca vântul, Nemi?

— Ca vijelia, Sahib!

304. Un atac în noapte

În aceeaşi zi, la ora şase şi jumătate după-amiază, aeroplanul poliţiei, care trebuia să transporte la Dhulia pe cei trei poliţişti, era gata de zbor. În afară de câţiva camarazi care erau liberi după-amiază, mai veniră inspectorul-şef Hotey şi doctorul Maxwel, ca să asiste la decolarea avionului.

— Ia spune, doctore, femeia care a vrut să mă ucidă e grav rănită? întreba detectivul.

— Nu, mister Walker! Are numai braţul drept scrântit. Însă acum vine surpriza cea mare pentru dumneata… femeia a fost hipnotizată, a lucrat sub îndemnul unei voinţe străine.

— Da, ni s-a părut foarte ciudat faptul că niciun geamăt n-a ieşit de pe buzele ei şi, chiar în vreme ce era bandajată, a căzut într-un somn adânc, din care n-am putut s-o trezim. În cele din urmă, am trimis după Nemi al dumitale, care după multe străduinţe a izbutit s-o readucă în simţiri… da, indiana fusese hipnotizată şi a mărturisit chiar ea că nici nu te cunoaşte şi că Shivah i-a poruncit, prin gura „noului sfânt”, să ucidă pe „omul din Londra”. Fireşte că ar fi izbutit, dacă n-ar fi fost minunata dumitale cămaşă de oţel şi dacă Nemi n-ar fi intervenit la timp. De altminteri, indianul susţinea cu tărie că trebuie să plece şi el cu dumneata… Ah, iată-l!

Cinci minute mai devreme decât ora hotărâtă, avionul

poliţiei ateriză pe micul aerodrom din Dhulia.

Soarele asfinţise şi puzderie de stele sclipeau pe cerul albastru, când automobilul guvernatorului înainta în goană pe şoseaua bine întreţinută, ducând pe cei trei europeni spre ţinta lor. Strigătele animalelor trezite din somn te asurzeau, palmierii se înălţau spre cer ca nişte stâlpi de fier, un miros îmbătător îmbălsăma aerul, ici-colo străluceau o pereche de ochi în tufişul negru, luminat o clipă de razele puternice ale farurilor.

O clădire mare, asemănătoare unui castel din evul mediu, se ivi înaintea lor. Dar înainte ca Walker să poată întreba dacă această clădire e castelul maharadjahului din Djaljapur, se auzi o larmă de nedescris.

Priveliştea ce li se înfăţişă ochilor, părea ceva din „O mie şi una de nopţi”. Flăcări uriaşe se înălţau spre cer, luminând zidurile castelului la care se putea ajunge numai cu ajutorul punţii mobile, care acum fusese lăsată în jos, iar de o parte şi de alta se înşirau indieni cu torţe aprinse. O muzică zgomotoasă vestea un eveniment însemnat.

Din îndemnul secretarului guvernatorului, şoferul condusese maşina într-un tufiş de la marginea şoselei.

Ceea ce urmă după aceea, păru un vis, atât detectivului englez cât şi comisarului Brisson. Inspectorul Powell rămase mai puţin uimit, căci locuia de mai multă vreme în India şi era obişnuit cu asemenea festivităţi. O ceată de purtători de făclii înconjura un şir de cinci elefanţi, pe spatele cărora se aflau nişte baldachine somptuoase în care luaseră loc maharadjahul din Djaljapur şi suita lui. În urma lor, venea o ceată de călăreţi. La coadă şi în fruntea convoiului se afla câte o „orchestră” care se străduia să acopere larma făcută de cântăreţii înşiraţi pe podul castelului. În sfârşit, după toate acestea urmau două automobile noi, care transportau prada vânătorii: doi tigri împodobiţi cu flori.

Secretarul guvernatorului, mister Hamson, conduse pe cei trei poliţişti la vila în care se afla reşedinţa baronetului Reinhold Douglas, reprezentantul Angliei pe lângă maharadjahul din Djaljapur. Tocmai destupaseră prima sticlă

de whisky, când guvernatorul îşi făcu apariţia în încăpere.

— Vă rog să mă iertaţi că n-am venit să vă întâmpin, domnii mei, dar obiceiurile de la curte, care sunt respectate cu sfinţenie, cer ca reprezentantul Maiestăţii Sale regele Angliei să fie de faţă şi să salute în mod oficial pe maharadjah, ori de câte ori acesta se înapoiază la castel, după o lipsă mai îndelungată… Acum, însă, sunt liber pentru ziua de azi şi putem vedea cadavrul numaidecât.

— Îmi daţi voie, Excelenţă… Arestatul a mărturisit deja?

— Nu, domnule Walker! Dimpotrivă, tăgăduieşte cu încăpăţânare, ca şi mai înainte.

— Asta nu mă miră de fel, Excelenţă, căci nenorocitul n-are nicio vină.

— N-are nicio vină?

— Nu! Criminalul e un rus, un oarecare Pavel Rodzof.

— O clipă, te rog! Domnule Hamson, unde e carnetul care s-a găsit asupra cadavrului? Dacă nu mă-nşel, am văzut şi acolo un nume asemănător… aşa, iată-l… *„1 Octombrie. Vizită la agentul Pavel Lubinski”*… Aşadar, am greşit, căci e vorba de altcineva.

— Ba defel, Excelenţă! Pavel Lubinski, alias Pavel Roberts, nu e nimeni altul decât Pavel Rodzof, pe care îl urmăresc de multă vreme. Acum, însă, propun să mergem să vedem cadavrul.

Dedesubtul vilei se afla un gang îngust, care părea să se sfârşească în labirintul de stânci pe care fusese clădit castelul maharadjahului din Djaljapur. Aerul era curat, însă foarte rece. Înaintea unei uşi stătea de pază un poliţist englez, care se înclină politicos şi făcu loc celor patru bărbaţi care intrară într-un fel de peşteră. Cadavrul zăcea pe o lespede mare şi era acoperit cu o pătură.

La un semn al guvernatorului, poliţistul trase pătura deoparte şi chipul desfigurat al nenorocitului Blackiston ieşi la iveală.

— Doriţi să cercetaţi cadavrul, domnule Walker? întrebă guvernatorul, adresându-se vestitului detectiv englez.

— Nu-i nevoie, Excelenţă, căci acesta e al patrulea cadavru

asemănător pe care l-am întâlnit până acum în călătoria mea de la Paris la Bombay. În acelaşi timp, însă, vă încredinţez că indianul n-are absolut nicio vină.

— Cu alte cuvinte, poate fi pus în libertate?

— Fireşte, numai dacă nu există altceva împotriva lui. Cât despre crima asta, făptuitorul nu e nimeni altul decât Pavel Rodzof.

Cam pe la ora douăsprezece noaptea, cei trei poliţişti intrară în vila victimei, unde urmau să locuiască deocamdată.

Jonny Walker ieşi pe veranda care înconjura clădirea, însă nu apucă să facă vreo câţiva paşi, când ceva sclipitor îi zbură pe la ureche şi se înfipse în peretele de lemn, cu un zăngănit uşor. Comisarul belgian, care se afla îndărătul detectivului, zări o umbră în grădină şi se năpusti pe urma ei. Ceva mai târziu, Walker, care rămăsese buimăcit de atacul neaşteptat, porni şi el după tovarăşul său, în timp ce inspectorul Powell o luă de-a curmezişul grădinii, cu gând să taie calea necunoscutului. O goană nebună se porni; luna strălucea pe cerul tropical şi razele ei palide străbăteau tufişurile dese ale pădurii. Animalele trezite din somn începură să scoată strigăte asurzitoare… o cucuvea speriată încercă să-şi schimbe locul… păsări de noapte se strecurară printre arbori… Walker se opri o clipă din fuga lui… pretutindeni freamătul frunzişului… deodată, un ţipăt înăbuşit…

— Walker, ajutor! Încoace, ajutor…

Detectivul zări înaintea lui ceva nelămurit rostogolindu-se pe pământ… făcu o săritură… o umbră se ridică cu iuţeala fulgerului şi mai izbi odată în făptura care zăcea la picioarele ei. Fără să mai stea la gânduri, Jonny Walker se năpusti asupra fugarului şi-l înşfăcă de gât, tocmai în clipa când inspectorul Powell atacă pe individ pe la spate.

În acelaşi timp însă, nenumărate făpturi îmbrăcate în alb se iviră în jurul lor şi, înainte de a-şi da seama ce se petrece, Walker se afla în faţa inspectorului Powell, care ţinea în mână haina fugarului.

O şuierătură ascuţită şi făpturile albe pieriră tot atât de

repede precum se iviseră.

Misteriosul individ se făcuse şi el nevăzut, astfel că cei doi poliţişti rămaseră locului, mai ales că Brisson părea să fie foarte grav rănit. Tocmai chibzuiau cum să-i vină în ajutor, când ramurile tufişului se dădură într-o parte şi patru servitori se apropiară în goană, sub conducerea lui Nemi, aducând cu ei o targă.

După câtva timp, îşi făcură apariţia şi doi poliţişti englezi, care escortară spre vilă tristul convoi.

Spre mirarea detectivului, medicul se şi afla în vilă şi stabili că rănitul avea două răni, destul de uşoare, pe care criminalul le pricinuise cu ajutorul unui cuţit.

Zgomotele stârnite cu prilejul luptei atraseră luarea aminte a guvernatorului, care veni şi el în odaia în care fusese depus comisarul belgian.

— N-aveţi nicio bănuială, domnii mei? întrebă el, după ce fusese pus la curent cu cele întâmplate.

— Cine altul să-mi fi vrut moartea decât duşmanul meu înverşunat, Pavel Rodzof? răspunse detectivul.

— Păcat, mare păcat că a izbutit să vă scape din mâini! Tare aş fi vrut să dau ochi şi eu cu individul ăsta primejdios!… În orice caz, mâine am să dau ordin să se cerceteze locul luptei… Cum, fugarul a lăsat în mâinile dumitale haina asta?… Priviţi, costumul a fost cumpărat la un magazin din Paris… Nu cumva e vorba chiar de ucigaşul sărmanului Blackiston?

— Dacă nu mă înşel, i-am smuls gulerul, răspunse Walker. Ei drace, dar unde l-oi fi pus? Ah, iată-l în buzunar… gulerul şi cravata individului.

— Ba încă şi cu o perlă mare! adaugă inspectorul Powell. Nu, ăsta nu e Rodzof, domnii mei! El nu poartă o perlă atât de proastă, care murdăreşte cravata albă de mătase!

Zicând acestea, inspectorul scoase acul de cravată, care era înfipt în fâşia de mătase.

— Iată, dacă nu crezi, domnule Walker… culoarea mi s-a luat şi pe degete. Dar ce-i cu dumneata, dragul meu? Ce s-a întâmplat?

Uimiţi peste măsură, inspectorul Powell şi guvernatorul

priveau după detectiv, care se năpustise afară din încăpere; după puţin timp se înapoie cu un lighean cu apă caldă, în care pusese o bucată de săpun. Fără să rostească o vorbă, Walker luă un burete şi începu să frece perla, care îşi pierdu culoarea neagră şi deveni de o strălucire orbitoare.

— Ei drace, dar ştii că perla asta e foarte preţioasă! rupse tăcerea guvernatorul.

— Nu cumva o fi…

— Da, ai ghicit, dragul meu Powell îi curmă vorba Jonny Walker. Excelenţă, e „Degetul lui Dumnezeu”, din pricina căruia comisarul Brisson era cât p-aci să dea ortul popii! Întâmplarea ne-a venit iarăşi în ajutor! Ce-am face noi, criminaliştii, fără concursul hazardului?

— Dar ce valoare are perla, domnule Walker?

— Ei, o nimica toată… vreo cinci milioane de franci!

— În cazul ăsta vă rog să rămâneţi astă-noapte în vila mea… Nu, nu admit nicio împotrivire… niciuna! Şi, afară de asta, voi da ordin să se dubleze paza, căci cine ştie dacă nu se va face vreo încercare pentru recucerirea preţioasei nestemate… Cinci milioane de franci… Hm, tare aş vrea să văd mutra ticălosului când şi-o da seama că a scăpat din mâini comoara asta!

305. „Mors imperator”

— Cum se simte comisarul Brisson?

— Mai e la Djaljapur, dragă Knox, însă după cât se pare, merge cu paşi repezi spre însănătoşire şi doctorul e hotărât să încerce transportarea lui încoace.

— Şi şeful bandei, domnule Walker? Tot mai eşti încredinţat că individul n-a părăsit Bombayul?

— Acum mai mult ca oricând! Ştii, doar, că inspectorul Powell împreună cu Nemi – vezi, iarăşi Nemi al dumitale – au stabilit că bătrânul Brahman, aşa zisul „Noul sfânt”, nu-i nimeni altul decât Pavel Rodzof şi că ne-am fi ajuns ţinta de multă vreme, dacă am fi avut cea mai mică bănuială despre asta.

— Bine, dar scopul de căpetenie al călătoriei dumitale a fost ajuns, prin găsirea perlei.

— Uiţi însă că, dacă mai sunt în viaţă, asta nu se datorează defel stimatului Pavel Rodzof, ceea ce înseamnă că mai am o mică socoteală cu el. Chestia e, însă, care din noi amândoi plăteşte această socoteală? Fireşte că el e de părere că eu am s-o plătesc, dar… „*errare humanum est*” – sau, cum s-ar zice: orice om e supus greşelii…

— Aha, de aceea te-ai baricadat aşa în camera dumitale? exclamă căpitanul Knox. Până să ajungă cineva la dumneata, îi ies ochii din cap.

— Asta nu e vina mea, dragă Knox! Colonelul Gordon mi-a spus că guvernul i-a făcut observaţii din pricina încercării de asasinat făptuită împotriva mea şi, de atunci, m-a înconjurat de poliţişti, căci se teme să nu mi se întâmple iarăşi ceva. Ei drace, iar telefonul ăsta blestemat!… Alo! Da, eu… Cum îl cheamă? Torsini?… Şi ce-i cu el?… Aduceţi-l încoace sub pază severă! Postul de la biserica catolică raportează că a arestat un individ, după cât se pare italian de origine, care a făcut declaraţii foarte însemnate, urmă detectivul, adresându-se căpitanului Knox. Individul s-a oferit să destăinuie ascunzătoarea stăpânului şi maestrului său, cu condiţia să nu i se dea nicio pedeapsă şi să fie lăsat să se înapoieze în patria lui. Fireşte că, până una alta, i se poate da această făgăduială… Aşadar, când ne vedem, dragul meu?… De acord, la „Grand Hotel” astă-seară!

— La revedere, mister Walker.

— La revedere, mister Knox.

După câtva timp, nu violent schimb de cuvinte urmat de o bătaie în uşă, ajunse la urechile detectivului.

— Intră!

Un aprod îşi făcu apariţia în încăpere.

— Ei, ce s-a întâmplat, dragul meu? întrebă Jonny Walker.

— Patru poliţişti au adus un arestat cu numele de Torsini…

— Lasă-l să intre, dar însoţit de poliţişti, căci nu se ştie ce are de gând individul…

Arestatul, care fu introdus în biroul lui Jonny Walker, era

într-adevăr italianul Torsini, secretarul agentului Pavel Lubinski. Acum, când teama alungase îndrăzneala sa obişnuită, naivitatea ieşea şi mai mult la iveală. Walker se simţi cuprins de milă pentru acest om care, pe lângă toate, mai era şi de o urâţenie neobişnuită.

— Lăsaţi-l să vină mai aproape, se adresă el poliţiştilor. De ce nu? Are doar mâinile legate!… Sau găsit ceva arme la el?… Un pumnal? Ei, şi ce-i cu asta? În India chiar şi copiii mici au pumnale la ei… Numele dumitale e Torsini? întrebă detectivul pe arestat.

— Da, „signor”!

— Ce vârstă ai?

— Şaptesprezece ani.

— Unde ai locuit până acum?

— În Neapole, oraşul meu natal.

— Şi cum ai ajuns la Bombay?

— La bordul unui vapor de comerţ.

— Ce nume purta vasul?

— Asta… asta nu pot să vă spun! bâigui tânărul, rotind privirile în jurul său, ca şi cum ar fi căutat ajutor.

— Nu poţi să-mi spui, fiindcă vei fi făcut vreo prostie! Bine, de altminteri nici nu mă interesează! Dar, ia spune, ai luat dejunul, dragă Torsini?… Cum, n-ai mâncat nimic, de ieri?… Aprod, du-te la cantină şi fă rost de ceva mâncare şi un ceai… sau, nu cumva îţi place mai mult cafeaua cu lapte, Torsini?

— Sir, cum să vă mulţumesc?

— Atunci şterge-o, aprod, însă vezi de nu zăbovi prea mult! Între timp, o să mai stăm de vorbă, dragă Torsini. Aşadar, erai în serviciul agentului Piotr Lubinski?

— Pavel Lubinski, Sir. Piotr a fost înjunghiat acum câteva săptămâni.

— Da, aşa e, Pavel Lubinski! încuviinţă detectivul. Dar ia spune, avea Pavel ăsta vreun semn deosebit? După câte ştiu, semăna foarte mult cu frate-său, Piotr?

— Da, Sir.

— Şi?

— Despre asta n-aş vrea… nu mi-e îngăduit… Sir, dacă

Pavel află ceva, atunci păţesc şi eu ca şi secreta…

— Fii liniştit, ceea ce vorbim noi aici, nu ajunge la urechile nimănui. Aşadar, voiai să spui… Pune aici, pe biroul meu, Brown! Aşa, mulţumesc! se întrerupse detectivul, adresându-se aprodului, care adusese dejunul. Carevasăzică, ţi-e teamă să nu păţeşti şi tu ca secretarul maharadjahului din Djaljapur? Cât despre asta, ţi-am spus că poţi fi liniştii, tinere! Aşadar, fostul tău stăpân avea la gât o pată roşie, pe care o ascundea cu ajutorul gulerului său, care era mai înalt decât cele obişnuite?… Aşa, Brown, scoate cătuşele arestatului, ca să poată mânca… Cum, vrei să-i duci mâncarea la gură? Ascultă-mă, Brown, e drept că paza bună trece primejdia rea. Totuşi, în cazul de faţă nu poate fi vorba de nicio primejdie, căci suntem, doar, patru oameni, împotriva unui biet tânăr, care n-o să se încumete să facă vreo nesocotinţă…

Poliţiştii se lăsară înduplecaţi şi scoaseră cătuşele arestatului, care se năpusti cu lăcomie asupra mâncării.

— Ei, ţi-a plăcut, Torsini? întrebă detectivul, după ce tânărul îşi potolise foamea.

— „Yes, Sir!” Vă mulţumesc!

— Ei, acum istoriseşte mai departe! Nu cumva ştii cine era bătrânul Brahman care propovăduia noua religie? Sau faci pe prostul… da, avea o barbă lungă, albă ca zăpada… Ei?

— Acum înţeleg o mulţime de lucruri care îmi rămăseseră nelămurite, Sir! Zău, vă jur pe legea mea că până acum nu ştiam că mister Lubinski o „noul sfânt”. Înainte cu câteva zile, însă, mă dusesem în dormitorul lui, ca să-i aduc o servietă şi, cu acest prilej, am zărit pe pat o barbă albă, lungă şi un veşmânt de Brahman. Adeseori veneau la el două tinere indiene, dar de câteva zile încoace nu mai vine decât una.

— Şi îl vizitau întotdeauna la hotel?

— Nu, Sir, de câtva timp mister Lubinski locuieşte mai mult într-o casă din Union Street.

— Ştii unde se află această casă? întrebă detectivul, privind cu încordare la tânărul italian.

— Da, în Union Street numărul cincizeci şi şase…

— Şi locuieşte singur acolo, sau?…

— La început mai erau în casă un domn şi o doamnă foarte frumoasă… dar de câteva zile vin şi pleacă un mare număr de oameni, din care nu cunosc decât o parte…

— Brown, dă o fugă până la secţia de detectivi şi roagă-l pe mister Chester să vină la mine pentru câteva clipe! zise Jonny Walker, adresându-i-se aprodului. Ascultă-mă, Torsini, ai văzul în casa aceea vreun lucru care să-ţi dea de bănuit?

— Da, alaltăieri s-au scos dintr-un dulap tot felul de arme şi s-au pus la punct, ca să poată îi folosite în orice clipă. Printre ele se află şi două mitraliere, Sir… da, sunt multe gloanţe şi… cum dracu se cheamă mingile alea care se aruncă şi explodează?

— Aha, or fi grenade de mână?

— Da, da, grenade de mână, Sir! încuviinţă arestatul, cu însufleţire. Voiam să…

— Bună dimineaţa, mister Walker! M-aţi chemat? zise în clipa aceea detectivul Chester, după care trimisese Jonny Walker.

— Ascultă-mă, Chester, e vorba de ceva foarte urgent! Casa cu numărul cincizeci şi şase din Union Street trebuie ţinută mereu sub supraveghere. În această casa se găsesc, după spusele tânărului… dar îl cunoşti pe mister Torsini?… Nu? Asta nu e un semn rău pentru tine, dragă Chester… Aşadar, după spusele tânărului, în această casă locuieşte scumpul meu prieten Pavel Rodzof, care are acolo un întreg arsenal de arme… Da, numeroşi indivizi intră şi ies de acolo… Vrei să fii atât de bun să iei măsurile dictate de împrejurări? Fireşte că lucrul cel mai bun ar fi să te ocupi chiar dumneata de acest caz, dată fiind însemnătatea lui… Aşa, dragă Chester, sper să aflu, în curând veşti de la dumneata. Mulţumesc!

— Vă salut, domnule Walker.

— La revedere, prietene! răspunse detectivul, cu bunăvoinţă.

Apoi se adresă din nou arestatului:

— Acum ai să te odihneşti niţel, dragă Torsini… Nu, nu-ţi fie teamă… peste cinci, şase săptămâni eşti înapoi la Neapole,

unde ai să poţi începe un mic negoţ cu suma pe care ai s-o primeşti de la mine… Vrei să faci tovărăşie cu mama ta? Bine, vom vedea! Acum du-te la culcare… fără cătuşe, Brown… fireşte, n-are niciun rost! Dacă voi avea nevoie de tine, trimit să te cheme! La revedere, Torsini!

Casa din Union Street era supravegheată cu străşnicie de două zile. Detectivul Chester nu mai pridideea cu travestirile şi, spre marea lui mulţumire, stabili că afirmaţiile tânărului Torsini erau foarte întemeiate. În cele din urmă, se hotărî ţinerea unei consfătuiri, care urma să aibă loc la ora unu în acea zi, la prefectura poliţiei, cu care prilej trebuia să se stabilească modul cum avea să fie curăţată vizuina bandiţilor.

Sala de conferinţe a poliţiei era o încăpere dreptunghiulară, mobilată cu mult gust. Pe pereţi atârnau numeroase tablouri înfăţişând scene din luptele englezilor în colonii. În jurul unei mese de stejar se aflau câteva fotolii mari, ale căror picioare, se afundau într-un covor gros, de culoare roşie.

Inspectorii Powell, Mattchiss, Darly şi subcomisarul Villani îşi şi făcuseră apariţia şi discutau cu însufleţire asupra măsurilor care trebuiau luate în cazul de faţă. După puţin, timp, se mai iviră subcomisarul Holei şi detectivii Chester şi Pitt.

— Aţi auzit vestea cea mai nouă? zise cel dintâi. „Noul sfânt” nu se mai află în oraşul nostru, căci a fost văzut trecând graniţa spre Afganistan, însoţit de o mare parte din discipolii săi. Semnalmentele corespund întocmai şi pun rămăşag că…

— Nu te grăbi cu rămăşagurile, dragul meu! se auzi în acea clipă, glasul batjocoritor al lui Jonny Walker.

Cei de faţă se întoarseră uimiţi şi salutară cu bucurie pe vestitul detectiv.

— Domnul colonel Gordon nu e încă aici?

— Nu, mister Walker! Doriţi să-l chemăm?

— Deocamdată nu-i nevoie, căci mai putem aştepta. Aşadar, domnii mei, în ceea ce priveşte locul unde se află Pavel Rodzof, vă pot da cele mai precise informaţii.

Telegrama prin care ni s-a vestit trecerea lui în Afganistan n-are nicio legătură cu chestia care ne preocupă pe noi, căci Brahmanul despre care se vorbeşte într-însa e un cunoscut predicator, despre care se ştie că nu poate fi primejdios, căci colindă ţara de mulţi ani.

— Bună dimineaţa, domnilor! răsună, deodată, glasul colonelului Gordon. Aduc cu mine un musafir cunoscut.

— Brisson… prietene! Asta-i minunat!

Plin de bucurie, Jonny Walker se năpusti spre comisarul belgian şi-i strânse mâna cu căldură.

— Ei, nu fi atât de sălbatic, dragul meu! Ştii, doar, că sunt în convalescenţă! se împotrivi Brisson, care se sprijinea într-un baston.

— Acum cred că eşti mulţumit, căci n-ai făcut degeaba călătoria până aici?

— Fireşte, mai ales că ticălosul mi-a lăsat o amintire… cam neplăcută, din păcate…

— În schimb, am izbutit să punem mâna pe nestemată.

— Tare aş fi vrut să văd mutra lui Pavel Rodzof, când a băgat de seamă că nu mai are perla la el! zise şi colonelul Gordon.

— Aceeaşi dorinţă şi-a exprimat-o şi domnul guvernator din Djaljapur.

— În orice caz, afară de rănirea prietenului nostru, rezultatul expediţiei în ţinuturile stăpânite de maharadjah e foarte îmbucurător. Şi-apoi, datorită acestei expediţii suntem astăzi în plăcuta situaţie de a ţine această consfătuire. Aşadar, la chestie, domnilor! Vă rog să-mi spuneţi pe rând părerile dumneavoastră cu privire la măsurile pe care le socotiţi necesare în cazul de faţă… Inspectore Matchiss, ai cuvântul!

— După constatările făcute până acum de secţia noastră de detectivi, reiese că sunt mereu aceiaşi indivizi, care intră şi ies din casă. Deocamdată, însă, n-au apărut decât opt şi, deoarece Torsini – ale cărui afirmaţii s-au dovedit întemeiate – vorbea de cincisprezece sau douăzeci de indivizi, socot că ar fi mai bine să aşteptăm câtva timp, ca să putem pune mâna

pe întreaga bandă.

— Aceeaşi constatare ai făcut-o şi dumneata, mister Chester?

— Da, domnule colonel! E vorba, într-adevăr, de opt indivizi: şapte bărbaţi şi o femeie.

— Fireşte că m-aş bucura nespus de mult dacă am izbuti să prindem toată banda – căci, de o bandă pare să fie vorba – dar cine ştie cât vom fi nevoiţi să aşteptăm până ce ni s-o împlini dorinţa?… Inspectore Powell, ai ceva de spus?

— Da, domnule colonel! Oamenii mei mi-au raportat că un mare număr de indieni s-au adunat la Karli, care e la o depărtare de o sută de kilometri de Bombay. În acelaşi timp s-a stabilit că această adunare e în legătură necontenită cu casa din Union Street. Ducându-mă cu motocicleta la faţa locului, m-am încredinţat că e vorba de vreo patru, cinci sute de indieni, care par să fie foarte neliniştiţi.

— Ai ceva de adăugat, inspectore Holey?

— Cu un conducător de teapa acestui Rodzof, n-ar fi de mirare ca indienii să pună ceva la cale împotriva noastră. Înainte cu câţiva ani, într-un caz asemănător, am fost nevoiţi să cerem ajutorul autorităţilor militare… Asta era pe vremea când lordul Warner se afla în fruntea poliţiei.

— Cu alte cuvinte, trebuie să vorbesc neapărat cu domnul general Derby!… Inspectore Darly, fii bun, te rog, şi pune-mă în legătură cu adjutantura din palatul guvernatorului.

Poliţistul îndeplini porunca şefului său.

— Domnule colonel, Sir Adolph Seymour aghiotantul domnului guvernator, e la aparat.

— Mulţumesc, inspectore! zise prefectul, luând receptorul în mână. Alo, Sir Adolph în persoană? Aici colonelul Gordon! Domnule aghiotant, spune-mi, te rog, când aş putea vorbi cu domnul guvernator?… Da, în interes de serviciu… ceva foarte urgent!… Bine, viu numaidecât! Domnilor, aşteptaţi-mă aici, vă rog! Mă duc până la domnul general, ca să-i cer concursul… Domnule Walker, vino cu mine, te rog… Nu, nu, un om foarte binevoitor!

Maşina colonelului Gordon străbătu în goană distanţa de la

prefectură până la palatul guvernatorului şi, după puţin timp, prefectul se afla înaintea generalului Derby.

— Excelenţă, înainte de toate, daţi-mi voie să vă prezint pe unul din cei mai iscusiţi detectivi ai noştri, domnul Jonny Walker din Londra, începu Sir Gordon, arătând spre însoţitorul său. Prezenţa aici, e în legătură cu un criminal foarte îndrăzneţ, pe care-l urmăreşte de la Paris, după ce a trecut prin New-York, San-Francisco, Hong Kong, până aici. Acum…

— Încântat de cunoştinţă, domnule Walker! îi curmă vorba guvernatorul. Ai o meserie foarte interesantă, însă plină de primejdii… Nu, dragul meu, meseria noastră e mai puţin primejdioasă, pe câtă vreme detectivii sunt veşnic ameninţaţi de duşmanii lor, care, de cele mai multe ori nu se dau în lături de la crime. Dar să lăsăm asta şi să trecem la chestia care v-a adus la mine. Despre ce e vorba, domnii mei?

— De un lucru foarte însemnat, pentru rezolvarea căruia puterile noastre sunt, din nefericire, prea slabe, astfel că suntem nevoiţi să recurgem la ajutorul armatei.

— Acest ajutor vi-l dau cu cea mai mare plăcere, domnule colonel, răspunse guvernatorul. Domnule Walker, sper că-mi vei povesti în amănunţime cum stau lucrurile?

— Fireşte, domnule general!

Guvernatorul apăsă pe butonul unei sonerii şi, în clipa următoare plantonul îşi făcu apariţia în cabinet.

— Spune domnului aghiotant să poftească! zise generalul Derby.

Soldatul salută milităreşte şi părăsi încăperea. Nu trecu mult timp şi baronetul Adolph Seymour intră în cabinetul guvernatorului.

— Sir Adolph! Colonelul Gordon şi domnul acesta, detectivul londonez Jonny Walker, au venit să ne ceară concursul într-o acţiune pe care poliţia vrea s-o întreprindă împotriva unei mişcări, care pare să ia un caracter ameninţător. Transmite te rog, prin telefon dispoziţiile mele… iată, aici tabloul… Aşa, ai căpătat legătura?… Compania a doua din regimentul 37 infanterie colonială şi escadronul al patrulea din regimentul 19 cavalerie vor porni numaidecât

spre Karli şi vor face tabăra la jumătatea drumului. Echipament uşor şi fiecare om va avea cu el cincizeci de gloanţe. În afară de acestea, compania a doua va lua cu dânsa cele două mitraliere. E vorba de zădărnicirea unui marş pe care vreo mie de indieni au plănuit să-l facă spre Bombay. Trupele vor fi însoţite de douăzeci de sergenţi sub conducerea unui ofiţer de poliţe de la prefectură, care are dreptul să ordone arestarea oricărui european, care s-ar afla printre indieni. Escadronul ai doilea din regimentul 19 cavalerie porneşte de-a lungul coastei spre Teaul şi poposeşte şi el la jumătatea drumului. Afară de asta postul Puna va trimite spre Karli o jumătate de companie de infanterişti, care au misiunea să împiedice pe băştinaşi de a se deda la prădăciuni sau acte de violenţă… Sir Adolph, dă ordin să se sune alarma numaidecât şi… acum e ora două şi patruzeci de minute… potriveşte-ţi, te rog, ceasul după al meu… aşadar, la trei şi cincisprezece trupele se vor pune în marş. Aşa. Îţi mulţumesc, domnule aghiotant!

Baronetul făcu o plecăciune şi, după puţin timp, se auziră sunetele stridente ale trompetelor, care dădeau alarma.

— Vă mulţumesc foarte mult, Excelenţă! zise colonelul Gordon, ridicându-se.

— Mă rog, n-ai pentru ce! Dacă veţi întâmpina în oraş oarece piedici, vă rog să mă înştiinţaţi numaidecât!… La revedere, domnii mei.

În Union Street, numărul cincizeci şi şase.

— Sunt toţi aici?

— Mai lipseşte Parker, mister Pavel!

— Parker încearcă să transporte tabloul pe bordul iahtului. Orice ar fi… el cunoaşte bine drumul de salvare… şi, afară de asta, e un om pe care ne putem bizui… Dar Charly e aici?

— Da, mister Pavel!… Charly!… Charly…

— Ei, ce ţipi aşa, că doar nu-s surd! răspunse cel chemat. Unde e şeful?… Aveţi nevoie de mine, mister Pavel?

— Ascultă-mă, Charly, văd că Torsini nu-i aici… mă îndoiesc dacă ne putem bizui pe el… şi, ce e mai rău, individul ştie

mult mai mult decât îţi închipui tu. Să nădăjduim, însă, că temerile mele se vor dovedi neîntemeiate!

— Da, să nădăjduim! încuviinţă Charly. Altminteri, nu mi-aş dori defel să fiu în pielea lui… Dar ce s-a întâmplat?… Poliţia?… Unde?…

Agentul Pavel Lubinski, Charly şi cel de-al treilea se năpustiră înainte.

Încăperile clădirii din Union Street ofereau o privelişte din cele mai ciudate. Ferestrele erau acoperite cu covoare, sau perdele groase şi lângă fiecare din ele se afla câte un individ înarmat cu o carabină şi câteva grenade de mână. Printre aceştia din urmă se afla şi o femeie frumoasă, ceva mai în vârstă, care părea însă tot atât de hotărâtă ca şi tovarăşii ei.

— De ce atâta larmă pentru cei patru poliţişti?… Fireşte, asta nu pot să ştiu nici eu!… Unde?… Civilul de la colţul străzii nu o nimeni altul decât detectivul Chester? Păcat, cu stimabilul ăsta mai am o veche răfuială!

— Damned! Ce-or fi căutând soldaţi aici?… Începusem să cred… Slavă Domnului, iată-i că merg mai departe! Şi un escadron de cavalerie? Desigur că fac exerciţii!

— Mister Pavel, s-a înapoiat Parker!

— Ei, ce-ai făcut, dragul meu? Totul e în ordine?… Nu?… Şi de ce, mă rog?

— A fost cu neputinţă, Sir! Trebuie să fie ceva la mijloc… Numai până în Trafalgar Street am recunoscut şapte detectivi… dracu’ ştie ce are să se mai întâmple! Ah, aş fi foarte bucuros dacă m-aş vedea scăpat din capcana asta blestemată!

— Dacă ţi-e teamă, n-ai decât să porneşti spre Karli, unde poţi fi de folos celorlalţi.

— Mister Pavel, dacă propunerea asta ar fi pornit de la un altul…

— Bine, Parker! Hai linişteşte-te, căci am glumit doar!… Ei, dar ce s-a întâmplat iarăşi?… Strada mişună de poliţişti?… Drace, să ştii că Torsini şi-a vârât codiţa aici!

— Vezi, domnule Pavel, eu n-am avut niciodată încredere în individul ăsta! Dumneata, însă, te-ai lăsat înşelat de mutra lui

nevinovată…

— Asta-i treaba mea, Parker! Şi, apoi, aici poruncesc eu! Ţine-ţi botul!… Cum, doi poliţişti s-au ivit la intrare şi cer să fie lăsaţi înăuntru?… Dar ce dracu' or fi vrând ticăloşii ăştia?… Să-l predăm pe agentul Pavel Lubinski? Ei, n-aveţi decât să-l predaţi.. Sau să se ducă de bună voie.

— Ne dau răgaz cinci minute.

— Şi după aceea?

— După aceea vor întrebuinţa forţa.

— Trebuie neapărat să mai arunc o privire în stradă… Ei, ăsta e… drace! Ăsta e detectivul londonez!… Oare nu poate fi pus cu botul pe labe?… Prea stimaţii domni poliţişti ne-au îngăduit cinci minute… nicio secundă mai mult! Daţi-mi o carabină…

Două împuşcături răsunară în aer.

— Paştele şi Dumnezeii!… Care vasăzică, ticălosul nu poate fi străpuns nici de glonţ!… Priviţi, băieţi, individul ăla, în haină cenuşie, care stă de vorba cu bătrânul… Dar cine o mai fi şi ăsta?… Cum, colonelul Gordon de la Prefectura Poliţiei?… Trageţi!… Două mii de dolari aceluia care doboară pe individul cu haina cenuşie!

„Individul cu haina cenuşie” care stârnise furia lui Pavel Rodzof, nu era nimeni altul decât Jonny Walker, vestitul detectiv londonez, care după cum ştim, purta întotdeauna o cămaşă din solzi de oţel, mulţumită căreia era la adăpost de gloanţe.

Poliţiştii adunaţi în Union Street nu ştiau nici ei ce să creadă despre focul viu care fusese deschis pe neaşteptate. Mulţimea de gură-cască se împrăştia cât ai clipi din ochi. Cu toate astea, nenumăraţi curioşi se opriră la oarecare distanţă, vrând să vadă ce are să se mai întâmple.

— Locul acesta începe să devină cam primejdios, domnule prefect! zise Jonny Walker, vizând că gloanţele cădeau ca grindina în jurul lor. Cum, aţi fost atins?… A, numai pălăria!… În orice caz, trebuie să ne retragem într-un adăpost!… Repede, domnule colonel!

— Gloanţele par să-ţi fie hărăzite dumitale, dragul meu! răspunse colonelul Gordon, care nu-şi pierduse câtuşi de puţin buna dispoziţie. Desigur că ai fost recunoscut şi vor să te primească cu alaiul cuvenit unui om de rangul dumitale!

— Drace, pălăria e ciuruită de gloanţe… păcat, era nouă nouţă, căci o cumpărasem abia de trei zile! Dar ce-o fi vrând locotenentul de la regimentul al doisprezecelea de infanterie colonială?

Un tânăr ofiţer se apropie de cei doi bărbaţi şi cu o plecăciune înaintea colonelului Gordon.

— Îmi daţi voie să mă prezint… locotenentul Prince de la adjutantură…

— Ce te aduce încoace, domnule locotenent? întrebă Prefectul Poliţiei din Bombay.

— Excelenţa Sa domnul guvernator, a auzit împuşcăturile, căci tocmai trecea pe Victoria Street, şi mi-a ordonat să rămân pe lângă dumneavoastră ca observator.

— Mulţumesc, domnule locotenent!… Socot că cel mai bun lucru ar fi să-i lăsăm să tragă până, ce n-or mai putea… Nu, până acum nu s-a tras niciun glonţ din partea noastră… Dumneata ce părere ai, domnule Walker?

— Înainte de asfinţitul soarelui, casa şi tot ce se află înăuntru trebuie să fie în mâinile noastre, altminteri riscăm ca toate sforţările de până acum să rămână zadarnice.

— Fireşte că ai dreptate… Damned! Nu cumva or fi înnebunit indivizii ăştia? Ziua-n amiaza mare cu mitraliere… Holey, câţi oameni dintr-ai noştri sunt înarmaţi cu carabine?

— Treizeci, domnule colonel! Brigada a doua sau a cincea.

— Bine. Dă ordin să se retragă fiecare într-un adăpost şi să tragă asupra ferestrelor… A fost rănit cineva până acum?

— Nu ştiu, domnule prefect.

— Vezi, te rog, cum stau lucrurile şi raportează-mi numaidecât! Mulţumesc! Alo, Holey, trimite-l încoace pe inspectorul Darly… dar să vină imediat!

Acum, împuşcăturile răpăiau neîncetat. Poliţiştii se retrăseseră în câte un loc adăpostit şi deschiseseră focul asupra duşmanilor, care aveau, însă, avantajul că nu puteau fi

văzuţi. Cu toate astea, după cât se părea gloanţele unora din ei îşi atinseseră ţinta.

— M-aţi chemat, domnule colonel? întrebă inspectorul Darly, care se apropiase în fugă de locul unde se aflau prefectul, Walker şi locotenentul Prince.

— Inspectore, du-te numaidecât la prefectură cu motocicleta şi adună toţi oamenii noştri. Trebuie neapărat să punem capăt luptei, căci altminteri noaptea, care se va lăsa în curând, ne încurcă toate socotelile… Ca să zădărnicim orice agitaţie… se găsesc doar întotdeauna oameni care pescuiesc în apă tulbure… dă ordin să se dubleze toate posturile noastre de pază. Inspectorul Smitson să asigure Black Town cu patru brigăzi şi… Câţi răniţi, Powell? se întrerupse prefectul, adresându-se inspectorului pe care îl trimisese să stabilească numărul celor căzuţi din partea poliţiei.

— Şaptesprezece răniţi şi doi morţi, domnule colonel!

— Ei drace, asta e prea de tot! Doar nu-mi pot lăsa oamenii să fie măcelăriţi până la unul!

— Dacă-mi daţi voie, aş face o propunere, domnule colonel! zise locotenentul de la adjutantură.

— Ia, s-auzim!

În acea clipă răsună o detunătură grozavă. Poliţiştii cei mai cutezători încercaseră asupra casei un atac, care fu respins însă cu grenade de mână. Din locul unde se afla, colonelul Gordon văzu că, în urma retragerii poliţiştilor, cinci sau şase din ei rămăseseră neînsufleţiţi pe asfalt, în vreme ce alţi trei se lipiră de zidul clădirii, astfel că nu puteau fi zăriţi de bandiţi.

— Holey, cum stăm cu muniţiile? urmă prefectul, tulburat.

— Oamenii au fost aprovizionaţi, domnule colonel!

— Atunci trebuie neapărat să înteţim focul asupra ferestrelor, ca să scăpăm măcar pe cei trei oameni adăpostiţi lângă zidul clădirii.

În clipa următoare, colonelul Gordon, care înaintase prea mult, se prăbuşi la pământ, ca lovit de trăsnet. Walker sărise într-o parte, aproape fără voie, dar se plecă repede asupra rănitului şi-l trase la adăpost.

— Socot că e momentul când armata trebuie să intervină! strigă detectivul, agitat.

— Aceeaşi propunere voiam s-o fac şi eu domnului colonel, răspunse locotenentul.

— Mister Holey, acum iei dumneata comanda! Ce spui de propunerea domnului locotenent?

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, mister Walker!… Iată, cei trei oameni de lângă zidul casei încearcă să treacă drumul… Foc! Foc viu!… Ah, îmi închipuiam eu… acum avem mai puţin doi oameni!

Curajoşii poliţişti trebuiră să mai reziste încă douăzeci de minute, până ce îşi făcu apariţia compania a cincea din regimentul 12 colonial, care aduse cu sine şi două mitraliere. De astă dată, bandiţii începură să dea înapoi şi, cu puţin înainte de asfinţitul soarelui, sosi şi clipa atât de mult aşteptată de detectivul londonez: poliţiştii puseseră stăpânire pe casa în care se adăpostiseră duşmanii lor.

Din păcate, însă, printre cei nouă morţi şi patru răniţi, nu se afla agentul Pavel Lubinski. La intrarea unei pivniţe fu găsită o femeie mai în vârstă, destul de frumoasă încă, şi care zăcea în nesimţire.

Nenorocita era grav rănită şi, cuprinsă de friguri, începu să aiureze; medicul poliţiei se apropie de ea.

— Mac, cheamă repede pe cineva dintre comandanţi! zise doctorul către unul din poliţişti.

Inspectorii Powell şi Darly veniră în grabă la căpătâiul rănitei, urmaţi de Jonny Walker, care se plecă deasupra ei, ca să nu piardă niciun cuvânt din cele ce spunea muribunda.

— Şalupa… Pavel!.. Powell… Tabloul… Parker!… Torsini trebuie să moară… Domnul colonel… Hahaha… Pavel… Mona Lisa… Foc! Foc… Trageţi, nu vă lăsaţi, băieţi! Walker, ticălosule!… Ah, ticălosule tu ne-ai făcut asta!… Atenţie! La ora nouă iahtul… lumina albastră… da, văd albastru înaintea mea.

Ţipetele nenorocitei, care se schimbară în gemete de durere, făcură o impresie puternică chiar şi asupra poliţiştilor, care erau obişnuiţi cu asemenea privelişti. Jonny Walker se

ridicase, cu chipul încordat, şi inspectorul Powell aţinti asupra lui o privire întrebătoare. Între timp, medicul poliţiei făcuse rănitei o injecţie cu morfină, în urma căreia ea încetă să mai ţipe. În schimb, glasurile poliţiştilor, care cercetau încăperile una cate una, murmurul trecătorilor, care se adunaseră în mare număr la faţa locului şi vorbeau cu aprindere despre cele întâmplate – treziră pe detectiv din gândurile care îl copleşiseră.

— Blestemaţilor, nu vreţi s-o ştergeţi de aici! Cu cine? Sahib Walker?

Când auzi cuvintele din urmă, detectivul se năpusti spre locul de unde venea glasurile. Inspectorul Powell porni şi el în urma lui, căci era curios să afle ce se petrecea.

Cei doi sergenţi postaţi la intrarea casei se certau de zor cu comisarul Brisson şi Nemi, care ţineau cu tot dinadinsul să pătrundă înăuntru.

Fără să ştie unul de altul, comisarul belgian şi indianul porniseră în urmărirea unui individ care le păruse suspect. Când ajunse la fortul Castle, necunoscutul luase o maşină, poruncind şoferului să-l ducă la spitalul de pe insuliţa Kolaba, care e legată de ţărm printr-o limbă de pământ.

În vreme ce poliţistul se urcase şi el într-un automobil, făgăduind şoferului un bacşiş gras dacă va izbuti să se ţină pe urmele maşinii urmărite, indianul dispăruse fără urmă.

Aproape de capătul limbii de pământ, cam la jumătatea drumului dintre spital şi vechiul far, necunoscutul coborâse din maşină, spunând şoferului să-l aştepte acolo. Acelaşi lucru îl făcu şi comisarul Brisson – dar la oarecare depărtare de primul automobil. În aceeaşi clipă, se ivi şi Nemi, care se ghemuise lângă roata de rezervă a maşinii. Cei doi se recunoscură pe dată şi, după o scurtă consfătuire porniră pe căi diferite în urmărirea individului suspect.

După puţin timp, Jonny Walker şi inspectorul Powell se aflau la Prefectura Poliţiei, unde Brisson şi Nemi povesteau cele aflate.

— Şi unde spuneai că se află barca cu motor, domnule comisar? întrebă detectivul, care îi făcuse mustrări aspre că pornise într-o întreprindere atât de primejdioasă, deşi rana nu i se tămăduise încă.

Brisson, însă, susţinu că nu făcuse cine ştie ce mare ispravă, urmărind cu automobilul un individ care îi trezise bănuieli.

— Barca cu motor e ancorată dincolo de observator, adică între spital şi far, răspunse dânsul la întrebarea camaradului său. E o şalupă foarte frumoasă, dragă Walker…

— Asta înseamnă ca pe hartă ar fi cam aici, nu e aşa? urmă detectivul, arătând un punct de pe harta mare, care acoperea aproape un perete întreg al încăperii. Şi unde stăteai dumneata la pândă?

— În scorbura unui copac din apropiere.

— Nemi, tu de unde ai iscodit? se adresă Walker isteţului indian.

— Nemi s-a lăsat să alunece în apă, Sahib, şi înotând până la marginea bărcii, a auzit ce vorbeau cei trei oameni.

— Ascultă-mă, Powell, se întoarse detectivul spre inspector. Până acum am stabilit următoarele: Individul urmărit de prietenii noştri s-a urcat pe puntea şalupei, vestind pe cei doi bărbaţi că la ora unsprezece trebuie să fie pregătiţi. Trei rachete albastre vor atrage luarea-aminte a echipajului unui iaht puternic, care are misiunea… cam aici, nu-i uşa, domnule comisar?… Asta ar fi cam în direcţia spitalului?

— Da, tocmai în faţa capătului limbii de pământ… la vreo cinci mile marine.

— În cazul ăsta trebuie neapărat să cerem concursul marinei… Ce doreşti, dragul meu?

Un poliţist îşi făcuse apariţia în încăpere, şi părea foarte tulburat.

— Am ordinul să vă anunţ că… operaţia la care a fost supus colonelul Gordon n-a izbutit… Rănitul a murit acum o jumătate ceas, fără să-şi mai fi recăpătat cunoştinţa… Da, Sir, un glonte în partea dreaptă a pieptului, altul în pântece… medicii au fost nevoiţi să-i taie piciorul drept, care fusese

sfârtecat din pricina unui glonte dum-dum.

Jonny Walker şi inspectorul Powell se priviră îngroziţi.

— Asta ai să mi-o plăteşti scump, Pavel Rodzof! scrâşni detectivul, în cele din urmă. Domnule inspector, fii bun, te rog, şi trimite după locotenentul Prince.

Nu trecu multă vreme şi cel chemat îşi făcu apariţia la prefectură.

— Domnule locotenent, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută, ceea ce ne sileşte să cerem ajutorul marinei, începu Jonny Walker. În acest scop, ne vom folosi de bunăvoinţa dumitale... Da, îţi mulţumesc!... E ora zece şi douăzeci... pornim numaidecât cu maşina, căci se pare că avem de-a face cu un vas foarte puternic... Ai dreptate, demnule locotenent! Crezi că ni se va pune la dispoziţie un torpilor?... Foarte bine, în acest caz, încă n-am pierdut partida, domnii mei!

În urma intervenţiei generalului Derby, comandamentul marinei puse la dispoziţia poliţiştilor torpilorul numărul 221. Echipajul, în fruntea căruia se aflau căpitanul Norfolk şi locotenenţii Hill şi Carpenter, era foarte încântat de aventura care îi aştepta. Mai ales tunarul O'Connor abia izbutea să-şi stăpânească bucuria şi nădăjduia că „vânătoarea" avea să fie încununată de izbândă şi va ţine cât mai multă vreme. Fireşte, scrisoarea pe care se gândea s-o trimită părinţilor săi, avea să stârnească admiraţia întregii familii.

Jonny Walker şi inspectorul Powell se plimbau nerăbdători pe puntea torpilorului şi ascultau distraţi lămuririle locotenentului Carpenter, care le explica binevoitor cum era amenajat micul vas de război, precum şi cât preţuia el în luptele navale.

În cele din urmă, o şalupă uşoară se ivi din spre arsenal, aducând pe mister Norfolk, comandantul torpilorului.

După ce salută pe cei doi poliţişti, căpitanul se întoarse spre primul ofiţer, mister Carpenter.

— Totul în ordine, domnule locotenent?

— All right, Sir! răspunse cel întrebat.

— Atunci, daţi-i drumul!

— Ridicaţi ancora! se auzi, în clipa următoare, glasul puternic al primului ofiţer.

Marinarii se năpustiră spre lanţurile de care era prinsă ancora.

— Încet, înainte!

Comanda răsună în sala maşinilor… un şuierat al sirenei şi, eliberat din cătuşele sale, vasul se puse în mişcare încetişor, strecurându-se printre numeroasele vapoare ancorate în portul Bombay.

Cei doi poliţişti urmăreau cu luare-aminte mişcările îndemânaticilor marinari. În curând, în vârful celor două catarge de semnalizare se iviră două luminiţe, cărora li se răspunse în acelaşi fel de la port şi de pe coastă. Aici, pe întinsul apei, întunericul nu era atât de adânc ca în oraş. Minunatul cer tropical, cu puzderia-i de stele, se întindea ca o boltă uriaşă deasupra lor. Jonci uşoare, bărci, vase de comerţ pluteau liniştite pe suprafaţa mării. Un vapor mare de pasageri, luminat de sute de becuri, trecu încetişor pe dinaintea torpilorului englez.

Iarăşi se auzi sunetul strident al sirenei, prevestind vasele mai mici să se ferească… telegraful ţăcăni de câteva ori… apoi răsună glasul primului ofiţer:

— Înainte, cu viteza la jumătate!

Uriaşul trup de oţel se cutremură uşor… prora spintecă apa… valurile începură să se spargă de pereţii vasului. Cea mai mare parte din echipaj se afla pe punte, privind cu încordare în zare, pentru a descoperi ceva, despre care niciunul dintre ei nu ştia cum arată.

Căpitanul şi ofiţerul secund stăteau de vorbă cu cei doi poliţişti, care se aflau şi ei pe puntea de comandă.

— Ce-i drept, până acum nu mi-a fost dat încă să conduc o întreprindere ca cea de astăzi, zise comandantul, la un moment dat.

— Şi pot să-ţi făgăduiesc că n-o să-ţi mai fie dat nici de acum încolo, domnule căpitan, replică Jonny Walker.

— Bagă de seamă să nu fiu nevoit să-ţi amintesc de

această făgăduială, dragul meu! Cine ştie ce ne mai aşteaptă în viaţă, cine ştie ce piedici avem să întâlnim înaintea noastră! Cu toate astea, nu-mi pare rău defel, căci îmi doresc din toată inima să ofer din când în când câte o distracţie oamenilor unei, care se plictisesc de moarte cu viaţa asta monotonă! Ia te uită cu câtă încordare aşteaptă producerea marelui eveniment, deşi nici nu ştiu măcar despre ce e vorba! N-ar fi bine să le dăm câteva lămuriri?

— Ba da, cred chiar că e necesar, domnule căpitan, încuviinţă Jonny Walker. Înainte de asta, însă, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare…

— Mă rog!

— Acum e ora zece şi cincizeci… când vom ajunge la far?

— La far? Până acolo ne trebuie vreo opt minute, iar până la Kolaba-Point douăsprezece – fireşte, dacă vom scăpa cu bine din învălmăşeala asta de vase… Da, mister Carpenter, daţi-i drumul, ca să nu ne scape ticăloşii!

Telegraful din sala maşinilor ţăcăni iarăşi… glasul primului ofiţer răsună din nou în porta-voce:

— Înainte, cu toată viteza!

Spre norocul lor, cei doi poliţişti nu erau la întâia călătorie cu vaporul, altminteri ar fi avut de suferit din pricina răului de mare. Torpilorul scârţâia din toate încheieturile sale… un val uriaş acoperi pentru câteva clipe botul ascuţit al prorei… apa ajunse până la picioarele marinarilor, întrucât puntea se afla doar cu un metru şi ceva deasupra mării. Cei doi poliţişti îşi încleştară mâinile de parapet, în timp ce marinarii stăteau liniştiţi cu picioarele resfirate, mişcându-se după legănările vasului. Un curent de aer rece le biciuia obrajii… pielea celor doi poliţişti ardea ca focul, iar ochii îi simţeau uscaţi. De înţeles se înţelegeau foarte greu şi uneori erau nevoiţi să răcnească din răsputeri ca să se audă.

— Ce viteză avem, domnule căpitan?

— Şaizeci şi trei de mile marine, mister Walker! Dacă doriţi putem spori viteza şi mai mult.

— Câţi oameni sunt pe bord?

— Patruzeci.

— Nu s-ar putea să li se spună că fiecare din ei primeşte câte zece dolari dacă izbutim să ajungem iahtul?

— Locotenent Hill! Vesteşte băieţilor răsplata făgăduită de mister Walker!… Fireşte, prin porta-voce!

Abia scăpase din pâlnie ultimul cuvânt al ofiţerului secund, că un „Ura” tunător răsună pe puntea vasului. În aceeaşi clipă, trei rachete albastre se înălţară spre cer. Ofiţerii, cei doi poliţişti şi câţiva marinari scrutau zarea, cu ajutorul reflectoarelor.

— Domnule căpitan, dacă nu mă înşel, colo, la tribord…

— Da, poate că ai dreptate… se zăreşte un punct… Ce-i, Smith?

— Colo, înainte, la babord, un iaht mare înaintează cu viteză redusă…

— Da, aşa e, domnule căpitan! Priviţi, punctul se mişcă… e o şalupă… după cât se pare, opreşte lângă iaht… nu pot desluşi, căci e încă foarte departe…

— Carpenter, stingeţi luminile de poziţie! răsună glasul poruncitor al căpitanului Norfolk. Înainte, cu toată viteza!

— Înainte cu toată viteza! se auzi comanda în sala maşinilor.

— Acum iahtul porneşte, domnule căpitan! Damned! înaintează ca vântul.. Ah? blestematele astea iahturi de mare!

— Individul are ceva pe cuget, căci altminteri n-ar pluti fără lumină… Tăiaţi-i drumul, Carpenter!

Făcând un ocol mare, torpilorul încercă să iasă înaintea duşmanului său. Cele două vase începură o goană turbată.

— Crezi că punem mâna pe ei, domnule căpitan? întrebă inspectorul Powell, cuprins de îngrijorare.

— Nu mai încape îndoială, domnule inspector! Avem doar maşini foarte puternice şi, afară de asta, mijloace prin care să-l silim să se oprească… Ei, nu cumva individul şi-a pierdut minţite?

O trosnitură uşoară se auzise în acea clipă şi un obiect căzu în apă, foarte aproape de torpilor.

— Ce a fost asta?

— Ticălosul îndrăzneşte să tragă asupra unui vas al

Maiestăţii Sale… Pregătiţi tunul!

Clipa asta o aşteptase da mult tunarul O'Connor… Acum era rândul lui. Cât ai clipi din ochi, tunul, care se afla înaintea punţii de comandă, fu eliberat din învelitoarea lui de piele.

Iarăşi se auzi o trosnitură, urmată de un plescăit… Oarecum neliniştiţi, marinarii priveau cu încordare spre comandantul lor.

— Ia să vedem ce o să spună stimabilul despre obuzul nostru de opt centimetri! zâmbi căpitanul Norfolk. Distanţa 3500 metri! Foc!

O fulgerare, urmată de o bubuitură puternică.

Dinspre vasul duşman se înălţă iarăşi un nor de fum şi… obuzul căzu în apă, lângă prora torpilorului.

Depărtarea dintre cele două vase devenea tot mai mică… prora micului vas de război spinteca apa cu furie.

— Pentru orice eventualitate, dă ordin oamenilor să se înarmeze!

Locotenentul Hill se duse să îndeplinească porunca, în timp ce goana urma cu aceeaşi îndârjire.

— Ticălosul ăsta nu se dă înapoi de la nimic! scrâşni căpitanul, văzând că vasul duşman lansate un nou proiectil. Distanţa două mii cinci sute de metri… Foc!

— Asta le-a venit de hac, domnule Walker!

— Crezi, domnule căpitan?… Da, se pare că ai dreptate… trebuie să se fi întâmplat ceva pe bordul iahtului, ceea ce nu-i împiedecă… ah, trag iarăşi… prea scurt însă!

— Ticăloşii ăştia pot pricinui cea mai mare nenorocire cu obuzele lor… Cred că… 1500 metri!… Foc!…

— Şi de astă dată am nimerit, domnule căpitan! strigă tunarul O'Connor, cu faţa strălucind de bucurie.

— Tânărul nostru tunar pare să aibă dreptate, domnule locotenent! zise căpitanul Norfolk. Dacă nu mă înşel şi ocheanul meu de noapte nu-mi joacă vreo festă… da, da, iahtul se învârteşte în loc!

— Aşa e, domnule căpitan! strigă locotenentul Hill. Dreptatea a…

— Înainte cu viteza pe jumătate!

— De ce doriţi să înaintam mai încet? întrebă Jonny Walker, nedumerit.

— Asta o s-o vedem îndată! O simplă măsură de prevedere, căci nu putem şti ce-a pus la cale duşmanul nostru.

— Vedeţi cât de chibzuit a procedat domnul căpitan? zise ofiţerul secund, după un răstimp. Acum iahtul se află în largul mării şi putem… ce distanţă?… Vreo opt sute de metri… Aşadar, încă trei ghiulele şi am isprăvit cu el… Priviţi, se pregăteşte să se predea, băgaţi de seamă, domnule căpitan…

— Şapte sute de metri!… Foc!

— Bravo, O'Connor! Foarte bine, bravo! exclamă comandantul torpilorului, care stătea la cârmă cu privirile aţintite spre vasul duşman. Vezi cum se învârteşte iahtul în loc, domnule Walker? Minunată privelişte de la depărtarea asta mică… Drace, ştii că are curaj!… Iată, trage din nou! Atenţie, înapoi!

Obuzul şuieră, deasupra apei, trecu la vreo câţiva centimetri peste puntea torpilorului şi căzu în apă. Primul ofiţer se apropie şi el de cei doi poliţişti.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că poliţia noastră are de-a face cu asemenea vrăjmaşi! Felicitările mele, domnule Walker!

— Thank you, mister Carpenter! răspunse detectivul, zâmbind. Dar ia spune, crezi că vom pune mâna pe indivizi în viaţa?

— Vezi, asta nu prea îmi vine să cred! zise căpitanul Norfolk. La drept vorbind, nici n-aş vrea să primejduiesc zadarnic viaţa oamenilor mei! Îţi închipui, doar, şi dumneata ce ar însemna o încercare de a trece pe bordul iahtului, spre a-i prinde vii… Păcat că torpilele sunt atât de scumpe, altminteri v-aş oferi o privelişte cum rar se întâlneşte în viaţă…

Căpitanul nu-şi sfârşise bine vorba, când o flacără uriaşă ţâşni de pe bordul iahtului, care fu învăluit într-un nor negru de fum. În clipa următoare, se auzi o bubuitură groaznică, urmata de răcnete sălbatice. Bucăţi de lemn, sfărâmături din corpul iahtului zburară în aer şi, numai printr-o adevărată

minune, torpilorul englez scăpă neatins. Cei de pe puntea vasului de război se uitau cu ochii holbaţi la înfiorătoarea privelişte, fără ca vreunul din ei să poată da o mână de ajutor nenorociţilor. Ici-colo, începură să se ivească în zare luminiţele câtorva vase care înaintau cu repeziciune spre locul catastrofei.

În sfârşit, norul de fum se risipi şi epava iahtului ieşi la iveală.

— Înainte, cu viteza redusă!

Glasul căpitanului răsună iarăşi în sala maşinilor şi torpilorul porni încetişor printre sfărâmăturile plutitoare ale vasului duşman. Două trupuri neînsufleţite fură pescuite din valuri.

— Mister Walker, dacă doriţi să cercetaţi cadavrele, vă rog să mă urmaţi în partea dindărăt a punţii, zise un marinar, apropiindu-se de vestitul detectiv londonez.

Cele două trupuri erau oribil mutilate. Unul avea picioarele retezate de la genunchi, iar faţa îi era neagră cu desăvârşire, contrastând însă cu gulerul alb, înalt, spălat de apa mării.

— Domnule căpitan, pune să se scoală gulerul acestui cadavru, zise Jonny Walker, cu înfrigurare, arătând spre unul din cele două trupuri neînsufleţite.

Un marinar se apropie şi împlini porunca.

— Domnii mei, iată aici dovada că mortul e Pavel Rodzof! Priviţi pata asta roşie de la gât, care arată că afirmaţia mea nu poate fi pusă la îndoială.

— Morţi pe bord!

Steagul torpilorului coborî încet până la jumătate, căci nenorociţii meritau şi ei să fie cinstiţi, aşa cum se obişnuieşte între marinari. Ce-i drept, alunecaseră pe căi greşite, dar înainte de asta erau oameni, care păşeau pe aceeaşi cale spre judecata de apoi.

— Înainte, cu toată viteza!

Torpilorul se cutremură din încheieturi, apoi spintecă valurile cu repeziciune, îndreptându-se spre portul Bombay…

— Domnule Walker, din actele găsite asupra mortului s-a putut stabili câţi oameni se aflau pe bordul iahtului

scufundat?

— Da, domnule căpitan! Treizeci şi una de persoane… cel puţin aşa reiese din lista echipajului.

— Dar şi în lupta din Union Street au fost victime omeneşti?

— Da, din partea noastră au căzut colonelul Gordon, detectivul Chester şi alţi şase poliţişti. În afară de aceştia au fost răniţi, mai mult sau mai puţin grav, aproape treizeci de oameni. Bandiţii au avut nouă morţi şi doi grav răniţi.

— Groaznic bilanţ!

— Da, domnule căpitan. Priveşte, însă, îndărătul nostru! Ce-a mai rămas din iahtul minunat? Doar câteva sfărâmături… Acela care a pricinuit moartea tovarăşilor săi şi care a trecut prin viaţă semănând nenorocire în jur, şi-a găsit un sfârşit mult mai groaznic decât al victimelor sale… Priveliştea care mi se înfăţişează acum înaintea ochilor îmi aminteşte de celebrul tablou din Roma, „Mors Imperator”… Moartea împăratului!… Da, Pavel Rodzof a fost şi el un împărat crud, care şi-a jertfit supuşii cu tot atâta nepăsare ca şi despotul al cărui sfârşit a fost imortalizat pe pânză…

După două săptămâni, câteva persoane discutau cu aprindere în cabinetul Prefectului de Poliţie din Paris. Aceste persoane erau: Prefectul Meline, detectivul Jonny Walker, bijutierul François Chevalier şi Marçeaux, directorul societăţii de asigurare „Securite”.

— Din primul moment eram sigur că domnul Walker va duce la bun sfârşit misiunea încredinţată, zise acesta din urmă. Iată, deci, că nu m-am înşelat defel!

— Da, domnule director, şi eu ştiam că acest caz a intrat pe mâini bune! încuviinţă prefectul. Felicitările mele, domnule Walker! Îţi mulţumesc că ai scăpat omenirea de aceşti indivizi primejdioşi…

— Şi în acelaşi timp, pe mine, de doi vrăjmaşi înverşunaţi, completă detectivul, zâmbind. Dar ia spune-mi, domnule Chevalier, ce ai făcut cu, Degetul lui Dumnezeu”?

— „Degetul lui Dumnezeu” împodobeşte gâtul fiicei mele, actuala doamnă Lincoln… A fost darul meu de nuntă, pe care,

ce-i drept, l-am înmânat tinerilor căsătoriţi abia după ce s-au cununat în India. Îmi pare foarte rău că nu sunt şi iei de faţă, ca să-şi arate recunoştinţa pentru binevoitorul ajutor al domnului Walker, însă trebuiau neapărat să plece în Anglia, căci bancherul Fred Lincoln ardea de nerăbdare să-şi cunoască nora. Şi, afară de asta, ginerele meu părea foarte grăbit să-şi ducă soţia la adăpost, căci mai are de îndeplinit o misiune… Mă supun rugăminţii sale şi nu vă vorbesc nimic despre această misiune, totuşi vă rog să mă credeţi că graba lui era foarte îndreptăţită.

— Domnule prefect, ce facem cu dosarul B.V.T. 365–398 Piotr şi Pavel Rodzof? întrebă un funcţionar care se ivi în cabinet.

— Dumneata ce zici, domnule Walker? se adresă Meline, zâmbind, către detectivul englez.

— Chestia s-a lămurit prin moartea împricinaţilor, răspunse acesta, bine dispus.

— Auzi, Barthou, chestia s-a lămurit! zise prefectul.

Funcţionarul făcu o plecăciune adâncă şi se duse să îngroape dosarul în arhiva prefecturii.

— Şi acum ce ai de gând, domnule Walker? urmă prefectul. Desigur că ai să te înapoiezi în patrie…

— Nu, domnule prefect, acum trebuie să-mi duc la capăt misiunea întreruptă prin intervenţia fraţilor Rodzof. Iată, vă fac o mărturisire… când am pornit pe urmele duşmanilor mei înverşunaţi, bănuiam că aceştia sunt şi răpitorii unei femei care a dispărut de câtăva vreme… Ce-i drept, m-am înşelat. În schimb am scăpat de vrăjmaşii mei de moarte. Acum, însă, nu-mi rămâne decât să pornesc iarăşi în căutarea dispărutei şi… nădăjduiesc că voi izbândi!… Domnule prefect, deocamdată voi locui la hotelul „Tremoile”… Dacă aveţi nevoie de mine sau arestaţi vreun individ suspect, care ar putea fi în legătură cu răpirea unei femei, vă rog să-mi daţi de veste…

După ce strânse mâinile celor de faţă, detectivul Jonny Walker părăsi cabinetul prefectului, căci trebuia neapărat să ducă la îndeplinire misiunea încredinţată de contesa

Romanov.

Urmărirea celor doi criminali îi răpise un timp preţios, cu toate astea nădăjduia că tot va izbuti să dea de urmele Nataşei Verodin, care, până acum nu dăduse încă niciun semn de viaţă.

Un glas lăuntric îi şoptea că nenorocita femeie trăia încă şi peste puţin timp, îi va fi dat s-o vadă pecetluind astfel fericirea celor doi soţi, care trăiau departe unul de altul.

Şi, nădejdile detectivului englez aveau să se înfăptuiască în curând. Nu bănuia, însă, că fericirea Nataşei şi a lui Boris Verodin urma să fie pecetluită cu ajutorul unui compatriot al său. Şi acest compatriot era Reginald Lincoln, tânărul aviator englez.

———————————————

Urmează: Cap. 306. Eliberată din ghearele proxenetei
din fascicola nr. 172

———————————————